

Dokument nr. 15:9

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1321 – 1485

2. – 18. juni 2010

Innhold

Spørsmål	Side
1321. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. klimakur, besvart av miljø- og utviklingsministeren	13
1322. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. ekspropriasjonssak i Halden, besvart av olje- og energiministeren ..	14
1323. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. gratis Nav-telefon, besvart av arbeidsministeren	15
1324. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. profilboring, besvart av samferdselsministeren	16
1325. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. nærskipsfarten og verdiskapningen langs kysten, besvart av fiskeri- og kystministeren	17
1326. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. utenlandsopphold for ansatte i Forsvaret og skilsmisse, besvart av forsvarsministeren	18
1327. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. nedleggelse av gårdsbruk, besvart av landbruks- og matministeren	19
1328. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. handlingsplanen for bedre kosthold i befolkningen, besvart av helse- og omsorgsministeren	19
1329. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. prosjekter der kommunen får hele ansvaret for barnevernet, besvart av kommunal- og regionalministeren	21
1330. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. direktiv frå regjeringa til Fylkesmennene om ikkje å tildele skjønsmidlar til kommunar som ikkje har innført eigedomsskatt, besvart av kommunal- og regionalministeren	22
1331. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. Fysikalsk Institutt ved HSR, besvart av helse- og omsorgsministeren	22
1332. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. midlertidig oppholdstillatelse for arbeidsinnvandrere fra tredjeland, besvart av justisministeren	24
1333. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. Europarådets konvensjon - beskyttelse av barn mot seksuell utnyttelse og seksuelle overgrep, besvart av justisministeren	25
1334. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. oppdrettskonsesjoner, besvart av fiskeri- og kystministeren	26
1335. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. prosjektet Bolyst, besvart av kommunal- og regionalministeren	26
1336. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. en privat grunneiars ønske om naust på gården sin, besvart av miljø- og utviklingsministeren	27
1337. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. struktur for førsteinstansdomstolene, besvart av justisministeren	28

	Side
1338. Fra stortingsrepresentant Dag Ole Teigen, vedr. CO ₂ -avgiften, besvart av finansministeren	29
1339. Fra stortingsrepresentant Tone Liljeroth, vedr. barnehageplasser, besvart av kunnskapsministeren	30
1340. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. kvaliteten på norske kaserner, besvart av forsvarsministeren	31
1341. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. fartsgrense på 90 km/t, besvart av samferdselsministeren	31
1342. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. Nav, besvart av arbeidsministeren	32
1343. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. Aglo familier, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren ...	33
1344. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. motsetningane mellom sjø- og elvefiskere og havbruksnæringa, besvart av miljø- og utviklingsministeren	34
1345. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. bygging av idrettsanlegg, besvart av kulturministeren	35
1346. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. overlegestillinger opprettet av Forsvarets Sanitet, besvart av forsvarsministeren	36
1347. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. at Forsvarets stabsskole fjernet en israelsk offiser fra programmet for et internasjonalt seminar, besvart av forsvarsministeren	37
1348. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. dødsstraffer i Iran, besvart av utenriksministeren	38
1349. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. prosjektet E18 Tvedestrand-Arendal., besvart av samferdselsministeren	39
1350. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. kjøp av tomt for nytt sykehus på Gullaug i Buskerud, besvart av helse- og omsorgsministeren	40
1351. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. Husbankens ordninger for startlån, besvart av kommunal- og regionalministeren	41
1352. Fra stortingsrepresentant Marianne Aasen, vedr. konstant konkurransesituasjon i næringslivet, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	42
1353. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. melkekvoter, besvart av landbruks- og matministeren	43
1354. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. råd, utvalg, komiteer, arbeidsgrupper og utredninger regjeringen har satt i gang de siste 5 år, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	44
1355. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. nasjonal ressursgruppe for bergverk og miljø, besvart av miljø- og utviklingsministeren	46
1356. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. trening til gravide, besvart av arbeidsministeren	47
1357. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. landskapsvern av Navitdalen og Kvænangen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	48
1358. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. hovedbasen for helikopter på Bardufoss, besvart av forsvarsministeren	48

	Side
1359. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Nasjonalt kompetansesenter for helikopter, besvart av forsvarsministeren	49
1360. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. omsorgsboliger, besvart av helse- og omsorgsministeren	49
1361. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. Cuba, besvart av utenriksministeren	50
1362. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. skatteavtale med Taiwan, besvart av finansministeren	51
1363. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. land for land-rapportering som regnskapsstandard som kan bidra til å bekjempe skatteunndragelse fra multinasjonale selskaper, besvart av finansministeren	52
1364. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. avdekking av juks ved eksamen, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	53
1365. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. elever med dysleksi i lærerutdanningen, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	54
1366. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. nye begrensninger i skjenketidene for alkohol, besvart av justisministeren	54
1367. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. opplæring for elever, besvart av kunnskapsministeren	56
1368. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. endring av Veinormal Håndbok 017, besvart av samferdselsministeren	56
1369. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. at mange velger trygd fremfor arbeid, besvart av arbeidsministeren	57
1370. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. forsvarspolitik, besvart av forsvarsministeren	58
1371. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. saker overført fra tingretter og lagmannsretter til andre domstoler, besvart av justisministeren	59
1372. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. nedleggelse av akuttberedskap og fødetilbud ved lokalsykehusene i Lærdal og på Nordfjordeid, besvart av helse- og omsorgsministeren	59
1373. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. kostnader i forbindelse med utvisninger av personer som har reist inn i Norge uten gyldige dokumenter, besvart av justisministeren	60
1374. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. kjøreopplæring for ungdom, besvart av samferdselsministeren	61
1375. Fra stortingsrepresentant Torkil Åmland, vedr. bidrag til Nord-Korea, besvart av utenriksministeren	62
1376. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Helse Nord, besvart av helse- og omsorgsministeren	63
1377. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. minipris for togreisende til Sverige retning Stockholm, besvart av samferdselsministeren	64
1378. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. Utdanningsdirektoratets ressurshefte om seksualitet, besvart av kunnskapsministeren	65
1379. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. nakkeskader, besvart av helse- og omsorgsministeren	66

	Side
1380. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. fortsatt drift ved Senter for livsmestring, besvart av helse- og omsorgsministeren	67
1381. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. landbruks-eiendommer uten bosetting, besvart av landbruks- og matministeren	67
1382. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. undersøkelser ved Den norske skolen på Grand Canaria, besvart av kunnskapsministeren	68
1383. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. bemannings-situasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt og Haugesund politistasjon, besvart av justisministeren	69
1384. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. å totalforby smakstilsetninger i tobakk, besvart av miljø- og utviklingsministeren	70
1385. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. vedlikehold av norske broer, besvart av samferdselsministeren	71
1386. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. veivedlikehold, besvart av samferdselsministeren	72
1387. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. landbrukseieendommer, besvart av landbruks- og matministeren	73
1388. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. at togtur med sykkel er dyrt, besvart av samferdselsministeren	74
1389. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. prisreduksjon på storfekjøtt, besvart av landbruks- og matministeren	75
1390. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. vandelsattest for ansatte og frivillige i tros- og livssynssamfunn, besvart av kulturministeren	75
1391. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. lærlingeplasser, besvart av kunnskapsministeren	76
1392. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. kostnader for ikraftsettelse av straffeloven, besvart av justisministeren	77
1393. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. tvangsreturer til Irak, Bagdad. Jordan og Syria, besvart av justisministeren	78
1394. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. klimagassene fra avskoging, besvart av miljø- og utviklingsministeren	79
1395. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. rehabiliteringstilbudet til nordtrønderske pasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren ..	80
1396. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. bemanningsutviklingen i politiet, besvart av justisministeren	81
1397. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. trafficking, besvart av justisministeren	82
1398. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Forsvarets kaserner, besvart av forsvarsministeren	83
1399. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. skogkulturarbeidet i Norge, besvart av landbruks- og matministeren	84
1400. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. rusomsorg, besvart av helse- og omsorgsministeren	85

	Side
1401. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. ungdommer fra barnevernsinstitusjoner i Kristiansand og Arendal, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	86
1402. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. innrapporteringen av boligselskaper, besvart av finansministeren ...	87
1403. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. asylmottak for unge enslige asylsøkere på Hvalstad i Asker, besvart av justisministeren	88
1404. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kraftkrisesituasjon i Hordaland, besvart av olje- og energiministerens	89
1405. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. strøm innkjøpt i offentlig sektor, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministerens	90
1406. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. forskjell i behandlingen av ulike sykdommer basert på alderen av pasienten, besvart av helse- og omsorgsministeren	91
1407. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. mot forslagene som er fremmet av opposisjonen, besvart av statsministeren	91
1408. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. nytt finansieringssystem for ikke-kommunale barnehager, besvart av kunnskapsministeren	92
1409. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. økonomisk støtte til miljøer i Burma, besvart av utenriksministeren	93
1410. Fra stortingsrepresentant Laila Dævøy, vedr. Mental Helses bekymring for drift av hjelpetelefonen, besvart av helse- og omsorgsministeren	94
1411. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. jordloven, besvart av landbruks- og matministeren	95
1412. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. bruk av surrogati, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	95
1413. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. Teknologibygget på Kalvskinnet, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	96
1414. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. Marka skytefelt på Lista, besvart av forsvarsministeren	97
1415. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. redusere tillatt skjenketid med en time, besvart av justisministeren	98
1416. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. ekspropriasjonssak i Halden, besvart av olje- og energiministerens ..	100
1417. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. minikraftverk, besvart av olje- og energiministerens	101
1418. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. fylkeskommunale og kommunale bompengeprosjekter, besvart av samferdselsministeren	102
1419. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. betalingsbrikkene som brukes i norske bomstasjoner, besvart av samferdselsministeren	103
1420. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. fjerning av busslommer, besvart av samferdselsministeren	103

	Side
1421. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. prinsippet om "cross-border giving" knyttet til skattefradragssystemet for gaver til frivillige organisasjoner, besvart av finansministeren	104
1422. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. ny politihøgskole i Oslo-regionen, besvart av justisministeren	105
1423. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. retten til AFP, besvart av arbeidsministeren	105
1424. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. Senter for Livsmestring, besvart av helse- og omsorgsministeren	106
1425. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. kongesnegle, besvart av fiskeri- og kystministeren	107
1426. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. rehabiliteringstjenester, besvart av helse- og omsorgsministeren	107
1427. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. parkeringsforholdene ved Råde jernbanestasjon, besvart av samferdselsministeren	109
1428. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kyststamvei E39 i Hordaland, besvart av samferdselsministeren	109
1429. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. lærerplasser høsten 2010, besvart av kunnskapsministeren	110
1430. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen, vedr. utbedringene av E6 vest for Alta, besvart av samferdselsministeren	111
1431. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. delvis offentlig finansiert tannbehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	112
1432. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. nødtelefon, besvart av justisministeren	113
1433. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. hijab i norske domstoler, besvart av justisministeren	114
1434. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. en rapport om Store Norske bestilt av NHD, besvart av nærings- og handelsministeren	115
1435. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. skjerpet losplikt, besvart av fiskeri- og kystministeren	115
1436. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. den nye plan og bygningsloven, besvart av kommunal- og regionalministeren	116
1437. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. bærekraftige kulturarrangementer, besvart av kulturministeren	117
1438. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. Langørjan Gård, og rett til dagpenger, besvart av arbeidsministeren	118
1439. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. virkemiddel for fastlandsindustrien, besvart av finansministeren	119
1440. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. momskompensasjonsordningen, besvart av kulturministeren	121
1441. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. strategiplan 2020, besvart av helse- og omsorgsministeren	122
1442. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. arbeid og psykisk helse, besvart av arbeidsministeren	123
1443. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. planlegging og finansieringen av Mossetunnelen, besvart av samferdselsministeren	124

	Side
1444. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. saldoavskrivning, besvart av finansministeren	125
1445. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. omskjæring i foreldrenes hjemland, besvart av justisministeren	126
1446. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. forenklingsutvalg, besvart av nærings- og handelsministeren	128
1447. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. sletting av journalnotat og spesialistuttalelser, besvart av helse- og omsorgsministeren	129
1448. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. 21. konsesjonsrunde, besvart av olje- og energiministeren	130
1449. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Det nasjonale aldershjem for sjømenn, besvart av helse- og omsorgsministeren	131
1450. Fra stortingsrepresentant Åshild Karoline Haugland, vedr. fylkessammenslutning av Aust-Agder og Vest-Agder, besvart av kommunal- og regionalministeren	132
1451. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. definisjonen av sommerby, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	133
1452. Fra stortingsrepresentant Åshild Karoline Haugland, vedr. antall stortingsrepresentanter fra Aust-Agder og Vest-Agder, hvis disse regnes som felles valgkrets, besvart av kommunal- og regionalministeren	134
1453. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. tilføring av egenkapital til selskap som er hel- eller deleid av staten, besvart av nærings- og handelsministeren	136
1454. Fra stortingsrepresentant Laila Dævøy, vedr. Førdes Ungdoms-avdeling for Psykisk Helse (UPH), besvart av helse- og omsorgsministeren	137
1455. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. opprettelse av et servicesenter for utenlandske arbeidstakere (SUA) i Bergen, besvart av arbeidsministeren	137
1456. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. tunnel mellom Skåre og Grotli, besvart av samferdselsministeren	138
1457. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. strekningen Hokksund - Åmot på rv 35, besvart av samferdselsministeren	139
1458. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. persontransport med tog, besvart av samferdselsministeren	140
1459. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. raste- og hvileplasser for yrkessjåfører, besvart av samferdselsministeren	142
1460. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. leasing og ESA, besvart av finansministeren	143
1461. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. ung ufør, besvart av arbeidsministeren	144
1462. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. båtene M/S" Siljo" og M/S" Tempo", besvart av fiskeri- og kystministeren	145
1463. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. næringshagene, besvart av kommunal- og regionalministeren	146
1464. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. rv 2, besvart av samferdselsministeren	147

	Side
1465. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. rammebetingelser for private barnehageaktører, besvart av kunnskapsministeren	147
1466. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. uttak av verdier, besvart av kunnskapsministeren	148
1467. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. gründerskap i barnehager, besvart av nærings- og handelsministeren	148
1468. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. oppdrettsanlegg utenfor Årset i Møre og Romsdal, besvart av fiskeri- og kystministeren	149
1469. Fra stortingsrepresentant Michael Tetzschner, vedr. barnehager, besvart av kunnskapsministeren	150
1470. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. tømning av krigskipet Erich Giese, besvart av fiskeri- og kystministeren	151
1471. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. kvalitet i barnehagen, besvart av kunnskapsministeren	151
1472. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. størrelse på utsalgssteder og krav til varespekter, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	152
1473. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. innmelding i Den norske kirke, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	153
1474. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Lofotringen, besvart av olje- og energiministeren	154
1475. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. kirkelig arbeidsgiver- og interesseorganisasjon i saken om Opplysningsvesenets fond, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	156
1476. Fra stortingsrepresentant Eivind Nævdal-Bolstad, vedr. rek- ruttskolen for Sjøforsvaret på Madla, besvart av forsvarsministeren	156
1477. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. shorting i saken om forvaltningen av Statens pensjonsfond, besvart av finansministeren	157
1478. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen, vedr. opparbeide rett til å søke permanent oppholdstillatelse, besvart av justisministeren	158
1479. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. traineer med ikke-vestlig minoritetsbakgrunn, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	159
1480. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. pris på kollektivtrafikken i Oslo-området, besvart av samferdselsministeren	160
1481. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. proformaekteskap, besvart av justisministeren	161
1482. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. norskutviklet oljevernutstyr, besvart av fiskeri- og kystministeren	162
1483. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Elias Blix, besvart av kulturministeren	163
1484. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. det nordiske ambassadesamarbeidet, besvart av utenriksministeren	164
1485. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. å få utstedt såkalte AOC-sertifikater av luftfartsmyndighetene, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	165

***Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1321 – 1485) for sesjonen 2009-2010.***

Partibetegnelse:

***A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti***

***Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre***

Anundsen, Anders (FrP)	1449, 1475
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	1371, 1392, 1433
Aspaker, Elisabeth (H)	1382, 1429
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	1393, 1481
Bredvold, Per Roar (FrP)	1327, 1388, 1389, 1463, 1464
Dåvøy, Laila (KrF)	1331, 1372, 1410, 1424, 1454
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	1468
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	1340, 1370
Eriksen, Dagrun (KrF)	1361
Flåtten, Svein (H)	1387, 1411, 1434, 1485
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	1379
Giltun, Vigdis (FrP)	1438
Gitmark, Peter Skovholt (H)	1348, 1384, 1409
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	1349
Grande, Trine Skei (V)	1359, 1374, 1436, 1437
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1344, 1417, 1482
Gundersen, Gunnar (H)	1341, 1381, 1444
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	1360, 1431, 1447
Halleraker, Øyvind (H)	1385, 1386, 1457
Hanekamhaug, Mette (FrP)	1364, 1365
Haugland, Åshild Karoline (FrP)	1450, 1452
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	1328, 1329, 1466, 1467
Helleland, Trond (H)	1465
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1394, 1432
Hoksrud, Bård (FrP)	1419, 1420, 1459, 1460
Høie, Bent (H)	1332, 1395
Høybråten, Dagfinn (KrF)	1326, 1347, 1366, 1421, 1484
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1343, 1412, 1413
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	1451
Jensen, Frank Bakke (H)	1430, 1478
Kambe, Arve (H)	1335, 1336, 1407, 1415, 1439, 1440
Kjos, Kari Kjønås (FrP)	1342, 1354, 1406
Knudsen, Ulf Erik (FrP)	1479, 1480
Korsberg, Øyvind (FrP)	1357, 1358
Kristiansen, Ivar (H)	1334, 1346, 1399, 1398, 1474, 1483
Leirstein, Ulf (FrP)	1427
Lien, Tord (FrP)	1367
Liljeroth, Tone (FrP)	1339
Meling, Siri A. (H)	1355

Michaelsen, Åse (FrP)	1373
Nesvik, Harald T. (FrP)	1345, 1453, 1462, 1472
Nævdal-Bolstad, Eivind (H)	1476
Olsen, Per Arne (FrP)	1380, 1400, 1441
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1323, 1356, 1369, 1423, 1426, 1455
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1351, 1401, 1461
Rytman, Jørund (FrP)	1350, 1422, 1477
Sanner, Jan Tore (H)	1391
Schou, Ingjerd (H)	1377, 1442, 1443
Skumsvoll, Henning (FrP)	1414, 1416
Solberg, Erna (H)	1396
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1321, 1322, 1404, 1405, 1448
Sortevik, Arne (FrP)	1324, 1368, 1418, 1428, 1458
Starheim, Åge (FrP)	1330, 1456
Syversen, Hans Olav (KrF)	1362, 1363
Teigen, Dag Ole (A)	1338
Tenden, Borghild (V)	1403, 1446
Tetzschner, Michael (H)	1469
Thommessen, Olemic (H)	1471
Thomsen, Ib (FrP)	1408
Thorsen, Bente (FrP)	1378, 1390, 1473
Trældal, Torgeir (FrP)	1353, 1376, 1425, 1470
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	1402
Vaksdal, Øyvind (FrP)	1325, 1333, 1383, 1397, 1435, 1445
Werp, Anders B. (H)	1337
Åmland, Torkil (FrP)	1375
Aasen, Marianne (A)	1352

Dokument nr. 15:9

(2009-2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1321

Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 10. juni 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Klimakur gir en oversikt over mulige tiltak og kostnader for å kutte CO₂-utslipp i Norge. I klimakurs referansebane er det inkludert en del tiltak som prosjektgruppen mener uansett skal gjennomføres.

Hvilke konsekvenser for referansebanen i klimakur vil en utsettelse/unnlattelse av rensing på Kårstø og/eller Mongstad få, og vil en slik utsettelse av CO₂-rensing øke behovet for kutt i tiltak i andre sektorer for å innfri klimaforlikets mål om 2/3 nasjonale kutt?»

Svar:

I henhold til klimaforliket med Høyre, Kristelig folkeparti og Venstre er det realistisk å ha et mål om å redusere de innenlandske utslippene med 15-17

millioner tonn innen 2020 i forhold til referansebanene slik den er presentert i nasjonalbudsjettet for 2007, når skog er inkludert.

Klimakurrapporten presenterer en oppdatert referansebane blant annet basert på perspektivmeldingen. I referansebanen er det lagt til grunn en videreføring av dagens virkemiddelbruk i miljøpolitikken. Klimakurrapporten gjør detaljert rede for hva som er inkludert og ikke inkludert i utslippsframskrivningene. Der står det: "Det er lagt inn effekt av fangst og lagring av CO₂ fra kraftvarmeverket på Mongstad og for reduserte utslipp fra Kårstø".

Klimamålet gjelder for innenlandske utslippsreduksjoner i 2020. Det ligger fast. Fangst og lagring av CO₂ et viktig virkemiddel som sammen med andre utslippsreduksjoner skal sørge for at målet nås.

SPØRSMÅL NR. 1322**Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 7. juni 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I forbindelse med en ekspropriasjonssak i Halden, som følge av behovet for å fremføre elektrisitet, er det ikke satt vilkår knyttet til gjennomføring av arbeid på eiendommen, noe som har medført store, unødvendige belastninger for grunneierne og eiendommene. OED har ikke villet begrunne hvorfor slike vilkår ikke er satt.

Vil statsråden se nærmere på saken, og vurdere muligheten for å sette slike vilkår, eller i det minste komme med en begrunnelse for hvorfor slike vilkår ikke kan settes?»

BEGRUNNELSE:

Ved ekspropriasjon av eiendom gis det anledning til å sette vilkår for virksomhet på eiendommen etter oreigningsloven.

I Halden har Fortum Distribusjon AS ønsket å ekspropriere eiendom (gbnr. 39/8, 46/1, 47/1) til utvidelse av ryddebeltet langs en 11kV høyspentlinje. I september 2008 fattet Fylkesmannen i Østfold vedtak om slik ekspropriasjon. Vedtaket ble påklaget, men OED tok i sin behandling av saken i februar 2010, ikke klagen til følge.

Grunneierne har ikke motsatt seg at Fortum har hjemmel for ekspropriasjon, men har ønsket at det skulle gis føringer for Fortums virksomhet på de berørte eiendommene. Anledning til å sette slike vilkår finnes i oreigningsloven § 10 første ledd

”...setja dei vilkår som trengst av omsyn til samfunnet eller eigaren åt eller rettshaver i den eigedomen inngrepet gjeld.”

Et krav om at det knyttes vilkår til vedtaket om ekspropriasjon vil sikre grunneierne at rettighetene

på eiendommene utøves på en forsvarlig måte. Erfaringen etter Fortums virksomhet rundt rydding av traaseen viser at det har vært tatt lite hensyn. I følge grunneierne er arbeidet dårlig utført og arbeidet har blitt gjennomført uten noen form for dialog om fremgangsmåte. Ryddingen har påført grunneierne og eiendommene unødig stor belastning.

Grunneierne ønsker at det settes vilkår knyttet til:

- Varsel om ryddearbeider
- Opprydding etter ryddearbeider
- Ansvar for bruk av og skader på vei og innmark og utmark
- Rådighet over ryddebeltet

Svar:

Fylkesmannen i Østfold ga 16. september 2008 Fortum Distribusjon AS samtykke til ekspropriasjon for utvidelse av ryddebelte langs høyspentledning på eiendommene gbnr. 39/8, 46/1 og 47/1 i Halden kommune.

Vedtaket ble påklaget av grunneierne Stein Heen og Johannes Westberg, representert ved Simonsen Advokatfirma DA, ved brev av 6. oktober 2008.

I vedtak av 5. januar 2010 stadfestet Olje- og energidepartementet fylkesmannens vedtak. Departementet kunne ikke se at det var forhold i denne saken som ga grunnlag for å fastsette vilkår etter oreigningslova § 10.

Jeg er gjort kjent med at grunneierne Heen og Westberg, representert ved Simonsen Advokatfirma DA, har klaget saken inn for Sivilombudsmannen.

Saken er til behandling hos Sivilombudsmannen, og jeg finner det derfor ikke riktig å kommentere saken nærmere nå.

SPØRSMÅL NR. 1323**Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 9. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Vil arbeidsministeren vurdere å tilby brukere av NAV-tjenesten gratis telefon?»

BEGRUNNELSE:

Mange henvendelser fra brukere av NAV går ut på at en bruker mye tid og med det en god del penger på telefonbruk til NAV på grunn av venting. Dette er uheldig både for NAV (ventetid) samt for brukerne der en god del brukere ikke har den store romsligheten i forhold til økonomi. Når en også pr. dags dato gir NAV fortsatt en dårlig brukertilfredshet på nylig undersøkelse og at det er størst misnøye med ventetiden på telefon og ventetid på rett person så bør NAV sette inn tiltak der for igjen å få opp kvaliteten på tjenesten. Og ett tiltak kan da være å tilby gratis tlf.

Svar:

Som følge av at det for enkelte brukere har påløpt urimelig høye kostnader ved bruk av etatens telefoni-tjenester, har Arbeids- og velferdsdirektoratet vurdert ulike tiltak som kan bidra til reduksjon i disse kostnadene. Dette gjelder også problemstillingen som reises i spørsmålet, om å tilby gratis telefonsamtaler for brukere som henvender seg til Arbeids- og velferdsetaten. Dette har blant annet blitt vurdert som ledd i kontaktsenterstrategien som ble utarbeidet i 2009. Direktoratet har allerede i dag en gratis servicetelefon som blant annet yter brukerstøtte i forbindelse med selvbetjenings-løsninger på nett. Her benyttes 800-nummer, men denne gjelder kun henven-

delser fra fasttelefon og IP-telefon. En mulighet som er vurdert, er å utvide dette. Alternative løsninger til gratis nummer er også vurdert, herunder bruk av "call-back"-løsninger, dvs. at innringer i telefonkø etter en bestemt periode i køen får tilbud om å bli ringt tilbake.

Basert på en samlet vurdering har Arbeids- og velferdsdirektoratet kommet til at det beste alternativet vil være bruk av reversibel taksering av telefonsamtaler fra personbrukere. Det innebærer at etaten dekker kostnaden uavhengig av hvilken telefontype eller operatør bruker benytter. En slik ordning er ikke mulig å gjennomføre i dag. Det kan imidlertid opplyses at Post- og teletilsynet og operatørene gjennomfører et forsøk med reversibel taksering av telefonsamtaler. Forsøket skal være avsluttet i løpet av høsten 2010. I hvilken grad reversibel taksering er mulig å innføre, er forventet avklart i etterkant av forsøket.

Spørsmålet er med andre ord til vurdering, men det er fortsatt ikke trukket noen endelig konklusjon på området.

Avslutningsvis vil jeg fremheve at jeg legger vekt at ventetiden i telefonkø for Arbeids- og velferdsetatens brukere blir kortest mulig. Gjennom et målrettet arbeid har direktoratet klart å redusere ventetiden. Foreliggende informasjon viser at gjennomsnittlig ventetid for telefoni nå er om lag 50 sekunder. Jeg er videre kjent med at etaten arbeider systematisk for bedre tjenesten ved å gi relevante og gode svar og raskt ringe tilbake i tilfeller der svaret ikke kan gis i løpet av telefonsamtalen.

SPØRSMÅL NR. 1324**Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 11. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ifølge eksperter kan tunnelboring (også omtalt som profilboring) gi kortere byggetid. Det kan også gi mer skånsom bygging med mindre rystelser og derved mindre risiko for sprekker/setninger som følge av tradisjonell sprengningsteknikk. Profilboring ble brukt da Fløyfjelltunnelen i Bergen ble bygget og sto ferdig i 1988. Siden er knapt noen vei eller jernbanetunneler i Norge bygget med slik teknologi. Den brukes i utlandet og er godt utviklet.

Vil statsråden ta initiativ til at denne teknikken tas i bruk i Norge?»

Svar:

Eventuell bruk av fullprofilboring vil kreve en forutgående utredning. I utredningen må fordeler og ulemper knyttet til kostnader og egnethet vurderes. Det finnes oppdaterte modeller for å kalkulere kostnadsnivået ved bruk av fullprofilboring. Disse modellene gir godt grunnlag for å beslutte om det er riktig å gå videre med metoden som alternativ løsning til tradisjonell sprengningsteknikk.

Den store fordelen med fullprofilboring er at den er langt mer skånsom overfor berget enn hva konvensjonell sprengning er. Behovet for sikring av stabiliteten, både under driving og for den permanente stabiliteten, vil dermed kunne bli vesentlig mindre enn ved sprengning.

For bygging av moderne norske vegtunneler med stort tverrsnitt har metoden dessverre også en del ulemper som vil ha negativ innvirkning på økonomi og fremdrift. Metoden har bl.a. ikke fleksibilitet til å

takle forskjellige tverrsnitt på samme prosjekt. For å oppnå normalprofilen uten urimelig stort utboret volum, som for eksempel å etablere tverrsnittsutvidelser i kurver, for havarinisjer, snunisjer, på- og avkjøringsramper etc., må det uansett utføres omfattende sprengingsarbeider. Produserte masser fra fullprofilboring blir også langt mer nedknust med stort innslag av finstoff, noe som gir betydelige begrensninger i bruksområdet for disse massene.

Norske bergarter er gjennomgående hardere og mer massive enn i de fleste andre land som har mye tunnelbygging. Dette gjør fullprofilboring mer risikabelt i forhold til fremdrift. Den norske tunnelbransjen har lang erfaring og stor kompetanse med bruk av tradisjonell sprengningsteknikk, og utfører arbeidet med sprengning av tunneler svært effektivt.

Det er vanskelig å peke på konkrete vegtunnelprosjekter i dag hvor forholdene ligger så godt til rette at fullprofilboring må antas å kunne gi kortere byggetid og lavere kostnad enn ved bruk av konvensjonell sprengning.

Når det gjelder jernbaneprosjekter varierer disse i liten grad i størrelse og behovet for tilleggssprengning vil derfor ikke være like stort som for vegtunneler. Det pågår nå en omfattende utredning av mulighetene for å velge fullprofilboring av tunneler på prosjektet dobbeltspor mellom Oslo og Ski. Resultatene fra dette arbeidet foreligger ikke ennå. Uavhengig av utfallet av dette utredningsarbeidet vil utredningen kunne gi verdifull kunnskap som også vil komme andre prosjekter til gode.

SPØRSMÅL NR. 1325**Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 7. juni 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Er fiskeri- og kystministeren inneforstått med de dramatiske konsekvenser de høye infrastrukturgebyrene og den hyppige losplikten kan få for nærskipsfarten og verdiskapningen langs kysten, og hvilke eventuelle grep vil hun ta for at vi skal få rammebetingelser som legger til rette for disse svært viktige næringer langs kysten?»

BEGRUNNELSE:

I Haugesunds Avis 29. mai kan man lese at representanter fra de maritime næringer nå frykter for både bosetting og verdiskaping langs kysten som følge av nivået på gebyrene nærskipsfarten må betale.

Dette kan bli konsekvensene av at stadig flere redere i praksis tvinges til å velge seilingsruter utenfor kystnære strøk for å unngå dyre infrastrukturgebyr og hyppig losplikt.

Dette vil igjen bety svekket aktivitet både hos verksteder og leverandørvirksomheten langs kysten. Et stort antall arbeidsplasser er knyttet til servicevirksomhet langs kysten og disse kan nå stå i fare.

Det norske Veritas har i en rapport påpekt at det er mulig å spare inn store beløp for næringen, uten at det vil gå ut over sikkerheten. Regjeringen har i sitt forslag som nylig ble fremlagt dessverre ikke tatt dette til følge.

Svar:

Regjeringen følger opp målsetningen i regjeringserklæringen om å stimulere til vekst i sjøtransporten ved oppfølging av St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 og de årlige budsjettforslag.

I Nasjonal transportplan 2010-2019 er det rede-

gjort for gjennomgangen av lostjenesten og lospliktreglene, som også er kjent som loseffektiviseringsprosjektet. Forslag til endringer som følge av gjennomgangen er nå ute på høring med svarfrist 8. juli 2010. Høringsforslaget er blant annet basert på rapporten fra Det Norske Veritas om lospliktreglene.

Forslaget til endringer er vurdert å medføre en samlet reduksjon i den lospliktige trafikken med i overkant av 10 pst., og en anslagsvis reduksjon i de årlige kostnadene med ca. 29 mill. kroner. Lostjenesten er 100 pst brukerfinansiert. Anslåtte kostnadsreduksjoner vil derfor komme skipsfarten til gode.

Det er også slik at fartøy over 70 meter i innenriks fart er foreslått omfattet av reglene om losplikt. Forslaget innebærer at fartøy som går i innenriks og utenriks fart vurderes likt ut fra en sikkerhetsmessig vurdering. Forslaget vil berøre om lag 120 fartøyer i innenriks fart. Det er ventet at de fleste av disse vil seile med farledsbevis, og dermed vil slippe losingsavgiften som utgjør 60 pst. av provenyet i høringsforslaget.

Fartøy med løyve til persontransport er fortsatt unntatt losplikt ut fra en sikkerhetsmessig vurdering, sett i forhold til fartøyenes forventede lokalkunnskap om farvannet.

Videre har regjeringen gjennom budsjettforslag for 2010, jf. Prop. 1 S (2009-2010) for Fiskeri- og kystdepartementet, igangsatt arbeidet med å følge opp målsetningene i Nasjonal transportplan, herunder regjeringens forslag om å fjerne årsavgiften for havnesikkerhet og redusere kystgebyrets dekningsgrad for utgifter til navigasjonsinfrastruktur. Stortinget sluttet seg til dette. En ytterligere reduksjon må følges opp i de kommende budsjettprosesser gjennom planperioden.

SPØRSMÅL NR. 1326**Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 14. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I Aftenposten 2. juni 2010 refereres en undersøkelse som viser en klar sammenheng mellom mange utenlandsopphold for ansatte i Forsvaret og skilsmisse. For de som har vært flere enn seks ganger på utenlandsoppdrag er skilsmisseraten 80 prosent høyere enn i befolkningen for øvrig.

Hva gjøres fra regjeringen for å forberede på og avhjelpe de samlivsutfordringene forsvarspersonell møter i forbindelse med utenlandsoppdrag, og gis alle som ønsker det et tilbud om samlivskurs?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 3. juni 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten om hva regjeringen gjør for å avhjelpe de samlivsutfordringene forsvarspersonell møter i forbindelse med utenlandsoppdrag.

Forsvarets medarbeidere har en arbeidssituasjon som kan preges av relativt lange og hyppige fravær fra hjemmet, ved blant annet øvelser, kurs, pendling, utenlandsoperasjoner og sjøtjeneste. Dette kan være belastende. Det er derfor viktig med en god familiepolitikk. På denne bakgrunn har regjeringen gjennom St.meld. nr. 34 (2008-2009) "Fra verneplikt til veteran – Om ivaretagelse av personell før, under og etter deltakelse i utenlandsoperasjoner", foreslått en rekke tiltak som oppfølging. Ved behandlingen av Innst. S. 298 (2008-2009) sluttet Stortinget seg til forslagene.

På bestilling fra Forsvaret gjennomførte Arbeidsforskningsinstituttet i 2006 undersøkelsen "Samliv i Forsvaret, en kvantitativ studie av forhold mellom familie og arbeid i befalsfamilier". Undersøkelsen viste en viss overhyppighet av samlivsbrudd blant personell som har tjenestegjort i utenlandsoperasjoner. Dette var særlig tydelig blant dem som hadde tjenestegjort seks eller flere ganger utenlands. Funnene i undersøkelsen bidro til utviklingen av flere av de satsingene som ble foreslått i St.meld. nr. 34 (2008-2009). Forsvaret opplyser at de i 2011 vurderer å gjennomføre en ny undersøkelse om "Samliv i Forsvaret".

Funnene har resultert i en rekke enkelttiltak som allerede er iverksatt for å styrke Forsvarets ivaretagelse av familiene til personellet. Tilbud om samlivs-

kurs til alt personell er ett av tiltakene Forsvaret har innført for å forebygge samlivsbrudd. I 2009 var det planlagt 20 slike kurs. 18 kurs er gjennomført, mens 2 ble kansellert på grunn av lav påmelding. Til sammen 216 par deltok på kursene. Forsvaret har planlagt et tilsvarende antall kurs i 2010, men er forberedt på å sette opp flere hvis behovet øker. Kursene er blitt veldig godt mottatt av deltakerne, og flere etterlyser muligheten for å arrangere et oppfølgingskurs en tid etter at utenlandstjenesten er gjennomført. Forsvaret vurderer muligheten for å imøtekomme dette.

En rekke tiltak er iverksatt for oppfølging under selve utenlandsoppholdet. Blant annet har administrativ foresatt avdeling en døgnbemannet telefon, hvor pårørende kan stille spørsmål og formidle kontakt/gi informasjon til soldaten. Soldaten får for øvrig hjemreiser til familien to ganger i løpet av 6 måneder. Videre er familietillegget økt. Dette tillegget skal dekke ekstrakostnader som den hjemmeværende har i forbindelse med omsorg for barna.

Forsvaret har også iverksatt flere andre tiltak for å forberede familien på belastningen som følger av å tjenestegjøre ute. Et eksempel er brosjyren "Å reise ut" som omhandler det å ha sin nærmeste ute. Brosjyren sendes til familie og nære pårørende. Videre gis personell som skal i utenlandsoperasjoner tilbud om å motta boken "Oppdraget går til", som er en hjelp til å forberede barn på at en nær pårørende skal delta i slik tjeneste. Familiene blir også invitert til familiedager, hvor nærmeste pårørende besøker oppsetningsstedet og blir orientert om oppdraget. Forsvaret har dessuten opprettet en hjemmeside "www.mil.no/familieweb", hvor de pårørende kan finne nyttig informasjon.

Videre konkretisering og oppfølging av satsningsområdene i St.meld. nr.34 vil bli fulgt opp i handlingsplanen regjeringen nå utarbeider.

Å delta i utenlandsoperasjoner er krevende, ikke bare for den enkelte soldat, men også for soldatens nærmeste pårørende. I arbeidet med regjeringens handlingsplan, vil vi vurdere ytterligere tiltak for å ivareta personellet og deres pårørende på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1327**Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 8. juni 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Beregninger avisen Nationen har fått utført, viser at hvert 3. gårdsbruk vil være borte om 20 år. Antall årsverk vil gå ned med 22 000.

Skyldes dette en feil politikk fra regjeringens side?»

Svar:

Jeg er kjent med at beregningen er gjort ved å redusere antall årsverk med 2,5 prosent per år i 20 år framover. Denne beregningen handler med andre ord mer om matematikk enn om politikk. En slik teknisk framskriving 20 år fram i tid kan selvsagt ikke tilskrives den sittende regjering.

Så lenge det har vært moderne jordbruk i dette landet, har driften av de om lag 180 000 jordbrukseiendommene (eiendomsstrukturen har vært relativt stabil) blitt drevet gjennom gradvis færre bedrifter. Produktivitetsutvikling har over meget lang tid redusert behovet for arbeidskraft vesentlig. Den teknologiske utviklingen har hatt stor betydning sammen med avls- og ytelsesframgang, forbedring av dyr-

kingsteknikker osv. Det innebærer bl.a. at jordbruksbedriftene kan vokse i omfang, målt etter areal og dyretall, samtidig som behovet for arbeidskraft avtar.

Eksempelvis har jordbruksbedriftene de siste 50 årene blitt om lag 4 ganger så store, målt på arealet pr. bedrift. Likevel er arbeidet som utføres i hvert foretak redusert med 25 prosent, inkludert leid arbeid. I den samme perioden har produksjonen i jordbruket totalt økt med over 80 prosent.

Med sin sterke strukturprofil har landbrukspolitikken bidrag vært at reduksjonen i antall bedrifter og antall årsverk har vært vesentlig mindre enn den ellers ville vært. Jeg vil videreføre arbeidet med å gi jordbruket gode inntektsmuligheter og ha sterk strukturprofil i virkemidlene for å legge til rette for et aktivt jordbruk over hele landet.

Et alternativ med reduserte overføringer og utflating av strukturprofilen ville gi langt raskere reduksjon både i antall virksomheter, sysselsetting og i produksjonen, som i tillegg ville bli langt mer konsentrert.

SPØRSMÅL NR. 1328**Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 9. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden at den store statlige støtte til markedsføring av kjøtt og tilsvarende mangel på virkemidler for å styrke sjømat på det norske markedet er i tråd med Handlingsplanen for bedre kosthold i befolkningen, og hva vil statsråden gjøre for å øke inntaket av sjømat blant befolkningen, spesielt blant barn og unge?»

BEGRUNNELSE:

I statsbudsjettet for 2010 kan vi lese at regjeringen ønsker å følge opp Handlingsplanen for bedre kosthold i befolkningen. Helsedirektoratet påpeker at

den største ernæringspolitiske utfordringen er å øke inntaket av fisk og redusere inntaket av mettet fett og salt i befolkningen. Et ensidig kosthold har klare ernæringsmessige svakheter som bidrar til utvikling av hjerte- og karsykdommer, kreft, overvekt, type 2-diabetes, tannrøte og jernmangel.

Til tross for dette bevilger staten store beløp til informasjon om og markedsføring av kjøtt, mens det ikke eksisterer noen tilsvarende finansieringsordning for informasjon om fisk. Nylig har også merkeordningen NYT NORGE blitt opprettet. Ordningen, som administreres av en stiftelse opprettet av Landbruks- og Matdepartementet, omfatter kun landbruksprodukter og ikke sjømat.

Svar:

Jeg er glad for spørsmålet om vi bør øke forbruket av fisk og sjømat. Det vises til Handlingsplan for bedre kosthold i befolkningen (2007-2011) Oppskrift for et sunnere kosthold, der det er et mål å øke forbruket av fisk og sjømat.

12 departementer står bak denne handlingsplanen, herunder både Fiskeri- og kystdepartementet og Landbruks- og matdepartementet. En rekke tiltak er under gjennomføring, og flere vil trolig ha direkte betydning for fiskeforbruket.

Det er riktig at det brukes en god del midler på markedsføring av kjøtt, finansiert med midler fra omsetningsavgiften. Det er imidlertid ikke korrekt at det ikke finnes en ordning for markedsføring av fisk. Fra Fiskeri- og kystdepartementet er jeg informert om at Eksportutvalget for fisk (EFF) i juli 1994 ble gitt ansvaret for fellesmarkedsføringen av sjømat i Norge etter at Opplysningskontoret for fisk ble nedlagt i 1991.

EFF finansieres gjennom en eksportavgift på all sjømat som sendes ut av landet. De er organisert som et aksjeselskap eid av Fiskeri- og kystdepartementet og administrert gjennom et styre oppnevnt av departementet. En del av eksportavgiften settes av til tiltak på hjemmemarkedet.

I 2010 er EFFs samlede budsjett rettet mot hjemmemarkedet i overkant av 27 millioner kroner. Hovedmålsettingen for satsningen er å øke omsetningen av sjømat i Norge. Tiltak i dagligvarehandelen vil, sammen med nettsiden for oppskrifter Godfisk.no, være prioriterte kanaler fremover for å oppnå målsettingen om økt konsum i det norske markedet.

Et av tiltakene i Handlingsplan for bedre kosthold er "Fiskesprell", som startet opp som pilotprosjekt i 2007 og fra 2008 er etablert på landsbasis. Prosjektet er et spleiselag mellom Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, EFF og fiskesalgslagene. Prosjektet har i skoleåret 2009/10 en ramme på 6,1 mill kroner.

Fiskesprell er et prosjekt med sterk og positiv forankring på mange nivåer og anses som et lokomotiv innenfor arbeidet mot det norske markedet. Organiseringen gjennom folkehelsekoordinatorene ute i de enkelte fylkene gir prosjektet faglig tyngde og troverdighet - og ikke minst et ekte engasjement. Videre omfatter prosjektet barnehagebarn, elever, foreldre, lærere og ansatte, og ikke minst media som uten unntak presenterer prosjektet som positivt.

Aktiviteten rettet mot ungdomsskolen har vært basert på nyutviklet undervisningsmaterieill tilpasset læreplanen i mat- og helsefaget for 9.-klassetrinnet. Skolene som har deltatt i prosjektet, har mottatt råvarestøtte på 20 kroner per elev til innkjøp av fiskefilet. Støtten har vært avgjørende for rekrutteringen, og fiskesalgslagene har bekreftet videre økonomisk rå-

varestøtte for kommende år. Aktiviteten rettet mot barnehager har vært heldagskurs for barnehageansatte, organisert som en del av folkehelsearbeidet i det enkelte fylke.

Undervisningsmaterieill tilpasset barnehage og skole, utviklet av EFF i samarbeid med Norsk institutt for ernæring og sjømatforskning (NIFES) og Helsedirektoratet, holder svært høy kvalitet og høster mange positive tilbakemeldinger. Videre har utdanningen av kursholdere gjort at Fiskesprell har et stort antall dedikerte og faglig dyktige kursholdere over hele landet. At undersøkelser viser gode resultater i form av atferdsendring, er svært positivt. Dette forteller oss at potensialet er stort, ettersom vi i dag kun når ut til et begrenset antall barnehager og skoler.

Det er også gjennomført en rekke andre tiltak der økt forbruk av fisk er en av målsettingene. I 2007 ble reviderte retningslinjer for mat og måltid i barnehagen lansert, og egen veileder og pedagogisk materieill er utarbeidet og tilbudt alle barnehager. Fisk er et viktig punkt her.

Helsedirektoratets "Kokebok for alle", sist revidert i 2009, tilbys gratis til alle elever på ungdomstrinnet og til lærerstuderenter i "Mat og helse". Den inneholder enkle og gode oppskrifter på fiskeretter og er også solgt til selvkost i 20 000 eksemplarer til kommunene til ulike formål.

Sunnhetsmerkeordningen på mat, Nøkkelhullet, er en felles nordisk merkeordning der forskrift ble fastsatt 17. juni 2009. Nøkkelhullsmerking kan i utgangspunktet brukes bare på ferdigpakkede varer. Unntak er frukt, grønt og fisk, slik at i fiskedisken kan det merkes med nøkkelhull på ubearbeidet fisk og sjømat, selv om den ikke er innpakket. Dette gjelder også frosset fisk. Tilsvarende gjelder ikke for kjøtt.

Undersøkelser viser at 9 av 10 som handler inn mat, kjenner til nøkkelhullsmerket. Det skal gjennomføres en ny informasjonskampanje for nøkkelhullet som involverer både forbrukere og dagligvarehandel, i begynnelsen av 2011, med hensikt å øke kjennskap til og kunnskap om merkeordningen.

Departementet har videre gitt Helsedirektoratet i oppdrag å kartlegge grunnlaget for en eventuell utvidelse av nøkkelhullsmerking av matvarer til kiosk, bensinstasjons- og serveringsmarkedet innen utgangen av 2010. Dette vil også kunne bli et viktig tiltak for å øke forbruket av fisk.

I spørsmålet reises også spørsmålet om merkeordningen NYT NORGE. Det er riktig at fisk ikke innbefattes av denne ordningen. Norsk sjømat - både i utlandet og hjemme - markedsføres gjennom profilen og merket "NORGE-Norsk sjømat". Det arbeides kontinuerlig med at sjømatprodusentene også på hjemmemarkedet skal ta i bruk dette opprinnelsesmerket. EFF arbeider også med merking av fisk med

særskilte kvaliteter, som for eksempel fersk torsk og skrei.

En arbeidsgruppe i regi av Nasjonalt råd for ernæring har nylig lagt fram utkast til nye kostråd. I utkastet som foreligger, er det konkrete anbefalinger for økt fiskeforbruk. Utkastet er lagt ut til kommentarer og vil etter behandling resultere i konkrete

kostråd fra Helsedirektoratet. Disse vil igjen være basis for videre kostholdstiltak.

Jeg vil understreke at jeg er opptatt av å finne fram til flere gode tiltak for å øke fiskeforbruket og vil i samarbeid med fiskeri- og kystministeren videreføre arbeidet vi nå er i gang med for å få til dette.

SPØRSMÅL NR. 1329

Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 8. juni 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Jeg viser til statsrådens svar til undertegnede i muntlig spørretime 2. juni 2010. Jeg oppfatter svaret slik at statsråden var positiv til erfaringene med prosjektet i Trondheim kommune der kommunen fikk totalansvar for barnevernet.

Medfører det riktighet at statsråden vil åpne for muligheten til å etablere slike prosjekter der kommunen får hele ansvaret for barnevernet?»

Svar:

Barne-, likestillings- og inkluderingsministeren er ansvarlig for barnevernet, mens jeg som kommunal- og regionalminister er ansvarlig for lov om forsøk i offentlig forvaltning, loven som lå til grunn for forsøket med kommunalt ansvar for andrelinjetjenesten i barnevernet i Trondheim. En hver søknad om forsøk vil bli grundig behandlet av mitt departement i samråd med berørt fagdepartement. Så vidt jeg vet

foreligger det i dag ingen planer om flere slike forsøk på barnevernområdet. Barne-, likestillings- og inkluderingsministeren har nylig varslet en storstilt og grundig evaluering av reformen fra 2004 da staten tok over fylkeskommunenes ansvar for andrelinjetjenesten. Forsøket med oppgavedifferensiering i Trondheim kom som kjent i stand i forbindelse med denne reformen.

Samhandling og oppgavedeling mellom det statlige og det kommunale barnevernet vil utgjøre en sentral del av evalueringen som vil bestå av forskningsoppdrag og dialogmøter. Det skal også opprettes et panel som skal komme med innspill til arbeidet. En oppsummerende rapport skal være klar innen mars 2012. Jeg ser fram til denne rapporten som vil gi oss et mye bedre grunnlag enn vi har i dag for å vurdere behovet for endringer med hensyn til hvem som har ansvaret, slik at barnevernet kan gjøres bedre i stand til å møte de utfordringene vi står overfor.

SPØRSMÅL NR. 1330**Innlevert 2. juni 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 11. juni 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I enkelte kommunar som ikkje har innført eigedomsskatt er det praksis i Sogn og Fjordane å ikkje tildele skjønsmidlar til desse, med grunngjeving frå fylkesmannen at dersom kommunane ikkje nyttiggjer seg av alle mulige innteningsmetodar får ein ikkje tildelt skjønsmidlar.

Er det utgått eit direktiv frå regjeringa til fylkesmennene som pålegg desse å ikkje tildele skjønsmidlar til kommunar som ikkje har innført eigedomsskatt?»

GRUNNGJEVING:

Grunnen til at spørsmålet vert stilt er at kommunalministeren i spørjetimen i dag svarte at ho ikkje kunne hugse at det var sendt ut noko slikt påbod frå Kommunaldepartementet.

Svar:

Eigedomsskatt er ein friviljug skatt. Lokale styresmakter har ansvaret for eigen økonomi, noko som òg kjem fram av departementet sine retningslinjer for tildeling av skjønsmidlar. For å betre økonomien kan

kommunane både auke inntektene og redusere utgiftene. Lokale styresmakter må sjølv avgjere kva for verkemidlar dei vil bruke for å oppnå økonomisk balanse og god drift av kommunen. I denne vurderinga er eigedomsskatt ein mogelegheit som kommunen kan vurdere på line med andre tiltak.

I samband med skjønstildelinga skal fylkesmennene gjere ei total vurdering av økonomien i kommunane. Retningslinjene for skjønstildelinga har i mange år inneheldt formuleringar om at fylkesmennene m.a. må vurdere i kva grad kommunane utnytter inntektsgrunnlaget sitt. I departementet sine retningslinjer for skjønstildelinga for 2010 står det at fylkesmennene bør vere varsame med å tildele skjønsmidlar til kommunar som ikkje utnyttar sitt eige inntektsgrunnlag, eller som set seg mot å gjennomføre forsvarlege utgiftsreducerande tiltak. Fylkesmennene skal leggje til grunn at det er opp til kvart kommunestyre sjølv å prioritere auka inntekter eller reduserte utgifter, samt kva for inntektskjelder som bør aukast eller kva for utgiftsområde som bør reduserast. Retningslinjene på det punktet er ikkje endra i høve til retningslinjene frå 2009.

SPØRSMÅL NR. 1331**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 15. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Fysikalsk Institutt ved HSR måtte stenge dørene denne uken. Dette rammer over 1000 menneske med ulike behov for bassengtrening, behandling, veiledning og andre fysioterapitjenester. Et unikt og særskilt samarbeid mellom Haugesund kommune og HSR er blitt stoppet av helsemyndighetene. Tiltaket er helt i tråd med samhandlingsreformens intensjoner, slik også forrige helseminister Bjarne Håkon Hanssen påpekte ved sitt besøk på HSR.

Hva vil statsråden gjøre for at dette særskilte samarbeidet kan fortsette?»

BEGRUNNELSE:

Kommunen har hittil betalt Haugesunds Sanitetsforenings Revmatismesykehus driftstilskudd tilsvarende en fysioterapihjemmel. I tillegg har HSR motatt direkte refusjon fra HELFO. Altså et genuint og spennende samarbeid mellom stat og kommune, absolutt i tråd med en fremtidig samhandlingsreform. I det minste bør dette kunne få status som et prosjekt videre som kan evalueres i tråd med andre samarbeidsprosjekter.

Over 1000 brukere rammes nå. Instituttet har i tillegg hatt ca 10 000 konsultasjoner årlig. Mange brukere sier at uten dette tilbudet, vil de komme til å bli

sykemeldte, få mer smerter, i verste fall ser mange for seg at de vil kunne bli uføre. Samfunnsøkonomisk vil dette få større økonomiske konsekvenser enn opprettholdelse av tilbudet, etter min mening.

Svar:

Fysioterapitilbudet ved Haugesund Sanitetsforenings Revmatismesykehus (HSR) har, slik jeg forstår, vært et faglig godt tilbud for kroniske pasientgrupper i Haugesundsområdet. Tilbudet har vært basert på et samarbeid mellom kommunehelsetjenesten og spesialisthelsetjenesten og er således i tråd med samhandlingsreformens intensjoner. Likevel har HSR valgt å avvike det fysikalske instituttet, lokalisert til sykehusets lokaler, fra 1. juni 2010. Bakgrunnen er at Haugesund kommune har sagt opp en kommunal driftsavtale for privat fysioterapitjeneste, og HELFO Region Vest har sagt opp en uformell oppgjørsavtale med sykehuset. Både den kommunale driftsavtalen og den uformelle avtalen med HELFO har vært i strid med gjeldende avtaleverk for privat fysioterapipraksis. Jeg er derfor tilfreds med at disse avtalene nå avvikles.

Alle kommuner har et ”sørge for”-ansvar for fysioterapitjenester til egen kommunes innbyggere hjemlet i kommunehelsetjenesteloven. Kommunen kan ansette fysioterapeuter på fast lønn eller inngå avtale med private fysioterapeuter for å ivareta dette ansvaret. Den praksis som har vært drevet ved HSR, har blitt drevet og finansiert med bakgrunn i et kommunalt driftstilskudd for fysioterapi, og må dermed anses som i hovedsak et kommunehelsetjenestetiltak. Etter regelverket skal slike kommunale driftstilskudd være knyttet til enkeltpersoner (fysioterapeuter). Kommunen står fritt til å inngå en eller flere driftsavtaler med en eller flere fysioterapeuter som kan drive

privat praksis i lokaler ved HSR, forutsatt at HSR er interessert i å leie ut lokalene. Driftsavtalene må være knyttet til enkeltpersoner og ikke til sykehuset. Alternativt kan flere kommuner spleise på disse driftstilskuddene. KS har oppfordret kommuner til å gå sammen om å finansiere driftstilskudd til fysioterapeuter der hvor det er innbyggere fra flere kommuner som nyter godt av tilbudet.

Det samarbeidet som til nå har eksistert mellom Haugesund kommune og HSR, er det etter min mening både ønskelig og mulig å videreutvikle ved å etablere ordninger i tråd med dagens regel- og avtaleverk. På den måten kan tilbudet til pasientene videreføres. En mulig modell er et ”spleiselag” mellom Haugesund og andre kommuner om finansiering av en eller flere driftsavtaler for fysioterapeuter, slik KS anbefaler. Gjennom fortsatt samarbeid med spesialisthelsetjenesten ved HSR kan virksomheten lokaliseres til sykehuset dersom dette er ønskelig. Til hver driftsavtale vil det kunne knyttes en direkteoppgjørsavtale med HELFO.

Denne saken har skapt mye uro lokalt. Det er beklagelig siden saken i utgangspunktet innebærer en opprydding for å sikre at ordninger er i tråd med et regel- og avtaleverk som har som formål å gi brukerne en god helsetjeneste innenfor trygge rammer. Det er kommunens ansvar å sørge for fysioterapitjenester til innbyggerne. Kommunene har frihet til å velge hvordan de vil ivareta ansvaret. Jeg kan derfor ikke involvere meg i hvordan Haugesund kommune, eller omkringliggende kommuner, organiserer sin fysioterapitjeneste. Jeg håper imidlertid at aktørene lokalt finner frem til gode samarbeidsløsninger innenfor dagens regelverk som gjør at pasientene får et minst like godt tilbud som før.

SPØRSMÅL NR. 1332**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 10. juni 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva vil regjeringen gjøre for å sikre at UDI klarer å opprettholde sin serviceerklæring angående saksbehandlingstider for søkere om midlertidig oppholdstillatelse for arbeidsinnvandrere fra tredjeland?»

BEGRUNNELSE:

På vegne av og etter fullmakt fra 30 internasjonalt orienterte bedrifter på Vestlandet har Relocation.no AS henvendt seg 3. mai 2010 til UDI angående et økende problem med for lang behandlingstid for søknader om midlertidig arbeidstillatelse for arbeidsinnvandrere fra tredjeland ved SUA i Oslo og Stavanger. I UDIs serviceerklæring står det at det skal være 5 dagers behandlingstid på kurante saker, mens disse bedriftene opplever nå at det tar minimum 1 måned fra søknaden er levert hos SUA for UDIs vedtaksbrev er mottatt pr. post. Opplysningstjenesten hos UDI har også opplyst Relocation.no AS at de må forvente opp til 2 måneders ventetid på saker levert før påskeferien.

Dette er en saksbehandlingstid som rammer norsk næringsliv og muligheten for å lokalisere prosjektarbeid i internasjonale bedrifter i Norge.

I henvendelsen skisseres tre mulige løsninger på problemet; 1. bedre ressursituasjon ved SUA-Politidistriktene for å få en raskere saksbehandling, 2. Åpne for at tredjelandsborgere kan starte arbeid etter at søknad er levert hos SUA, 3. at UDIs vedtak blir sendt til søker/fullmektig per e-post umiddelbart etter vedtak er gjort.

Svar:

Jeg er i likhet med representanten opptatt av at søknader fra arbeidstakere behandles raskest mulig for å sikre at norsk næringsliv får den arbeidskraften det er behov for.

Servicesenteret for utenlandske arbeidstakere betjener EØS-borgere og andre lands borgere som søker tillatelse som faglært, og familiemedlemmer av arbeidsinnvandrere i begge disse kategoriene. For saksbehandling i løpet av fem virkedager i Service-

senteret er det en forutsetning at sakene er fullstendig opplyste og oppfyller lovbestemte krav. Hvis dette ikke er tilfelle, vil saksbehandlingen ta lengre tid.

Servicesentrene har ikke kompetanse til å avgjøre søknader fra spesialister, men sjekker at nødvendig informasjon og dokumentasjon foreligger og sender sakene til UDI for vedtak. Sakene er høyt prioriterte i UDI og innvilges raskt hvis de er kurante. UDI har imidlertid ikke krav til fem dagers saksbehandlingstid slik Servicesentrene har. Det arbeides med innføringen av et nytt elektronisk saksbehandlingssystem, og når dette er på plass i UDI, er forutsetningen at alle arbeidssaker med fullstendig utfylte søknader med påkrevet dokumentasjon skal behandles innen fire uker. På vei til dette målet er det for 2010 satt et saksbehandlingsmål på åtte uker for arbeidssaker generelt.

Direktoratet har innført rutiner for å overholde dette, men noen saker der det er behov for å innhente ytterligere informasjon før saken kan behandles kan likevel ta lengre tid å behandle, jf. at UDI også skal bidra til å forhindre sosial dumping. Det kan altså være faktorer utenfor UDIs kontroll som bidrar til lengre saksbehandlingstid enn det som er ønskelig. Ettersom saksbehandlingstiden har økt noe den siste tiden, setter UDI inn ekstra ressurser fram mot og gjennom sommeren for å håndtere sakene så raskt og effektivt som mulig.

For utenlandske faglærte og spesialister viser jeg for øvrig til endring i den nye utlendingsforskriften som trådte i kraft fra 1.1.2010, som gir smidigere ordninger for arbeidsgivere til å rekruttere nødvendig arbeidskraft på en hurtig måte. Ordningen går ut på at arbeidsgiver kan la arbeidstaker starte opp arbeidet før tillatelsen foreligger, altså mens UDI behandler søknaden. Arbeidsgiver har da ansvaret for at arbeidstakeren fyller vilkårene for tillatelsen, jf. utlendingsforskriften § 6-8.

UDI har over lengre tid hatt et samarbeid med arbeidsgivere som rekrutterer utenlandsk arbeidskraft for å øke deres kompetanse med hensyn til hva som er nødvendig av dokumentasjon m.m. slik at søknadene som leveres er fullstendige og dermed kurante. UDI vil fortsette med dette arbeidet også fremover.

SPØRSMÅL NR. 1333**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 10. juni 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Når har regjeringen til hensikt å få ratifisert Europarådets konvensjon til beskyttelse av barn mot seksuell utnyttelse og seksuelle overgrep (CETS No 201)?»

BEGRUNNELSE:

Europarådets konvensjon fra 2007 som har som tittel "Protection of Children Against Sexual Exploitation and Sexual Abuse" (CETS No. 201) pålegger medlemslandene til å implementere i sitt nasjonale lovverk å sørge for at personer som gjennom sitt yrke har kontakt med barn ikke skal være dømt for seksuelle overgrep eller utnyttelse av barn.

Ifølge opplysninger fra Europarådet kreves det at minst fem land skal ha ratifisert konvensjonen før den trer i kraft og så langt har bare Albania, Danmark og Hellas ratifisert konvensjonen.

Europarådets parlamentarikerforsamling oppfordrer alle medlemsland til å ratifisere konvensjonen.

Svar:

Norsk rett er i hovedsak i overensstemmelse med konvensjonens forpliktelser. Gjennomføringen av konvensjonen vil likevel kreve enkelte mindre tilpasninger, for eksempel justeringer i utformingen av bestemmelsene om seksuallovbrudd og jurisdiksjonsbestemmelsen. Dette ble vurdert under arbeidet med straffeloven 2005. Kapitlet om seksuallovbrudd i straffeloven 2005 er utformet slik at forpliktelsene på den materielle strafferettens område vil være oppfylt så snart straffeloven 2005 trer i kraft, jf. Ot.prp. nr.22 (2008-2009) side 208.

Konvensjonens krav til etterforskning, straffefølgning og prosessuelt regelverk ble vurdert i Ot.prp. nr. 11 (2007-2008) om lov om endringer i straffeprosessloven mv. (styrket stilling for fornærmede og etterlatte), og krever ikke ytterligere lovendringer. Det kan ikke imidlertid ikke utelukkes at det kan være behov for enkelte lovendringer på områder som faller inn under andre departementers ansvarsområder. Dette vil bli avklart før konvensjonen fremlegges for Stortinget for samtykke til ratifikasjon.

I utgangspunktet tas det sikte på å fremme en proposisjon for Stortinget for samtykke til ratifikasjon så snart straffeloven 2005 trer i kraft. Ikrafttredelse av straffeloven 2005 vil bli bestemt gjennom et eget lovvedtak, ettersom det er behov for omfattende økonomiske og administrative forberedelser før loven kan settes i kraft. Dersom ikrafttredelse av straffeloven 2005 av disse grunner drar ut i tid, vil jeg vurdere å foreslå de nødvendige lovendringer i straffeloven 1902, slik at norsk ratifikasjon av konvensjonen ikke forsinkes unødig.

Representanten viser til artikkel 5 nr. 3 som pålegger partene ved lovgivning eller andre tiltak å sikre, i samsvar med intern rett, at vilkårene for tiltredelse til yrker som innebærer regelmessig kontakt med barn utelukker kandidater som er domfelt for seksuell utnyttelse eller misbruk av barn. I praksis innebærer dette krav til vandelskontroll ved ansettelse i slike yrker. Det er opp til intern rett å definere nærmere hvilke yrkesgrupper som omfattes. I den forklarende rapporten til konvensjonen er det vist til at henvisningen til intern rett også gir partene rom til å gjennomføre forpliktelsen på en måte som er forenlig med andre interne bestemmelser om for eksempel rehabilitering og reintegrering av lovbrøyttere. Konvensjonsforpliktelsen er heller ikke til hinder for interne regler om at enkelte lovbrudd etter en viss tid ikke lenger vil vises ved utskrift fra strafferegisteret. Etter norsk rett er det krav til politiattest ved ansettelse i flere yrker som innebærer regelmessig kontakt med barn. Dette gjelder for alle som skal jobbe i barnehage og skole (se blant annet barnehageloven § 19 og opplæringslova § 10-9). I tillegg har frivillige organisasjoner anledning til å be om politiattest for personer som lønnet eller ulønnet utfører eller skal utføre oppgaver for organisasjonen som innebærer et tillits- eller ansvarsforhold overfor mindreårige eller personer med utviklingshemming, for eksempel trenere (se strafferegistreringsforskriften § 12 første ledd nr. 4 bokstav p). Krav om politiattest er blant annet vedtatt av Norges idrettsforbund. Norsk rett tilfredsstiller således konvensjonens krav på dette punkt.

SPØRSMÅL NR. 1334**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 23. juni 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Rotet rundt tildeling av laksekonsesjoner i Nordland etter siste tildelingsrunde fortsetter. I to ankerunder har Fiskeridirektoratet overprøvd Nordland Fylkeskommunes tildeling. Her fratar direktoratet konsesjoner som er tildelt for heller i siste runde å tildele en av konsesjonene til et selskap hvor fiskeriministeren sitter som en av eierne.

Vil statsråden sørge for å løse opp i floken ved at det tildeles ekstra konsesjoner, slik at ingen av de tildelte konsesjonene i den lange saksbehandlingsprosessen, inndras?»

BEGRUNNELSE:

Nordland er i dag Norges største produsent av oppdrettslaks. Fylkets lange kyst er meget velegnet for oppdrettsvirksomhet. Dagens markedssituasjon for oppdrettslaks er meget god, slik at en tildeling av et fåtall ekstra konsesjoner til Nordland på svært mange måter vil virke positivt. Samtidig som det kan løse opp i det kaos som har oppstått rundt tildelingen av konsesjoner i Nordland etter siste tildelingsrunde. Eksempelvis vil staten kunne unngå rettsoppgjør som følge av konsesjonsrotet i Nordland. Løsningen bør

være at de konsesjoner som Nordland Fylkeskommune og Fiskeridirektoratet gjennom prosessen har tildelt beholdes av mottakerne og at ingen konsesjoner inndras.

Svar:

Innledningsvis vil jeg opplyse om at statsråd Lisbeth Berg-Hansen har vurdert det slik at hun er så nær grensen til inhabilitet i spørsmålet om tildeling av ytterligere tillatelser knyttet til tildelingsrunden 2009 at jeg, i tråd med Kgl. Res, 26. november 2009, behandler dette spørsmålet, herunder dette spørsmålet til skriftlig besvarelse fra Stortinget, som settestatsråd. (Statsråd T. Giske).

Fiskeri- og kystdepartementet har mottatt flere henvendelser med liknende anmodning som den representanten kommer med.

Jeg vil kort bemerke at søkere som fikk tilsagn om tillatelse i 2009, har vært gjort kjent med at klagebehandlingen kan medføre omfordeling av tillatelsene. Dette er det også tatt forbehold om i tilsagnsbrevene. Saken er imidlertid til behandling i departementet, og jeg har på nåværende tidspunkt ikke tatt stilling til om det skal tildeles nye tillatelser.

SPØRSMÅL NR. 1335**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 10. juni 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«KRDs satsing på prosjektet Bolyst skaper et stort engasjement og viser stor lokal vilje til selv å ta ansvar for egen fremtid. Utsira kommune bør være i en særstilling i forbindelse med Bolyst og har sammen med øya Røvær i Haugesund kommune, sammen med Haugaland Vekst, sendt inn en svært interessant søknad. De fokuserer på at småsamfunn har utfordringer med å ha ledige prøveboliger som folk kan leie for å teste ut om de vil flytte permanent.

Er statsråden enig at dette er en god søknad som bør innvilges?»

BEGRUNNELSE:

Erfaringer fra eksisterende pilotprosjekt viser at det er mulig å tiltrekke seg folk for å bo, men vanskelig å finne boliger.

Den viktigste erfaringen så langt med arbeidet i Småsamfunnsprosjektet Utsira og Røvær, er manglende boligutvikling. Dette bremser alle prosesser i lokalstedsutvikling. Når de gamle dør, blir de fleste boligene værende i familien/slekt som feriebolig. Dette fører til vedvarende boligmangel i eksisterende boligmassen.

Ettersom ingen bygger boliger for folk som kan-

skje skal flytte i fremtiden, så kommer slike samfunn i en ond sirkel. Prosjektet med prøveboliger er derfor nyskapende og et spennende virkemiddel som senere kan utvides til andre småsamfunn.

Prosjektet er støttet av kommunene i regionen i regi av det interkommunale selskapet Haugaland vekst hvor også Rogaland fylkeskommune er inne på eiersiden.

Svar:

KRD har mottatt svært mange søknader i forbindelse med utlysningen av Bolystmidler. Dette viser, som representanten Kambe også understreker, at det er et stort lokalt engasjement for å utvikle de mange ulike lokalsamfunnene i Distrikts-Norge. Departementet har mottatt nærmere 200 søknader, og det er søkt om midler som langt overstiger de økonomiske ramme som er tilgjengelige i Bolystsatsingen for 2010.

Vi ser at det er mange lokalsamfunn og kommuner som er opptatte av utfordringer knyttet til et godt boligtilbud i distriktsområder. Dette avspeiles i flere av søknadene i Bolystsatsingen. Utfordringene knyttet til boligtilbud i distriktsområder er sammensatt. Det er satt i gang et utredningsarbeid for å vurdere hvilke virkemidler som kan tas i bruk for å få et mer variert og fleksibelt boligtilbud i distriktsområder. Dette er derfor et tema som Kommunal- og regionaldepartementet vil komme tilbake til på et senere tidspunkt.

Kommunal- og regionaldepartementet arbeider nå intensivt for å behandle alle Bolystsøknadene på en grundig og god måte, og tar sikte på å offentliggjøre hvilke prosjekter som får støtte i midten av juni. Før den tid kan jeg ikke gi en mer konkret tilbakemelding på søknaden fra Utsira og Røvær.

SPØRSMÅL NR. 1336

Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 10. juni 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I Haugesunds Avis 3. juni kan vi lese om Fylkesmannens avslag på en privat grunneiers ønske om naust på gården sin. Dette til tross for at kommunen to ganger har sagt ja til søknaden. Grunnet sviktende helse må gården selges, men han ønsker å beholde en tomt til naust. Det påstås at Fylkesmannen bruker ulike argumenter og at begrunnelsen tyder på minimal kunnskap om området. Flere grunneiere rapporterer om det samme over hele landet.

Mener statsråden at saksbehandlere bør være på befaring og har de for dårlig planverktøy?»

Svar:

Representant Arve Kambe stiller spørsmål om saksbehandlere bør være på befaring i plan- og dispensasjonssaker og om de har for dårlig planverktøy. Han viser til oppslag i Haugesunds Avis 3. juni, angående fylkesmannens avslag og fraråding i to dispensasjonssaker om naust.

Det er kommunen som i første omgang har ansvaret for arealforvaltning og planlegging innen sitt område, innenfor nasjonale rammer og mål. Strand-

sonen er av nasjonal betydning, og det er derfor innført et generelt byggeforbud langs sjøen. Dispensasjon kan likevel gis fra alle planer etter loven, og myndigheten til å gi dispensasjon er tillagt kommunen. I den enkelte sak må det foretas en konkret vurdering av de faktiske forhold i saken.

Jeg mener det generelt sett er riktig å føre en restriktiv linje med hensyn til å gi dispensasjon fra planer. Arealplanene er blitt til gjennom en omfattende beslutningsprosess. Det skal derfor ikke være kurant å fravike en plan. Ut fra hensyn til offentlighet, samråd og medvirkning i planprosessen er det viktig at endringer i planer i hovedsak ikke skjer ved dispensasjon, men behandles etter regler som er fastlagt for endring av planer. Fylkesmannen opplyser også at kommunen har en kommuneplan, der det er avsatt tilstrekkelig areal til naust.

Ved behandling av dispensasjonssaker skal kommunen varsle fylkeskommunen og statlige fagmyndigheter hvis saksområde blir direkte berørt. Det bør normalt ikke gis dispensasjon dersom fylkeskommunen eller statlig fagmyndighet uttrykkelig går imot at dispensasjon gis. Det har i praksis vært lagt til grunn at det ikke foreligger grunnlag for å dispensere i strid

med uttalelse fra statlig fagmyndighet eller fylkeskommunen.

Det vil være svært ressurskrevende å foreta befaring i alle saker. I henhold til forvaltningsloven skal saker være så godt opplyst som mulig før vedtak fat-

tes. Fylkesmannen har etter det opplyste til departementet uttalt seg til sakene på bakgrunn av detaljerte flyfoto/skråfoto, bilder og egen lokal kjennskap til området. Jeg mener dette, etter en konkret vurdering, kan være tilstrekkelig til å opplyse saken.

SPØRSMÅL NR. 1337

Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 11. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Ser justisministeren behov for endringer i gjeldende struktur for førsteinstansdomstolene, og hvilke kriterier skal vektlegges dersom det er behov for endringer i strukturen?»

BEGRUNNELSE:

I 2001 vedtok Stortinget en strukturreform for landets tingretter. Strukturen for førsteinstansdomstolene er en av faktorene som har betydning for domstolenes effektivitet og kvalitet. Det er viktig at strukturen er tilpasset demografi, geografi og saksmengde/sakstype ved den enkelte tingrett. Det vises til brev fra Domstoladministrasjonen av 12.03.10 vedrørende evaluering av eventuelt nye strukturendringer.

Svar:

Dagens domstolsstruktur ble fastsatt av Stortinget under behandlingen av St.meld. nr. 23 (2000-2001), da det ble vedtatt å redusere antall førsteinstansdomstoler fra 92 til 66. Stortinget har senere gjort enkelte endringer i den strukturen som ble vedtatt, men antallet førsteinstansdomstoler skal fortsatt være 66.

Domstolenes arbeidsoppgaver har endret seg mye siden arbeidet med strukturreformen pågikk,

blant annet gjennom overføringen av tinglysingen til Statens Kartverk og en retts- og samfunnsutvikling som har medført at det stilles stadig større krav til dommeres kompetanse. Når den siste vedtatte strukturendringen snart gjennomføres ved sammenslåingen av Inderøy tingrett og Stjør- og Verdal tingrett, er det derfor naturlig at det foretas en evaluering av reformen. En slik evaluering er også forutsatt i St. prp. 1 (2006-07), hvor Regjeringen varslet følgende:

”Etter at strukturendringene er sluttført bør det gjennomføres en evaluering av reformen og en vurdering av behovet og kriteriene for fremtidige strukturendringer. Det vil ikke bli fremmet forslag om ytterligere strukturendringer før den pågående reformen er gjennomført.”

Dette er bakgrunnen for at Domstoladministrasjonen på eget initiativ og i samråd med Justisdepartementet har satt i gang en evaluering av de gjennomførte strukturendringene. Jeg vil naturligvis avvente Domstoladministrasjonens arbeid før jeg vurderer behovet for et videre strukturarbeid, og eventuelt tar stilling til hvilken prosess arbeidet skal ha, og til hvilke kriterier som skal legges vektlegges. Et eventuelt videre strukturarbeid vil ha som formål å danne et beslutningsgrunnlag for Regjeringen, når vi eventuelt skal ta stilling til om det skal fremmes nye forslag om strukturendringer for behandling i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1338**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Dag Ole Teigen****Besvart 8. juni 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva er statsrådets vurdering av konsekvensene av å utsette ikrafttredelsesdatoen for CO₂-avgiften på mineralske produkter til 1. september, og når forventes det at spørsmålet om fritak for innenlands skipsfart finner sin løsning?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har i Prop. 126 LS foreslått en CO₂-avgift på mineralske produkter med ikrafttredelsesdato 1. juli. Om ESA godkjenner det, vil innenlands skipsfart få fritak for CO₂-avgiften. Ifølge Norsk energigassforening vil ikrafttredelsesdatoen for avgiften være praktisk krevende: RNB vedtas 18. juni, deretter må forskriften om innkrevingen bli ferdig, før det skal avklares hvor mye hver enkelt bruker skal betale.

Svar:

Jeg viser til Prop. 126 LS (2009-2010) Endringer i skatte- og avgiftsregla mv., der det foreslås å innføre CO₂-avgift på naturgass og LPG fra 1. juli 2010. I proposisjonen ble det lagt til grunn at det skal innføres avgiftsfritak for gass til innenriks sjøfart dersom EFTAs overvåkingsorgan (ESA) ikke har innvendinger.

Spørsmålet om avgiftsfritak er tatt opp med ESA via Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet. På bakgrunn av drøftelsene legger jeg til grunn at ESA ikke har innvendinger mot avgiftsfritaket for innenriks sjøfart. For ordens skyld vil jeg likevel påpeke at det er Norge som har ansvaret for at vilkårene for avgiftsfritak er oppfylt ved bruk av gruppeunntaksforordningen, jf. omtale i Prop. 126 LS (2009-2010).

På grunn av usikkerheten mht ESAs syn på avgiftsfritaket, ble forslag til avgiftsvedtak utformet som en fullmakt for departementet til å iverksette fritaket, se II. Denne fullmakten er det nå ikke behov for. Et avgiftsvedtak hvor fritaket innarbeides samtidig med avgiftens iverksettelse, kan utformes som nevnt nedenfor.

I Prop. 126 LS (2009-2010) Endringer i skatte- og avgiftsregla ble det foreslått å innføre avgiften fra 1. juli 2010. På bakgrunn av henvendelser fra bransjen om at det vil bli krevende å innføre avgiften allerede fra 1. juli, kan innføring av avgiften utsettes til 1. september 2010, se utkast til avgiftsvedtak neden-

for. På årsbasis er CO₂-avgiften på gass anslått å gi staten inntekter på 55 mill. kroner. En utsettelse av avgiften i to måneder til 1. september vil gi et påløpt og bokført provenyutap på 9 mill. kroner i 2010.

»Fra 1. september 2010 gjøres følgende endringer i Stortingets vedtak 26. november 2009 om CO₂-avgift på mineralske produkter for budsjetterminen 2010:

§ 1 skal lyde:

Fra 1. september 2010 skal det i henhold til lov 19. mai 1933 nr. 11 om særavgifter betales CO₂-avgift til statskassen ved innførsel og innenlandsk produksjon av følgende mineralske produkter med følgende beløp:

- Mineralolje: kr 0,58 per liter. For mineralolje til innenriks luftfart skal det betales avgift med kr 0,68 per liter. For mineralolje til treforedlingsindustrien, sildemel- og fiskemelindustrien skal det betales avgift med kr 0,30 per liter.
- Bensin: kr 0,86 per liter.
- Naturgass: kr 0,43 per Sm³.
- LPG: kr 0,65 per kg.

Det skal betales avgift med kr 0,05 per Sm³ naturgass og kr 0 per kg LPG for naturgass og LPG som leveres til

- industri og bergverk som benyttes i forbindelse med selve produksjonsprosessen,
- bruk som gir kvotepliktige utslipp etter klimavoteloven.

Fritaket i § 2 første ledd bokstav g kommer ikke til anvendelse for naturgass og LPG.

Departementet kan gi forskrift om hva som omfattes av avgiftsplikten og om grunnlaget for avgiften.

§ 5 skal lyde:

Det gis fritak, refusjon eller ytes tilskudd for CO₂-avgift på naturgass og LPG til

- kjemisk reduksjon eller elektrolyse, metallurgiske og mineralogiske prosesser,
- veksthusnæringen,
- motorvogner tilhørende diplomater mv.,
- skip i utenriks fart,
- fly i utenriks fart,
- fiske og fangst i fjerne farvann,
- fiske og fangst i nære farvann,
- gods- og passasjertransport i innenriks sjøfart.

Det gis fritak, refusjon eller ytes tilskudd for avgift for andel biogass i naturgass og LPG.

Gjeldende § 5 blir § 6. Andre ledd skal lyde:

Departementet kan ved overtredelse av §§ 2 – 5 nekte fritak, nedsettelse eller tilskudd for kortere eller lengre tid.

Gjeldende §§ 6 og 7 blir §§ 7 og 8.

II oppheves.»

SPØRSMÅL NR. 1339**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Tone Liljeroth****Besvart 11. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre fullfinansiering av barnehagesektoren basert på antall barn med barnehageplass i de respektive kommunene uten at dette rammer satsningen på ikke-kommunale barnehager, og ser statsråden at kommunale rammetilskudd til barnehagene er problematisk i et samfunn hvor innbyggere beveger seg på tvers av kommunegrenser i forbindelse med bl.a. jobb?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen legger nå opp til et system med kommunal rammefinansiering av barnehagesektoren. Dette innebærer at barnehager får tilskudd basert på antall barn i kommunen som forventes å behøve plass. Dette står i kontrast til systemet med økonomisk dekning for barnehagene basert på antall barn som faktisk har plass. En omleggelse, slik den regjeringen nå legger opp til, medfører utfordringer for kommune-Norge. Ikke-kommunale barnehager, som er et meget viktig redskap i arbeidet for full barnehagedekning med god kvalitet, er ikke bundet av samordnende barnehageopptak i kommunene. Av den grunn vil disse i mange kommuner med arbeidskraft fra nabokommuner, som f.eks. Skedsmo kommune i Akershus, være gode alternativer for pendlere som ønsker barnehageplass nær arbeidsstedet sitt. Der det tidligere har blitt gitt tilskudd for disse barna, vil disse nå komme i tillegg til den kommunale rammetildelingen uten at kommunen eller barnehagen får betalt. Dette kommer av at barnets bostedskommune ikke vil være pliktig å kompensere økonomisk for barnehageplassen i den kommunen barnehagen ligger. Spørsmålsstilleren frykter at dette på sikt kan utgjøre en trussel mot mangfoldet i barnehagesektoren, siden regjeringen nå legger opp til at kommunene ikke får dekket de faktiske kostnadene forbundet med antall barn som faktisk har plass.

Svar:

Rammefinansiering vil gi kommunene bedre mulighet til å kunne tilpasse barnehagetilbudet i tråd med lokale forhold og brukernes behov. Det finansielle ansvarsprinsipp tilsier at det forvaltningsnivået

som har det praktiske ansvaret også bør ha det finansielle ansvaret.

I inntektssystemet vil barnehagemidlene bli fordelt etter en delkostnadsnøkkel som består av objektive kriterier, dvs. kriterier som kommunen ikke kan påvirke. Kriteriene er bestemt ut fra statistiske analyser av hva som forklarer hvorfor kostnadene og etterspørselen etter barnehageplasser varierer mellom kommunene. I dag fordeles de øremerkede tilskuddene i stor grad ut fra det faktiske antall barn og oppholdstid i barnehage. Dette er kriterier som ikke oppfyller inntektssystemets krav til objektivitet, og som det derfor ikke er mulig å benytte som kriterier i en delkostnadsnøkkel.

Innlemming av de øremerkede tilskuddene til barnehager i rammetilskuddet vil gi fordelingsvirkninger mellom kommunene. Noen kommuner vil få mer enn de får i dag til barnehager, mens andre vil få mindre. Dette er uunngåelig når man gjør en så stor omlegging. Det er heller ikke slik at dagens fordeling av tilskudd til barnehager er en optimal fordeling.

I henhold til lov 17. juni 2005 nr. 64 om barnehager (barnehageloven) § 12 skal alle godkjente barnehager i kommunen samarbeide om opptak av barn. Det er kommunen som har ansvar for å ta initiativ til og legge til rette for en samordnet opptaksprosess og som skal sørge for at opptaket til barnehagene faktisk blir samordnet. Dette forutsetter et tett samarbeid mellom kommunen og ikke-kommunale barnehager.

Barnehagene definerer sin opptakskrets i barnehagens vedtekter, jf. barnehageloven § 7. Opptakskretsen kan også omfatte barn utenfor kommunegrensen. Den samordnede opptaksprosessen skal ta hensyn til barnehagenes mangfold og egenart. Dette innebærer blant annet at barnehagens opptakskrets og opptakskriterier skal respekteres.

Rett til barnehageplass innenfor kommunegrensen innebærer ikke en lovmessig sperre for interkommunalt samarbeid om barnehagetilbud. Kommunene må finne interkommunale løsninger for finansiering av tilbud med barn fra ulike kommuner.

Jeg mener at rammefinansiering og reglene om samordnet opptak vil bidra til fortsatt mangfold i barnehagesektoren også i årene framover.

SPØRSMÅL NR. 1340**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 16. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det har i det siste vært oppslag om kvaliteten på norske kaserner. Mange av dem er så dårlige at soldatene får helsemessige plager av å bo der, noe som er uakseptelt. Tør også minne om at de forholdene soldatene bor i er en del av grunnlaget for dem når de skal vurdere videre satsing hos Forsvaret.

Mener statsråden det er akseptabelt at fengselet i Halden har en kvalitet som norske soldater bare kan drømme om og når kan statsråden garantere at samtlige kaserner har akseptabel kvalitet?»

Svar:

Forsvarsdepartementet er kjent med at den totale forlegningsmassen i Forsvaret per i dag er av varierende kvalitet. Hovedandelen av mannskapsforlegningene krever kun ordinært vedlikehold, mens det i andre tilfeller kreves omfattende oppgradering eller nybygg. Det er iverksatt en rekke tiltak for å bedre kvaliteten på forlegningene. Byggestart på tidligere god-

kjent prosjekt for ny mannskapsforlegning og messe på Andøya planlegges høsten 2010 med forventet ferdigstillelse medio 2011. I løpet av det siste året er det godkjent oppgraderingsprosjekter relatert til mannskapsforlegninger for totalt om lag 90 mill. kroner. Dette omfatter oppgradering av en mannskapsforlegning i Bodin leir, på Skjold og på Setermoen. I tillegg har Forsvarsdepartementet godkjent tiltak for å gjøre kasernene kjønnsnøytrale slik at Forsvaret kan tilby tilfredsstillende bo- og sanitærforhold for begge kjønn. Ut over dette er det konkrete planer for å oppgradere eller bygge nye mannskapsforlegninger for ca. 400 mill. kroner i perioden 2010-2013.

Forsvarsdepartementet legger stor vekt på at de vernepliktige skal ha gode boforhold under første-gangstjenesten. Ved gjennomføring av nevnte og planlagte tiltak vil det bli en betydelig forbedring av boforholdene for vernepliktige mannskaper de kommende år.

SPØRSMÅL NR. 1341**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 11. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Statens Vegvesen har sendt ut forslag til nye kriterier for fastsettelse av særskilte fartsgrenser. Der er kriteriene for at en skal kunne tillate en fartsgrense på 90 km/t så rigide at det i prinsippet vil utelukke denne fartsgrensen som aktuelt alternativ for svært oversiktlige og trafikksikre strekninger.

Mener statsråden at det er behov for en generell senkning av farten på alle strekninger som i dag har 90 km/t dersom de ikke er 4-felts motorveg?»

BEGRUNNELSE:

Trafikksikkerhet er viktig. Ulykker påfører enkeltmennesker og samfunn store kostnader og lidelser og det må være fokus på å begrense antall og omfang. Men vegene er også helt sentrale for verdiska-

ping og pendling. Raskere veger gjør arbeidsmarkedene større og bedrer forholdene for næringsvirksomhet og verdiskaping. Forskrifter som nærmest generelt utelater muligheten for 90 km/t kan derfor gi store negative virkninger.

I forslaget som er på høring heter det i følge Østlendingen 20.5. bl.a. at

"...fartsgrense 90 km/t er forbeholdt veger med to eller tre felt med midtrekkverk. Veger uten midtrekkverk med årsdøgnstrafikk over 1500 skal ikke lenger ha 90-grense".

For et fylke som Hedmark med mye transitttrafikk, vil slike kriterier minner mer om en generell nedsettelse av fartsgrensen enn en konkret, strekingsvis vurdering av trafikksikkerhet. Det er flere strekninger der det vil framstå mer som en menings-

løs nedsettelse av fartsgrensen enn et trafikksikkerhetstiltak. Det vil være uheldig.

Svar:

En arbeidsgruppe bestående av representanter fra politiet og Statens vegvesen har utarbeidet et forslag til nye kriterier for fastsettelse av særskilte fartsgrenser mellom 60 km/t og 100 km/t. Fylkeskommunene har fått oversendt forslaget, med muligheter for å komme med kommentarer. Deretter vil det bli utarbeidet et endelig forslag fra Statens vegvesen og politiet, som vil bli oversendt Samferdselsdepartementet. Samferdselsdepartementet vil ta stilling til det endelige forslaget etter at dette foreligger.

Jeg er kjent med at det foreløpige forslaget innebærer at 80 km/t beholdes som generell fartsgrense utenfor tettbygde strøk, men at det vil være enkelte

justeringer i kriteriene for fastsettelse av særskilte fartsgrenser. Blant annet begrenses muligheten for særskilt fartsgrense 90 km/t til veger med høy standard og årsdøgnetrafikk lavere enn 1 500 samt til veger med midtrekkverk eller midtdeler. Totalt for landet innebærer dette at i overkant av 400 km veg som i dag har fartsgrense 90 km/t, vil få redusert fartsgrense til 80 km/t.

Beregninger viser at forslaget til nye fartsgrensekriterier vil medføre at vi kan forvente i størrelsesorden 10 – 15 færre drepte og hardt skadde per år, hvorav en årlig reduksjon på om lag tre drepte og hardt skadde er knyttet til strekninger som får redusert fartsgrense fra 90 km/t til 80 km/t. Samferdselsdepartementet vil i sine vurderinger avveie dette mot konsekvenser for framkommeligheten for næringslivet og privatpersoner.

SPØRSMÅL NR. 1342

Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 10. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«En uførepensjonist med uføregrad 82 % jobb fikk prolaps og måtte sykemeldes. Etter 5 måneder føler han seg frisk nok til å vende tilbake til jobb/uførepensjon men får beskjed hos NAV om at han må stå ut hele sykepengeperioden på 52 uker. Mannen har jobb å vende tilbake til, men får beskjed av NAV om at når sykepengeperioden er ute må han igjen vente ett år før han kan ha inntekt ved siden av uførepensjonen. Da mister han jobben.

Kan dette være riktig fremgangsmåte fra NAVs side?»

BEGRUNNELSE:

Det er et mål at alle skal utnytte den arbeidsevne/restartarbeidsevne de har. I en situasjon som den som er beskrevet i spørsmålet virker det som om NAV motarbeider en slik utvikling. Det må være galt at en person som mener seg frisk nok til å gjenoppta en jobb, stor eller liten, skal tvinges til å gå på sykepenge 7 måneder lenger enn nødvendig. At dette også vil føre til at arbeidstakeren må vente ett år på nytt før han får rett til å ha en inntekt på 1G ved siden av uførepensjonen er også helt urimelig. Han må nå over på 100 % uførepensjon fordi arbeidssituasjonen er blitt for krevende p.g.a. omlegging i firmaet, men kan klare å

jobbe for 1 G. Arbeidsgiveren kan ikke forventes å skulle holde stillingen åpen og ubesatt i et helt år for å vente på at NAV skal tillate den uføretrygdete å ha inntekt. Dette ventetåret er jo gjennomført da personen ble uføretrygdet første gang.

Svar:

For å kunne vurdere dette tilfellet er det nødvendig å ta i betraktning følgende opplysninger i begrunnelsen for spørsmålet:

Det må være galt at en person som mener seg frisk nok til å gjenoppta en jobb, stor eller liten, skal tvinges til å gå på sykepenge 7 måneder lenger enn nødvendig. At dette også vil føre til at arbeidstakeren må vente ett år på nytt før han får rett til å ha en inntekt på 1G ved siden av uførepensjonen er også helt urimelig. Han må nå over på 100 % uførepensjon fordi arbeidssituasjonen er blitt for krevende p.g.a. omlegging i firmaet, men kan klare å jobbe for 1 G.

Mottaker av en gradert uførepensjon som samtidig er sykmeldt i en deltidstilling kan selvsagt når som helst gjenoppta sitt arbeid når han føler seg frisk nok til det. Dersom han ikke er i stand til å gjenoppta arbeid med samme arbeidstid som tidligere, kan det være aktuelt med gradert sykmelding.

Det fremgår at denne personen ønsker å bli tilstått

100 prosent uførepensjon. Det skal da vurderes om arbeidsevnen (inntektsevnen) er varig nedsatt i større grad enn tidligere. Først når den sykmeldte ved utløpet av sykepengeperioden ikke har kommet ut i arbeid er det aktuelt å vurdere om arbeidsevnen er varig nedsatt. Det er da en forutsetning for å vurdere forhøyet uføregrad at det ikke er hensiktsmessig med arbeidsrettede tiltak eller ytterligere behandling for å bedre arbeidsevnen. Ett år etter at uføregraden er forhøyet kan mottaker av uførepensjon tjene inntil ett grunnbeløp (friinntekt) ved siden av en 100 prosent pensjon uten at pensjonen blir redusert. En person som mottar en gradert pensjon (for eksempel 50 prosent) kan ha en arbeidsinntekt tilsvarende ett fribeløp uten at uføregraden skal revurderes, utover den arbeidsinntekten vedkommende har knyttet til sitt eventuelle arbeid (for eksempel 50 prosent stilling).

Mottakere av uførepensjon som begynner i inntektsgivende arbeid/øker sin arbeidsinnsats kan tilstås en hvilende pensjonsrett. Dette innebærer at vedkommende er garantert å få tilbake uførepensjonen

med samme uføregrad uten nærmere vurdering. Det inntreffer i slike tilfeller ingen ny ventetid for rett til friinntekt ved økning av uføregraden opp til garantigraden. Personen i det foreliggende tilfellet har antagelig ikke en hvilende pensjonsrett, og vil dermed ha ventetid for rett til friinntekt etter at uføregraden evt. blir forhøyet.

Dersom arbeidsinntekten overstiger ett grunnbeløp skal uføreytelsen revurderes og all inntekt medregnes i vurderingen av en eventuell ny uføregrad. En liten overskridelse av friinntektsgrensen vil kunne føre til en samlet inntektsreduksjon. Insentivene til å øke inntekten utover friinntektsgrensen er dermed små. Uførepensjonsutvalget mente prinsipielt at all arbeidsinntekt bør gi avkorting av uføreytelsen. Utvalget foreslo en forholdsmessig avkorting av uførepensjonen mot arbeidsinntekt med et mindre fribeløp på 0,2 G. Departementet vil i forbindelse med arbeidet med ny uførepensjon vurdere spørsmålet om avkorting av uførepensjon mot arbeidsinntekt og problemstillinger i tilknytning til dette.

SPØRSMÅL NR. 1343

Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 11. juni 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Det kommer stadige signaler fra ulike aktører innenfor barnevernet om store problemer som følge av anbudspraksis og innkjøp av plasser fra ideelle organisasjoner. Nye retningslinjer har lenge blitt varslet for anbudspraksis men har ennå ikke kommet, og dette skaper usikkerhet.

Hva vil statsråden konkret gjøre for å forhindre at barnevernstilbud av god kvalitet, som Aglo familiesenter, legges ned og når vil nye retningslinjer for anbudspraksis foreligge?»

BEGRUNNELSE:

Ved Aglo Opplæringsssenter har familiesenteret gått til permitteringer, etter at kommuner som hele tiden har vært fornøyde velger ikke å bruke institusjonen. Og dette skjer flere steder. Årsaken skal være signaler fra BUF-etat om at man ikke ønsker å bruke private institusjoner.

Familiesenteret ved Aglo har bare en midlertidig godkjenning, fordi man venter på en stadig utsatt godkjenningsrunde og forespeilet anbudsrunde. Sen-

teret har også fått beskjed om at det skal komme nye retningslinjer for anbud, uten at så har skjedd. Slike situasjoner skaper usikkerhet for institusjoner og gjør det vanskelig å forsvare videre drift og holde på kompetansen. Aglo opplæringsssenter har styremøte 9. juni, og må da vurdere tilbudets eksistens.

Svar:

I likhet med stortingsrepresentanten ønsker jeg å gi private ideelle institusjoner forutsigbare rammevilkår og at de skal prioriteres fremfor kommersielle institusjoner. Dagens anbudssystem ivaretar dette hensynet.

Aglo familiesenter befinner seg i Region Midt-Norge. Regionen har i dag to familiesentre. Formålet med sentrene er å styrke foreldreferdighetene til vanskeligstilte foreldre for å bedre omsorgssituasjonen til deres barn. Beboerne er plassert etter samtykke og det forventes at foreldrene ivaretar den daglige omsorgen både for seg selv og sine barn. Viktoria familiesenter ble en del av Bufetat ved overdragelse av statlig barnevern fra Trondheim kommune 1. juli

2008. Senter for foreldre og barn tiltak i Molde ble etablert 1. januar 2009. Bufetat har vurdert at de to sentrene vil dekke behovet i regionen. Regionen har foretatt noen enkeltplasseringer på Aglo familiesenter når det har vært fullt i egne sentre. Per dags dato har regionen ledig plass i egne sentre.

I lov 19. juni 2009 om endringer i barnevernloven, som trådte i kraft 1. januar i år, ble det bestemt at sentrene for foreldre og barn skal inntas i lovens kapittel om institusjoner. Private og kommunale sentre skal etter lovendringen godkjennes av Bufetat og fylkesmannen skal føre tilsyn med alle sentrene. Ikke alle forskrifter som i dag gjelder for barneverninstitusjonene passer like godt for sentrene for foreldre og barn. Det er ikke aktuelt å utøve noen form for tvang eller annen innskrenkning av beboernes livsutfoldelse i slike sentre. Forskriftene om rettigheter og bruk av tvang under opphold på barneverninstitusjon passer derfor ikke på sentrene. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har utarbeidet forslag til forskrifter med et tilpasset regelverk slik at en unngår reguleringer som kan hindre det mangfold og den fleksibilitet tiltakene representerer. På bakgrunn av dette er et forslag til forskrifter til sentre for foreldre og barn blitt sendt ut på høring.

Frem til forskriften av sentrene foreligger, finnes ingen formell godkjenningsordning for sentrene. Det har imidlertid blitt fastsatt overgangsregler som åpner opp for at private og kommunale sentre anses som godkjente i sentre som hadde beboere plassert per 31. desember 2009. Disse sentrene har fått en frist til 01. desember 2010 for å få behandlet søknad om godkjenning.

Jeg mener det er viktig å sikre at samtlige beboere ved sentrene får et faglig godt tilbud, uansett hvilket senter de får tilbud om opphold ved. Utarbeidelsen av forskrifter for senter for foreldre og barn er et konkret tiltak for å kunne sikre god og forsvarlig kvalitet av foreldre og barntiltak. Region Midt-Norge har ikke hatt en skriftlig avtale med Aglo Familiesenter og det vil være opptil region Midt-Norge å vurdere behovet for anskaffelser utover egne familiesentre når nye forskrifter foreligger.

Storingsrepresentanten opplyser om at det stadig kommer signaler om store problemer fra ulike aktører innenfor barnevernet, som følge av anbudspraksis og innkjøp fra ideelle organisasjoner. Det er i overensstemmelse med sentrale føringer å prioritere kjøp av plasser fra private ideelle institusjoner fremfor private kommersielle institusjoner. Kjøp av plasser fra private aktører er imidlertid underordnet hensynet til statens utnyttelse av kapasiteten i egne institusjoner.

Vi har nå igangsatt en stor evaluering av barnevernreformen. Forholdet mellom offentlige og private ideelle/kommersielle tilbud er blant temaene i evalueringen. I tillegg har vi igangsatt en gjennomgang av anbudsordningen.

Jeg regner med at representanten er enig med meg i at det er barnets beste som skal veie tyngst i alt barnevernsarbeid. Utarbeidelsen av nye forskrifter for sentre for foreldre og barn skal sikre god og forsvarlig kvalitet av sentrenes tilbud. Det er ingen institusjoner som skal nedlegges på bakgrunn av dette. Dekningen av foreldre og barntiltak er ivaretatt av regionens tilbud. Jeg har tillitt til at regionkontorets vurderinger ivaretar det enkelte barns behov.

SPØRSMÅL NR. 1344

Innlevert 4. juni 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 11. juni 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Er det slik at DN finansierer slike informasjonskampanjer, og dersom det er rett, ser statsråden det uheldige i ein slik konfrontasjonskampanje som kun styrker motsetningane mellom sjø- og elvefiskere og havbruksnæringa som bidrar med distriktsarbeidsplasser og store eksportinntekter til fellesskapet?»

GRUNNGJEVING:

Norske lakseelvers årsmelding for 2009 viser at dei fekk fleire hundre tusen kr frå DN til ulikt "informasjonsarbeid". Vi kan i dag oppleve at det blir hengt opp bannere med følgjande påskrift: Lakselusa dreper villaksen.

I dette ligg det en indirekte anklage mot havbruksnæring som så vidt ein i dag kan fastslå har gjennomført eit vellykka avlusingsprosjekt Luselaus.

Svar:

Direktoratet for naturforvaltning kan etter søknad gi tilskudd over fiskefondet til organisasjoner som arbeider for å fremme hensynet til vern og bærekraftig bruk av vill laksefisk. Tilskudd kan også gis til informasjonsvirksomhet. Direktoratet legger ikke føringer for bruken av slike tilskuddsmidler.

Jeg kan for øvrig ikke se at det er kritikkverdig at organisasjoner som arbeider for villaksen også bidrar med informasjon om de alvorlige påvirkningene som er knyttet til fiskeoppdrett.

SPØRSMÅL NR. 1345

Innlevert 4. juni 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 10. juni 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Finansministeren uttalte før jul at det ville bli refusjon for moms ved bygging av idrettsanlegg som er berettiget til spillemidler fra 1. januar 2010 I den forbindelse vil jeg stille følgende spørsmål til statsråden.

Vil regjeringen fremme forslag om å bevilge tilstrekkelig med penger til ordningen slik at idrettslagene får refundert 100 % mva., og dermed en forutsigbar momsordning, og vil en tillate at idrettslag også kan søke om frivillig registrering av bygg og anlegg samtidig for så og kunne velge?»

BEGRUNNELSE:

Finansministeren uttalte følgende til pressen 17. desember 2009 om refusjonsordningen for moms ved bygging av idrettsanlegg som er berettiget til spillemidler gjeldende fra og med 1. januar 2010:

"Ordningen blir en rammestyrte, årlig, men varig bevilgning til Kulturdepartementet over en egen post. Den vil omfatte refusjon av moms til idrettslag som bygger spillemiddelgodkjente anlegg, og Regjeringen vil fastsette endelig beløp for 2010 i revidert budsjett til våren. Det er allerede avsatt 50 millioner kroner i budsjettet for 2010 som en forsikring om at ordningen starter nå."

Revidert budsjett er nå til behandling i Stortinget og det er den forbindelse grunn til å nevne at det foreslåtte beløpet på 50 millioner kroner er ikke foreslått justert. Dette kan vel ikke tolkes på noen annen måte enn at Regjeringen mener at det er tilstrekkelig med 50 millioner kroner for å ivareta refusjonen knyttet til momsen ved alle de anlegg man anser for å komme inn under ordningen, eller er det slik at dersom flere enn forutsatt søker om refusjon så vil det bli mindre penger enn forutsatt for de som søker. Denne usikker-

heten skaper stor usikkerhet og frustrasjon hos en rekke idrettslag. Det finnes med andre ord ingen forutsigbarhet i rammebetingelsene og finansieringen. Ingen vet om det vil være best for dem å søke etter den nye momskompensasjonsordningen eller frivillig registrere bygg og anlegg etter merverdiavgiftsloven.

Idrettslagene påpeker at finnes ingen detaljerte regler for momskompensasjonsordningen, dette selv om mange idrettslag i hele idretts-Norge allerede er i ferd med å slutføre prosjektene sine som kan komme inn under ordningen. Det er en uholdbar situasjon at "vanlige" medlemmer i et idrettslag skal ha et så uforutsigbart beslutningsgrunnlag når det gjelder merverdiavgiften. Idrettslagene jeg har vært i kontakt med viser til at det vil ha stor innvirkning i de aller fleste prosjekter om en får lite eller mye av merverdiavgiften refundert. Ett konkret eksempel jeg har fått informasjon om viser at f.eks. en helt ordinær kunstgressbane vil ha en refunderbar merverdiavgift på mellom 1 - 1,5 millioner kroner. Dette er store beløp for en frivillig organisasjon og en uholdbar belastning for personer som driver frivillighetsarbeid for barn og unge dersom de velger den rette ordningen som gir best uttelling for sitt idrettslag. Problemet er jo bare det at dette først vil vises i ettertid slik det nå legges opp til. Det er grunn til å tro, at det på grunn av den uavklarte situasjonen, så konstrueres det nå trolig ulike modeller innen frivillig registrering som ikke er heldige og kanskje heller ikke i henhold til lovgivers mening.

Svar:

Regjeringen foreslår i Revidert nasjonalbudsjett 2010 å bevilge 50 mill. kroner til en ny rammestyrte ordning for kompensasjon av merverdiavgift ved bygging av idrettsanlegg.

Bygging av idrettsanlegg representerer et stort

økonomisk løft for mange idrettslag. Regjeringens forslag til ny kompensasjonsordning vil lette finansieringen av slike anleggsinvesteringer og vil stimulere til en fortsatt bred anleggsutbygging.

Ordningen vil være søknadsbasert, og det vil bli gitt kompensasjon innenfor den rammen Stortinget bevilger hvert år. Idrettslag som er registrert i merverdiavgiftsregisteret og har forholdsmessig fradrag

for sine anleggsinvesteringer vil også kunne søke om kompensasjon av merverdiavgift i den nye ordningen. Merverdiavgift som kan fradragsføres i det ordinære avgiftsoppgjøret skal i slike tilfeller ikke inngå i søknad om kompensasjon.

Kulturdepartementet vil fastsette bestemmelsene for den nye ordningen etter at Stortingets budsjettvedtak i Revidert nasjonalbudsjett 2010 foreligger.

SPØRSMÅL NR. 1346

Innlevert 4. juni 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 14. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Etter protester fra enkelte ansatte ved UNN i Tromsø, valgte sykehuset å si nei til å ta i mot 4 overlegestillinger opprettet av Forsvarets Sanitet, hvor målet er å bedre rekrutteringen av leger til Forsvarets utenlandsoppdrag.

Synes statsråden at det er akseptabelt av Universitetssykehuset å nekte og ta i mot legestillingene, og kan statsråden garantere at stillingene blir bemannet ved sykehuset i Bodø slik at ikke denne viktige ressursen flyttes sørover?»

Svar:

Jeg vil først understreke at regjeringen er svært opptatt av at vi sikrer at våre soldater ute på krevende og risikofylte oppdrag gis et godt medisinsk tilbud. Forsvarsdepartementet er derfor tilfreds med at det nå arbeides med å få på plass en avtale mellom For-

svaret og Nordlandssykehuset HF i Bodø. Avtalen vil åpne for at det opprettes fire overlegestillinger ved sykehuset i Bodø. Spesifikt dreier dette seg om to spesialister i anestesi, og to overleger med spesialisering i kirurgi/ortopedi.

Avtaler av denne karakter er også inngått mellom Forsvaret og sykehus i Stavanger, Bergen, Oslo og Trondheim. Avtalene innebærer at legene er ansatt i Forsvaret og arbeider halve året ved sivile sykehus. Gjennom disse avtalene får Forsvaret disponere anestesileger og kirurger til tjeneste i utenlandsoperasjoner. Dette er viktige supplement til andre etablerte tiltak som sikrer god legedekning for personell i Forsvarets utenlandsoperasjoner. Disse avtalene styrker fagmiljøene ved de aktuelle sykehusene og etter Forsvarsdepartementets oppfatning dekker de Forsvarets behov for spesialister tilknyttet sykehuse-
ne i Nord-Norge på en akseptabel måte.

SPØRSMÅL NR. 1347**Innlevert 4. juni 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 15. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hva er forklaringen på at statsråden har forlangt at Forsvarets stabsskole fjernet en israelsk offiser fra programmet for et internasjonalt seminar og hva er departementets generelle syn på at Forsvaret også ønsker å trekke lærdom fra krigshandlinger og konflikter Norge tar avstand fra?»

BEGRUNNELSE:

Da Forsvarets stabsskole inviterte til et internasjonalt seminar om spesialoperasjoner, var målet å lære å forstå dem bedre. En av dem som skulle delta var en offiser i det israelske forsvaret som har skrevet en kritisk analyse av Israels tidligere krigserfaringer. Den politiske ledelsen har i følge NRK grepet inn overfor Forsvarets stabsskole og bedt utdanningsinstitusjonen om å stryke offiseren fra programmet fordi hans deltakelse var "unaturlig" da Norge tok sterk avstand fra det som skjedde i Libanon i 2006. I ettertid opplyser Forsvarsstaben at man har valgt å avlyse hele seminaret.

Episoden utløser et behov for å få vite om det er slik at statsråden normalt pleier å styre innholdet i utdannings- og seminarprogrammet ved Forsvarets stabsskole og om det som har skjedd i denne saken er uttrykk for en mer prinsipiell linje om at Forsvaret ikke skal lære av kritiske analyser fra konflikter Norge har tatt avstand fra eller om det er uttrykk for en mer spesifikk akademisk boikott av kunnskap fra Israel fra Forsvarsdepartementets side.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 4. juni 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten om deltakelse av en israelsk offiser ved Forsvarets stabsskoles internasjonale konferanse.

La meg innledningsvis si at Forsvarets stabsskole skal kunne formidle kritisk og uavhengig kunnskap med faglig tyngde og frihet. Det er en av måtene Forsvaret opprettholder det høye kunnskapsnivået for offiserene, samtidig som skolen kan bidra med relevant kunnskapsformidling overfor institusjoner og aktører innenfor nasjonal og internasjonal krisehåndtering. Denne friheten må tilpasses at institusjonen er en del av Forsvaret, den rapporterer til Forsvarssjefen, og Forsvarsministeren er konstitusjonelt ansvarlig for alt som skjer i Forsvaret. Elevene på stabsskolen er i hovedsak offiserer ansatt i Forsvaret, og skal utøve et oppdrag på vegne av staten.

Både Forsvaret og Forsvarsdepartementet har løpende kontakt med Israel, noe vi har tenkt å fortsette med. Det bidrar til økt forståelse av en kompleks region der vi er tungt engasjert, og det er i god norsk tradisjon å forholde seg til alle parter. Samtidig skjer denne kontakten innenfor visse overordnede utenrikspolitiske rammer, og hvor militært samarbeid er spesielt sensitivt. Den sittende regjeringen har derfor i all hovedsak videreført den praksis som allerede var etablert da vi overtok i 2005, om at potensielt sensitiv omgang med Israel skal være konsultert med Forsvarsdepartementet.

Konferansen som Forsvarets stabsskole hadde invitert til skulle fokusere på spesialstyrkenes virksomhet nasjonalt og internasjonalt, med utgangspunkt i internasjonal forskning og operative erfaringer. En oberst i de israelske spesialstyrkene skulle forelese om Israels erfaringer med krigen i Sør-Libanon, en militæroperasjon Norge kritiserte sterkt. Forsvarsdepartementet vurderte det dit hen at dette, sammen med muligheten for at hendelsen utenfor Gazastripen 31. mai ble koblet til innholdet i konferansen, kunne bidra til å trekke fokus vekk fra målsettingen.

SPØRSMÅL NR. 1348**Innlevert 4. juni 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 10. juni 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Iran har en utbredt bruk av dødsstraff. Det er bare kort tid siden landet henrettet 5 dissidenter, av dem var 4 kurdere. Vedlagt er en liste på 16 kurdere som alle sitter i iranske fengsler med en dødsdom hengende over seg.

Hva vil utenriksministeren gjøre for å øke det internasjonale presset mot Iran slik at dødsdommene ikke blir gjennomført?»

BEGRUNNELSE:

1. Habibulla Latifi
2. Zainab Jalalian
3. Hussein KHezri
4. Mustafa Salimi
5. Sherko Muarefi
6. Rashid Akhkandi
7. Anwar Rostami
8. Rostam Arkia
9. Said Jamal Muhammadi
10. Said Sami Hussein
11. Irej Muhammadi
12. Ahmad Agoshi
13. Muhammad Poladkhani
14. Hassan Talei
15. Aziz Muhammadzadeh
16. Habibullah Goulpari

Svar:

Jeg deler din bekymring for den stadige forverrede menneskerettssituasjonen i Iran. Norge har gjentatte ganger tatt opp spørsmålet om dødsstraff med iranske myndigheter, både direkte gjennom bilaterale kanaler og internasjonalt. Senest 8. juni i år uttrykte Norge dyp bekymring i FNs menneskerettighetsråd og henstilte til Iran å samarbeide med rådets spesialprosedyrer, inkluderte spesialrepresentanten for utenomrettslige, summariske og vilkårlige henrettelser. Samme budskap ble fremført under rådets hovedsesjon i mars i år. Norge bidro dessuten aktivt til utformingen av resolusjonen vedtatt i FNs generalforsamling i november 2009 hvor den uholdbare menneskerettighetssituasjonen i Iran ble kritisert i klare ordlag.

Norge ser med bekymring på situasjonen for kurdere som sitter arrestert i Iran og som har blitt dømt til døden. Regjeringen fordømte henrettelsen av fem kurdere i Iran 9. mai, og Norge sluttet seg til EUs forømmelse samme dag. Jeg tok opp vår bekymring for de dødsdømte kurderne i en telefonsamtale med utenriksminister Mottaki 9. juni og saken ble også tatt opp med den iranske ambassadøren til Norge. Henrettelsene var i strid med grunnleggende nasjonale og internasjonale rettssikkerhetsprinsipper som Iran har forpliktet seg til å følge, og sakene til de fem var preget av utstrakt bruk av tortur, langvarig isolasjon og summariske rettssaker. De mangelfulle rettsprosessene bidrar dessuten til uforutsigbarhet og frykt i Irans befolkning.

Norge tar jevnlig opp situasjonen for fengslede kurdere i samtaler med representanter for den iranske ambassaden i Oslo. Det samme gjøres i samtaler mellom vår ambassade i Teheran og iransk UD. UD hadde møte med en gruppe iranske kurdere i Norge i fjor om Khavaran-saken, fengslede og drepte kurdere i Iran, og deres bekymringer ble videreformidlet til vår ambassade i Teheran. Vår ambassade i Teheran er en aktiv pådriver i et lokalt nettverk av likesinnede land som fokuserer på menneskerettigheter i Iran. For å samle støtte blant andre land til å øke fokuset på dødsdømte kurdiske fanger, vil ambassaden ta opp situasjonen til de navngitte personene som er nevnt i ditt brev i dette nettverket.

Iran har ratifisert FNs barnekonvensjon av 1989 og FNs internasjonale konvensjon for sivile og politiske rettigheter av 1966 (ICCPR). Disse konvensjonene forbyr ikke dødsstraff, men etter disse konvensjonene har Iran forpliktet seg til å ikke henrette personer som var mindreårige da den straffbare handlingen fant sted, gravide og psykisk utviklingshemmede. Det er også forbudt å henrette ved særlig brutale metoder. Videre gjelder krav om visse rettssikkerhetsgarantier i rettergangen. Iran er det land i verden som henretter flest mennesker i forhold til folketallet, og henrettelsene omfatter kriminelle så vel som demonstranter og andre politisk aktive, samt dem som omtales som ”fiender av Gud”.

SPØRSMÅL NR. 1349**Innlevert 4. juni 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen****Besvart 11. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Statsråd Kleppa var på besøk i Aust-Agder 18. mai, blant annet for å delta på et møte om prosjektet E18 Tvedestrand - Arendal. Dette er et tema som er "hett" i Aust-Agder.

Er det vanlig at statsråden og hennes folk ikke inviterer opposisjonspolitikere fra transportkomiteen når statsråden er på besøk i deres hjemfylke, og er dette fordi statsråden ikke vil ha ubehagelige spørsmål om svakheter ved regjeringens politikk?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet kjemper for ny motorvei mellom Arendal og Tvedestrand. I forbindelse med Nasjonal Transportplan satte vi av 2,7 mrd. kroner til prosjekter i Innst. S. nr 300 (2008 - 2009) for å unngå bompengefinansiering. Regjeringspartiene AP, SV og Sp stemte imot.

Da statsråd Kleppa var på besøk i Arendal, var det bare Transportkomiteens representant fra Arbeiderpartiet som var invitert til å være med i møtet. Undertegnede er også fra Aust-Agder, men var ikke invitert. For ordens skyld kan det opplyses at Aust-Agder har 2 representanter i Transport- og kommunikasjonskomiteen.

I Agderposten etter møtet den 18. mai kunne man lese, sitat begynner:

"Ingebjørg Godskesen var ikke invitert, og det var heller ingen grunn til å invitere henne. FrP ønsker ikke denne veien, fordi de ikke vil være med på å betale for den."

Det er leder i Aust-Agder Senterparti som kommer med uttalelsen, altså en lokal leder fra statsrådens eget parti.

Svar:

Utgangspunktet for mitt besøk til Aust Agder 18. mai var en invitasjon fra Post- og teletilsynet i Lillesand. Jeg valgte å kombinere øvrig program med en orientering fra Statens Vegvesen region Sør, fylkeskommunen, ordførere og fylkeslederen i Senterpartiet om prosjektet E18 Arendal – Tvedestrand, samt et møte med Aust-Agder Senterparti. Jeg inviterte meg selv til møtet om E18 Arendal – Tvedestrand. Hvilke øvrige invitasjoner som eventuelt var utsendt i forbindelse med dette møtet har jeg ikke oversikt over, men ingen stortingsrepresentanter var til stede.

Om det faller seg slik, er stortingsrepresentanter fra de rødgrønne partiene tidvis til stede på mine orienteringsmøter. Jeg har derimot ingen praksis for å invitere stortingsrepresentanter for opposisjonspartiene med på mine reiser – vi har andre fora for meningsutveksling. Noe helt annet er f.eks. om vi som representanter for ulike partier skulle være invitert til samme debatt- eller samtalemøte – for jeg debatterer med glede regjeringens politikk.

SPØRSMÅL NR. 1350**Innlevert 4. juni 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 16. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Viser til at det enstemmig er bevilget 250 millioner kroner til kjøp av tomt for nytt sykehus på Gullaug i Buskerud.

Hva er status og fremdrift i denne saken?»

Svar:

Helse Sør-Øst RHF er gitt et helhetlig ansvar for å planlegge, gjøre nødvendige vurderinger og prioritere sykehusprosjekter i sin helseregion innenfor regionens samlede ressursramme. Styret i Helse Sør-Øst har gitt prioritet til nytt sykehus i Buskerud etter nytt sykehus i Østfold. Bevilgningen på 250 millioner kroner gjør det mulig for Helse Sør-Øst å kjøpe tomten på Gullaug i Lier kommune. Det er imidlertid en del forhold rundt tomten som må kartlegges først.

Helse Sør-Øst RHF opplyser følgende:

"Det ble 6. november 2009 undertegnet en intensjonsavtale mellom Helse Sør-Øst RHF og Dyno Nobel ASA om kjøp av tomten innen 6. november 2010. De siste 3 månedene før intensjonsavtale går ut er avsatt til forhandlinger. Fram til oppstart av forhandlingene skal partene avklare sine forutsetninger. For Dyno Nobel ASA innebærer dette reguleringsmessig avklaring for arealbruk i forhold til Lier kommune, mens Helse Sør-Øst RHF skal skaffe seg nødvendig sikkerhet for miljøsituasjonen i forhold til eventuell framtidig bruk til sykehus. Dette innebærer blant annet en 3. parts verifikasjon av de undersøkelsene som er utført, og løpende utføres, av Dyno Nobel ASA/Orica. Dessuten skal Helse Sør-Øst RHF gjennomføre nødvendige supplerende undersøkelser for oppgradering av tomtas renhet fra utnyttelse til industriformål, som er Dyno Nobel ASA/Orica sitt ansvar, til sykehusformål, som vil være Helse Sør-Øst RHF sitt eventuelle fremtidige ansvar.

I tillegg gjennomfører Helse Sør-Øst RHF geotekniske undersøkelser for å kunne vurdere tomtas byggbarhet, og hva som vil kreves av ekstern teknisk infrastruktur og samferdselsløsninger for å etablere et sykehus på tomta

Helse Sør-Øst RHF engasjerte i oktober 2009 Multiconsult til å gjennomføre 3. partsverifikasjonene, og øvrige undersøkelser og vurderinger som nevnt over. I henhold til framdriftsplanen i avtalen med Multiconsult skulle disse undersøkelsene være ferdige i månedsskiftet mai/juni 2010, med endelig rapport overlevert 18. juni 2010.

Etter at Multiconsult ble engasjert av Helse Sør-Øst RHF, ga imidlertid Klima- og forurensningsdirektoratet ut veilederen "Helsebaserte tilstandsklasser for forurenset grunn", datert desember 2009 (TA 2553/2009). Denne er vesentlig mer konkret og omfattende enn den tidligere tilsvarende veilederen fra Statens forurensningstilsyn fra 1999, og som miljøundersøkelsene til Dyno Nobel ASA/Orica er basert på. Helse Sør-Øst RHF har valgt å gjennomføre 3. partsverifikasjonen og de supplerende miljøundersøkelsene i henhold til nye veilederen, siden den uansett vil bli gjort gjeldende ved bygging på tomten. En konsekvens av den nye veilederen er at kravene til prøvetetthet av grunnen nå er vesentlig mer spesifikke enn tidligere, og dette medfører bant annet en doubling av antall grunnboringer i forhold til det Rambøll Norge AS har gjennomført for Dyno Nobel ASA/Orica, fra ca. 320 borehull til ca. 650 borehull.

Framdriftsmessig har dette medført ca. 2 måneders merarbeid for Multiconsult, og de overleverer endelig rapport til Helse Sør-Øst RHF 14. september 2010.

Dette merarbeidet omfatter bare miljøundersøkelsene, og vurderingene knyttet til grunnforhold/byggbarhet og vurderingene knyttet ekstern infrastruktur (energi, vann/avløp, vei og samferdsel) er ferdig i juni, som forutsatt. De inngår imidlertid i samlet rapport, som overleveres 14. september 2010.

Merarbeidet knyttet til nye miljøkrav har som konsekvens at oppstart forhandlinger er utsatt med ca. 2 mnd., fra 6. august 2010 til 15. oktober 2010. Opsjonsperioden forlenges tilsvarende, til 15. januar 2011. Det er enighet mellom partene om dette. Fremdriften for prosjektet følger omforent plan. Det er ingen endringer i overordnet målsetting."

Bevilgningen som er gitt kan overføres til 2011, slik at den omforente forlengelsen av opsjonsperioden ikke krever et nytt bevilgningsvedtak.

SPØRSMÅL NR. 1351**Innlevert 4. juni 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 15. juni 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Mange mennesker, blant annet ungdommer, har problemer med å komme inn på boligmarkedet.

Vil statsråden bidra til at Husbankens ordninger for startlån og tilskudd kan brukes mer fleksibelt, f. eks. til ordninger med "leie før eie" slik det er arbeidet med i Fræna kommune?»

BEGRUNNELSE:

Fræna kommune har utarbeidet et midell/prøveordning som gir vanskeligstilte en mulighet til å skaffe seg en permanent bolig med en type "leie- før- eie" ordning. Ordningen ble prøvd ut ved at Husbanken kunne omgjøre tilskuddet til utleieboliger til et individuelt tilskudd etter en avtalt tidsperiode. Husbanken har nå gitt signaler om at de ikke har mulighet til så fleksibel bruk av virkemidlene sine som behovet tilsier i dette tilfelle, dvs. omgjøre tilskuddet for utleieboliger til et individuelt tilskudd. Husbanken har etter det undertegnede har fått opplyst ikke mulighet til å drive med forsøksordninger med virkemidlene.

Svar:

Stortingsrepresentant Ropstad stiller et interessant spørsmål om fleksibiliteten i bruken av Husbankens ordninger. Det er viktig at ordningene er fleksible for å kunne tilpasses ulike situasjoner og lokale forhold. Det er positivt at kommunene viser boligpolitisk engasjement og vilje til å tenke nytt. Dette ønsker jeg å støtte opp om.

Samtidig må det opprettholdes en god styring og kontroll over Husbankens midler. Formål og målgrupper for Husbankens ordninger er forankret i Stortingets vedtak, forskrifter og retningslinjer for ordningene. Regelverket skal sikre god styring og forvaltning av ordningene, ved at de skal være målrettede og kunne resultatmåles.

Det ligger ulike prioriteringer og vurderinger til grunn for tildeling av tilskudd til utleieboliger og etablering. Boligtilskudd til etablering gis til enkeltpersoner for oppføring, utbedring, kjøp eller refinansiering av egen bolig. Tilskuddet tildeles og utmåles etter individuell behovsprøving. Boligtilskudd til ut-

leieboliger skal bidra til å øke antallet egnede utleieboliger til vanskeligstilte. Tilskudd til utleieboliger blir blant annet tildelt ut fra kommunens behov for boliger. Utmålingen blir vurdert på grunnlag av kostnadene i prosjektet, og kan være på opptil 40 % av kostnadene.

Departementet setter rammene for hvor stor andel av tilskuddsmidlene som skal benyttes til hhv. utleieboliger og individuelt tilskudd til etablering. Dette blir gjort gjennom budsjettet og tildelingsbrevet til Husbanken. En omgjøring av tilskuddet fra utleieboliger til etablering innebærer et avvik fra de gitte styringssignalene. Kommunene kan imidlertid gi tilskudd til etablering på ordinært vis ved kjøp av kommunale boliger.

Startlån skal bidra til å skaffe og sikre egnede boliger for unge og vanskeligstilte på boligmarkedet. Startlån tildeles kommunene for videre utlån, og kommunene kan selv sette rammer for bruken av lånet, innenfor Husbankens retningslinjer. Hensikten er at startlånet skal være et fleksibelt virkemiddel som kommunene har betydelig råderett over.

Jeg vet, og er glad for at Husbanken samarbeider konstruktivt med kommunene om å finne gode løsninger innenfor gjeldende regler. Forsøk med boligvirkemidlene må ha hjemmel i lov eller forskrifter. Et eksempel på en slik forsøksordning er et pågående forsøk med lik tapsdeling mellom stat og kommune på startlån. Dette er en treårig forsøksordning som er hjemlet i forskrift og omtalt i statsbudsjettet for 2010.

Når det gjelder utformingen og utviklingen av Husbankens ordninger, vil jeg vise til det regjeringsoppnevnte boligutvalget som skal gå gjennom den sosiale boligpolitikken.

Utvalget skal blant annet se på boligbehov og utfordringer for unge i etableringsfasen og andre økonomisk vanskeligstilte, og subsidiebruken rettet inn mot den kommunale utleiesektoren. Utvalget skal levere sin innstilling 15.6.2011. Utredningen vil bli fulgt opp med en egen stortingsmelding.

Jeg vil også be Husbanken om en vurdering av prosjektet i Fræna, og deretter vurdere om det er behov for videre oppfølging.

SPØRSMÅL NR. 1352**Innlevert 4. juni 2010 av stortingsrepresentant Marianne Aasen****Besvart 11. juni 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«I Asker har innehaver av Trekanten renseri klaget en konkurrent inn for Konkurransetilsynet. Konkurrenten er å anse som en dominerende aktør i bransjen på lokalmarkedet i Asker og Bærum. Trekanten renseri mener konkurrenten har brutt konkurranseloven pga. ulovlig underprising. Konkurransetilsynet valgte å la være å realitetsbehandle klagen og viste til mangel på ressurser.

Hva gjør Konkurransetilsynet for å sikre fri konkurranse også blant små aktører, og hva må til for at små aktører kan få medhold?»

BEGRUNNELSE:

Store deler av norsk næringsliv lever i en konstant konkurransesituasjon. Dette gjelder også tjenestektoren som er i sterk vekst. Det er bra for kundene at det tilbys varer og tjenester i konkurranse med hverandre. Det sikrer bedre service, hindrer overpris og at aktører får monopol på et gitt område som på sikt er uheldig for kunden. Men det er også bra for samfunnet som helhet, siden det er med på å sikre en mer optimal utnyttelse av ressursene. Dette gjelder små og store bedrifter, i alle sektorer og over hele landet.

Å håndheve den frie konkurransen kan være krevende. Det er svært mange aktører og bedrifter registrert i Brønnøysundregisterne og mange kan oppleve at konkurransen er hard. At mange velger å klage til Konkurransetilsynet når de opplever tøff konkurranse er ikke unaturlig. Det er forståelig at tilsynet kan ikke gå inn i alle disse sakene.

Samtidig er det viktig at det ikke blir slik at små bedrifter som er i små markeder ikke har samme rettigheter som større aktører i større markeder. Alle har etter mitt skjønn lik rett til en åpen konkurranse. Og kundene har interesse av at det er et mangfold av tilbydere også innen områder hvor omsetningen ikke når milliarder.

I saken fra Asker som omtales i spørsmålet vil en utkonkurrering av Trekanten Renneri AS bety at en allerede svært dominerende tilbyder i et lukrativt marked vil bli nesten enerådende. Gjennomsnittsinntekten i Asker og Bærum er langt høyere enn landsgjennomsnittet. Markedet for renseritjenester er derfor større enn mange andre steder, og derfor også mer lukrativt.

Innehaveren av Trekanten renneri hevder den ulovlige underprisingen har foregått i underkant av et år. Det er lang tid og burde være en viktig grunn til å undersøke om det her har skjedd noe ulovlig.

På denne bakgrunn ber jeg om statsrådets vurdering av om også slike små nisjemarkeder bør være gjenstand for Konkurransetilsynets oppmerksomhet.

Det er en statlig oppgave ut fra de samfunns hensyn jeg har vist til.

Svar:

Spørsmålet fra stortingsrepresentant Marianne Aasen gjelder Konkurransetilsynets avgjørelse A2009 -27 av 8. juni 2009 om avslag på anmodning om opphør etter konkurranseloven § 12 første ledd fra Trekanten Renneri AS. I avgjørelsen avsto tilsynet anmodningen fra Trekanten Renneri AS (klager) om å gripe inn mot Asker rens & skjorteservice, for påstått misbruk av en dominerende stilling i strid med forbudet i konkurranseloven § 11. Klager hevdet at Asker rens & skjorteservice drev ulovlig underprising. Ut fra informasjonen Konkurransetilsynet hadde mottatt i saken, fant imidlertid tilsynet det som lite sannsynlig at den påståtte handlingen med reduksjon i pris innebar et ulovlig misbruk i strid med lovens § 11. På denne bakgrunn fant tilsynet ikke grunn til å prioritere ytterligere ressurser til videre undersøkelser av påstanden om mulig overtredelse av konkurranseloven § 11, og avsluttet saken på bakgrunn av en ressursprioritering. Trekanten Renneri AS påklaget ikke avgjørelsen til departementet, jf. konkurranseloven § 12 tredje ledd.

Da den nye konkurranseloven ble innført i 2004, ble det lagt stor vekt på i størst mulig grad å sikre Konkurransetilsynets uavhengighet. Av den grunn er departementets adgang til å overprøve tilsynets vedtak begrenset til de tilfeller der det foreligger en klage, jf. konkurranseloven § 8 andre ledd tredje punktum. Trekanten Renneri AS har ikke klaget tilsynets avgjørelse inn for departementet. Følgelig har ikke departementet behandlet tilsynets avgjørelse.

Stortingsrepresentanten stiller mer generelt spørsmål om hva Konkurransetilsynet gjør for å sikre fri konkurranse blant små aktører, og hva som må til for at slike skal få medhold i tilsynets saksbehandling. Representanten ber videre om min vurdering av om også slike nisjemarkeder, som nevnt i saken ovenfor, bør være gjenstand for Konkurransetilsynets prioriteringer.

Konkurransetilsynet arbeider for å fremme konkurranse for å bidra til mer effektiv bruk av samfunnets ressurser til beste for forbrukerne og næringslivet. Det prøver å skape forståelse for at sunn konkurranse gir økt velferd. Et av tilsynets virkemidler i

denne forbindelse er å føre tilsyn med konkurransen i de forskjellige markeder, gjennom blant annet å kontrollere at lovens forbud overholdes, jf. konkurranseloven §§ 10 og 11.

Konkurranseloven § 12 første ledd gir Konkurransetilsynet en mulighet til å pålegge foretak som overtrer forbudene i konkurranseloven § 10 eller § 11 å bringe overtredelsen til opphør. Et eventuelt pålegg kan være initiert av tilsynet selv, eller det kan foreligge en anmodning fra andre om at tilsynet skal gi et slikt pålegg. I forbindelse med den nye konkurranseloven i 2004 ble det, som nevnt foran, lagt stor vekt på i størst mulig grad å sikre Konkurransetilsynets uavhengighet. En viktig side ved tilsynets selvstendige stilling er at det selv kan prioritere mellom hvilke enkeltsaker det ønsker å ta opp. Tilsynet er som fag-

instans nærmest til å vurdere konsekvensene for andre saker av å legge ned mer ressurser i en spesiell sak. Det betyr at tilsynet må foreta en avveining mellom nasjonale saker som kan berøre mange forbrukere og lokale saker. Praksis viser at tilsynet forfølger en blanding av slike saker også basert på sannsynlighet for å kunne påvise en overtredelse, slik prioriteringskriteriet var i denne saken.

I forbindelse med en klage over tilsynets avgjørelse etter konkurranseloven § 12, vil departementet imidlertid vurdere om det foreligger en tilstrekkelig begrunnelse for en slik prioritering. Departementet vil også prøve om tilsynets prioriteringer er i samsvar med overordnede prioriteringer. Disse framgår av dokumenter som statsbudsjett og tildelingsbrev.

SPØRSMÅL NR. 1353

Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 11. juni 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Er statsråden enig at byråkratiet ikke fungerer, og hva vil statsråden gjøre for å rydde opp i problemet?»

BEGRUNNELSE:

Bondebladet skriver 3. juni om en melkebonde som driver gård med en melkekvote på 60 000 liter melk. Han og hans avløser ønsker å samarbeide om forpakning av en annen gård med en kvote på 120 000 melk. Etter et snaut års utredning kom fylkesmannen i Buskerud fram til at de to driver for tett samarbeid til å få produksjonstilskudd til begge gårdene. Melkebonden ønsker derfor å leie ut kvoten fra egen gård til gården han vil forpakte. Det går ikke ettersom tidsfristen for å søke om utleie av kvote gikk ut mens fylkesmannen utredning pågikk.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet vises det konkret til en sak hvor en melkebonde og hans avløser ønsker å samarbeide om forpakning av en annen gård med melkekvote. Fylkesmannen har kommet til at de to produsentene driver for tett, slik at de ikke vil få utbetalt produksjonstilskudd for begge gårdene. Mens forvaltningen behandlet denne saken gikk fristen for å søke om utleie av melkeknoten ut. Slik jeg forstår det ut fra artikkelen i Bondebladet, medfører dette at den ene melkeknoten står ubrukt.

Jeg vil først si at jeg har tillit til forvaltningen og dennes behandling av innkomne saker. Svaret på spørsmålet er derfor nei.

Videre vil jeg vise til at det er opprettet et eget organ for klagesaker knyttet til kvoteordningen for melk, Klagenemnda for kvoteordningen for melk. Saken Trældal knytter spørsmålet sitt til skal nå til behandling i Klagenemnda, og jeg ber om forståelse for at jeg derfor ikke kan eller bør kommentere denne saken videre.

SPØRSMÅL NR. 1354**Innlevert 3. juni 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 16. juni 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hvor mange råd, utvalg, komiteer, arbeidsgrupper og utredninger har regjeringen satt ned i løpet av sin regjeringstid, og hvor mange av disse har levert resultat som har endt med endring i lovverk eller forskrift?»

BEGRUNNELSE:

Veldig ofte blir opposisjonen møtt med svar fra ulike statsråder som er imøtekommende i den forstand at det blir lovet at statsråden skal se på saken gjennom en eller annen form for utredning.

Like sjelden har vi inntrykk av at alle disse komiteene leverer arbeid som ender med endring i lov eller forskrift.

Det kunne derfor være av interesse å se hvor mange slike råd, utvalg, komiteer, arbeidsgrupper og utredninger regjeringen har satt i gang de siste 5 år, og hvor ofte dette har medført endring i lov og forskrift etter stortingets behandling. For ordens skyld ber vi om at svaret blir kategorisert i de ulike kategoriene som er skissert i spørsmålet.

Svar:

Jeg viser til stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos' spørsmål nr. 1352 fra 3. juni i år til ministeren ved statsministerens kontor. Jeg besvarer spørsmålet på vegne av regjeringen.

For å besvare spørsmålet, har jeg tatt utgangspunkt i de offentlige utvalgene som er oppnevnt av denne regjeringen. I tillegg har jeg tatt med de forslagene som er fremmet av Banklov-kommisjonen. Denne ble opprettet i 1990, men har mottatt oppdrag også fra denne regjeringen. For at det skal være relevant å vurdere hvilke som har ført til endring i lover eller forskrifter, har jeg avgrenset til de utvalgene som i mandatet har fått i oppdrag å fremme forslag til slike endringer, eller de som i sin tilrådning har fremmet slike forslag.

Gjennomgangen viser at totalt 47 NOUer tilfredsstiller kriteriene gitt ovenfor. Av disse har sju resultert i forslag til lov eller forskrift, mens 19 har resultert i endring av lov eller forskrift. 21 forslag basert på NOUer er fremmet for Stortinget, og 19 av dem er vedtatt. Vedlagt er en oversikt over tallgrunnlaget.

Vedlegg til svar:

NOU (Nr. /Tittel)	Resultert i forslag til lov el. forskrift (ja/nei)	Resultert i forslag til endring i lov- eller forskrift (ja/nei)	Fremmet for Stortinget (ja/nei)	Vedtatt i Stortinget (ja/nei)
BLD				
NOU 2008: 6 Kjønn og lønn	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2008: 1 Kvinner og homofile i trossamfunn	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2008: 9 Med barnet i fokus	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2009: 5 Farskap og annen morskap	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2009: 6 Tilstandsrapport ved salg av boliger	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2009: 08 Kompetanseutvikling i barnevernet	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2009: 14 Et helhetlig diskrimineringsvern	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2009: 21 Adopsjon – til barnets beste	Nei	Nei	Nei	Nei
KD				
NOU 2007:6 Formål for framtida	Ja	Ja	Ja	Ja

NOU 2008:18 Fagopplæring for framtida	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2009:18 Rett til læring	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2010:7 Mangfold og mestring	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2007:10 Læring for livet	Ja	Ja	Ja	Ja
UD				
NOU 2009:19 Skatteparadis og utvikling	Nei	Nei	Nei	Nei
FKD				
NOU 2008:5 Retten til fiske i havet utenfor Finnmark	Nei	Nei	Nei	Nei
JD				
NOU: 2007: 5 Frarådingsplikt i kredittkjøp	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2008: 15 Barn og straff¹	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2008: 21 : Nettbankbasert² betalingsoverføring	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2009: 9 Lov offentlige undersøkelseskommissjoner³	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2009: 11 Kredittavtaler	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2009: 15 Skjult informasjon – åpen kontroll	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2009: 20 Ny grenselov⁴	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2009: 12 Et ansvarlig politi	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2008: 4 Fra ord til handling	Nei	Nei	Nei	Nei
AD				
NOU 2007: 4 Ny uførestønad og ny alderspensjon til uføre	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2008: 11 Yrkessykdommer	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2008: 17 Skift og turnus – gradvis kompensasjon for ubekvem arbeidstid	Nei	Ja	Ja	Ja
		(Ot.prp. nr. 54 (2008-2009))	(Innst. O. nr. 84 (2008-2009))	(Beslutning. O. nr. 99 (2008-2009))
NOU 2010: 1 Medvirkning og medbestemmelse i arbeidslivet	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2010: 5: Aktiv deltakelse, likeverd og inkludering	Nei	Nei	Nei	Nei
KRD				
NOU 2009 : 17 Sikring mot tap av felleskostnader i borettslag	Nei	Ja	Ja	Ja
FAD				
NOU 2010: 2 Håndhevelse av offentlige anskaffelser	Nei	Nei	Nei	Nei
FIN				
NOU 2006: 1 Eiendomsmegling	Ja	Nei	Ja	Ja
NOU 2006: 3 Om markeder for finansielle instrumenter	Ja	Ja	Ja	Ja
NOU 2006: 12 Fellespensjonskasser	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2006: 17 Kredittforening som konsernspiss	Ja	Ja	Ja	Ja

NOU 2007: 1 Meglerprovisjon i forsikring	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2007: 10 Om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering	Ja	Nei	Ja	Ja
NOU 2007: 17 Individuell pensjonsordning	Ja	Ja	Ja	Ja
NOU 2008: 12: Revisjonsplikten for små foretak	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2008: 13 Eierkontroll i finansinstitusjoner	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2008: 16 Om foretaksstyring og tiltak mot manipulering av finansiell informasjon	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2008: 20 Skadeforsikringsselskapenes virksomhet	Nei	Ja	Ja	Nei
NOU 2009: 2 Kapital- og organisasjonsformer i sparebanksektoren mv.	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2009: 4 Tiltak mot skatteunndragelser	Nei	Ja	Ja	Ja
NOU 2009: 13 Brede pensjonsordninger	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2010 : 16 Pensjonslovene og folketrygdreformen	Nei	Nei	Nei	Nei
NOU 2008:7 Kulturmomsutvalget	Nei	Ja	Ja	Ja
SUM Totalt 47	Ja: 7 Nei: 40	Ja: 19 Nei: 28	Ja: 21 Nei: 26	Ja: 20 Nei: 27

¹ Lovproposisjon vil bli fremmet.

² Men forslag i utredningen er hensyntatt i oppfølgingen av Ot.prp. nr. 94 (2008–2009)

³ Lovproposisjon vil bli fremmet.

⁴ Lovproposisjon vil bli fremmet.

SPØRSMÅL NR. 1355

Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 15. juni 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Klima- og forurensningsdirektoratet har i følge Dalane Tidende 02.06.2010 nedsatt en nasjonal ressursgruppe for bergverk og miljø som blant annet skal bistå forvaltningen med faglige råd angående dumping og utslipp til sjø. Av artikkelen går det frem at Norges Fiskarlag ønsker å delta med sin kompetanse, men har fått avslag på sin henvendelse om dette.

Ser statsråden betydningen av å få inn fiskeri- og marinfaglig kompetanse i utvalget, og kan det være aktuelt å bringe inn slik kompetanse i ressursgruppen?»

Svar:

Ressursgruppen for bergverk og miljø ble nedsatt av Klima- og forurensningsdirektoratet 1. januar

2010. Jeg er kjent med at gruppen skal gi direktoratet faglig støtte i arbeidet med bergverkssaker. Konkret har jeg fått opplyst at gruppen skal utarbeide en rapport med en samlet oversikt over kunnskapen på dette området.

I referansegruppen er ulike berørte miljøer representert, herunder miljøorganisasjoner, forskningsinstitusjoner, konsulentselskaper og myndighetene. Havforskningsinstituttet er en av institusjonene som deltar i gruppen.

Referansegruppen skal etter planen ferdigstille rapporten i løpet av sommeren. Klima- og forurensningsdirektoratet planlegger å arrangere et åpent seminar om innholdet i rapporten etter at denne er presentert av ressursgruppen.

SPØRSMÅL NR. 1356**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 14. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Vil arbeidsministeren vurdere gratis trening til gravide for å forebygge det høye sykefraværet for gruppen?»

BEGRUNNELSE:

Over tid og senest i mai i år er det kommet tall fra NAV som forteller oss om et fortsatt høyt sykefravær hos gravide. Hver sykemelding blant gravide arbeidstakere medfører i snitt 21 tapte årsverk. Og de yngre gravide har et større sykefravær enn eldre gravide. Mange arbeidsplasser har tilrettelegging ovenfor denne gruppen men dessverre ikke alle. I en studie gjort ved Norges Idrettshøyskole nylig er man kommet frem til at trening gir et bedre svangerskap på mange områder. Derfor også kan det ha mye å si i forhold til sykefraværet hos de gravide. Og visst man kan gi gratis trening vil man tjene dette inn på mindre sykefravær.

Svar:

En del av veksten i kvinners sykefravær fra 2001 til 2009 har sammenheng med en økning i svangerskapsrelatert fravær. Dette kan delvis forklares med en økning i antall svangerskap og en generell økt sykefraværstilbøyelighet i de aldersgrupper som føder flest barn.

Jeg er kjent med enkelte prosjekter hvor virksomheter har hatt økt fokus på oppfølging av gravide, bl.a. gjennom å legge til rette for trening og tett oppfølging fra bedriftshelsetjenesten. Disse virksomhetene har hatt gode resultater i form av redusert sykefravær for denne gruppen.

Arbeidsgiver har generelt vidtgående plikter til å iverksette tiltak for å forebygge sykefravær og utstøting fra arbeidslivet. Vurderingen av hvilke tiltak

som med utgangspunkt i risiko er nødvendige, skal foretas i samarbeid med arbeidstakerne og som ledd i det systematiske HMS-arbeidet. Denne vurderingen skal også omfatte en vurdering av tiltak for å fremme fysisk aktivitet blant arbeidstakerne. Når det gjelder arbeidstakere som er gravide, nylig har født eller ammer, er det særskilte krav til risikovurdering og ev. oppfølging (Forskrift om forplantningskader og arbeidsmiljø).

Iht. arbeidsmiljøloven plikter arbeidsgiver også å legge til rette for at arbeidet organiseres og tilrettelegges under hensyn til den enkelte arbeidstakers arbeidsevne, alder og øvrige forutsetninger. Arbeidsgiver har også vidtgående plikter til å tilrettelegge arbeidet for arbeidstakere med redusert arbeidsevne.

Arbeidsgivere er således allerede pålagt vidtgående plikter til å risikovurdere og tilrettelegge arbeidsmiljøet og til å forebygge og følge opp sykefravær blant gravide. Denne plikten strekker seg imidlertid ikke så langt som til å iverksette et generelt tilbud om gratis trening for gravide, og det foreligger heller ingen planer om å vurdere å innføre en slik plikt. Det må ev. være opp til arbeidsgiver i samråd med den gravide å finne tilretteleggingstiltak, herunder trening, som kan bidra til at den gravide fortsetter i arbeid lengst mulig.

Treningsopplegg fra arbeidsgiver vil imidlertid kunne klassifiseres som en naturlytelse som er gjort skattefri, fordi de er rimelige velferdstiltak for bedriftens ansatte samlet, eller er spesielle tilleggsgoder til den enkelte. Rimelige velferdstiltak vil være ytelser av typisk sosial eller velferdsmessig art, med grunnlag i en bedrifts ønske om å skape trivsel på og i tilknytning til arbeidsplassen, og å øke fellesskapsfølelsen blant de ansatte. Et felles treningsopplegg i regi av arbeidsgiver kan klassifiseres som et rimelig velferdstiltak.

SPØRSMÅL NR. 1357**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 15. juni 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I forbindelse med høring om landskapsvern av Navitdalen og Kvæningen så fremkommer det mange innsigelser og protester mot verneforslagene, fra private grunneier og fra det offentlige. Nord-Troms er et område med svært lite privat eiendom, og i forbindelse med verneforslaget tar staten kontroll over ytterligere mer arealer.

Har statsråden tiltro til at areal kan forvaltes lokalt, og vil statsråden ta hensyn til de som protestere mot verneplanene?»

Svar:

Arbeidet med en verneplan for Kvæningsbotn og Navitdalen er et ledd i gjennomføringen av landsplanen for nasjonalparker og andre større verneområder i Norge (St.meld. nr. 62 (1991-92)). Fylkesmannen i Troms har fått oppdrag om å utrede vernespørsmålet. Som ledd i forberedelsen av arbeidet har fylkesmannen nedsatt og samarbeidet med en arbeidsgruppe med representanter for Kvæningen kommune,

grunneiere, reindrift, lokalbefolkning og Troms fylkeskommune. Et forslag til verneplan med flere alternativer har nylig vært ute på en lokal-/sentral høring med frist 1. juni 2010. Det er kommet inn en rekke uttalelser til forslaget som fylkesmannen nå skal gjennomgå grundig og senere i år fremme sitt forslag som skal videresendes til Direktoratet for naturforvaltning. Direktoratet skal deretter komme med sin faglige innstilling til Miljøverndepartementet som skal forberede saken for endelig beslutning i Regjeringen gjennom kongelig resolusjon. Oversendelse til departementet skal etter planen skje ut på høstparten 2010.

Så lenge denne saken ennå ikke er kommet til Miljøverndepartementet, vil det ikke være riktig av meg å gå inn å kommentere enkeltheter i saken. Jeg kan imidlertid berolige stortingsrepresentanten med at saken også vil få en grundig behandling i departementet og hvor synspunktene som er kommet inn under høringen vil bli gjennomgått.

SPØRSMÅL NR. 1358**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 14. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan ser statsråden for seg behandlingen av denne studien i Stortinget, og hvilken tidsramme har man i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Det er bestemt at mellomnivå vedlikehold (stasjonsvedlikehold) skal utføres på hovedbasen for helikopter på Bardufoss. Forsvaret har i fremtiden ett stort behov for å styrke sin egne kompetanse for å kunne gjennomføre oppdrag i nasjonale og internasjonale operasjoner. Kompetansen bygges opp ved å utføre tyngre vedlikehold på hovedbasen. Andre aktuelle aktører som f.eks. en etablering av et nasjonalt kompetanse senter for helikopter kan være ett tillegg til ett eksisterende fagmiljø på hovedbasen.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 7. juni 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg knyttet til forstudien om et mulig nasjonalt kompetansesenter for helikopter.

Forsvarsdepartementet (FD) har i de to siste budsjettproposisjoner redegjort for en forstudie om eventuell etablering av et nasjonalt kompetansesenter for helikopter.

Forstudien er nå til vurdering i departementet. Studien omfatter også forhold som berører andre miljøer enn de som ligger under FD ansvarsområde, og er derfor oversendt berørte departementer.

FD har som målsetting å komme tilbake til Stortinget i løpet av høsten 2010 og informere om arbeidet og videre oppfølging av forstudien.

SPØRSMÅL NR. 1359**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 14. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan blir gjennomførbarhetsstudien om Nasjonalt kompetansesenter for helikopter behandlet, og når og på hvilken måte tar regjeringen sikte på å bringe denne saken inn for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har vedtatt at 334-skvadronen med nytt NH-90 fregatthelikopter, 337-skvadronen, hvor NH-90 skal erstatte Lynx kystvakthelikopter, og 339-skvadronen med Bell 412 helikopter skal organiseres under en felles ledelse, med Bardufoss flystasjon som hovedbase for Forsvarets fremtidige helikopterstruktur.

Forsvarsdepartementet har, etter det undertegnede er orientert om, til behandling en gjennomførbarhetsstudie for en mulig opprettelse av et Nasjonalt kompetansesenter for helikopter.

I studien analyseres ulike elementer knyttet til et felles kompetansesenter mellom Forsvaret og den sivile industrien. Intensjonen har vært å se på hvordan eksisterende norsk helikopterindustri og Forsvaret i fellesskap best kan utnytte nasjonale ressurser for å tilfredsstille behovet både til Forsvaret og sivile helikopteroperatører.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 8. juni 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande knyttet til gjennomførbarhetsstudien om mulig nasjonalt kompetansesenter for helikopter.

Forsvarsdepartementet (FD) har i de to siste budsjettproposisjoner redegjort for en forstudie (gjennomførbarhetsstudie) om eventuell etablering av et nasjonalt kompetansesenter for helikoptre. Forstudien belyser muligheter for både Forsvaret og sivile helikoptermiljøer innenfor områder som simulator/trening, vedlikehold og utdanning.

Arbeidet med forstudien er slutført og overlevert FD, og er nå til vurdering i departementet. FD vil vurdere funn og anbefalinger i forstudien opp mot andre muligheter nasjonalt og internasjonalt før det tas en delig stilling til videre oppfølging. Studien omfatter også forhold som berører andre miljøer enn de som ligger under FD ansvarsområde, og er derfor oversendt berørte departementer.

FD har som målsetting å komme tilbake til Stortinget i løpet av høsten 2010 og informere om arbeidet og videre oppfølging av forstudien.

SPØRSMÅL NR. 1360**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 16. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvilke regler gjelder fra husbanken i forhold til tilskudd til bygging av omsorgsboliger og bruk av private entreprenører i dag, og når kan en forvente at reglene endres slik at kommunene kan benytte seg av private entreprenører som for eksempel boligbyggelag i tråd med det helse- og omsorgsministeren uttalte til TV2 den 3. juni i år?»

BEGRUNNELSE:

Som følge av oppslag i Aftenposten hvor det fremgikk at regjeringen har strammet inn reglene for

tilskudd til bygging av omsorgsboliger, slik at kommunene ikke lenger kan benytte seg av boligbyggelag, fikk kommunalministeren spørsmål om dette i spørretimen den 2. dm. Kommunalministeren begrunnet dette med at regjeringspartiene har en annen tilnærming til private aktører enn høyresiden i norsk politikk. På TV2 nyhetene dagen etter uttalte helse- og omsorgsministeren at regjeringen muligens hadde tolket EØS-regelverket for strengt og at en nå skal ha en rask gjennomgang av regelverket. Mange kommuner står i disse dager foran en saksbehandling av sine utbyggingsplaner hvor Husbankens fortolkning legges til grunn mens det i utgangspunktet er politisk

flertall i kommunen for å la for eksempel det lokale boligbyggelag stå for utbyggingen. En rask avklaring av om dette vil være mulig har derfor en vesentlig betydning for kommunens økonomi og muligheter til å benytte kommunale midler til bedret tjenestetilbud istedenfor til bygningsmasse.

Svar:

Investeringstilskuddet til heldøgns omsorgsplasser gis til oppføring, kjøp, ombygging og utbedring av heldøgns omsorgsplasser. Tilskuddet kan i utgangspunktet bare tildeles kommuner, og det gis maksimalt 20 pst. av anleggskostnadene per omsorgsbolig og 30 pst. av anleggskostnadene per sykehjemsplass (i snitt 25 pst.), gitt et prisjustert øvre tak per enhet. Det skal foretas en helhetsvurdering av søknadene. Ett av flere forhold som skal legges til grunn ved vurderingen er at kommuner med en lav dekningsgrad skal prioriteres.

Kommuner som mottar det statlige investerings-tilskuddet til bygging av heldøgns omsorgsplasser

kan imidlertid videretildele tilskuddet til frivillige organisasjoner og andre som tilbyr egne boligløsninger med heldøgns omsorgstjenester på non-profit basis. Det betyr at heldøgns omsorgsplasser som er bygget med hjelp av det statlige tilskuddet skal eies av kommunen, eller den ideelle virksomheten som kommunen har videretildelt tilskuddet til.

Det er imidlertid ikke slik at kommunen, eller den kommunen videretildeler tilskuddet til, ikke kan benytte private entreprenører til å bygge omsorgsplassene, herunder boligbyggelag. Begrensningen i Husbankens regelverk gjelder eierskap til bygningsmassen, og ikke byggingen av denne. Kommunen står dermed fritt til å velge hvem som skal bygge omsorgsplassene, så fremt det gjøres i tråd med prinsippene for offentlige anskaffelser. Bygningsmasse og tjenester kan videre ses adskilt og anskaffes separat.

Jeg har satt i gang et arbeid for å se nærmere på regelverket for investeringsordningen og sikre at vi ikke er unødvendig restriktive i tolkingen.

SPØRSMÅL NR. 1361

Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 11. juni 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Representanter fra den norske regjeringen har ved flere anledninger de siste årene besøkt Cuba uten å møte representanter fra opposisjonen. Begrunnelsen har vært at slike møter vil gjøre det umulig å møte representanter fra regimet. Direkte møter er imidlertid avgjørende for å gi støtte og legitimitet til de som arbeider for en demokratisk utvikling på Cuba.

Vil regjeringen i den nærmeste fremtid ta initiativ til å besøke Cuba med det eksplisitte formål å møte representanter fra opposisjonen?»

BEGRUNNELSE:

Utenriksministeren og utviklingsministeren har i ulike anledninger blitt utfordret på behovet for å møte opposisjonen på Cuba direkte, og ikke bare ha kontakt gjennom ambassaden. Opposisjonslederen Oswaldo Payá ba blant annet selv om et møte med utviklingsministeren i forbindelse med hans besøk i april. Se spørsmål 884, 1068, 1109 (2009–2010), 482

og 721 (2008–2009). Så langt har imidlertid regjeringen ikke ønsket å møte opposisjonelle, fordi formålet med besøkene har vært å møte representanter for regimet, og disse har nektet å møte norske representanter dersom de også møter dissidenter på samme besøk.

Svar:

Regjeringen tar sikte på å videreføre dialogen med cubanske myndigheter og med den katolske kirken og andre deler av sivilsamfunnet. Kontakt og dialog er etter mitt syn det beste virkemiddel for å kunne påvirke og bidra til en demokratisk utvikling i landet.

Som kjent aksepterer ikke cubanske myndigheter at det under offisielle politiske besøk også inngår kontakt med opposisjonen/dissidenter. Dette er et dilemma i vår kontakt med Cuba.

Samtidig vil jeg understreke viktigheten av den kontakten ambassaden over flere år har opparbeidet

med sentrale opposisjonelle. Ved å opprettholde og videreutvikle denne kontakten, gir vi fra norsk side støtte og legitimitet til den ikke-voldelige interne opposisjonen. Samtidig har vi muligheten til direkte påvirkning gjennom politiske møter med myndighetene

og store deler av sivilsamfunnet. Denne arbeidsmetoden er etter min mening den mest optimale i dagens situasjon på Cuba. Det foreligger for tiden ingen planer om besøk til Cuba i nær fremtid for norske regjeringsmedlemmer.

SPØRSMÅL NR. 1362

Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 15. juni 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Norge har inngått en lang rekke skatteavtaler med andre land som skal bidra til bla. å unngå dobbeltbeskatning og gode rammeverk for økonomiske forbindelser mellom landene. Taiwan har inngått den type avtaler med mange land, bla. Storbritannia, Sverige og Danmark. Med henblikk på det økonomiske samarbeidet mellom Norge og Taiwan, burde det være av interesse også for Norge å inngå en slik avtale.

Hvordan ser statsråden på et slikt mulig initiativ, enten fra norsk eller taiwansk side?»

Svar:

Taiwan har status som et ikke-statlig territorium med en egen administrasjon, men er folkerettslig sett en del av Kina. Siden Norge ikke anerkjenner Taiwan som selvstendig stat, vil Regjeringen ikke gå inn på ordninger som kan utlegges som en anerkjennelse av Taiwan eller som generelt forbindes med mellomstatlige forhold. Det er derfor ikke aktuelt å inngå en skatteavtale med Taiwan med hjemmel i skatteavtaleloven.

De skatteavtaler representanten Syversen henviser til mellom Taiwan og henholdsvis Sverige og Danmark, er ikke alminnelige stat-til-stat avtaler inngått av Danmark og Sveriges regjeringer. Avtalene det er snakk om, er inngått av henholdsvis De Danske

Erhvervorganisationers Kontor i Taipei og Det svenske handelsrådet. Avtalene er deretter særskilt vedtatt i henholdsvis Folketinget og Riksdagen.

Finland har ikke skatteavtale med Taiwan.

Utenriksministeren besvarte 24. februar 2009 spørsmål om hvorfor Norge ikke har stedlig representasjon i Taiwan. Av svaret framgår det at Danmark, Sverige og Finland har betydelig mer omfattende økonomisk samkvem med Taiwan enn Norge.

Dersom Finansdepartementet blir bedt om å vurdere hvorvidt det skal arbeides for en skatteavtale med Taiwan, vil spørsmålet bli forelagt Utenriksdepartementet.

Videre vil behovet for en slik avtale bli undersøkt på vanlig måte gjennom en foreleggelse av spørsmålet for Nærings- og handelsdepartementet og direkte for næringslivet. Det gjøres imidlertid oppmerksom på at Finansdepartementet så langt ikke har registrert noen etterspørsel etter en skatteavtale mellom Norge og Taiwan.

Beslutningen om hvorvidt en skal arbeide for en skatteavtale med Taiwan vil bygge på tilbakemeldingene vi får på de nevnte foreleggelsene samt på skattefaglige vurderinger av det taiwanske skattesystemet, og hvorvidt det gjør en avtale ønskelig eller ikke. Det understrekes at en eventuell skatteavtale i så tilfelle ikke vil bli inngått med den norske regjering som avtalepartner.

SPØRSMÅL NR. 1363**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 11. juni 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Land for land-rapportering er et viktig element i en ny regnskapsstandard som kan bidra til å bekjempe skatteunndragelse fra multinasjonale selskaper. Standarden krever at selskapene må rapportere på nøkkeltall i alle land, jurisdiksjoner, de opererer i. Utviklingsland taper penger på kapitalflukt og selskapsinterne transaksjoner spiller en rolle i dette. Land for land-rapportering vil kunne bidra til å motvirke dette.

Hva er Norges posisjon i forhold til en slik ny land til land rapporteringsstandard?»

Svar:

Jeg antar at regnskapsstandarden som representanten Syversen viser til, er det pågående arbeidet med en regnskapsstandard om utvinningsvirksomheter ("Extractive activities") i regi av organisasjonen International Accounting Standards Board (IASB).

IASB er en privat organisasjon som fastsetter internasjonale regnskapsstandarter (IFRS). I Europa har disse standardene særlig stor betydning, siden børsnoterte foretak i EU er pliktige til å anvende standardene i konsernregnskapet. IFRS-standardene innlemmes i EF-retten gjennom særskilte kommisjonsforordninger etter en særskilt gjennomføringsprosedure. Disse kommisjonsforordningene er EØS-relevante, og tas inn i EØS-avtalen ved egne beslutninger i EØS-komiteen. I Norge blir EØS-reglene gjennomført i norsk rett ved at Finansdepartementet fastsetter forskrifter som svarer til kommisjonsforordningene.

Den 6. april 2010 sendte IASB et diskusjonsnotat ("discussion paper") om utvinningsvirksomhet (gruvedrift, oljevirksomhet mv.) på høring, med høringsfrist 30. juli 2010. Formålet med notatet er å analysere "the unique financial reporting issues applicable to extractive activities".

Bakgrunnen for arbeidet er ikke direkte relatert til å motvirke kapitalflukt fra utviklingsland og/eller å bekjempe skatteunndragelse og korrupsjon. Notatet er utarbeidet av en prosjektgruppe nedsatt av IASB. Med bakgrunn i innspill som framkommer i høringen vil IASB beslutte hvorvidt det skal utarbeides en særskilt regnskapsstandard for utvinningsvirksomhet samt utrede det nærmere innholdet i en slik standard.

I rapporten er innspill fra frivillige organisasjoner som støtter den internasjonale kampanjen "Publish What You Pay" vurdert. Kampanjen søker å bi-

dra til åpenhet rundt forvaltningen av ressurser i utviklingsland ved at foretak som driver utvinningsvirksomhet skal opplyse om beløp som er betalt til myndighetene i vedkommende stat samt informasjon om olje- og gassreserver, produksjonsinntekter mv. Et sentralt siktemål for kampanjen er at all informasjon skal gis for hver enkelt stat samlet ("land-til-land-rapportering"). Formålet med slik rapportering er å gi informasjon som gjør det sivile samfunn (innbyggere, presse mv.) i stand til å vurdere hvordan naturressursene i den enkelte stat forvaltes.

Prosjektgruppen nedsatt av IASB har lagt til grunn at de konkrete forslagene i rapporten vil medføre at blant annet utviklings- og produksjonskostnader vil bli rapportert på land-til-land-basis i den grad disse er vesentlige for det regnskapspliktige foretak. Derimot anser prosjektgruppen at eventuell rapportering av beløp som er betalt til vedkommende stats regjering må utredes nærmere. På denne bakgrunn anbefaler gruppen at land-til-land-rapportering av betalinger vurderes nærmere ut fra en kost/nytte-betraktning.

Når det gjelder innholdet i rapporten, vil jeg først understreke at det er positivt med regler og standarder som bidrar til åpenhet. Slik åpenhet har egenverdi i økonomiske forhold av betydning for nasjonale og allmenne interesser, og kan i noen grad også supplere andre og mer målrettede tiltak for å sikre at riktig inntekt blir oppgitt til beskatning i de ulike land. Ved vurderingen av forslagene må det imidlertid tas hensyn til at primærbrukerne av regnskapene er långivere, investorer mv. ("capital providers"). Videre er det klart at de nærmere konsekvensene av land-til-land-rapportering må utredes nærmere. I denne sammenhengen er det avgjørende at regnskapsbrukerne og de regnskapspliktige gir uttrykk for sine synspunkter, slik IASB nå har lagt til rette for gjennom offentlig høring av rapporten. Som nevnt ovenfor vil IASB ta stilling til om det skal utarbeides en regnskapsstandard for utvinningsvirksomhet med bakgrunn i høringens innspill.

På denne bakgrunn har jeg foreløpig ikke konkludert med om det er aktuelt å støtte de enkelte forslagene i rapporten. Jeg presiserer at dersom IASB utarbeider en ny standard for utvinningsvirksomhet, vil Regjeringen kunne gi uttrykk for Norges syn i forbindelse med at standarden innlemmes i EF-retten.

SPØRSMÅL NR. 1364**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug****Besvart 11. juni 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Antall studenter som blir tatt for juks, eller oppgir at de har jukset til eksamen er høyt og økende. Sannsynligheten for å bli tatt er lav og sanksjonene er milde.

Ser statsråden nødvendigheten av en gjennomgang av rutiner når det gjelder å avdekke juks, og å sørge for strengere sanksjoner ved bevisst juksing til eksamen?»

BEGRUNNELSE:

Senest i mars i år kunne studentaviser vise til en undersøkelse som viste at 5 % av studentene oppgir at de jukser på eksamen. Omtrent samtidig ble 5 doktorgradsstudenter i etikk avslørt i juks. Omfanget både av de som blir tatt for juks og de som oppgir at de jukser har vært økende de siste årene.

Det er på det rene at sannsynligheten for å bli tatt er minimale. Dette viser behovet for en gjennomgang av rutinene lærestedene har for å avdekke juks.

Videre viser dette oss at de sanksjoner som foreligger i dag overfor de som blir tatt i juks ikke fungerer avskrekkende.

Svar:

Jeg er enig med representanten Hanekamhaug i at det er svært viktig at vi innenfor høyere utdanning har systemer som sikrer at fusk forebygges og avdekkes. Det er også viktig at fusk møtes med et enhetlig sanksjonsnivå.

Universitets- og høyskoleloven inneholder et eksplisitt forbud mot bruk av falske vitnemål og dokumenter utstedt av falske institusjoner. Bruk av slike falske dokumenter blir regelmessig fulgt opp ved at institusjonene anmelder dette forholdet til politiet.

Videre gir universitets- og høyskoleloven hjemmel for å annullere eksamen og utestenge kandidater fra institusjonen og frata dem retten til å gå opp til eksamen ved universiteter og høyskoler i inntil ett år, der kandidater på uredelig vis har skaffet seg adgang til å gå opp til eksamen, eller har forsøkt å fuske eller

forsettlig eller uaktsomt har fusket til eksamen. I lovforarbeidene understrekes det at den generelle utviklingen i teknologisk kildemateriale stiller krav til at studentene utøver aktsomhet i sin bruk av ulike kilder. Samtidig understrekes betydningen av at universiteter og høyskoler veileder studentene i riktig kildebruk.

Klager over vedtak i fuskesaker behandles av Felles klagenemnd. Denne nasjonale klagenemnden har eksistert siden 1. april 2006, og den har i tidsrommet frem til 1. januar 2009 behandlet 80 fuskesaker. Felles klagenemnd gir i sin årsmelding for 2008 en redegjørelse for forvaltningspraksis på dette området. Klagenemnden gjør her blant annet rede for hva som er å anse som fusk i lovens forstand, hvordan kravet til subjektiv skyld skal forstås og hvilke beviskrav som gjelder. Den gir videre en anvisning på anbefalt reaksjonsnivå og fremhever betydningen av å informere om hva som regnes som fusk.

Klagenemndens årsmelding distribueres til alle universiteter og høyskoler, og bidrar til at sektoren holder oppmerksomheten på fuskeproblemet, legger til grunn en felles forståelse av hva som er fusk og sanksjonerer fusk på en enhetlig måte.

Dersom en utdanningsinstitusjon, Nasjonalt organ for kvalitet i utdanningen eller Samordna opptak oppdager at en søker har utlevert falske dokumenter, skal de ifølge universitets- og høyskoleloven gjensidig informere hverandre etter at forholdet er anmeldt til politiet. Videre kan universiteter og høyskoler informere andre høyere utdanningsinstitusjoner om vedtak om annullering av eksamen på grunnlag av fusk.

Denne informasjonsutvekslingen skal forhindre at utestengte studenter gis opptak på andre høyere utdanningsinstitusjoner i utestengningsperioden. Departementet arbeider nå med å utforme retningslinjer for slik informasjonsutveksling. Disse retningslinjene skal legge til rette for et brukervennlig system som sikrer en enhetlig praksis for informasjonsutveksling, og som samtidig ivaretar personvern hensyn på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1365**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug****Besvart 11. juni 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«En betydelig del av befolkningen har dysleksi. Man kan også anta at deler av frafallet i skolen skyldes dette. Samtidig som tidlig avdekking er viktig for å opprettholde normal progresjon oppgir flere lærere at de føler de ikke har nok kompetanse til å oppdage dysleksi blant skoleelever. Det finnes også eksempler på at elever går gjennom hele grunnskolen uten å bli diagnostisert.

Vil statsråden vurdere å bidra til å integrere mer kompetanse om avdekking av elever med dysleksi i lærerutdanningen?»

Svar:

Til erstatning for dagens allmennlærerutdanning starter vi fra høsten to nye lærerutdanninger rettet mot årstrinn 1–7 og 5–10 i grunnskolen. De nye utdanningene skal gi mer spesialisert faglig og pedagogisk kompetanse for undervisning på ulike trinn og de skal styrke lærernes kunnskaper og ferdigheter i å vurdere den enkelte elevens læring og tilpasse undervisningen til hver elevs forutsetninger.

Et viktig element i de nye grunnskolelærerutdanningene er et nytt og utvidet pedagogikkfag, pedagogikk og elevkunnskap, som skal være et viktig redskap til å styrke lærernes kompetanse i å undervise i de grunnleggende ferdigheter og gi tilpasset opplæring. Faget skal gi forståelse for mangfoldet blant elevene, både i bakgrunn, faglige forutsetninger, må-

ter å lære på og ulike elevers særlige behov. En del av lærerkompetansen er å kunne se når elever trenger en spesiell oppfølging og delta i vurdering av eventuelt behov for å trekke inn pedagogisk spesialkompetanse.

Basert på målene i St. meld. nr. 11 (2008–2009) Læreren – rollen og utdanningen og Innst. S. 185 (2008–2009) har Kunnskapsdepartementet fastsatt forskrift om rammeplan for de nye grunnskolelærerutdanningene. En viktig del av denne er beskrivelser på et overordnet nivå av forventet læringsutbytte ved fullført utdanning, definert som kunnskap, ferdigheter og generell kompetanse. Uten at kompetanse til å avdekke dysleksi hos elever er nevnt spesielt, har forskriftens mer generelle læringsutbyttebeskrivelser klare krav til kunnskaper og ferdigheter som omfatter denne type kompetanse. Det rammeplanutvalget som departementet oppnevnte for å lage utkast til forskrift, utviklet også og står ansvarlig for nasjonale retningslinjer som gir utfyllende læringsmål for de enkelte fagene. I retningslinjene for norskfaget er det bl.a. presisert at studentene skal kunne kartlegge lese- og skriveferdigheter, sette i verk relevante tiltak for tilpasset opplæring og oppdage lese- og skrivevansker. Læringsutbyttebeskrivelsene i forskriften og retningslinjene skal legges til grunn for institusjonenes bestemmelser om faglig innhold, pensum, arbeidsformer og vurderingsordninger i program- og fagplaner for de nye grunnskolelærerutdanningene.

SPØRSMÅL NR. 1366**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 14. juni 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Flere norske kommuner har innført nye begrensninger i skjenketidene for alkohol.

Kan statsråden opplyse om hvordan kriminalitetsutviklingen så langt har vært der dette nå er prøvet ut?»

Svar:

Økningen i alkoholbruken i befolkningen de senere årene gir store utfordringer, særlig i de større by-

ene. Det er en veldokumentert sammenheng mellom totalforbruket av alkohol og omfanget av alkoholrelaterte skader. De fleste akutte alkoholskadene rammer det store flertallet av befolkningen, ikke bare en mindre gruppe misbrukere. Likeledes er det en velkjent sammenheng mellom alkoholbruk og forekomst av visse typer kriminalitet. Ikke minst sammenhengene mellom alkoholbruk og vold er en av de best dokumenterte sammenhenger man har på dette området. Økt tilgjengelighet til alkohol gir også økt

forbruk av alkohol. Også internasjonal forskning viser entydig at det er en klar sammenheng mellom alkoholkonsum og vold og at økt alkoholkonsum gir økt vold.

Dette blir også understreket i NOU 2010:13 Drap i Norge i perioden 2004 – 2009 som nylig er lagt fram. I utredningen refereres det til undersøkelser fra de nordiske land med mer beruselsesdrikking, herunder helgefyll, der andelen alkoholrelaterte voldstiltfeller utgjør 70 – 80 % av voldstiltfellene samlet, mens de i land som USA og Canada utgjør omkring 50 %. I utredninger understreker utvalget med henvisning til forskningslitteratur at sannsynligheten for å utøve vold øker med økende alkoholinntak og med økende beruselsesfrekvens. Den samme tendens viser seg også når det gjelder risikoen for å bli utsatt for vold.

Drap er den alvorligste form for vold, men også andre former for vold henger hyppig sammen med alkoholkonsum. I nevnte utredning refereres det til undersøkelser som viser at selv om en relativt stor del av alkoholrelaterte slagsmål kan tilskrives en relativt liten gruppe i befolkningen som drikker mest, har man likevel sett at størstedelen av den alkoholrelaterte volden likevel må tilskrives alkoholbrukere som ikke er i en høyrisikogruppe. Dette er etter min oppfatning viktig kunnskap for hvordan vi utformer vår alkoholpolitikk, herunder skjenkepolitikken. Både antall skjenkesteder og lengden på skjenketiden påvirker det samlede konsum alkoholholdig drikk. Flere kommuner har erfart at lang skjenketid har uheldige konsekvenser, ikke minst når det gjelder forekomst av voldshandlinger nattetid. Lengst mulig skjenketid innen alkohollovens rammer medfører en stor belastning arbeids- og ressursmessig også for politiet.

Jeg har derfor med tilfredshet notert meg at flere kommuner nå bruker alkoholloven til å forebygge vold ved at man har kortet inn på skjenketiden om natten. Også politiet har vært en pådriver for å få til en reduksjon i skjenketiden. Det foreligger imidlertid ingen samlet analyse over virkningene på den samlede kriminalitetsutviklingen, slik representanten Høybråten spør om. Det kreves et større forskningsarbeid for å kunne beskrive kriminalitetsutviklingen og hvordan den eventuelt blir påvirket av en innskrenking i skjenketiden i de områdene der dette er gjort. Imidlertid har politiet flere steder erfart at sentrumssteder i kommuner der man har innskrenket skjenketiden, har blitt roligere på nattetid og at volden og ordensforstyrrelsene har minket.

Jeg vil i den sammenheng vise til hva man har gjort i Trondheim og hvilke erfaringer man har hatt etter at skjenketiden ble innskrenket med én time fra

kl. 03.00 til kl. 02.00 den 1. oktober 2008. I en rapport, utarbeidet av Sør-Trøndelag politidistrikt, har man påvist at antall anmeldelser for vold som er registrert i Trondheim sentrum (Midtbyen politisone) der hovedtyngden av skjenkesteder ligger, gikk ned med 22,4 % fra 2008 til 2009. Sammenlikner man to hele år med ulike skjenketider (kl. 03 i 2007 og kl. 02 i 2009), gikk andelen registrerte legemssaker ned med 33,7 % fra 2007 til 2009. I rapporten påpekes at nærmere $\frac{3}{4}$ av de registrerte sakene i 2009 skjedde på fredag, lørdag og søndag. Dessuten er det verd å merke seg at antallet legemssaker som skjedde mellom kl. 03 og kl. 04 ble redusert med hele 68 % ett år etter innskjerpingen av skjenketiden. En slik reduksjon representerer en gledelig og vesentlig helsegevinst for potensielle ofre, samtidig som også politiet kan benytte ressursene til andre vesentlige oppgaver.

Etter min oppfatning er de kommunene som strammer inn når det gjelder skjenkepolitikken, enten det gjelder antall skjenkesteder, kontroll med utskjenking av alkoholholdig drikk eller skjenketiden, på riktig vei for å forebygge kriminalitet som vold og hærverk, i tillegg til å minske risikoen for å bli utsatt for vold. Derfor skal kunnskap om konsekvensene av en liberal salgs- og skjenkepolitikk danne grunnlag for regjeringens forebyggende innsats for å redusere alkoholrelaterte skader og kriminalitet. Jeg vil legge til rette for at det lokalt fortsatt gjennomføres tiltak for å begrense alkoholbruk og skader. Begrensning i tilgjengelighet og innstramming i salgs- og skjenketider, samt begrense overskjenking, særlig blant ungdom, er slike tiltak. I den forbindelse er videreutvikling og effektivisering av det tverretatlige arbeidet viktig, bl.a. ved å forsterke lokale organer som politiråd og Samordning av lokale tiltak (SLT).

På sikt mener jeg det vil være nødvendig å innhente en samlet oversikt over erfaringene som kommunene, helsevesenet og politiet gjør med tiltak innen alkoholpolitikken, bl.a. med innskrenking av skjenketidene, både når det gjelder kriminalitetsutviklingen og helseskader som følge av kriminalitet, herunder voldsutøvelse. Endringen bør imidlertid får virke noe tid før det er hensiktsmessig å iverksette en større evaluering.

Den positive utviklingen med henblikk på nedgangen i antallet voldssaker, kan imidlertid ikke leses uavhengig av den betydelige økningen av politikraften denne regjeringen har lagt til rette for. For 2010 er det bevilget 1.3 milliarder til politiet. I tillegg var det rekordopptak på politihøgskolen med 720 studenter samt at 460 sivile stillinger ble videreført fra krisepakken. Regjeringen har dermed økt budsjettet for politi og påtalemyndighet med om lag 2,85 milliarder kroner nominelt i perioden 2006-2010.

SPØRSMÅL NR. 1367**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 15. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden at fylkesmannen i Nordland i brev av 2.6.2010, ref 2010/4343 tolker opplæringsloven og intensjonene i loven riktig, og i så fall hvilke andre lovhemler er det som sikrer at "elever som er for flinke til å ha utbytte av opplæringen" får en opplæring de har utbytte av?»

BEGRUNNELSE:

I et brev fra fylkesmannen i Nordland, datert 2.6.2010, ref. 2010/4343 kan man lese at fylkesmannen tolker opplæringslovens § 1-2 slik at:

"Bestemmelsen om tilpasset opplæring må ses i sammenheng med bestemmelsene i opplæringsloven kap. 5 om spesialundervisning"

og senere at

"...rettighetene til spesialundervisning ikke gjelder for elever som er for flinke til å få et tilfredsstillende utbytte av opplæringen."

Etter min oppfatning har både Kunnskapsløftet og senere behandlinger av skolepolitikk i Storting og regjering har i større eller mindre grad lagt vekt på at tilpasset opplæring også handler om å ivareta de elevene som er for flinke til å utbytte av undervisning på det nivået de aldersmessig hører hjemme. Derfor finner jeg svaret fra fylkesmannen i Nordland svært oppsiktsvekkende.

Svar:

Det er korrekt at det bare er elever som ikke har eller som ikke kan få tilfredsstillende utbytte av opplæringen som har rett til spesialundervisning, jf. opplæringsloven kap. 5 og Ot.prp. nr. 46 (1997-98). Men også de faglig sterke elevene skal så langt det er mulig få ivaretatt sitt behov innen rammen av ordinær tilpasset opplæring, jf. opplæringsloven § 1-3.

Jeg er sterkt opptatt av at også de særlig flinke elevene får et godt tilbud i skolen. Blant annet ble det i 2008 åpnet for at en elev i ungdomsskolen kan ta fag i videregående opplæring, basert på frivillighet fra kommunen og fylkeskommunen. Jeg er kjent med at flere kommuner har tatt denne ordningen i bruk.

I mer ekstraordinære tilfeller der det ikke vil være mulig for skolen innen rammen av ordinær tilpasset opplæring å ivareta en svært faglig sterk elevs behov, kan det etter omstendighetene og på bakgrunn av søknad og sakkyndig vurdering fattes vedtak om at eleven kan forsere opplæringsløpet helt eller delvis, jf. opplæringsloven § 2-1.

Det er en utfordring å få til en mer variert skole som treffer alle elevers behov, særlig på ungdomstrinnet. Jeg vil fremme en egen stortingsmelding om dette.

SPØRSMÅL NR. 1368**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 16. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Gjennom bestemmelser om vei- og gateutforming settes det i Veinormal Håndbok 017 krav om sikt for biltrafikk i uregulerte veikryss (kryss uten lys). Når bestemmelsene brukes bokstavlig og ukritisk kan det legges betydelige begrensninger på utnyttelse og bruk av eksisterende eiendommer og for ny bebyggelse.

Vil statsråden se på endring av Veinormal Håndbok 017 som på en mer fleksibel måte tar hensyn til trafikkmengde, på forskjell på vei, gate og avkjørsel (blindvei)?»

BEGRUNNELSE:

Bestemmelsene om vei- og gateutforming brukes bl.a. i forbindelse med behandling av byggesøknader

i byer/byområder. Unyanserte bestemmelser og ikke minst unyansert bruk kan medføre at enklere byggesaker kan bli omfattende, langvarig og kostnadskreven. En oppmykning gjennom endring eller presisering av gjelde regelverk kan sikre at enklere byggesaker nettopp behandles som enkle og ikke gjøres vanskelig gjennom et byråkratiserende regelverk.

Svar:

Vegnormalene er en serie håndbøker om dimensjonering og utforming av offentlige veger. Vegnormalene utarbeides for alle offentlige veger. De kan fravikes av vegholder, det vil si Vegdirektoratet for riksveger, fylkeskommunen for fylkesveger og kommunen for kommunale veger. Dette framgår av forskrift etter veglovens § 13 om anlegg av offentlig veg av 29.03.2007. Mitt inntrykk er at kommuner og fylkeskommuner er fornøyd med dette. Man har tilgang til den beste kompetansen, samtidig som man kan ta lokale hensyn.

Jeg vil understreke at sikt er en viktig størrelse for trafikksikkerhet, trafikkavvikling og følelse av trygghet. Samtidig vil siktsoner legge begrensninger på arealbruken nær krysset. Slike motstridende hensyn er det ofte. Dette er løst ved at vegnormalene gir krav fundert i forskning og beste praksis, samtidig som vegholder har myndighet til å fravike i spesielle situasjoner. Fravik bør følges av en ros-analyse (risiko og sikkerhet) der det dokumenteres at kompenserende tiltak gir like god sikkerhet.

Jeg mener at siktkravene i vegnormalene er fornuftige og godt begrunnet, samtidig som systemet åpner for at den aktuelle vegmyndigheten kan fravike normalkravene dersom andre tungtveiende grunner gjør det nødvendig. Etter min vurdering er det derfor ikke grunn til å vurdere endring i siktkravene for kryss og avkjørsler nå.

SPØRSMÅL NR. 1369

Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 14. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Vil statsråden foreta seg noe i forhold til at statistikken viser at mange velger trygd fremfor arbeid?»

BEGRUNNELSE:

Det er svært urovekkende at ut i fra en studie fra Statistisk sentralbyrå (SSB) viser det seg at en mer lukrativ og lettere tilgjengelig uføretrygdordning er en viktig årsak til at det er så mange som er uføretrygdet i Norge sammenlignet med andre land. Det viser seg at det er en klar sammenheng mellom størrelsen på uførepensjonen og hvor mange som velger uføretrygd isteden for å fortsette i arbeidslivet. Samtidig viser det seg også at dersom en kutter uførepensjonen med fem prosent, vil mellom 5 og 20 prosent sannsynligvis bli værende i jobb. Og Norge trenger arbeidskraft for fremtiden så her bør en gjøre noen grep.

Svar:

Det er ingen entydig forklaring på at andelen uførepensjonister i befolkningen er høy i Norge sammenliknet med mange andre land. Veksten i antall uførepensjonister i senere år har eksempelvis skjedd samtidig med at det har blitt flere eldre i den yrkesaktive delen av befolkningen, og andelen uførepensjonister er høyere i eldre enn i yngre aldersgrupper. Målt som andel av befolkningen har det ikke vært noen vekst de siste årene. Samtidig som andelen uførepensjonister er høyere i Norge enn i de fleste andre land, er også sysselsettingen i Norge høy og andelen av befolkningen i yrkesaktiv alder som ikke har egen inntekt i form av enten arbeidsinntekt eller trygd lav.

Jeg er kjent med undersøkelsen fra Statistisk Sentralbyrå som peker på kompensasjonsnivået i ordningen som en viktig forklaringsfaktor på høy uføreandel blant menn. Gjennomsnittlig kompensasjonsgrad i folketrygden ligger i dag mellom 50 og 60 prosent av tidligere inntekt. Dette er ikke spesielt høyt sammenliknet med tilsvarende ordninger i andre land.

Kompensasjonsgraden vil imidlertid være høyere for uførepensjonister som har en tjenstepensjon. Som følge av at minstepensjonen i Norge også er forholdsvis høy sammenlignet med i andre land, kan kompensasjonsgraden også være til dels betydelig høyere for uførepensjonister med tidligere lav arbeidsinntekt og/eller som har hatt liten tilknytning til arbeid.

Departementet arbeider for tiden med utforming av en ny uføreordning. Dette er dels en tilpasning til ny alderspensjon, blant annet på bakgrunn av forslag fra Uførepensjonsutvalget (NOU 2007:4 Ny uføretønad og ny alderspensjon til uføre) og dels en bredere gjennomgang av dagens uføreordning med vekt på tiltak som kan bidra til bedre utnytting av den enkeltes arbeidsevne. Det blir her viktig å legge til rette for at den enkelte i størst mulig grad skal kunne utnytte

sin arbeidsevne fullt ut. Samtidig skal personer som ikke har mulighet til å delta i inntektsgivende arbeid fortsatt sikres et rimelig inntektsnivå. Uførepensjonsutvalget har foreslått at uførepensjonen beregnes etter samme prinsipp som arbeidsavklaringspenger og skattlegges som lønn. Det var bred enighet blant høringsinstansene om disse forslagene, blant annet fordi det i større grad enn i dag vil synliggjøre virkningene av å gå fra arbeid til pensjon og/eller tilbake i arbeid. Endrede regler for avkorting av uførepensjonen ved samtidig arbeid er et av flere andre tiltak som også vil bli vurdert.

Jeg tar sikte på å legge fram en lovproposisjon om ny uførepensjon og nye regler for overgang mellom uførepensjon og alderspensjon ved utgangen av 2010.

SPØRSMÅL NR. 1370

Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 15. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«For en tid tilbake var UF komiteen på besøk på de 3 aktuelle basene for fremtidig jagerflybase. Under besøket på Ørland ble det hevdet av øverste befal, under orienteringen, at NATO ikke lenger hadde interesse av nordområdene. Jeg spurte da og jeg kunne referere til denne påstanden noe vedkommende bekreftet.

Mitt spørsmål er derfor om statsråden deler denne oppfatningen om at NATO ikke er opptatt av det som skjer i nord og hvordan vår forsvarspolitikken bør endres som følge av dette?»

BEGRUNNELSE:

Må innrømme at jeg ble en smule overrasket over uttalelsen på Ørland. For meg var det helt nytt at så skulle være tilfelle. Det ble også hevdet at man i NATO stilte spørsmål ved QRA som verktøy, også dette helt nytt for komiteen. Jeg ser derfor frem til å få regjeringen syn på de nevnte utfordringer.

Svar:

Forsvarsdepartementet deler ikke den oppfatning at NATO ikke lenger har interesse av nordområdene. Departementets klare inntrykk er tvert i mot at det er

økende interesse for nordområdene i alliansen. Utenriksministeren har ved to anledninger orientert NATOs Råd om utviklingen i nord, noe som i seg selv har bidratt til økt fokus på regionen. I januar i fjor ble det avholdt et høynivåseminar på Island om NATOs rolle i regionen. En rekke politikere fra sentrale allierte land deltok. Nordområdene er også et tema som nevnes i forbindelse med arbeidet med nytt strategisk konsept i NATO. For øvrig er det stor interesse fra allierte land for å øve og trene i nord. Ellers har nærområdeinitiativet, som ble fremmet for snart to år siden, økt oppmerksomheten omkring alliansens nærområder generelt, herunder nordområdet. På denne bakgrunn ser regjeringen ikke behov for å gjøre endringer i forsvarspolitikken på dette området.

QRA (Quick Reaction Alert)-kapasiteten er en meget viktig del av NATOs integrerte luftovervåknings- og luftkontrollsamarbeid som pågår kontinuerlig, 24 timer i døgnet. Dette samarbeidet ligger fast og støttes av samtlige medlemsland, selv om den mer konkrete gjennomføringen diskuteres med jevne mellomrom. Fra norsk side tillegges samarbeidet på luftsidens meget stor vekt fordi det sikrer effektiv overvåkning og kontroll av norsk og tilstøtende luftrom, og representerer et kontinuerlig alliert nærvær i våre nærområder.

SPØRSMÅL NR. 1371**Innlevert 7. juni 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 11. juni 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I hvilken grad kan og blir saker overført fra tingretter og lagmannsretter som har høy saksbehandlingstid til andre domstoler som har langt lavere saksbehandlingstid og som kan bidra til at den totale saksbehandlingstid blir redusert?»

Svar:

Det følger av domstoloven § 38 at en sak kan overføres til en annen sideordnet domstol "når særlige grunner gjør det påkrevd eller hensiktsmessig". Det er forutsatt at overføringsregelen skal benyttes med varsomhet.

Det er først og fremst forhold ved saken som begrunner overføring etter domstoloven § 38, for eksempel at det er aktuelt med åstedsbefaring i et annet domssogn, eller at flertallet av aktørene i saken, herunder parter og vitner, bor i et annet domssogn. Overføring kan også foretas dersom sakens omfang, sammenholdt med andre forhold ved domstolen, utgjør særlige grunner, jf. Ot.prp. nr 25 (1994-95).

Domstoladministrasjonen opplyser at det i de alminnelige domstolene ikke er vanlig å overføre saker mellom sideordnede domstoler på grunnlag av kapasitetshensyn og at det ikke finnes statistikk over de tilfellene der det skjer.

SPØRSMÅL NR. 1372**Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 18. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Helse Førde må foreta innsparing på 150 millioner. Deres forslag er å legge ned akuttberedskap og fødetilbud ved lokalsykehusene i Lærdal og på Nordfjordeid. Helseminister og statsminister ga nylig løfter om at befolkningen skal beholde sine lokalsykehus med akuttberedskap og fødetilbud. Konsekvensen vil da bli innsparinger på andre viktige områder ved sykehuset i Førde.

Mener statsråden at de "objektive kriterier" som Helse Vest har lagt til grunn, med hovedvekt på folketall, er riktige?»

BEGRUNNELSE:

Når innsparinger annonseres, er det viktig å legge til grunn mer enn bare folketall. Historiske forhold som strukturer med lokalsykehus og beredskapstjenester er også viktig. I strategi 2020 har dessuten så og si alle høringsuttalelsene Helse Førde har fått, sagt at det er svært viktig å beholde et sterkt sentralsykehus.

Svar:

I forbindelse med Regjeringens fremleggelse av forslag til statsbudsjett, utarbeider som kjent Helse- og omsorgsdepartementet et forslag til budsjett for den statlige spesialisthelsetjenesten, hvor en også foreslår en fordeling mellom regionene. Fordelingen mellom regionene har i de senere år blitt justert som følge av et omfattende utredningsarbeid som har blitt gjort i det offentlig oppnevnte Hagen-utvalget (St.meld. nr. 5 (2003-2004)) og senere i Magnussen-utvalget (NOU 2008:2). Dette har bidratt til økte overføringer til Helse Vest RHF.

Den interne fordelingen av basisrammen mellom de ulike helseforetakene er det de regionale helseforetakene som har ansvar for å gjennomføre. Helse Vest RHF har informert meg om at deres metodikk for fordeling av basisrammen mellom helseforetakene har blitt utviklet over flere år. De første to årene etter sykehusreformen (2002 og 2003) ble basisrammen primært fordelt på bakgrunn av historisk fordeling. De prioriteringene som tidligere ble gjort i de tre aktuelle fylkeskommunene ble dermed videreført. Denne videreføringen oppfattet Helse Vest RHF som uheldig ut i fra det helsepolitiske målet om at befolk-

ningen i landet skal ha et likeverdig helsetilbud.

I forkant av budsjettildelingen for 2004 utformet derfor Helse Vest RHF en fordelingsmodell som i hovedsak bygget på objektive kriterier, og da med utgangspunkt i de objektive kriteriene som lå i utredningen til det ovennevnte Hagen-utvalget (St.meld. nr. 5 (2003-2004)). Denne modellen har etter de opplysninger jeg har fått fra Helse Vest RHF, senere blitt forbedret gjennom prosesser med involvering fra helseforetakene og aktuelle fagpersoner fra universitetsmiljøene. Modellen som blir brukt i budsjettildelingen i 2010, bygger på de nasjonale analysene som ble gjort av Magnussen-utvalget i 2008.

Resultatet er en omfordeling mellom helseforetakene der konsekvensen for Helse Førde HF er en reduksjon i basisrammen som tildeles fra Helse Vest RHF. I modellen er det lagt til grunn et relativt behov i befolkningen, og så langt det er vurdert som faglig forsvarlig, er det kompensert for kostnader knyttet til uhensiktsmessig struktur, beredskap m.m. I beregningen av behovene i befolkningen tar Helse Vest RHF utgangspunkt i både sosiale kriterier og folketall i ulike aldersgrupper. Det er utviklet egne behovsmodeller både for somatikk, psykiatri og tverrfaglig rusbehandling.

For å unngå for store omfordelingseffekter fra et år til et annet, har Helse Vest RHF tildelt Helse Førde HF et skjønnstilskudd som er økt fra tidligere 20 mill. kroner til 30 mill. kroner for 2010. Styret for Helse Vest RHF har imidlertid signalisert at dette skjønnstilskuddet vil falle bort fra 2011.

Helse Førde HF har også blitt behandlet særskilt når det gjelder resultatkrav. Resultatkrav for årene

2006 til 2010 fremgår av tabellen under. I tabellen ser en også det faktiske resultat for de aktuelle årene, og dermed avviket i forhold til eiers resultatkrav.

Årstall	Resultatkrav	Faktisk resultat	Avvik
2010	-40 000		
2009	-46 389	-100 760	-54 731
2008	-74 400	-151 000	-76 600
2007	-46 000	-124 000	-78 000
2006	-42 400	-108 000	-65 600

tall i hele 1000

I forutsetningene til langtidsbudsjett 2010-2014 er det lagt til grunn et resultat i balanse i Helse Førde HF innen 2012.

I budsjettildelingen for 2010 har Helse Førde HF fått en reell vekst i inntektsrammen på om lag 50 mill. kroner. Med utgangspunkt i resultatet for 2009 og resultatkravet for 2010 vil, alt annet likt, Helse Førde HF ha en beregnet omstillingsutfordring på 10,76 mill. kroner for 2010. Helse Førde HF har selv vurdert omstillingsbehovet til å være høyere, og har derfor utarbeidet en tiltakspakke på 45 mill. kroner.

I 2011 vil skjønnstilskuddet på 30 mill. kroner falle bort og resultatkravet blir strammet inn til -20 mill. kroner. Med utgangspunkt i omstillingsarbeidet som nå blir planlagt, mener Helse Vest RHF at Helse Førde HF har fått relativt krevende, men likevel rimelige rammer å forholde seg til de neste årene.

SPØRSMÅL NR. 1373

Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 11. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mener justisministeren at det er rettferdig å belaste flyselskapene for kostnader, i de sakene hvor selskapene hverken har myndighet, kunnskap eller lovlig rett til å undersøke fakta?»

BEGRUNNELSE:

Flere flyselskaper har i de siste årene blitt belastet med store kostnader i forbindelse med utvisninger av personer som har reist inn i Norge uten gyldige dokumenter.

Ansvar for de ulike kontrollene går langt utover det selskapene har myndighet til å utføre. For eksempel hvis politiet vurderer at en passasjer fra Serbia mangler penger til opphold, men har gyldig pass ved innreise, så sendes personen ut igjen på flyselskapenes regning. Personer som er varig utvist fra Norge, kan reise inn i landet igjen med gyldig pass som flyselskapene kontrollerer, men flyselskapene blir belastet med kostnaden når disse skal sendes ut igjen. Tidvis har også passasjerer sluppet gjennom passkontrollen med falske pass ut av Norge og inn i Eng-

land, hvor flyselskapene blir straffet med bøter selv om det er politiet som har sluppet gjennom disse personene.

Videre er det også slik at en asylsøker som har fått avslag på sin søknad i f.eks. Tyskland og som går ombord i et fly til Norge med gyldig pass, blir flyselskapene holdt ansvarlig. Dette til tross for at flyselskapene er uten mulighet til å kunne undersøke om vedkommende har fått avslag på en asylsøknad.

Seksjonssjef for Grense og forvaltningsseksjonen ved Gardermoen politistasjon avviser kritikken og sier at en kun forholder seg til regelverket.

Svar:

Det følger av utlendingsloven at et transportselskap kan gjøres ansvarlig for de kostnader som påløper ved å sende ut av landet en utlending som er kommet inn i landet med selskapet, og som blir bortvist eller utvist i forbindelse med innreisekontroll. Transportøransvaret er et objektivt ansvar uten vurdering av transportørens skyld. Transportøransvaret gjelder ikke ved innreise over indre Schengengrense. I henhold til Schengenkonvensjonen artikkel 26 er Norge forpliktet til å ha regler om transportøransvaret.

Ansvaret innebærer at den transportøren som har

fraktet en utlending inn i landet, må frakte utlendingen ut av landet igjen eller dekke utgiftene som påløper ved uttransport på annen måte. Transportøransvaret inntreffer imidlertid bare i tilfeller hvor det reageres med bortvisning eller utvisning i forbindelse med innreisen. Ansvaret inntreffer for eksempel ikke i tilfeller hvor en asylsøker har fått avslag på sin søknad og er gitt ordinær utreisefrist, eller hvor utlendingen ved innreisen blir tatt med narkotika og utvises på grunnlag av straffedom for smugling.

Jeg har forståelse for at noen mener at det objektive transportøransvaret i enkelte tilfeller kan fremstå som urimelig. Ansvaret må imidlertid ses i sammenheng med transportørens næringsvirksomhet. Transportører er profesjonelle aktører som til en viss grad bør være ansvarlig for utgifter forbundet med virksomheten de bedriver, selv om det ikke foreligger utaktksomhet fra deres side. Transportøransvaret kan anses som en påregnelig følge av å drive transportvirksomhet, og gir således mulighet for å kalkulere de utgifter ansvaret medfører som ordinære driftskostnader. Til sammenlikning kan nevnes det norske system etter bilansvarsloven, hvor forsikringsselskapene hefter for anonyme skadevoldere.

SPØRSMÅL NR. 1374

Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 18. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kan statsråden fastsette et tidspunkt for når regjeringen vil finne en løsning for kjøreopplæring for ungdom som av ulike årsaker ikke har andre muligheter til privat øvelseskjøring, og vil ministeren sørge for at Skåland skole får dispensasjon fra gjeldende regelverk til å gi elevene fra Skåland ungdomssenter tilbud om kjøreopplæring som en del av undervisningen?»

BEGRUNNELSE:

18.11.2009 stilte undertegnede spørsmål om barne- og likestillingsministeren kunne sørge for at ungdommer som bor på statlige barnevernsinstitusjoner skal ha samme mulighet til å øvelseskjøre som ungdommer som bor hos sine foresatte, og om hun ville sørge for at Skåland ungdomssenter får dispensasjon fra gjeldende regelverk til å gi elevene fra Skåland

ungdomssenter tilbud om kjøreopplæring som en del av undervisningen.

Spørsmålet ble besvart av samferdselsministeren 12.01.2010. Der svarte statsråden at hun ønsket å få vurdert problemstillingen nærmere og komme tilbake til dette på et senere tidspunkt.

Skåland Skole i Lund kommune gir et opplæringstilbud til ungdom ved Skåland ungdomssenter. Dette er et statlig tiltak for ungdom med problematikk innen rus og atferd, som blir plassert etter vedtak i Fylkesnemnda. Skåland Skole og Ungdomssenter har søkt om dispensasjon fra Vegtrafikkloven og trafikkopplæringsforskriften for å sikre at ungdommene på senteret får samme mulighet til kjøreopplæring som om de hadde bodd med sine foresatt.

Søknaden ble endelig avvist av Statens vegvesen 22.09.2009.

Undertegnede er gjort kjent med at Skåland Sko-

le og Ungdomssenter, etter at de mottok svaret på vårt spørsmål, 12.01.2010, har forsøkt å kontakte Vegdirektoratet og Samferdselsdepartementet for å endelig få avklart saken, før elevene går i sommerferie. Det har ikke lyktes Skåland Skole og Ungdomssenter å få et forpliktende svar fra statsråden.

Svar:

Med utgangspunkt i saken fra Skåland skole og ungdomssenter ba jeg i vinter Vegdirektoratet utrede det rettslige grunnlaget for, og hensiktsmessigheten ved at ansatte ved Skåland og lignende institusjoner skal kunne drive privat øvingskjøring med ungdommer tilknyttet virksomheten.

Vegdirektoratets vurdering var at slik regelverket er utformet i dag, faller slik øvingskjøring inn under definisjonen av opplæring mot vederlag og er således ulovlig privat øvingskjøring.

Tilbudet Skåland ønsker å gi til sine brukere er etter min mening svært positivt både av hensyn til trafikksikkerheten og ut fra sosiale hensyn. Jeg har derfor bedt Vegdirektoratet om å gi Skåland skole og ungdomssenter dispensasjon, slik at de kan drive øvingskjøring med ungdommene som er tilknyttet virksomheten. Overfor Vegdirektoratet er det gitt klare føringer for at en slik dispensasjon bør foreligge før neste skoleår starter opp i august.

SPØRSMÅL NR. 1375

Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Torkil Åmland

Besvart 14. juni 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvordan vil Norge forholde seg til forslaget fra FN-administrasjonen om at UNICEF skal bidra med 128 millioner dollar til Nord-Korea 2011-2015 når dette skal behandles i UNICEFs styre?»

BEGRUNNELSE:

I et notat fra FN-administrasjonen til UNICEFs executive board for UNICEF foreslås det at UNICEF skal gi totalt ca. 128 millioner dollar i bistand til Nord Korea (dok. E/ICEF/2010/P/L.9). Bidraget skal gis i perioden 2011-15, og gå til utvikling av helsetjenester, ernæring, vann- og sanitær, og til utvikling av ledelseskompetanse.

Norge er i dag den tredje største bidragsyter til UNICEF. I statsbudsjettet for 2010 er det bevilget 450 millioner NOK i støtte til organisasjonen. I tillegg kommer bevilgninger over andre poster, som i 2008 utgjorde ca 600 millioner NOK. Norge er medlem av executive board i UNICEF, som skal behandle forslaget om støtte til Nord Korea.

Nord-Korea er et av de mest totalitære og undertrykkende regimer i verden, og bruker enorme summer til å opprettholde et overdimensjonert politi- og militærapparat. I tillegg har regimet etablert et kommunistisk regime som medfører en svært uproduktiv økonomi. Ved å bevilge store summer til humanitær bistand risikerer FN å bidra til at regimet kan fortsette

å bruke pengene på politi- og militærmakt fremfor sin egen befolknings velferd.

Norge har som ambisjon å profilere seg som freds- og bistandsnasjon internasjonalt.

Dersom Norges store bidrag i FN-systemet går til denne type regimer, risikerer man å bidra til at totalitære regimer kan opprettholde sitt undertrykkende maktapparat. Det vil videre kunne stille spørsmålstegn ved Norges rolle som freds- og utviklingsnasjon internasjonalt. Det vises også til den kritikk som er reist fra faglig hold angående norsk bistand til diktatoriske regimer, og kritikken av FNs bistand som ineffektiv og lite målrettet.

Svar:

Regjeringens linje, generelt sett, er at FN skal ha et universelt nærvær – også i land det ikke er mulig å ha et bilateralt samarbeid med. Det kan være snakk om å vurdere innretningen på samarbeidet i de vanskeligste landene, men ikke å trekke seg helt ut. FNs aktivitet må være i tråd med vedtatte FN-resolusjoner og de eventuelle krav til driften som stilles av de respektive organisasjoners styrende organer.

Situasjonen i Nord-Korea er vanskelig og kan karakteriseres som en vedvarende humanitær krise. Det er mange tegn på underernæring og sykehusene mangler medisinsk materiell. Bistand til Nord-Korea er humanitært motivert, basert på de klare behovene til

den nordkoreanske sivilbefolkningen som lever under svært vanskelige forhold.

Det forhold at den humanitære situasjonen har sammenheng med regimets feilslåtte politikk, påvirker ikke vår forpliktelse til å hjelpe. Vi har en humanitær forpliktelse til å bistå en nødlidende sivilbefolkning, uavhengig av hvilken politikk myndighetene fører.

I tillegg er det viktig å opprettholde en internasjonal tilstedeværelse i et isolert land som Nord-Korea. FN skal også være tilstede i totalitære og undertrykkende regimer. Internasjonal tilstedeværelse kan i seg selv gi et minimum av beskyttelse; hvis ikke blir den lidende befolkningen og landet ytterligere isolert.

UNICEF er i denne sammenheng en av Norges viktigste partnere. UNICEF har et humanitært mandat og det er de mest sårbare – barna – som primært er mottakere av organisasjonens innsats. Denne innsatsen gjør befolkningen i stand til å overleve.

I tillegg til sårt trengte humanitære tiltak som bl.a. vann og sanitær, vaksine- og ernæringsprogram, jobber UNICEF strategisk med kapasitetsbygging

slik at myndighetene selv tar ansvar og kan være i stand til å ta vare på sin egen befolkning.

Når det gjelder det konkrete budsjettet for UNICEFs program i Nord-Korea på 128 millioner dollar fordelt på fire år (2011-2015), er det kun 9,3 millioner dollar som tas fra UNICEFs kjernebudsjett. Med andre ord: Kun en liten brøkdel av de 450 millioner NOK som Norge bevilger til UNICEFs kjernebidrag i året, går til drift av dette spesifikke landprogrammet. Resten av budsjettet må UNICEF selv sørge for å få inn i form av frivillige bidrag. Vi støtter derfor UNICEFs landprogram for Nord Korea på lik linje med de andre medlemslandene i styret. Under behandlingen av programmet i styret var det ingen land som stilte spørsmål ved UNICEFs tilstedeværelse, ei heller deres innsats i Nord-Korea.

Til sist vil jeg legge til følgende vedrørende kritikken av FNs bistand: Jeg antar at det refereres til NORADs årlige evalueringsrapport av norsk bistandssamarbeid. Rapporten omfattet ikke UNICEF, og jeg vil understreke at den humanitære bistanden som ble vurdert i rapporten fikk gode skussmål.

SPØRSMÅL NR. 1376

Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 18. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I Soria Moria II står det sitat: Det legges til grunn at dagens desentraliserte sykehusstilbud skal opprettholdes. Dette vil blant annet sikre nærhet til akuttfunksjoner og fødetilbud, selv om slike tilbud ikke gis ved alle sykehus. Ingen lokalsykehus skal legges ned sitat slutt.

Vil statsråden gripe inn mot Helse Nord å bruke sin styringsrett slik at regjeringens løfter blir overholdt?»

BEGRUNNELSE:

Administrerende direktør i Helse Nord utaler i Dagsavisen Fremover 8. juni at det ikke skal bygges ett nytt sykehus i Narvik. Direktøren viser også til klare signaler fra Helseministeren om at det er aksept for å sentralisere tjenester og la sykehus være uten akuttberedskap i deler av døgnet, når traumebehandlingen foreslås omorganisert. Undertegnede har i 3 skriftlig spørsmål til Statsråden tatt opp Stenging av

fødeavdeling, helsebussen mellom Narvik og Tromsø og den dårlige ambulanshelikopter beredskapen Nord Norge. Jeg har også rettet en forespørsel om at Statsråden kunne komme til Stortinget å redegjøre for ambulanshelikopter problematikken i Norge. Jeg fikk dessverre avslag på dette. Det som går igjen i svarene, er at Helse er kostbart og at det ikke er en politisk vilje til å styrke beredskapen. Jeg tror at folk flest er klar over at helse koster penger. Statsråden er selvfølgelig klar over at Norge gir 28 MILIARDER norske kroner i bistand til resten av verden. Satsingsområde på bistandsmidlene er på helse. Statsråden er kanskje enig med meg om at det er på tide å gi litt bistandsmidler til distriktene i Norge, slik at folk flest kan føle seg trygge i en tøff hverdag.

Svar:

Det er et mål for Regjeringen å sikre befolkningen et likeverdig tilbud av helsetjenester av god kvalitet uavhengig av bosted, diagnose, personlig økonomi

mi, kjønn, etnisk bakgrunn og den enkeltes livssituasjon. Helse Nord RHF skal, innenfor de ressurser som er stilt til rådighet fra Stortinget, sørge for at befolkningen i regionen får tilgang til spesialisthelsetjenester, herunder akuttmedisinske tjenester, slik det er fastsatt i lover, forskrifter og andre myndighetskrav.

Regjeringen har gjort det klart at ingen lokalsykehus skal legges ned. I regjeringsplattformen heter det videre at akuttfunksjoner og fødetilbudet skal være nær der folk bor, selv om slike tilbud ikke gis ved alle sykehus. Arbeidet med en bedre arbeidsfordeling mellom sykehus vil bli videreført. Det innebærer at noen sykehus vil få andre oppgaver enn i dag. Dette er viktig for å sikre et kvalitativt godt helsetilbud og for å gjøre tjenestene best mulig rustet til å møte fremtidens utfordringer.

En velfungerende akuttmedisinsk kjede, dvs. medisinske akuttfunksjoner ved sykehusene, nødmedietjenesten, kommunal legevakt, legevaktsentral, samt båt-, bil- og luftambulansetjeneste, er viktig for befolkningens trygghet i sitt lokalmiljø. Det er behov for en styrket samordning av leddene i den akuttmedisinske kjeden. For å sikre befolkningen nærhet til kvalitativt gode tjenester må tilbudet tilpasses lokale forhold i samarbeid mellom spesialisthelsetjenesten og kommunene. Det viktigste for befolkningen er det samlede akuttmedisinske tilbudet lokalt.

Når det gjelder organiseringen av behandlingen av alvorlig skadde pasienter, traumesystemet i Helse Nord RHF, skulle dette opprinnelig vært behandlet i styremøte 31. mai 2010. Styrebehandlingen er imidlertid utsatt til 22. juni. Ledelsen i Helse Nord RHF

er nå i en prosess for utforming av innstilling i forhold til hvilke sykehus som skal rustes opp for å kunne gi alvorlig skadde pasienter en behandling som tilfredsstiller de faglige standarder som er etablert. Helse Nord har overfor departementet understreket at prosessen som nå pågår handler om å bygge opp behandlingstilbudet for de relativt få alvorlig skadde pasientene, og at prosessen ikke innebærer noen endring i funksjonene ved øvrige sykehus.

En bredt sammensatt arbeidsgruppe i Helse Nord har på bakgrunn av anbefalinger i en rapport utarbeidet i samarbeid mellom alle de regionale helseforetakene utredet kompetanse og system for traumebehandlingen i våre tre nordligste fylker. Den regionale rapporten konkluderer med at ingen lokalsykehus i Helse Nord per i dag tilfredsstiller kravene til traumebehandling i den nasjonale rapporten. Dette er ikke godt nok. Målsetningen er ifølge ledelsen i Helse Nord at alle enheter i behandlingsskjeden skal oppfylle kravene til kompetanse og system for traumebehandling.

Vi er kjent med at det fra flere hold har blitt reist spørsmål ved den prosessen Helse Nord har gjennomført knyttet til organiseringen av traumebehandling. Helse- og omsorgsdepartementet har vært i dialog med Helse Nord om saken, og jeg er kjent med at de på sitt neste styremøte vil vurdere om det er behov for en videre prosess omkring organiseringen av traumebehandlingen, før det fattes en endelig beslutning i saken.

Jeg vil følge nøye med på utviklingen i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1377

Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 16. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at også togreisende til Sverige retning Stockholm får nyte godt av samme minipris som NSB averterer med til Göteborg?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 07.06. averterer NSB med tilbud om minipris på reise fra Oslo til Göteborg. Kr 199,- en vei. Annonsen viser frem ett togkart som illustrerer hvor reisen til Sverige går; Oslo - Göteborg. Veiene til Sverige via Stockholm er utelatt. Det er som

kjent flere veier til Sverige. Høyre er opptatt av å utvikle jernbane og synliggjøre fortrinnene det er ved å benytte tog som fremkomstmiddel. Det er viktig at strekningen Oslo - Stockholm ikke glemmes og utelates i markedsføring. Hadde statsråden medvirket til dette ved at NSB også tilbød minipris på denne strekningen ville det vært prisverdig.

Svar:

Togtilbudet mellom Oslo og Stockholm tilbys i dag av SJ. NSB og Ruters takster skal benyttes på

norsk side, men det er SJ som fastsetter prisen og eventuelle tilbud på den grenseoverskridende trafikken. SJ tilbyr ulike typer billetter, og det er på samme måte som for NSBs minipristilbud, mulig å kjøpe bil-

letter på denne strekningen til en svært hyggelig pris. Jeg ser derfor ingen grunn til å stille spørsmålsteget ved SJs prissetting av dette tilbudet.

SPØRSMÅL NR. 1378

Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 15. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vårt Land har i en rekke artikler i avisen datert 31.05- 01.06 og 04.06 belyst og tatt i mot kommentarer om Utdanningsdirektoratets ressurshefte om seksualitet. Blant annet har Helseutvalget for bedre homohelse gått til frontalangrep på læremateriellet.

Spørsmålet er om kunnskapsministeren står inne for og mener at heftet er egnet til å ivareta seksualundervisningen i skolen for både heterofile og homofile?»

BEGRUNNELSE:

Seksualundervisning er et viktig tema i skolen. Men det forutsetter at undervisningen gir elever, foreldre og lærere en bred og godt nyansert fremstilling av kunnskap fra aktuelle forskningsfelt på området.

Heftet som det reises massiv kritikk mot fremstår mer som et ensidig homopolitisk dokument enn som et balansert opplysningshefte om seksualitet.

Det vises til at Utdanningsdirektoratet mener å ha brukt et bredt fagmiljø og hatt en bred prosess i forbindelse med utarbeiding av heftet. Likevel uttaler Helseutvalget for bedre homohelse, som er tillagt å være en del av fagmiljøet som står bak heftet, at de ikke kan gå god for innholdet. Det vises også til at forfatterne sjelden bruker andre kunnskapskilder og referanser enn seg selv. De synes å blande egne foreldede homopopulistiske årsaksforklaringer med en tydelig motstand mot heteroseksuell agenda.

Det fremstår ikke særlig bra.

Svar:

I 2008 ga Kunnskapsdepartementet Utdanningsdirektoratet i oppdrag å "...gjennomgå og evaluere undervisning om samliv og seksualitet i grunnopplæringen og utvikle nytt materiell med vekt på kjønn og identitet, samt utarbeide og iverksette tiltak knyttet til kjønnsrelatert mobbing".

Dette var også en oppfølging av Handlingsplan

for likestilling (2008-2010), hvor et av tiltakene er rettet mot seksuell trakassering og kjønnsrelatert mobbing. Denne gjennomgangen resulterte i heftet Undervisning om seksualitet. Et ressurshefte for lærere i grunnskolen, som ble lansert høsten 2009.

Bakgrunnen for oppdraget til Utdanningsdirektoratet var bl.a. rapporten Kunnskapsstatus om kjønnsrelatert mobbing blant barn og unge av Hannah Helsesteth ved Høgskolen i Nesna. Denne rapporten konkluderer med at det finnes lite kunnskap blant lærere om hvordan man skal håndtere konflikter basert på kjønn og seksualitet. Kjønnsrelatert mobbing har alvorlige konsekvenser og skaper dårlig læringsmiljø og dårlige livsbetingelser, spesielt for jenter. Forskning viser også at homofile og bifile i lang større grad enn andre blir utsatt for seksuell trakassering, kjønnsrelatert mobbing og vold (Moseng 2007, Roland og Auestad 2009).

Den generelle delen av læreplanverket slår fast at oppfostringen skal utvikle personlig fasthet til å hevde egne og andres rettigheter og til å reise seg mot overgrep. I denne sammenhengen er det naturlig å inkludere opplæring som gir barn og unge kompetanse i å motarbeide seksuell trakassering og kjønnsrelatert mobbing.

Jeg vil presisere at ressursheftet ikke er et undervisningsopplegg som lærerne skal følge, men er et hefte hvor lærerne kan hente ideer til undervisningen knyttet til seksualitet og seksuell legning. Det er opp til den enkelte lærer om vedkommende vil ta i bruk de tips og ideer til undervisningen som er skissert i heftet, eller om de ønsker å bruke andre kilder.

Ressursheftet tar utgangspunkt i relevante kompetansemål i de ulike læreplanene, og jeg mener heftet gjenspeiler mangfoldet av seksualitet som kommer til uttrykk i samfunnet. Homoseksualitet er en viktig og naturlig del av dette bildet, selv om dette fortsatt framstår som et kontroversielt tema i mange miljøer. Tilbakemeldingene på ressursheftet fra de homofile kompetansemiljøene viser at det er ulike

oppfatninger om tilnærmingen også innenfor disse miljøene.

Departementet er kjent med kritikken fra Helseutvalget for bedre homohelse. Landsforeningen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner har derimot gitt uttrykk for at de synes det er et godt hefte, fordi det markerer at skolen skal være inkluderende og ikke-diskriminerende og at heftet tar utgangspunkt i at det er mangfold i familie og samlivsmønstre. Temaet seksualitet engasjerer mange og materiell som skal bidra til å belyse temaet vil ofte skape

debatt. Utdanningsdirektoratet har brukt ulike fagmiljøer med forskjellig ståsted i utarbeidelsen av heftet. Heftet har dessuten vært til gjennomsyn i Helsedirektoratet. Når det gjelder bruk av referanser, er det brukt over 20 ulike kilder samt at det henvises til en rekke relevante nettsider.

Jeg er opptatt av at materiellet vurderes på bakgrunn av erfaringene og intensjonene med materialet, og Utdanningsdirektoratet skal derfor etter planen revidere materialet høsten 2010.

SPØRSMÅL NR. 1379

Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 16. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Viser til vedtak 484 i Stortinget den 16. juni 2009 om behandling av nakkeskader iht. dokument nr. 15:1279 (2009-2010). Besvart av helse- og omsorgsministeren den 04.06.2010.

Mitt spørsmål er om helse- og omsorgsministeren i sitt tilsvarende, inklusivt skriftlig spørsmål nr. 151 og 259, er gjort på selvstendig grunnlag, eller om det er blitt brukt rådgivere i helsedepartementet eller andre organer for skriftelig besvarelse av spørsmål, og i tilfelle hvem?»

BEGRUNNELSE:

Så langt jeg kan se, så er ikke de opplysninger den nåværende Helse og Omsorgsminister gir i sitt svar (dvs. til Stortinget) korrekt. Dette med bakgrunn i at (så langt jeg erfarer) WHO's retningslinjer av traumaguider ikke har blitt oversatt til norsk. Det har ikke blitt gitt ut noen pressemelding, eller forskrifter til, Lov om spesialisthelsetjeneste, Lov om helsepersonell, Lov om pasientrettigheter, Domstoloven, tvisteloven, forsikringsloven, osv. Foruten dette så skulle også andre ting vært fulgt opp etter vedtak 484 i Stortinget. Psykologer, manuellterapeuter, kiropraktorer, ergoterapeuter skulle også blitt gitt opplæring i bruk av WHO's ICD-10 og ICF iht. vedtak 484. Det samme gjelder for tilsynsmyndigheten innen jus, og forsikring og ikke minst NAV. Videre må legeföreningen, advokatforeningen og dommerforeningen samt retts-

medisinsk kommisjon ha kurs og utdanning for å kunne implementere at Norge skal forholde seg til WHO's bruk av ISD-10 og ICF på alle områder som Stortinget vedtok. Det er en håndfull personer som sitter på denne kompetansen i Norge i dag, ofte de samme menneskene som er hovedvitne for utviklingen innen nakkeskader de siste 12-14 år, og som der ved fort blir det arbeidet som de mange støtter seg på, blant annet Helseministeren. Men det tilsier ikke at WHO's ICD-10 og ICF blir fulgt opp.

Svar:

Jeg viser til tidligere spørsmål til skriftlig besvarelse om denne saken fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen besvart av tidligere statsråd Bjarne Håkon Hanssen og til spørsmålene nr. 151 og nr. 259 fra 2009, samt spørsmål 1279 fra 4.6.2010 som alle ble besvart av undertegnede.

Jeg vil minne om at statsråden både er konstituasjonelt og parlamentarisk ansvarlig for all den myndighet som utøves i hennes/hans departement. Som statsråd er jeg ansvarlig for kontakt mellom Regjering og Storting på mine ansvarsområder, herunder besvarelse av spørsmål til skriftlig besvarelse. Jeg legger stor vekt på at svarene til Stortinget er korrekte.

Det er for øvrig fortsatt ingen nye momenter i forhold til tidligere svar på spørsmål om denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1380**Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 16. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva vil helseministeren gjøre for å sikre rammevilkår som sørger for fortsatt drift ved Senter for livsmestring?»

BEGRUNNELSE:

I samhandlingsreformen er noen av de viktigste poengene til regjeringen at vi må forebygge mer og komme tidlig inn i sykdomsforløpet. Ved Senter for livsmestring, som er drevet av Bergen diakonissehjem er det nå risiko for at tilbudet må legges ned. Dette skjer som en konsekvens av for små rammer, tiltross for at senteret tidligere har fått signal om at de kan få en slags pilotforsøksstatus ved behandlingen

av samhandlingsreformen.

Dette er en type tilbud som åpenbart er i den kategorien som regjeringen angivelig ønsker mer av, likevel følger man altså ikke opp sine intensjoner gjennom å sikre økonomien til dette senteret.

Svar:

Jeg kan opplyse at Helsedirektoratet har stilt 2,5 mill. kroner til rådighet for Senter for livsmestring for 2010, med forbehold om Stortingets vedtak tilsvarende beløp for 2011.

Tildelingen er forutsatt brukt til forebygging og behandling av lette og moderate psykiske lidelser.

SPØRSMÅL NR. 1381**Innlevert 8. juni 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 16. juni 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«SSB har akkurat frigjort statistikken "Landbrukseiendommer, bebyggelse og bosetting, 2009". Denne viser at 19,2 % av landbrukseiendommene med boligbygning står tomme i Hedmark. Dette skjer til tross for sterk regulering og en politikk som har som sitt primære mål å sikre bosetting i distriktene.

Vil statsråden ta realitetene inn over seg, legge om politikken og skape betingelser for at disse eiendommene igjen skal bli grunnlag for aktivitet i lokalsamfunnene de ligger i?»

BEGRUNNELSE:

SSBs statistikk for landet viser en klar tendens til at andelen landbrukseiendommer uten bosetting øker etter hvert som avstanden fra sterke arbeidsmarkeder øker. Ikke overraskende tyder dette på at mulighetene for alternativ sysselsetting er langt viktigere for bosetting enn noen reguleringer i landbruket. Snarere tvert i mot kan en ut i fra statistikken antyde at dagens landbrukspolitikken synes å avfolke distriktene mest effektivt i de områdene der en har størst behov for arbeidsplasser og aktivitet i landbruket.

Alt må være bedre enn at eiendommene står tomme og ubrukt. En deregulering av landbruket vil gi muligheter for at folk som har interesse av å utvikle og opprettholde eiendommene uten nødvendigvis å bruke dem som fast bopel, kjøper dem. Det vil igjen gi etterspørsel etter lokale håndverkere og tjenesteytere. Det haster med å endre politikk før forfallet er kommet så langt at ingen vil gå løs på vedlikeholdsoppgavene som venter.

Svar:

Som representanten påpeker er det en del landbrukseiendommer med boligbygning uten bosetting. Det er imidlertid betydelig variasjon mellom fylkene hvor mange slike eiendommer som ikke er bebodd. På landsbasis dreier det seg om 22 %, mens det i Hedmark og Vestfold er snakk om henholdsvis 19,2 og 8,5 %.

Selv om en del landbrukseiendommer ikke har fast bosetting, finner jeg grunn til å konstatere at landbrukspolitikken som de ulike regjeringer har ført de senere årene har bidratt til at vi fortsatt har et levende landbruk med bosetting over hele landet. Når

4 av 5 landbrukseiendommer med bolighus bebos, forteller det om en landbrukspolitikk som fungerer.

Regjeringen er opptatt av levende bygder med et aktivt landbruk over hele landet. Vi vil ha folk på bygdene som bor på og driver gårdene. Bosetting og levende bygder er avgjørende for matproduksjon, opprettholdelse av kulturlandskapet og verdiskapningen innen flere sektorer. Regjeringen er derfor opptatt av å gi næringen rammebetingelser som legger forholdene til rette for fortsatt landbruksdrift. Jeg finner i den sammenheng grunn til å nevne at jordbruksoppgjørene under den rød-grønne regjeringen har levert den største økningen i næringens inntektsmuligheter siden opptrappingsvedtaket på 1970-tallet.

Mange kommuner i distrikts-Norge arbeider aktivt for å opprettholde bosettingen. Bolig- og landbrukseiendommer i disse områdene har alternativ verdi som fritidshus. Svekking av eiendomslovgivningen ved for eksempel fjerning av priskontrollen og boplikten vil åpne for at disse eiendommene vil bli overtatt av kjøpesterke mennesker, og i mange tilfeller kun bli brukt i forbindelse med ferie og fritid. Dette vil bidra til at ungdom og andre som har lyst til å bo på bygda, og satse tradisjonelt landbruk eller annen utnyttelse av ressursene som ligger til eiendommen, blir holdt utenfor. Dette er en utvikling som distriktene ikke er tjent med, og som vil bidra til at langt

flere landbrukseiendommer blir uten fast bosetting. Det er ikke en slik politikk jeg vil stå for.

Jeg vil sørge for at lovverket og rammebetingelsene for øvrig til en hver tid er tilpasset vår tids utfordringer. Senest i fjor vedtok Stortinget omfattende endringer i lovgivningen, noe som bl.a. resulterte i at færre eiendommer omfattes av konsesjonsplikt. I vinter ble videre grensene for når det skal foretas priskontroll av bebygd landbrukseiendom hevet.

I tillegg er jeg opptatt av at kommunene kan utnytte bosettingspotensialet som ligger i landbrukseiendommer uten fast bosetting. Landbruks- og matdepartementet har derfor de siste årene i samarbeid med lokale myndigheter gjennomført flere tiltak som har gitt positiv bosettingseffekt. Jeg er videre i startgruppen for å skaffe mer kunnskap om hvor disse eiendommene ligger og hva som skal til for å få etablert helårsbosetting, og håper dette arbeidet vil bidra til at det kan iverettes målrettede tiltak som gjør det mulig å få fast bosetting igjen på disse brukene.

Som representanten sikkert er kjent med har regjeringen også satt i gang arbeid med en ny stortingsmelding om landbruks- og matpolitikken. Når denne legges fram vil Stortinget få anledning til å drøfte hvordan norsk landbruk skal settes i stand til å møte globale og nasjonale utfordringer i årene framover.

SPØRSMÅL NR. 1382

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 15. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til at det igangsettes undersøkelser ved Den norske skolen på Grand Canaria for å avdekke eventuelle brudd på vilkårene for statsstøtte og til en gjennomgang av forholdene ved skolen for å sikre at elevene får et forsvarlig skoletilbud?»

BEGRUNNELSE:

Utdanningsdirektoratet skal nylig være varslet om store samarbeidsproblemer mellom rektor og lærere ved Den norske skole på Grand Canaria, og det er fremsatt påstander om ulovlige forhold ved skolen, herunder avlønning av lærere svart. Skolen mottar offentlig støtte og det synes uklart hvem som er rette tilsynsorgan.

Svar:

Utdanningsdirektoratet har åpnet tilsyn med den norske skolen på Gran Canaria. Skolens styre fikk 5. mai 2010 pålegg om å legge frem dokumentasjon knyttet til en rekke bestemmelser i privatskoleloven for å belyse forhold ved skolen knyttet til elevenes skolemiljø. Formålet med tilsynet er å avdekke eventuelle brudd på privatskoleloven og sikre at elevene får et forsvarlig skoletilbud. Utdanningsdirektoratet mottok den etterspurte dokumentasjonen 25. mai og gjennomgår nå alle dokumentene i saken.

På bakgrunn av de opplysninger om skolen som har fremkommet i den senere tid vil Utdanningsdirektoratet utvide omfanget av tilsynet med skolen. Det er særlig de økonomiske forholdene ved virksomheten som vil bli undersøkt nærmere. Dersom det

avdekkes brudd på privatskoleloven vil direktoratet gi pålegg om å rette på forholdene. Hvis det er utbetalt for mye statstilskudd vil dette kunne kreves tilbake.

Det er grunnleggende viktig at private skoler i Norge og utlandet følger regelverket i privatskolelo-

ven med forskrifter, slik at statstilskuddet blir benyttet til å gi elevene den opplæring de har krav på. Jeg er derfor fornøyd med at det er igangsatt undersøkelser av forholdene ved skolen, slik at eventuelle brudd på regelverket blir avdekket og rettet opp.

SPØRSMÅL NR. 1383

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 25. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvilke grep vil justisministeren ta for at bemanningssituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt generelt, og ved Haugesund politistasjon spesielt, bringes til et akseptabelt nivå slik at man får en fullt ut operativ polititjeneste som gir trygghet for befolkningen?»

BEGRUNNELSE:

Politidekningen i Haugaland og Sunnhordland politidistrikt ligger langt under landsgjennomsnittet per innbygger. Denne lave bemanning gir ofte lang utrykningstid og medfører både dårlig service og utrygghet for befolkningen. Bemanningssituasjonen går også ut over sikkerheten for polititjenestemennene.

Ved Haugesund politistasjon har bemanningsproblemer medført at den forebyggende gruppe er redusert fra 4 til 2 tjenestemenn og stasjonen har 4 vakante stillinger som ikke blir besatt grunnet mangel på driftsmidler. Både tillitsvalgte og ledelse roper nå et varsku om denne alvorlige situasjonen.

De siste dagers presseoppslag om betydelige innsparinger i politiets budsjetter med muligheter for at 500 stillinger i politiet fjernes på landsbasis, gir heller ikke signaler om at situasjonen blir forbedret med det første.

Svar:

Politidirektoratet har forelagt spørsmålet for politimesteren i Haugaland og Sunnhordland politidistrikt, som opplyser at distriktet ikke oppfatter å bli behandlet på annen måte enn øvrige politidistrikt.

Det er riktig at politidistriktet ved Haugesund politistasjon midlertidig har omdisponert to personer fra forebyggende gruppe til andre oppgaver innen etterforskning, og for å styrke den operative tjenesten.

Distriktet understreker at dette ikke er en permanent ordning. Det medfører også riktighet at det er en viss ledighet ved Haugesund politistasjon. Distriktet vil imidlertid i løpet av juni lyse ut flere ledige stillinger med sikte på ansettelse fra 1. september 2010. Distriktet vurderer også omprioriteringer med formål å styrke driftsenhetenes økonomiske situasjon ut året.

Det er ikke politidistriktets oppfatning at den bemanningssituasjon som er beskrevet medfører en situasjon som går ut over sikkerheten til mannskapene, eller medfører en generell utrygghet i politidistriktet. Tvert i mot har politidistriktet god måloppnåelse så langt i år. Politidirektoratets innbyggerundersøkelse fra 2008 og 2009 viser også at befolkningen i distriktet er på nivå med landet for øvrig i forhold til det å være fornøyd med service og det trygghetsskapende arbeidet.

Presseoppslag den siste tiden om betydelige innsparinger i politiets budsjetter med muligheter for at 500 stillinger i politiet fjernes på landsbasis, gir ikke en riktig beskrivelse av hva som er realiteten. Politidirektoratet holder i 2010 igjen ca 180 millioner kroner (1,6 prosent) av tildelingen til politidistriktene og særorganene for å gjennomføre en nødvendig fellessatsing på IKT. Slike fellessatsinger kan bare gjennomføres sentralt. Satsingen vil gi politiet gevinster i form av bedre og sikrere IKT-systemer. IKT-satsingen går ikke på bekostning av operativt politiarbeid, men er snarere en nødvendig forutsetning for den operative innsatsen. Til tross for denne satsing på IKT er budsjettet til Haugaland og Sunnhordland politidistrikt økt fra 161 millioner kroner i 2009 til 174 millioner i 2010, en økning på 8 prosent.

Hvert politidistrikt får årlig tildelt en ramme som skal dekke samtlige lønns- og driftsutgifter. Det er politimesteren som disponerer rammen, og som må tilpasse sine utgifter i forhold til tildelt budsjett. Det betyr at et politidistrikt som et år får økte utgifter til

eksempelvis husleie, må dekke denne økningen ved å redusere utgiftene på andre områder.

Regjeringen har i perioden 2006–2010 prioritert en påkrevd styrking av politi og påtalemyndighet. Budsjettet er økt fra 8,7 milliarder kroner i 2006 til 11,6 milliarder kroner i 2010. Dette er en vekst på 2,9 milliarder kroner (32,8 prosent). I 2010 ble budsjettet økt med hele 1,3 milliarder kroner (trekker man fra pris og lønnsjustering er veksten nærmere 1,2 milliarder kroner). Dette er tidenes største økning i politibudsjettet.

En av de største utfordringene denne regjeringen arvet etter Bondevik II var å sikre tilstrekkelig polititdannet personell. Deler av den budsjettmessige styrkingen har derfor gått til å øke bemanningen. Regjeringen har i perioden valgt å legge til rette for økt bemanning gjennom rekordhøye studentopptak til Politihøgskolen, en ny særavtale om arbeidstidsbestemmelser inngått i 2009 som representerer en res-

sursøkning på anslagsvis 230 årsverk og 460 nye sivile årsverk i regjeringens tiltakspakke. Politidirektoratet melder at de 460 sivile årsverkene har frigjort 288 politiårsverk.

Nye tall fra Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet viser at det nå er 1 637 flere årsverk i politi- og lensmannsetaten enn da regjeringen Stoltenberg tiltrådte høsten 2005. Det siste året er det, inkludert effekten av ny særavtale om arbeidstidsbestemmelser, blitt nær 1 000 flere årsverk i etaten. Til sammen gir dette et betydelig løft for politiet.

Avslutningsvis vil jeg vise til den resultatreform som er igangsatt. Reformen, som skal gjennomføres i perioden 2010–2013, skal bidra til en mer effektiv og målrettet utnyttelse av de til enhver tid tilgjengelige ressurser. Reformen er bredt anlagt, og omfatter tiltak på en rekke områder. Hovedmålene for reformen er redusert kriminalitet, økt oppklaring og et mer nært og sterkt politi.

SPØRSMÅL NR. 1384

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 15. juni 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Norge er med i en arbeidsgruppe i WHO som arbeider med å totalforby smakstilsetninger i tobakk. Burleytobakk vil da bli irrelevant. Malawi, et av verdens fattigste land, får hele 25 % av landets skatteinntekter og 70 % av eksportinntektene fra hovedsaklig Burleytobakk.

Hva er Norges posisjon i denne arbeidsgruppen og vil et totalforbud være forenelig med norsk utviklingspolitikk, når hele 700 000 bønder blir berørt bare i Malawi?»

Svar:

Siden tobakkskonvensjonen trådte i kraft 27. februar 2005, har den blitt én av traktatene med høyest tilslutning i FNs historie (168 medlemmer). Konvensjonen er det første globale legale instrumentet for å redusere tobakksrelaterte sykdommer og dødsfall.

Det er opprettet flere arbeidsgrupper som jobber med retningslinjer til ulike artikler i konvensjonen. Retningslinjer som vedtas under konvensjonen er veiledende. Eventuell lovgivning må vedtas i det enkelte land. Neste partskonferanse til konvensjonen finner sted i Uruguay 15.–20. november 2010.

I arbeidet frem mot partsmøtet deltar Norge som én av tre hovedtilretteleggere i en arbeidsgruppe som jobber med retningslinjer på området tobakkskontroll og produktregulering. Et utkast til retningslinjer på dette området er på intern høring hos alle partene til konvensjonen. Utkastet inneholder anbefaling om å forby smakstilsetninger i tobakk. Endelig utkast vil foreligge i august 2010. Dette legges fram for forhandlinger på partskonferansen i november d.å.

At fattige tobakksproduserende land vil kunne få svekket sitt næringsgrunnlag ved redusert tobakksbruk stod sentralt da tobakkskonvensjonen ble forhandlet fram. Tobakkskonvensjonens artikkel 17 forplikter derfor partene til å finne fram til økonomisk holdbare alternativer til tobakksdyrking. En annen arbeidsgruppe er i gang med å utarbeide anbefalinger på dette området og vil legge fram en statusrapport for sitt arbeid for konvensjonens partskonferanse i november d.å. Blant aktuelle anbefalinger inngår omlegging til annen produksjon. På lengre sikt vil slik omlegging være en nødvendig konsekvens av redusert bruk av tobakk. Utfordringen er å hindre at omleggingen på kort sikt svekker næringsgrunnlaget i fattige land som Malawi. Det vil kreve betydelig innsats av Norge og andre givere.

I Malawi er én av hovedinnsatsområdene i norsk bistand klimatilpasset landbruk, matvaresikkerhet og bærekraftig naturressursforvaltning. De ti siste årene har Norge vært den viktigste og til tider eneste givere til National Smallholder Farmers' Association of Malawi, den største bondeorganisasjon i Malawi. Norsk støtte handler nettopp om bistand til å produsere, bearbeide og markedsføre andre jordbruksvarer enn tobakk, eksempelvis bomull, chili, paprika, grønnsaker, ris, peanøtter m.m. Tobakk utgjør nå en mindre andel av produksjonen til medlemmene enn tidligere. Tobakksfarmerne oppfordres til å forberede seg på en mulig vanskeligere markedssituasjon for deres produkter. Bondeorganisasjonen rapporterer at de har framgang med å få medlemmene til å dyrke andre produkter enn tobakk.

Om det ble en rask gjennomføring av internasjonale begrensninger i bruk av burleytobakk, vil det kunne få dramatiske konsekvenser for mange småbrukere i et land som Malawi. En gradvis innføring av restriksjoner vil derimot kunne gi tid til omlegging av produksjonsmåter. Det er bøndene selv som velger hva de vil produsere, og tobakk har hittil gitt forholdsvis god fortjeneste. Om partskonferansen i november vedtar en eventuell anbefaling om totalforbud mot burleytobakk, vil det innebære et økt press

på malawiske tobakkdirkere til å legge om produksjonen. En slik omlegging vil kreve stor innsats i form av veiledning og introduksjon av alternative avlinger. Den norske støtten, sammen med annen landbruksstøtte til både myndigheter og frivillige organisasjoner, er avgjørende for å lykkes i dette. Fordi bistand til landbruk er en sentral del av norsk støtte til Malawi, kan vi ha en viktig rolle i ytterligere støtte til slik omlegging. Norge vil i samarbeid med andre givere i sektoren, følge opp disse spørsmålene i dialog med myndighetene og norskstøttede lokale organisasjoner.

Spørsmålet fra representanten Gitmark reiser en krevende problemstilling og et dilemma jeg er oppatt av å fremme praktiske løsninger på. Økonomisk utvikling og næringsutvikling er avgjørende for utviklingsland, samtidig som fremtidige utgifter til tobakksrelaterte sykdommer også bør søkes minimert. Gitt at retningslinjene er veiledende og at det under konvensjonen også fokuseres på økonomiske, holdbare alternativer til tobakksdyrking for fattige land, mener jeg at innføring av et eventuelt forbud mot smakstilsetninger vil kunne følges opp på en måte som sikrer en forsvarlig omlegging av produksjonen i fattige land som Malawi.

SPØRSMÅL NR. 1385

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 23. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva vil samferdselsministeren gjøre for å kartlegge og utbedre det akutte behovet for vedlikehold av norske broer, særlig broer av vital betydning for lokalsamfunn som eksempelvis Skjervøybrua?»

BEGRUNNELSE:

Flere steder i landet står bruer i forfall. Bruer bygget på 70- og 80-tallet ble bygd med en dårligere standard enn dagens, og som oftest også ut fra et atskillig mindre trafikkgrunnlag. Utbedringer og vedlikehold er kostbart og prioriteringene er opp til ulike instanser.

Skjervøybrua i Troms fylke er et av de verste eksemplene vi kjenner til. Brua er øy befolkningens eneste forbindelse til fastlandet og har vital betydning for Skjervøys befolkning og næringsliv. Flere

av pilarene som holder brua oppe mangler store stykker av betongen, og armeringen er i ferd med å ruste opp og sprengte betongen. Slike prosesser har et akselelerende forløp og Statens Vegvesens faglige vurdering er at det haster med utbedringer.

Svar:

Statens vegvesen har i dag et omfattende program for å ivareta sikkerheten og kartlegge tilstand for de mer enn 17 000 bruer på riks- og fylkesvegnettet. Det gjennomføres årlig rutinemessige bruinspeksjoner, hvor tilstand bedømmes og fremtidig vedlikeholdsbehov vurderes. Statens vegvesen har dessverre ikke en komplett oversikt over størrelsen på det vedlikeholdsmessige forfallet i dag, men regner med å være à jour med dette store registreringsarbeidet i løpet av kort tid. Som grunnlag for rullering av Nasjo-

nal transportplan vil Statens vegvesen i løpet av 2010 gjøre en detaljert registrering av det tekniske forfallet for tunneler og bruer på riksvegnettet. Registreringene vil også omfatte tilstanden på fylkesvegnettet.

For lokalsamfunnene langs kysten har kystbrue-ene en vital betydning. Statens vegvesen gjennomfører årlig større vedlikeholdsarbeider for å utbedre skader på kystbruer i betong. Dette er teknisk kompliserte utbedringer og det vil sannsynligvis være behov for gjentatt vedlikehold fremover for å forlenge levetiden.

Basert på tilbakemeldinger etter forvaltningsreformen, meddeler Statens vegvesen at fylkeskommunene tar sin oppgave som vegholder for bruer alvorlig. Budsjettrammer for drift og vedlikehold av riks-

og fylkesvegbruer for 2010, viser at det totalt satses mellom 500 og 600 millioner. Dette er vesentlig mer enn gjennomsnittet de siste årene.

Regjeringen har lagt stor vekt på arbeidet med å redusere det tekniske forfallet i vegnettet, herunder også bruer, i planperioden 2010-2013. Det er lagt opp til økt innsats til drift og vedlikehold, samt til mindre utbedringer for å komme videre med å ta igjen forfallet som er bygd opp over tid. Gjennom tiltakspakken ble det i 2009 også tildelt 80 mill. kr til bruvedlikehold.

Jeg vil nøye følge utviklingen av bruvedlikeholdet. Det er min ambisjon å arbeide for å styrke bruvedlikeholdet, stoppe veksten i forfallet og ta igjen det forfall som allerede er bygget opp.

SPØRSMÅL NR. 1386

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 18. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I Statens vegvesens handlingsplan for 2010 - 2013 heter det at andel av vegnettet med svært dårlig standard ved utgangen av 2013, og gitt dagens bevilgningsrammer, vil være 20 pst. I ettertid har vi fått opplyst at dette tallet er feil, og at det riktige skal være 10 pst.

Hvordan påvirker denne feilbergingen de andre kategoriene, hva er de totale tallene i dag og hva vil de være ved utgangen av 2013 for alle kategoriene, og særlig hvilken utvikling legges det opp til i kategorien dårlig?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen sier i NTP at:

”Det er en prioritert målsetting å skape en vesentlig bedre drifts- og vedlikeholdsstandard på riksvegene”.

Samtidig øker vedlikeholdsetterslepet i norsk vegsektor stadig. Nasjonal Transportplan estimerer vedlikeholdsetterslepet for veg til 19 mrd. og vi vet at dette øker for hver dag som går.

Regjeringen benytter enhver anledning til å fremheve av at det nå brukes mer penger til veg enn tidligere. Dette er kanskje ikke så rart når vi vet at handlingsregelen gir enhver sittende regjering et større handlingsrom, så lenge oljeformuen vokser. I tillegg har finanskrisen gjort det legitimt å tilføre enda mer

penger inn i denne sektoren. Dette er vi glade for i Høyre. Samtidig ser vi at dette ikke er nok.

Statens vegvesens handlingsplan for 2010 - 2013 inneholder opplysninger om at andel av vegnettet med svært dårlig standard ved utgangen av 2013, og gitt dagens bevilgningsrammer, vil være 20 pst. I ettertid har vi fått opplyst at dette tallet er feil, og at det riktige skal være 10 pst. Men også dette korrigerte tallet bekrefter at andelen vei med svært dårlig standard vil øke i perioden.

For å ta igjen vedlikeholdsetterslepet har Høyre foreslått 50 mrd til et vedlikeholdsfond, og å ta i bruk andre virkemidler som prosjektfinansiering og Offentlig-privat samarbeid. Dette vil gi bedre forutsigbarhet i både utbygging og vedlikehold. Høyre beklager at regjeringen til nå ikke har ønsket å ta i bruk slike nye virkemidler, men heller bare fokusere bare på overføringer alene.

Tidligere samferdselsminister Navarsete lovet at det skulle lukte asfalt i hele landet. Og nytt dekke er vel og bra i et kriseår, men det trengs så mye mer. Vi vet at norske distrikter og næringsliv er avhengig av forutsigbar transport og et vegnett som fungerer.

Svar:

Statens vegvesen kategoriserer tilstanden til vegdekkene (asfalten) på riksvegnettet ved bruk av kategoriene svært dårlig, dårlig, middels, god og svært god. Dette gjøres på grunnlag av årlige målinger av

spordybde og jevnhet. Disse gjennomføres med avansert måleutstyr montert på spesielle målebiler. I 2009 ble om lag 94 % av riksvegnett (slik det er definert fra 1.1.2010) målt. Store deler av de faste vegdekkene på fylkesvegnettet måles også. Resultatene fra disse målingene brukes til å planlegge dekkevedlikeholdet samt å rapportere utviklingen av vegdekke-tilstanden for hele riksvegnettet.

Det er viktig å poengtere at denne kategoriseringen kun gjelder vegdekkene og at begrepet (veg)standard som benyttes i spørsmålsformuleringen omfatter mange andre parametere, slik som kurvatur, vegbredde, stigningsforhold osv. Disse inngår altså ikke i kategoriseringen av vegdekke-tilstanden som det refereres til i spørsmålet. Jeg vil understreke viktigheten av at begrepene vegdekke-tilstand og vegstandard ikke forveksles.

Fremtidig tilstandsutvikling for vegdekkene er avhengig av mange faktorer, bl.a. trafikkbelastning, klima, bæreevne, drenering og budsjettnivå. Statens vegvesen har ikke utviklet modeller for å lage en komplett fremskrivning av dekke-tilstanden, noe som ville være nødvendig for å kunne lage prognoser for fremtidig utvikling for alle tilstandskategoriene.

Ved planlegging av dekkevedlikeholdet benyttes enkle tilstandsutviklingsmodeller for enkeltstreknin-ger, men disse kan i dag ikke benyttes til å utarbeide prognoser for utviklingen av dekke-tilstanden på hele vegnettet ved ulike budsjettscenarier. Ved utarbeidelse av handlingsprogrammet til Statens vegvesen ble prognosen for andelen svært dårlige vegdekker gjort på grunnlag av enklere analyser hvor en sammenholdt den gitte rammen med beregnet årlig behov for at forfallet knyttet til vegdekker ikke skal øke. Dette er mulig fordi grensen som er satt for hva som betraktes som ”svært dårlig” samsvarer tilnærmet med tiltakskravene i vedlikeholdsstandarden (Håndbok 111). For de øvrige kategoriene er ikke slike prognoser mulig.

Den økonomiske rammen avsatt til vedlikehold av vegdekkene i handlingsprogrammet tilsier at det vil skje en økning av andelen vegdekker med svært dårlig dekke-tilstand på riksvegnettet fra 8 % til 10 % i perioden 2010 – 2013. Med dagens modeller er det ikke mulig å lage et tilsvarende estimat for utviklingen av kategorien dårlig dekke-tilstand. Den beklagelige feilen i handlingsprogrammet har således ingen konsekvenser i forhold til denne problemstillingen.

SPØRSMÅL NR. 1387

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 16. juni 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«SSBs statistikk over landbrukseiendommer viser nå at nesten hver tredje landbrukseiendom med boligbygning og mindre enn 50 dekar, stod ubebodd i 2009. Regjeringens landbrukspolitikk og de store budsjettoverføringer i jordbruksavtalen forutsetter og har til hensikt at distriktslandbruket og bosettingen i distriktene opprettholdes.

Er landbruksministeren tilfreds med utviklingen, og hvis ikke, hvilke grep vil ha ta for å snu utviklingen?»

Svar:

Som representanten påpeker er det en del landbrukseiendommer med boligbygning uten fast bosetting. Tallene viser imidlertid at fraflyttingen er langt mindre på litt større eiendommer, der det eksempelvis kun er 7 prosent av landbrukseiendommene med mellom 100 og 200 dekar jordbruksareal som er ubebodd.

Regjeringen er opptatt av levende bygder med et aktivt landbruk over hele landet. Vi vil ha folk på bygdene som bor på og driver gårdene. Bosetting og levende bygder er avgjørende for matproduksjon, opprettholdelse av kulturlandskapet og verdiskapningen innen flere sektorer. Regjeringen er derfor opptatt av å gi næringen rammebetingelser som legger forholdene til rette for fortsatt landbruksdrift. Jeg finner i den sammenheng grunn til å nevne at jordbruksoppgjørene under den rød-grønne regjeringen har levert den største økningen i næringens inntektsmuligheter siden opptrappingsvedtaket på 1970-tallet. Resultatene viser seg bl.a. i at reduksjonen i antall søkere om produksjonstilskudd har flatet ut.

Mange kommuner i distrikts-Norge arbeider aktivt for å opprettholde bosettingen. Bolig- og landbrukseiendommer i disse områdene har alternativ verdi som fritidshus. Jeg er ikke i tvil om at opphevelse av bestemmelsen om boplikt og prisreguleringen på landbrukseiendommer slik Høyre gikk inn for

ved behandlingen av eiendomslovgivningen i Stortinget i fjor vil føre til at langt flere landbrukseiendommer blir uten fast bosetting. Dette vil åpne for at eiendommene vil bli overtatt av kjøpsterke mennesker, og i mange tilfeller kun bli brukt i forbindelse med ferie og fritid. Dette vil bidra til at ungdom og andre som har lyst til å bo på bygda, og satse tradisjonelt landbruk eller annen utnyttelse av ressursene som ligger til eiendommen, blir holdt utenfor. Det er ikke en slik politikk jeg vil stå for.

Jeg er imidlertid opptatt av å sikre at lovverket og rammebetingelsene for øvrig til en hver tid er tilpasset vår tids utfordringer og vil fortsatt arbeide for en inntektsutvikling som legger til rette for aktiv jordbruksdrift som alene eller i kombinasjon med annen inntekt gir grunnlag for bosetting i distriktene.

I tillegg er jeg opptatt av at kommunene kan ut-

nytte bosettingspotensialet som ligger i landbrukseiendommer uten fast bosetting. Landbruks- og matdepartementet har derfor de siste årene i samarbeid med lokale myndigheter gjennomført flere tiltak som har gitt positiv bosettingseffekt. Jeg er videre i startgruppen for å skaffe mer kunnskap om hvor disse eiendommene ligger og hva som skal til for å få etablert helårsbosetting, og håper dette arbeidet vil bidra til at det kan iverksettes målrettede tiltak som gjør det mulig å få fast bosetting igjen på disse brukene.

Som representanten sikkert er kjent med har regjeringen også satt i gang arbeid med en ny stortingsmelding om landbruks- og matpolitikken. Når denne legges fram vil Stortinget få anledning til å drøfte hvordan norsk landbruk skal settes i stand til å møte globale og nasjonale utfordringer i årene framover.

SPØRSMÅL NR. 1388

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 23. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«At togtur med sykkel er dyrt, fikk en bestemor og hennes 3 barnebarn nylig erfare. De tok med seg syklene sine på toget på en reise fra Hamar til Tynset i Hedmark og senere med retur. Prisen ble på over 3000,- kroner, hvorav syklene kostet kr. 175,- pr. strekning pr. sykkel.

Synes statsråden dette var dyrt?»

Svar:

Jeg mener at 3 000,- kroner er mye for en bestemor, hennes 3 barnebarn og deres sykler for den aktuelle togturen. NSB har på departementets forespørsel informert meg om at selskapet har valgt å prise frakt av sykkel med utgangspunkt i barnetakst, som utgjør halv pris av ordinær billett. Det hadde selvfølgelig vært positivt om det hadde vært rimeligere, eller gratis, å ta med sykkel på toget, men også andre transportaktører (buss og fly) ser det som nødvendig å ta betalt for frakt av sykler.

Togbillettene er priset også ut fra NSBs kostnadsnivå, og jeg kan opplyse om at dersom staten ikke hadde kjøpt persontransport med tog fra NSB for over 1,6 milliarder kroner årlig, ville prisen vært langt høyere. Prising av sykkel på tog er ikke regulert som en del av trafikkavtalen mellom staten og NSB, og NSB har derfor selv den operative frihet til å vurdere hvor mye det skal koste å ta med sykkel på toget, gitt plassen om bord og de praktiske begrensningene dette innebærer. På enkelte strekninger vet jeg at det må settes en begrensning på 4 sykler per avgang, men ombordpersonalet vurderer fortløpende om det er plass til flere sykler. NSBs nye materiell som skal settes i trafikk fra 2012 er imidlertid i større grad tilpasset for å kunne ta med flere sykler.

Jeg tar for øvrig med meg denne problemstillingen inn i forhandlingene med NSB om en ny trafikkavtale.

SPØRSMÅL NR. 1389**Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 16. juni 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I begynnelsen av året 2010 ble prisen på storfe-kjøtt satt ned med 2 kroner pr. kilo for å redusere det enorme lageret av denne type kjøtt.

Hvor mange kilo anslås det at det ble solgt uten-om vanlig salg pga. denne prisreduksjonen?»

Svar:

Nortura er markedsregulator for storfekjøtt. Målsettingen med prisnedgangen ved årsskiftet, var å tømme reguleringslaget før starten på høstsesongen med stor andel av storfeslaktingen.

Nortura oppgir at denne målsettingen vil bli oppnådd. Ved årsskiftet var det 2 150 tonn på reguleringslager av storfe. Nå er lagret nede på 800 tonn, og det forventes å være tilnærmet tomt i løpet av juli måned.

Det vises i spørsmålet til at det var et enormt lager av storfe ved inngangen til 2010. Jeg vil vise til at

nivået på lageret ikke utgjorde mer enn 2,4 pst. av prognosert engrossalg av storfe-kjøtt i Norge i 2010. Prognosene fra markedsregulator, Nortura, viser en underdekning på 1 800 tonn i forhold til løpende norsk produksjon i 2010, men at dette vil dekkes med vare fra reguleringslaget.

For å kunne gi et anslag på hva salget kunne ha vært, uten prisnedgang, må en legge til grunn en vurdering basert på priselastisiteten for storfekjøtt.

Vurderingen må videre baseres på gjennomsnittlig reduksjon i engrosprisen for storfekjøtt 1. halvår 2010 i forhold til gjennomsnittlig engrospris for 2. halvår 2009. Nortura oppgir at denne gjennomsnittlige prisreduksjonen ikke er på 2,00 kr per kg, men 1,30 kr per kg.

Prisnedgangen på 1,30 kr per kg er av Nortura beregnet til å gi om lag 400 tonn i økt salg i 1. halvår 2010.

SPØRSMÅL NR. 1390**Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 18. juni 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Ifølge pressemelding datert 16.04.2010 på kulturdepartementets nettsider sier kulturministeren, sitat: Vi ønsker også å innføre krav om vandelsattest for ansatte og frivillige i tros- og livssynssamfunn som jobber med barn og unge.

Spørsmålet er om arbeidet som kreves for å innføre vandelsattest er satt i gang, og hvor hurtig vil ministeren legge saken frem for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

I forkant av pressemeldingen fra ministeren var det avdekket overgrep mot barn i Den katolske kirke.

Det er liten, eller ingen grunn til å tro, at vold og seksuelle overgrep ikke også skjer innenfor andre tros- og livssynssamfunn.

Stortinget vedtok i sak om leksehjelp følgende, sitat:

"Det er vanskelig å se begrunnelsen for at krav om politiattest som i dag gjelder for lærere, ikke skal gjelde i musikk- og kulturskolen. Komiteen støtter også den endringen som gjelder lovfesting av om politiattest for ansettelse i skolefritidsordningen."

Etter at dette vedtaket er fattet så stilles det snart krav i alle sektorer som arbeider med barn om politiattest.

Svar:

Å avverge seksuelle overgrep er en plikt som går foran taushetsplikten. Dette gjelder også for tros- og livssynssamfunnene.

Med hjemmel i strafferegistreringsforskriften § 12 kan tros- og livssynssamfunn utenfor den norske kirke på et selvstendig grunnlag vedta at det skal kreves politiattest for ansatte eller andre som har oppgaver knyttet til barn og unge. Den 21. april i år sendte

jeg brev til alle tros- og livssynssamfunnene utenfor Den norske kirke hvor jeg redegjorde for hjemmelen til å kreve politiattest. I brevet oppfordret jeg samtlige tros- og livssynssamfunn utenfor Den norske kirke til å benytte seg av denne muligheten, slik blant annet Norges idrettsforbund og olympiske og paraolymiske komité (NIF) har gjort. Mange andre frivillige organisasjoner har også valgt å legge seg på samme linje som NIF og har innført krav om politiattest for alle med et tillits- eller ansvarsforhold overfor mindreårige.

Både i pressemeldingen den 16. april i år og i ovennevnte brev går det fram at jeg også vil se nærmere på muligheten for å innføre et lovbestemt krav om politiattest for alle ansatte og frivillige i tros- og livssynssamfunn som har, eller skal ha, oppgaver knyttet til barn og unge under 18 år. Kulturdepartementet har startet dette arbeidet. Rett over sommeren skal vi blant annet ha et møte med Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunn om saken. Jeg vil understreke at dette arbeidet har høy prioritet fra min side.

SPØRSMÅL NR. 1391

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 16. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Romerikes Blad har tatt opp den dramatiske mangelen på lærlinge plasser og for svak yrkesretting av opplæringen i skolen. Ifølge avisen er det kun 1 av 4 som får læreplass, og både lærling og arbeidsgiver mener at ungdommen kan for lite når de starter i lære - yrkesfagene er for lite fagrettet. Vi står i fare for å miste en hel generasjon med fagarbeidere dersom det ikke tas et krafttak for å styrke yrkesfagene og tilbudet av læreplasser.

Hvilke NYE forslag vil statsråden komme med for å møte denne utfordringen?»

Svar:

Regjeringen Stoltenberg II nedsatte Karlsen-utvalget (NOU 2008:18 Fagopplæring for framtida) som blant annet vurderte om læreplanene for de yrkesfaglige utdanningsprogrammene var tilstrekkelig tilpasset fag- og yrkesopplæringen. Dette var et bredt sammensatt utvalg der partene i arbeidslivet var godt representert. Utvalget anbefalte enstemmig å holde fast ved felles læreplaner for fellesfagene i videregående opplæring, men ba imidlertid om at læreplanene skulle gjennomgå for å kunne tilpasses utdanningsprogrammene på en bedre måte. Karlsenutvalgets innstilling er fulgt opp i St.meld. nr. 44 Utdanningslinja (2008-2009). På denne bakgrunnen ble Utdanningsdirektoratet bedt om å gjennomgå læreplanene i norsk, engelsk, matematikk, samfunnsfag og naturfag med tanke på at læreplanene skulle legge godt til rette for en relevant opplæring tilpasset ulike utdanningsprogram. De justerte læreplanene har nå vært på

en bred høring og skal etter planen fastsettes til bruk i opplæringen fra og med skoleåret 2010-2011. I tillegg har jeg bedt Utdanningsdirektoratet sende ut høringsforslag om å forskriftsfeste at opplæringen i fellesfagene for elever i videregående opplæring skal gjøres relevant og tilpasses de ulike utdanningsprogrammene. Høringsinstansene har fått frist til 11. juni om å uttale seg om denne forskriftsendringen. Med forbehold om høringsinstansenes uttalelser er også denne endringen planlagt innført fra og med kommende skoleår. For at opplæringen innenfor yrkesfaglige utdanningsprogram skal kunne tilpasses best mulig skal også etterutdanning for lærere og instruktører styrkes med midler fra høsten 2010. Jeg mener derfor å ha lagt godt til rette for at en mer yrkesrettet og tilpasset opplæring skal kunne komme raskt og være regulert både gjennom forskrift til Opplæringsloven og læreplanene for fag.

Regjeringen er også bekymret for det høye frafallet i videregående opplæring og at tilgangen på læreplasser ikke er god nok. Rundt halvparten av de som ikke får læreplass, slutter i videregående opplæring. Fullført og bestått videregående opplæring er den plattformen flest mulig bør ha for å være rustet for deltakelse i arbeidslivet i dag og i framtida. Læreplasser er viktig for at elever fullfører opplæringen. For budsjettåret 2010 er det bevilget 200 mill. kroner for å styrke tilskuddene til lærebedriftene, der 10 mill kroner er satt av til lærlinger med særskilte behov. Det er blant annet åpnet for at tilskuddet kan brukes til å stimulere enkeltbransjer med konjunkturproblemer, til å videreføre lærekontrakter og til å stimulere nye bedrifter til å ta inn lærlinger. Tiltak som øker til-

gangen på læreplasser vil dermed kunne redusere frafallet i videregående opplæring.

Utdanningsmyndighetene kan ikke skaffe nok læreplasser alene. Derfor er partssamarbeidet rundt fag- og yrkesopplæringen et særlig viktig virkemiddel for å øke tilgangen på læreplasser og andelen med fullført fag- eller svennebrev. I denne sammenhengen bør statlige virksomheter også være sitt ansvar bevisst og opprette langt flere læreplasser enn det som gjøres i dag. I Politisk plattform for flertallsregjeringen 2009-2013 står det at regjeringen vil forsterke samarbeidet med partene i arbeidslivet for å få

nok læreplasser, og i St.meld. nr. 44 (2008-2009) Utdanningslinja står det videre at departementet vil ta initiativ overfor alle aktuelle parter for å inngå en ny samfunnskontrakt om forpliktelsen til å opprette læreplasser. Dette arbeidet har startet, og med en ny samfunnskontrakt mener jeg at vi vil gi fag- og yrkesopplæringen økt oppmerksomhet samt at partenes ansvar i utdanningspolitikken blir godt forankret.

Samlet sett vil disse tiltakene bidra til at flere elever får lærekontrakt og får mulighet til å fullføre og bestå videregående opplæring.

SPØRSMÅL NR. 1392

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 21. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva er de totale kostnader for justissektoren å ikraftsette straffeloven av 2005?»

Svar:

De økonomiske og administrative konsekvensene av å ikraftsette straffeloven 20. mai 2005 nr. 28, som for eksempel utgifter til opplæring av ansatte i politiet, påtalemyndigheten og domstolene, er behandlet i odelstingsproposisjonene som inneholdt forslag til de ulike deler av loven, se hhv. Ot.prp. nr. 90 (2003-2004) s. 392 flg., Ot.prp. nr. 8 (2007-2008) s. 266 flg. og Ot.prp. nr. 22 (2008-2009) s. 394 flg. Som det fremgår av Ot.prp. nr. 22 (2008-2009), dreier det seg om foreløpige anslag, og som jeg kommer tilbake til nedenfor, er det igangsatt arbeid for å spesifisere og konkretisere kostnadene.

Som det fremgår av proposisjonene, er det nødvendig med omfattende forberedelser før loven kan settes i kraft. Det mest ressurskrevende er utvilsomt fornyingen av politiets straffesakssystemer, slik det går frem av Ot.prp. nr. 22 (2008-2009). Dette er reelt sett ikke primært en konsekvens av å innføre straffeloven 2005, ettersom det under enhver omstendighet ville vært behov for en omfattende opprustning av politiets IKT-utstyr. Den bakenforliggende årsaken til fornyingsbehovet er at dagens systemer er utidsmessige, og ikke realiserer det effektivitetspotensialet som ligger i moderne IKT-løsninger. Jeg legger til at også andre regelendringer krever omfattende fornyelser på dette området, som for eksempel ny poli-

tiregisterlov, se Ot.prp. nr. 108 (2008-2009) og Prop 12 L (2009-2010). Den nye straffeloven aksentuerer imidlertid behovet for nye datasystemer, og arbeidet må være utført før den nye loven kan settes i kraft.

Politidirektoratet har i 2010 igangsatt et forprosjekt som har som formål å identifisere nærmere endrings- og fornyingsbehovet, samt å gi et mer spesifikt kostnadsestimat. Etter planen skal dette forprosjektet ferdigstilles innen utløpet av 2010. Det vil bli foretatt en kvalitetssikring av forprosjektets anbefalinger og kostnadsestimater. Deretter vil det bli gjennomført en anbudsrunde med påfølgende arbeid relatert til fornying av de aktuelle straffesakssystemene. Behovet for bevilgninger knyttet til ikraftsetting av straffeloven 2005 vil i lys av blant annet dette måtte vurderes opp mot og tilpasses det økonomiske opplegget i statsbudsjettet for det enkelte år, jf. Ot.prp. nr. 22 (2008-2009) s. 396. Dette er bakgrunnen for at tidspunktet for ikraftsetting av loven ikke fremgår av lovvedtaket selv eller er delegert til Kongen, men i stedet vil bli fastsatt av Stortinget ved lov, jf. Ot.prp. nr. 22 (2008-2009) side 477. En mer utførlig redegjørelse for de økonomiske og administrative konsekvensene vil bli gitt i ikraftsettingsproposisjonen som vil bli fremmet for Stortinget når det er avklart når den nye loven kan settes i kraft. Ettersom en forsvarlig forberedelse av lovens ikraftsetting krever tid, er en rekke av de materielle lovendringene foregrepet ved endringer i den gjeldende straffeloven, og i ett tilfelle satt i kraft særskilt (jf. kapittel 16 i 2005-loven om folkemord mv.).

Det må også utredes om det knytter seg kostnader

til de prosessuelle konsekvensene av en ny straffelov – især gjelder dette opp mot tilpasningen av straffe-prosessloven. Som ledd i dette arbeidet vil det blant annet måtte tas stilling til hvilke prosessuelle konsekvenser som skal knyttes til hvilke strafferammer

mv. Disse kostnadene vil bli identifisert og estimert i ikraftsettingsproposisjonen, ettersom kostnadene avhenger av hvilke valg man tar som ledd i arbeidet med å tilpasse straffeprosessloven til den nye straffeloven.

SPØRSMÅL NR. 1393

Innlevert 9. juni 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 15. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«8. juni ble det gjennom en reportasje på NRK Dagsrevyen gjort kjent at Norge i samarbeid med blant annet Nederland, Sverige og Storbritannia gjennomfører nye tvangsreturer til Irak, Bagdad. Jordan og Syria er land som har tatt i mot flere millioner flyktninger fra Irak.

Mener statsråden at Norges eksempel bør etterfølges av disse to landene, og hvordan vurderer statsråden i så tilfellet konsekvensene av at flere millioner flyktninger tvangsreturneres til Irak?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at de som returneres fra Norge har fått saken sin grundig vurdert av norske utlendingsmyndigheter, og at det er avklart at de ikke har behov for beskyttelse som flyktning i Norge. Det er riktig at grensekontrollbyrået Frontex samordner noen returer for Norge og andre europeiske land.

Det er vanskelig å sammenlikne Norges innsats overfor irakiske flyktninger med nabolandenes innsats, fordi forholdene i Norge og disse landene er så vidt forskjellige.

Statistisk sentralbyrås befolkningsstatistikk viser at det bor 24 500 irakiske innvandrere i Norge. De aller fleste er kommet som asylsøkere og overføringsflyktninger eller som familieegjenforente med disse. De har fulle rettigheter i det norske samfunn. Hvor mange irakere som faktisk har tatt opphold i nabolandene er ikke entydig. Jordanske og syriske myndigheter har tidligere hevdet at de har tatt imot rundt hhv 750 000 og 1,4 millioner irakere. Dette ble lagt til grunn for appeller om internasjonal støtte. Disse anslagene antas i dag å være for høye. Norske FAFO, som har arbeidet blant de irakiske flyktningene i Jordan, har anslått antallet der til å være 161 000. UNHCR opplyste i en rapport fra juni 2009 at det totale antall registrerte irakiske flyktninger og asylsø-

kere i hele regionen (Syria, Jordan, Libanon, Egypt, Tyrkia, Iran og Golfstatene) var 310 000. Selv om vi må være åpne for at noen irakere ikke har latt seg registrere, er det grunn til å tro at tallet på irakere i nabolregionen er langt lavere enn tidligere anslag, og langt lavere enn hva som legges til grunn i spørsmålet fra representanten Bekkevold.

Når vi tar i betraktning Norges størrelse og geografiske beliggenhet, må Norge sies å ha tatt imot og gitt opphold til et betydelig antall irakiske flyktninger. I tillegg har Norge gitt humanitær bistand til naboland for at disse bedre skal kunne ta seg av irakere med behov for hjelp.

Jeg vil for øvrig vise til at i følge UNHCR har vel 37000 flyktninger vendt tilbake til Irak fra utlandet i 2009. I de fire første månedene i 2010 er tallet 9560. Langt de fleste som har returnert i perioden mai 2009 – april 2010, har vendt tilbake fra Syria og andre land i regionen, men mange har også vendt tilbake fra Europa. Dette synliggjør at mange irakere nå foretrekker å reise tilbake til Irak.

Norske utlendingsmyndigheter gjør alltid en individuell og grundig vurdering av situasjonen for den enkelte asylsøker. De som har behov for beskyttelse skal få det. De som får avslag på sin søknad skal forlate Norge frivillig. Vi har et eget støtteprogram for irakiske borgere som reiser frivillig hjem (IRRINI-programmet). Pr utgangen av mai har 215 irakiske borgere hittil i år benyttet denne muligheten til å komme hjem med slik norsk støtte. Når en asylsøknad er avslått og den det gjelder ikke vil forlate Norge frivillig, er det imidlertid politiets oppgave å sørge for at vedkommende blir uttransportert. Returer innenfor rammen av Frontex-samarbeidet bidrar til å gjennomføre uttransporteringer på en effektiv og for-svarlig måte.

Jeg kan ikke se at de returer som skjer fra Norge påvirker holdningen til irakere, hos myndighetene i landene i regionen.

SPØRSMÅL NR. 1394**Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 15. juni 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Det er prisverdig at Norge sammen med nær 50 andre land er med på avtalen om å redusere klimagassene fra avskoging. Avtalen gir løfter om å bidra med om lag 25 mrd. kr i perioden 2010-2012.

Kan statsråden forsikre om at tilsagnet vil komme fra friske midler i statsbudsjettet, eventuelt fra miljøbudsjettet, og ikke belastes bistandsbudsjettet?»

BEGRUNNELSE:

I statsbudsjettet står det blant annet at regnskogsmidlenes mål er å bidra i kampen mot global oppvarming. Regjeringens regnskogsløfter beløper seg til ca. 16 mrd. kroner fram til 2015. I pressemelding den 27. mai 2010 uttaler statsministeren at

”...ved å redusere avskoging kan vi oppnå de raskeste, største og rimeligste reduksjonene i klimagassutslippene”.

Som vertskap for neste partskonferanse uttaler Mexicos miljøvernminister at hans syn er at konkrete initiativ, der i-land og u-land i fellesskap tar grep for å redusere klimagassutslipp, og er avgjørende viktig for å få et positivt utkomme av FN-forhandlingene. Avskoging står for om lag 20 % av utslippene. Kirkens Nødhjelp støtter Norge i tiltak mot avskoging, men er urolige for bruk av bistandsmidler selv om statsråd Solheim er sitert i VG om at

”Regnskog kommer på toppen, og tar ikke fem øre fra helse, utdanning og annet innen bistand”.

Svar:

Skogkonferansen, Oslo Climate and Forest Conference, ble avholdt 27. mai 2010. Her deltok stats- og regjeringssjefer, ministre og andre representanter fra mer enn 50 land og ble enige om et rammeverk for raskt å komme i gang med reduksjon av klimagasser

fra avskoging og skogforringelse i utviklingsland. Det ble på konferansen en enighet på tvers av tradisjonelle grupper av land, giverland og tropiske skogland, noe som vil kunne virke positivt inn på klimaforhandlingene. Partnerskapet vil også kunne bygge opp under og styrke forhandlingsprosessen under FNs klimakonvensjon.

Det er lagt opp til å fremme større åpenhet rundt pengestrømmer og eksisterende og nye initiativer i det internasjonale arbeidet for å redusere avskoging og forringelse av tropiske skoger. Det er også blitt gitt løfter fra flere ulike givere om å bidra med til sammen omlag 25 milliarder kroner i perioden 2010-2012. Den norske andel av dette er de midler som ble lovet av statsminister Stoltenberg under FNs klimakonferanse på Bali i desember 2007.

Å bidra til bærekraftig utvikling og fattigdomsbekjemping er et overordnet mål for norsk utenriks- og utviklingspolitikk. Arbeidet med biologisk mangfold, godt styresett og sikring av lokale gruppers rettigheter er en integrert del av klima- og skogsatsingen. Klimapolitikken og utviklingspolitikken skal være gjensidig underbyggende. Det meste av de norske midlene kanaliseres gjennom multilaterale utviklingsorganisasjoner, slik som FN, fond i Verdensbanken og den afrikanske utviklingsbanken, eller som i Brasil gjennom en nasjonal utviklingsbank. Bærekraftig utvikling og fattigdomsbekjempelse ivaretas i alle disse satsningene.

I samsvar med klimaforliket i 2008 legger regjeringen til grunn at den økte innsatsen mot avskoging og klimatiltak i utviklingsland ikke skal gå på bekostning av dagens norske innsats mot internasjonal fattigdom. Nivået for innsatsen mot internasjonal fattigdom skal holdes på minst samme reelle nivå som i 2008 i årene framover. Tiltak mot avskoging i utviklingsland skal komme i tillegg til dette.

SPØRSMÅL NR. 1395**Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 18. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I følge TA og NA den 22. januar fremkommer det at det legges opp til et dramatisk kutt i rehabiliteringstilbudet i Nord-Trøndelag. Antall døgnplasser reduseres fra 108 til 61. I tillegg er tilbudet om spesialisert rehabilitering ekstremt skjevt fordelt.

Mener statsråden en slik skjevfordeling og reduksjon i tilbudet står i samsvar med at et enstemmig storting, i både forrige og nåværende periode, har uttalt at den neste store nasjonale satsningsområdet må være rehabilitering?»

BEGRUNNELSE:

I følge Trønder-Avisa (TA) og Namdalsavisa (NA) den 21. januar 2010, fremkommer det en sterk frustrasjon i styret i Helse Nord-Trøndelag over rehabiliteringstilbudet til nordtrønderske pasienter. Antall døgnplasser reduseres fra 108 til 61.

En slik reduksjon kan fort føre til at presset på kommunene for å ta hjem pasienter vil øke, og at kostnader til transport vil bli større. Mange nordtrøndere med behov for rehabilitering må trolig belage seg på å reise til Klæbu eller Røros.

Undertegnede er imidlertid inneforstått med at det er Helse Midt-Norge som har ansvaret for rehabiliteringstilbudet i regionen, og bestemmer dermed hvilke institusjoner helseforetakene skal kjøpe tjenester fra.

Den kraftige reduksjonen i antall rehabiliteringsplasser vil kunne føre til et redusert tilbud, og pasientene må reise lengre for å få behandling. Dessuten er vil dette medføre en risiko for økt ventetid ved sykehusene, og fare for opphoping av ferdigbehandlede pasienter ved medisinske avdelinger. Dette vil igjen føre til lengre liggetid.

Et annet moment som fort kan komme til uttrykk ved at store deler av innbyggerne i fylket ikke får dagbehandling er at det øker presset på kommunene og hjemmehjelpstjenesten.

For pasienter som bor i nord delen av fylke betyr det at de må reise minimum 36 mil per vei for å få tilbud om dagtilbud.

Jeg håper statsråden og regjeringen er opptatt av at man skal ha et mest mulig likeverdig tilbud også innen rehabilitering. At statsråden er villig til å se nærmere på muligheten for å styrke bevilgningene til rehabilitering i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett for 2010, slik at man kan opprettholde antall plasser på nivå med 2009, og starte den store nasjonale satsningen, slik Stortinget har uttalt ved to anledninger.

Jeg ber videre statsråden vurdere om det er god samhandling at pasientene blir en slags "kasteball" mellom sykehusene og kommunene.

Svar:

I Helsedirektoratets rapport Aktivitetsutvikling og ventetider i perioden 2002-2008 vises det til at antallet dagbehandlinger øker jevnt i hele perioden 2002 til 2007. Det er registreringstekniske endringer (omlegging av kodepraksis) som bidrar til at omfanget av dagbehandling reduseres fra 2007 til 2008. Hvis en ser bort fra de tekniske forhold knyttet til registrering av dagrehabilitering, var det en vekst i antall dagbehandlinger på over seks prosent fra 2007 til 2008. De aktuelle oppholdene er fra 2008 registrert som poliklinisk aktivitet.

Opphold i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner økte fra 28 425 i 2006 til 33 809 i 2009. Oppholdenes lengde tilpasses nå i noen grad mer til den enkeltes behov enn tidligere, og noen institusjoner tilbyr dagopphold.

Habilitering og rehabilitering er et komplekst felt. For at den enkelte skal få et helhetlig tilbud er en avhengig av tilbud fra flere aktører, også aktører utenfor helsesektoren, for eksempel opplæringssektoren og NAV.

Innenfor helsetjenesten skjer habilitering og rehabilitering både i kommunene og i spesialisthelsetjenesten. Innenfor spesialisthelsetjenesten gis rehabilitering i sykehus, både i avdelinger for fysisk medisin og rehabilitering, og i andre avdelinger, som revmatologiske avdelinger og nevrologiske avdelinger, i poliklinikker, gjennom rehabiliteringsteam og gjennom lærings- og mestringssentre. Habiliteringstjenesten for barn er viktig for utredning og oppfølging av funksjonshemmede barn. Voksenhabiliteringstjenesten yter tjenester til voksne med komplekse og sammensatte funksjonsnedsettelse. Videre gis det tilbud i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner som de regionale helseforetakene inngår avtale med.

Kommunene skal sørge for at alle som bor eller oppholder seg i kommunen tilbys nødvendig utredning og oppfølging ved behov for habilitering og rehabilitering. Tjenester som inngår i kommunens helsetjenestetilbud skal integreres i et samlet tverrfaglig habiliterings-/rehabiliteringstilbud.

Gjennom Nasjonal strategi for habilitering og rehabilitering 2008-2011, har det vært iverksatt en rekke tiltak. Habiliterings- og rehabiliteringsfeltet skal

styrkes ytterligere. En økt fokusering og styrking av dette fagfeltet er presisert i årets oppdragsdokument til de regionale helseforetakene.

Samhandling er viktig for å få til gode og helhetlige forløp innenfor habilitering og rehabilitering. Dette fagfeltet vil derfor stå sentralt i arbeidet med oppfølging av samhandlingsreformen, hvor vi vil ha

en nærmere gjennomgang av habiliterings- og rehabiliteringsområdet. Her arbeides det med å tydeliggjøre ansvarsforhold mellom kommunale og statlige oppgaver på dette feltet, med sikte på en bedre koordinering for den enkelte bruker. Dette vil også være et viktig tema i Nasjonal helse- og omsorgsplan.

SPØRSMÅL NR. 1396

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Erna Solberg

Besvart 21. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Gir den siste tids medieoppslag et korrekt bilde på den forventede bemanningsutviklingen i politiet, når det presenteres en styrt nedbemanning på minst 500 polititjenestemenn begrunnet i ressursituasjonen i politidistriktene?»

BEGRUNNELSE:

Justisministeren og statsministeren har gjentatte ganger, både av meg og andre av Høyres representanter, blitt oppfordret til å redegjøre for om den varslede økningen på 1100 årsverk i politiet vil komme. Dette har så langt ikke skjedd. Den siste tiden, senest i VG 4. juni, har det fremkommet en lang rekke bekymringer for at bemanningen i politiet vil reduseres i årene som kommer. Dette til tross for at budsjettene er større enn noen gang, og opptakene ved Politihøgskolen er av et samlet Storting økt til rekordnivåer.

Statsråden har ved en rekke anledninger presentert årets politibudsjett som en historisk satsing. De økte overføringene er imidlertid ikke disponible til økninger i politiets driftsbudsjetter, men er i all hovedsak bundet opp til en økning i antallet sivilt ansatte, politiets arbeidstidsavtale, økt arbeid innen utlendingsfeltet og den generelle lønns- og prisstigningen. Samtidig viser Politidirektoratets disponeringsskriv at ca 180 millioner holdes tilbake til helt nødvendig IKT-opprgraderinger i politiet.

Svar:

Politi- og lensmannsetatens budsjett er økt fra 8,7 mrd. kroner i 2006 til 11,6 mrd. kroner i 2010. Dette er en økning på 2,9 mrd. kroner (32,8 %). I 2010 ble budsjettet økt med hele 1,3 mrd. kroner (trekker man fra pris og lønnsjustering er veksten nærmere 1,2

mrd. kroner). Dette er tidenes største økning i politibudsjettet.

I 2010 har politiet prioritert opp arbeidet med å fornye politiets IKT-systemer. Dette har bl.a. medført at Politidirektoratet (POD) har holdt tilbake om lag 180 mill. kroner fra distriktene til dette helt nødvendige tiltaket. Det understrekes at det har vært enighet mellom politisjefene og POD om satsingen på IKT. Selv fratrukket den ekstraordinære satsingen på IKT i 2010 har politidistriktene likevel fått en gjennomsnittlig økning i budsjettet på 9,3 % fra 2009 til 2010.

Regjeringen har prioritert økt bemanning og lagt til rette for en betydelig stillingsvekst, både gjennom nye stillinger og ved å øke opptak på Politihøgskolen til 720 elever i år.

Det utarbeides en prognose for hvor mange polititjenestemenn/-kvinner som slutter i etaten og hvor mange som går av med pensjon. Dette tallet sammenholdes med det antall studenter som forventes uteksaminert fra Politihøgskolen. I 2009 var prognosen at 104 flere studenter ble uteksaminert enn det antall som sluttet/gikk av med pensjon. I 2010 var tilsvarende tall 106. Det ble i budsjettet for 2009 og 2010 lagt inn lønns- og driftsmidler til hhv 104 og 106 nye årsverk slik at det var mulig å tilby jobb til de som gikk ut av Politihøgskolen. I tillegg er det lagt inn lønns- og driftsmidler til de 460 årsverkene som ble bevilget ifm. tiltakspakken og en betydelig satsing på utlendingsfeltet med godt over 100 årsverk. I budsjettet for 2009 og 2010 er det lagt inn lønns- og driftsmidler til dekning av samtlige årsverk.

Ut fra erfaringstall fra 2008 ble prognosen over det antall som slutter i etaten satt til 140. Oppdaterte tall viser imidlertid at disse prognosene ikke slår til i år, fordi turnoveren er mindre enn forventet. Det er gledelig at flere fortsetter lengre i politiet.

Verken Politidirektoratet eller Justisdepartementet er kjent med at politiet forventer en nedbemanning i den størrelsesorden som indikeres i spørsmålet fra representanten Solberg. Per mai 2010 var det registrert 209 ledige politistillinger på landsbasis, og det vil om kort tid foreligge nye opplysninger om utviklingen i arbeidsmarkedet for polititjenestemenn. Nyutdannede politistudenter er naturlig nok ikke kvalifisert til å søke stillinger som krever erfaring, men opprykk internt i etaten vil føre til at det frigjøres stillinger for nyutdannede. Dette innebærer at ansettelse av nyutdannede tar noe tid, men jeg forventer at langt de fleste har fått mulighet for jobb i løpet av høsten 2010.

Tall fra Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet (FAD) viser en økning på 754 årsverk i politi- og lensmannsetaten fra 01.03.09 til 01.03.10. Da er 230 årsverk fra den nye arbeidstidsavtalen ikke

iberegnet. Dersom en i tillegg tar høyde for at det i bevilgningen for 2010 er gitt budsjettmidler til å ansette "overskuddet" på 106 politihøgskolestudenter fra høsten 2010, innebærer dette samlet en reell vekst på om lag 1100 årsverk i 2009 og 2010 (754+230+106). Det forventes også en vekst i bemanningen knyttet til utlendingsforvaltningen i andre halvår 2010. Dette feltet ble øremerket 44 stillinger i tildelingsbrevet til POD for 2010. Videre har PST fått midler til å øke bemanningen som følge av økt belastning, men oppbemanningen av PST har vært krevende på grunn av dårlig tilgang på kvalifisert personell.

Jeg mener fremdeles det er realistisk å nå regjeringens målsetting om en politidekning på to polititjenestemenn per 1000 innbyggere innen 2020. Jeg er imidlertid opptatt av at vi skal få best mulig polititjeneste ut av de gitte bevilgningene, og det skal derfor gjennomføres en resultatreform i politiet.

SPØRSMÅL NR. 1397

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 21. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Har justisministeren vurdert å inngå et samarbeide med justis- og politimyndigheter i enkelte land som eksempelvis Romania for å bekjempe trafficking?»

BEGRUNNELSE:

Den 22. og 23. februar ble det i regi av den Interparlamentariske Union (IPU) avholdt en konferanse i det britiske parlamentet over temaet Human Trafficking, der også norske parlamentarikere deltok.

Under konferansen ble det satt spesielt fokus på trafficking av både voksne og barn som kom fra en bestemt folkegruppe i Romania. I Norge har man vanligvis sett på trafficking i forbindelse med prostitusjon, men britiske myndigheter hevdet at over 70 prosent av traffickerte ble brukt til barnearbeid, tigg og ulike former for kriminell virksomhet.

Under konferansen var det også foredrag av to offiserer ved Metropolitan Police som fortalte om at de hadde utviklet et meget godt samarbeide med rumenske myndigheter for å få bukt med denne forferdelige form for menneskehandel, og at dette samarbeidet hadde gitt svært gode resultater.

Svar:

Jeg er kjent med at britiske og rumenske politimyndigheter har gjennomført et omfattende samarbeid for å straffeforfølge personer som utnyttet rumenske statsborgere i England. Saken var et eksempel på at organiserte grupper står bak utnyttning av barn og andre til tiggervirksomhet og tyverier, og førte nylig til omfattende pågripelser i Romania.

Jeg er enig i at menneskehandel ikke kun er utnyttning til prostitusjon. Menneskehandel foregår i ulike virksomheter og bransjer, også i Norge – slik vi så det i 2007 da det ble avdekket at britiske menn ble utnyttet til å arbeide med asfalt- og steinlegging i Norge og Sverige. Ofre for menneskehandel er både barn, kvinner og menn. I 2009 var minst 292 personer under oppfølging av etater og organisasjoner som mulige ofre for menneskehandel i Norge. 69 var barn, 191 kvinner og 31 menn.

Regjeringen vil bekjempe alle former for menneskehandel, nasjonalt og internasjonalt. For og lykkes er vi blant annet avhengig av å samarbeide med politimyndigheter i andre land. Derfor har norsk politi allerede utviklet et godt bilateralt samarbeid med mange land – både på overordnet og operativt nivå, herunder i form av kontakt i konkrete saker under et-

terforskning. Blant annet har norske og rumenske politimyndigheter startet et godt operativt samarbeid hvor blant annet personellutveksling mellom landene prøves ut.

Det generelle samarbeidet suppleres med enkelte målrettede tiltak, for eksempel innen menneskehandel eller mobile vinningskriminelle. Et eksempel på dette er det norskfinansierte prosjektet innen EØS-finansieringsordningen kalt "Enhancing the Bulgarian-Norwegian Response to Trafficking in Human Beings". Dette er et samarbeidsprosjekt mellom bulgarske og norske politimyndigheter. Implementeringen av prosjektet startet i 2010 og innebærer informasjons- og kunnskapsutveksling. Prosjektet invol-

verer aktører som er involvert i trafficking-saker, og omhandler blant annet etterforskning, offeridentifikasjon og vitnebehandling.

Endelig skal det nevnes at Norge gjennom EFE (Enhet for økonomisk etterretning, Økokrim) er medlem av Egemont, et samarbeid mellom landenes finansielle etterretningsenhet. Gjennom dette samarbeidet bistår medlemslandene hverandre i finansiell etterretning. Norge er også medlem av Financial Action Task Force (FATF) som arbeider med å sette standarder for hvordan de ulike land skal jobbe mot hvitvasking. FATF skal i nærmeste fremtid vurdere igangsetting av et prosjekt som ser på hvitvaskingsaspektet innen menneskehandel.

SPØRSMÅL NR. 1398

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 16. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det er et kjent at flere av Forsvarets kaserner har en så bedrøvelig standard at dette plager og demotiverer soldatene. Forholdene er også tatt opp av ombudsmannen for Forsvaret i sin rapport. Et slikt eksempel er kasernen på Mågerø, som under sivil bruk sannsynligvis ville blitt stengt. Dette har Forsvaret, Forsvarsbygg og departementet lenge vært kjent med. Det er tidligere fra politisk hold blitt lovet forbedringer, uten resultat.

Vil statsråden sørge for at kaserneforholdene på Mågerø snarlig forbedres?»

BEGRUNNELSE:

På den nylig avholdte landskonferansen for tilsitsvalgte i Forsvaret, som ble avholdt på Setermoen, fremkom det kritikk mot kasernetilstandene i en del av Forsvarets forlegninger. En kritikk som det er mitt inntrykk av at ombudsmannsnemda slutter seg til. Derfor er det mitt ønske at statsråden nå tar initiativ til en gjennomgang av Forsvarets kasernetilstand, slik at snarlige tiltak kan gjennomføres der forholdene er verst. Forsvaret trenger topp motiverte soldater, og da er det unødvendig at noen av disse tilbys boforhold som er sterkt kritikkverdig.

Svar:

Forsvarsdepartementet er kjent med at den totale forlegningsmassen i Forsvaret per i dag er av varierende kvalitet. På dette grunnlag er det iverksatt en rekke tiltak for å bedre kvaliteten på mannskapsforlegningene. I løpet av det siste året har Forsvarsdepartementet godkjent oppgraderingsprosjekter relatert til mannskapsforlegninger for om lag 90 mill. kroner. I tillegg er det godkjent tiltak slik at Forsvaret kan tilby tilfredsstillende bo- og sanitærforhold for begge kjønn. Ut over dette foreligger det konkrete planer for å oppgradere eller bygge nye mannskapsforlegninger for ca. 400 mill. kroner i perioden 2010-13. Inkludert i disse planene er gjennomføring av tiltak knyttet til mannskapsforlegningen på Mågerø. Arbeidet med mannskapsforlegningen på Mågerø planlegges ferdigstilt i 2011.

Forsvarsdepartementet legger stor vekt på at de vernepliktige skal ha gode boforhold under førstegangstjenesten. Ved gjennomføring av dette prosjektet vil det bli en betydelig forbedring av boforholdene for de vernepliktige mannskapene på Mågerø.

SPØRSMÅL NR. 1399**Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 16. juni 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Nylig ble det kjent at Norge bidrar med kr. 6 mrd. for å hindre avskoging i Indonesia. Norge vil bidra med milliardbeløp også i andre deler av verden til samme formål. I Norge trappes planting og skogpleie aktiviteten ned. Reduksjonen er på mellom 30-40 % det siste 10-år. I år anvendes kr. 62 mill. over statsbudsjettet til skogkulturtiltak, herav kun kr. 2,7 mill i Nordland.

Hva vil statsråden bidra med til at skogkulturarbeidet i Norge kan stimuleres, slik at skogbruksnæringen i Norge igjen blir et satsingsområde?»

BEGRUNNELSE:

Som følge av målrettet skogkulturarbeide, økte tilveksten i granskogene i eksempelvis Nordland fra 140 000 kbm. i 1925 til 610 000 kbm. i år. Statlig stimuleringspolitikk i tidligere år bidro til vekst og satsing i skogbruksnæringen. Fra -90-tallet og fremover er det gitt uklare politiske signaler om myndighetenes vilje til skogsatsing, noe som har bidratt til redusert aktivitet. Norge har valgt en annen linje i skogpolitikken enn våre naboland Sverige og Finland. Nå peker mange på skogens store næringspotensial, samtidig som skogens fortreffelighet i klima sammenheng.

Svar:

Denne regjeringen har hatt ambisiøse og klare mål for skogpolitikken fra første dag. I regjeringsplattformen er det slått fast at staten skal bidra til å øke videreforedlingen av norske trevarer, og videreutvikle en nasjonal skogpolitikk der staten tar et medansvar for planting og ungsogpleie. Vi kan da også vise til at denne regjeringen har drevet et aktivt arbeid i skogpolitikken og styrket de økonomiske vir-

kemidlene til skogsektoren i hver budsjettproposisjon siden vi tok over. I tillegg er skogfondsordningen forbedret vesentlig. Den nedtrappingen av planteaktiviteten og annen skogkultur som beskrives i spørsmålet fra representanten Kristiansen skjedde under den forrige regjeringen. Etter at Bondevik II-regjeringen fjernet tilskuddet til skogplanting gikk planteaktiviteten ned med om lag 40 %. Dette var en dramatisk nedgang. Et så lavt nivå kan ikke forsvares dersom vi skal drive et bærekraftig skogbruk og utnytte potensialet i norske skoger til verdiskaping og positive klimagevinster.

I St.meld. nr 39 (2008-2009), Klimautfordringene – landbruket en del av løsningen, er økt skogplanting grundig belyst – og blir pekt på som et av de mest effektive tiltakene for å øke opptaket av CO₂ i skog. Stortinget ga sin tilslutning til meldingen i desember 2009. Alle skogtiltakene i denne meldingen er også videreført og delvis sterkere dosert i Klimakur 2020 som er et viktig grunnlag for arbeidet med en ny stortingsmelding om klimapolitikken i 2011. Som landbruks- og matminister vil jeg arbeide aktivt for at ulike skogkulturtiltak skal bli en del av den nasjonale klimapolitikken. Jeg mener at skogkulturtiltak som kan føre til økt karbonopptak i norsk skog må sidestilles med tiltak som kan gi utslippsreduksjoner i andre sektorer.

De siste ukene er jeg gjort kjent med en statistikk som viser at en for stor andel av skogeierne unnlater å forynge tilfredsstillende etter hogst. Jeg legger derfor opp til øke innsatsen på kontroll og håndheving av foryngelsesforskriften. Sammen med de tiltakene vi har gjort for å øke tilskuddene og forbedre skogavgiftsordningen, er dette en videreføring av innsatsen denne regjeringen gjør for det viktige arbeidet med å sikre tilfredsstillende foryngelse etter hogst.

SPØRSMÅL NR. 1400**Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 28. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor mange venter på behandling i spesialisthelsetjenesten og i rusomsorgen, og hvor lenge venter pasientene i snitt på behandling, og hvordan har ventetiden utviklet seg fra 2005 til dags dato?»

BEGRUNNELSE:

Det er ofte fokusert på hvor mange som venter på behandling i spesialisthelsetjenesten og i rusomsorgen. Det er likevel like interessant hvor lenge pasientene faktisk står venter på behandling og hvordan utviklingen både i antall som venter, men også hvor lenge de venter har utviklet seg fra 2005 og til dags dato.

Svar:

Helsedirektoratet (Norsk pasientregister) publiserer ventelistestatistikk for spesialisthelsetjenesten, inkludert tverrfaglig spesialisert rusbehandling (TSB). Ventetider for TSB ble første gang rapportert i 2006. Siste oppdaterte ventelistetall er fra 2009.

Tall fra NPR viser at gjennomsnittlige ventetiden til behandling innen TSB var 67 dager i 2007 og 73 dager i 2008. I 2009 var den gjennomsnittlige ventetiden 80 dager.

I 2007 var det om lag 3748 pasienter som ventet på oppstart av behandling innen TSB. I 2008 var det om lag 4352 pasienter, mens det fra 2008 til 2009 var om lag 4362 pasienter. Det er noe usikkerhet knyttet til tallene for antall ventende. Det har vært en betydelig økning av henvisninger til behandling innen TSB etter rusreformen i 2004 og aldri har så mange rusmiddelavhengige fått behandling som nå.

Gjennomsnittlig ventetid for pasienter innen psykisk helsevern for voksne var 55 dager i 2007. Fra 2007 til 2008 ble ventetiden redusert til 53 dager, mens den i 2009 var 55 dager. 1. september 2008 trådte ventetidsgarantien for barn og unge under 23 år med psykiske eller rusrelaterte lidelser i kraft. Innen psykisk helsevern for barn og unge ble den gjennomsnittlige ventetiden til behandling redusert fra 83 dager i 2007 til 75 dager i 2008. Fra 2008 til 2009 ble ventetiden ytterligere redusert med 4 dager til 71 dager.

I 2005 var ventetiden til behandling generelt i spesialisthelsetjenesten 70 dager. Fra 2006 til 2008 økte ventetiden fra 71 til 73 dager. I 2009 var ventetiden 77 dager og økningen i den gjennomsnittlige ventetiden fra 2008 til 2009 var sterkere enn tidligere.

re. Om lag 75 pst av pasientene venter kortere enn gjennomsnittet. Samtidig er det en økning i aktiviteten. Aktiviteten i spesialisthelsetjenesten har økt hvert år siden 2002 og aldri har omfanget av pasientbehandling vært større enn nå.

Til orientering offentliggjør Norsk pasientregister 26. juni ventelistetall fra 1. tertial 2010. Tallene viser at det fra 1. tertial 2009 til 1. tertial 2010 har vært en reduksjon i de gjennomsnittlige ventetidene innen psykisk helsevern for voksne og innen tverrfaglig spesialisert behandling av rusmiddelbrukere. Den gjennomsnittlige ventetiden innen psykisk helsevern for barn og unge er uendret fra 1. tertial 2009 til 1. tertial 2010. Gjennomsnittlig ventetid innen somatik har imidlertid økt med to dager, fra 75 til 77 dager, og dette kan forklare at den gjennomsnittlige ventetiden til behandling innen spesialisthelsetjenesten også øker noe fra 1. tertial 2009 til 1. tertial 2010.

Jeg har en klar forventning om at ventetidene for diagnostikk og behandling i spesialisthelsetjenesten skal reduseres og har i oppdragsdokumentet for 2010 bedt de regionale helseforetakene om at de innenfor sine økonomiske rammer innretter virksomheten slik at ventetidene til utredning og behandling reduseres. Vi vet at om lag 85 % av pasientene som er henvist til spesialisthelsetjenesten venter på en poliklinisk vurdering. Jeg har derfor i oppdragsdokumentet for 2010 bedt om at de regionale helseforetakene retter en særskilt oppmerksomhet mot den polikliniske virksomheten.

Jeg har også i årets oppdragsdokument til de regionale helseforetakene bedt særskilt om at ventetidene til TSB reduseres, og jeg forventer at dette blir fulgt opp. Arbeidet med å redusere ventetidene til behandling i spesialisthelsetjenesten har høy prioritet.

For å sikre at de pasientene som trenger det mest skal få behandling først, vil noen pasienter få en rett til nødvendig helsehjelp. Rettighetspasientene har krav på å få satt en individuell frist fra sykehusene for når man skal få oppfylt retten til behandling. Alle pasienter som henvises til spesialisthelsetjenesten får vurdert sin tilstand og sykehuset skal da avgjøre om det skal gis rett til nødvendig helsehjelp. Alle pasienter som trenger det får tilbud om behandling, men ventetiden er generelt kortere for rettighetspasienter. Ventetidene kan variere mellom sykehus og for alle pasienter gjelder retten til fritt sykehusvalg.

En stor andel av pasientene som behandles i spesialisthelsetjenesten kommer inn som øyeblikkelig hjelp og står dermed ikke på venteliste. Alle pasien-

ter som blir henvist til spesialisthelsetjenesten blir registrert som ventende i NPR og skal tas av ventelisten når behandling starter. Det å være registrert som ven-

tende innebærer altså at man som pasient vil få et tilbud om behandling og ikke omvendt som det i mange tilfeller gis inntrykk av.

SPØRSMÅL NR. 1401

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 18. juni 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Media har de siste ukene meldt om at politi og barnevern i Kristiansand og Arendal har store utfordringer med ungdommer fra barnevernsinstitusjoner. Det vises til at problemene delvis kunne vært løst dersom barnevernet hadde valgt andre institusjoner og barnevernet hadde adgang til å bruke tvang overfor de aller tøffeste ungdommene.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at disse ungdommene får den omsorgen og det tilbudet de trenger?»

BEGRUNNELSE:

Medieoppslagene det vises til i både Agderposten og Fædrelandsvennen, omtaler barn som under barnevernets omsorg utvikler store adferdsproblemer. De rømmer fra institusjonene og de utfører alvorlige kriminelle handlinger. Unge liv ødelegges mens de er under samfunnets omsorg, ifølge politiet.

I Kristiansand er en 15-åring dømt til fengsel fordi barnevernet ikke er i stand til å ta hånd om ham, og alle barnevernets tidligere forsøk er ifølge dommeren mislykket.

I Arendal har politiet store utfordringer med en gruppe mindreårige fra barnevernsinstitusjoner som har store adferdsproblemer. Verken barnevern eller politi har de nødvendige virkemidlene for å holde på ungdommene. Politiet bruker store ressurser på å passe på barnevernsbarna. Men ungdommene er under den kriminelle lavalder og kan ikke pågripes av politiet. Institusjonene har heller ingen maktmidler de kan bruke overfor ungdommene. Det finnes ingen konkrete tiltak som kan stanse ungdommene.

Ett problem er ifølge politiet at barnevernet ikke har nok virkemidler som hjelper for de aller tøffeste ungdommene, og ønsker mulighet til å bruke mer tvang. For den tøffeste og mest risikoutsatte gruppen mangler gode tiltak helt, ifølge politiet.

Et annet problem er at systemene ikke fungerer. I følge politiet ødelegges unge liv fordi systemene er

for dårlige. I følge ansatte i det kommunale barnevernet virker det statlige barnevernet mer opptatt av å følge systemet enn å løse problemer for individene. Private akuttplasser benyttes ikke, selv om det finnes private tilbud som virker godt. Det kommunale barnevernet får ikke lov til å sende barn ut av distriktet til andre offentlige institusjoner som de vet kan håndtere dette. Ledige plasser lokalt skal først fylles opp, selv om de lokale plassene ikke virker.

Svar:

Stadig flere barn og unge som barnevernet kommer i kontakt med har omfattende og sammensatte hjelpebehov. Mange har psykiske vansker ofte kombinert med omfattende rusmiddelmisbruk. Dette gir seg utslag i adferdsvansker og anti-sosial atferd som kriminalitet. Dette er en gruppe barn og unge som er svært utfordrende for tjenesteapparatet, spesielt barnevernet, å ivareta omsorgen for.

Representanten Ropstad mener at problemene hadde vært løst dersom barnevernet fritt kunne valgt andre institusjoner. Jeg vil understreke at utgangspunktet for valg av tiltak skal basere seg på hva som er best for ungdommen. I dette valget ligger det en rekke ulike vurderinger knyttet til behandlingstilbudets innhold, geografisk plassering, og hvilke skole / dagtilbud som kan tilbys, samt aktivitetstilbud og andre forhold som er viktige for å oppnå formålet med institusjonsplasseringen. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet har laget en veileder med hvilke kriterier som skal legges til grunn for valg av institusjonstiltak. Alle regionene forholder seg til disse veiledene kriteriene. I henhold til disse kriteriene er det ingenting i veien for å bruke private institusjoner, så lenge dette er innenfor rammeavtalene. Jeg vil også presisere at barnevernet har et bredt spekter av kunnskapsbaserte metoder som kan tas i bruk og det har vært en betydelig utvikling på dette området de siste årene.

Representanten Ropstad etterspør også anledning

til å bruke mer tvang overfor disse ungdommene når de er plassert på en barnverninstitusjon. Barnevernloven og rettighetsforskriften angir nærmere regler for når det kan benyttes tvang overfor beboere i barneverninstitusjoner, og hva slags tvang som kan benyttes. Det er med andre ord i dag mulig å benytte tvang når nærmere vilkår er oppfylt. Det er for eksempel regler om adgang til å foreta urinprøver, kontroll av post, ransaking og kroppsvisitasjon. Det er også nærmere regler om adgangen til å holde utgangsdøren låst for en periode, samt å nekte besøk utenfra. Det er viktig for meg å understreke at loven stiller krav til at tvangsbruk må basere seg på en individuell vurdering

fra situasjon til situasjon. Jeg er i ferd med å utarbeide forslag til reviderte forskrifter om rettigheter og bruk av tvang under opphold i barneverninstitusjon. Når dette forslaget er ferdigstilt vil det sendes på en høring slik at mange får anledning til å uttale seg om dette.

En forutsetning for å utøve godt faglig skjønn er at institusjonene og de ansatte har et oppdatert faglig grunnlag og er godt kjent med gjeldende regelverk. For å styrke de ansattes kunnskap om rettighetsforskriften har statlig regionalt barnevern gitt omfattende opplæring på rettighetsforskriftene i alle institusjoner de bruker.

SPØRSMÅL NR. 1402

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 17. juni 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Skattedirektoratet pålegger nå alle borettslag i landet å innrapportere opplysninger om andelshavere. Innrapporteringen skal skje på elektronisk medium evt. på et Excel-ark.

Hva er bakgrunnen for dette byråkratiske kravet, har finansministeren beregnet den ekstra kostnaden dette påfører boligselskapene, og står det i forhold til nytten av rapporteringen?»

BEGRUNNELSE:

Alle relevante opplysninger som skal innrapporteres framgår av borettslagenes ordinære innrapportering til Skatteetaten i RF-1139, og er således allerede tilgjengelige for SKD. Å sende inn en oppgave med de samme opplysningene, men i et annet format, er arbeidskrevende.

Retningslinjene for bruk av Excel-ark er dessuten meget strenge, og står i grell kontrast til det faktum at Skattedirektoratet har brukt millioner på oppgradering av sine IT-systemer. I retningslinjene fra Skattedirektoratet heter det:

”Dersom excel-filen benyttes ved innberetningen, må ikke boligselskapet legge til nye linjer ved hjelp av funksjonen ”sett inn rader”. Dersom det er behov for ytterligere rader, må boligselskapet kopiere en eksisterende rad ved hjelp av funksjonen ”rediger, kopier og lim inn”. Feltene som skal fylles ut i Excel-filen må ikke omformateres eller gjøres mindre.

Filene legges over på diskett/CD og sendes via posten til Skattedirektoratet.

Vi mottar ikke filer via e-post. Utskrift (papirversjon) av excel-filen, vil heller ikke bli ansett som godkjent innberetning.”

Skattedirektoratet krever også at lagringsmediet sendes rekommandert, noe som i seg selv er unødig dyrt.

Man må kunne forvente at man fikk tilsendt de grunnlagsdata som Skatteetaten allerede hadde, slik at man kunne kontrollere og evt. rette disse, og en løsning på Altinn hadde muligens vært mer hensiktsmessig.

Jeg ber om å få opplyst hvilken hjemmel Skattedirektoratet har til å kreve opplysningene i elektronisk format. Jeg ber også om å få opplyst hvilke tvangsmidler (bøter, gebyrer el.) som kan ilegges dersom oppgaven ikke innleveres.

Svar:

Fra og med inntektsåret 2010 har Stortinget vedtatt et nytt takseringssystem for fastsettelse av ligningsverdi på boligeiendommer, herunder for boenheter i boligselskap.

Tidligere fikk andelshaverne i boligselskap en andel av den ligningsverdi som ble fastsatt for boligselskapet. Etter det nye takseringssystemet skal det nå fastsettes en ligningsverdi pr. boenhet i selskapet. En slik individuell fastsetting av ligningsverdien for den enkelte boenhet gir en bedre sammenheng mellom omsetningsverdi og ligningsverdi.

I Prop. 1 L (2009-2010) ble det lagt opp til at bo-

ligningselskapene skulle pålegges å innrapportere byggeåret for bygningen, og gi en samlet oversikt over hvem som var eier av borettsandelene, samt arealet for de enkelte boenhetene. Basert på disse opplysningene skulle boligselskapene pålegges å beregne ligningsverdien for den enkelte boenhet og oppgi disse på ligningsoppgaven for boligselskapet. I brev fra bl.a. NBBL og OBOS ble det gitt uttrykk for at denne metoden er kostnadskrevende og vanskelig å gjennomføre. OBOS ga denne tilbakemeldingen:

”OBOS har ikke problemer med at ligningsverdien for borettslagsboliger skal vurderes individuelt, på samme måte som boliger i eierseksjonssameier, men vi vil protestere mot at boligselskapet (i praksis forretningsføreren) pålegges å innrapportere ligningsverdien for hver enkelt andelshaver.

Bakgrunnen for vår motstand mot dette er blant annet at verken OBOS eller andre forretningsførere er i besittelse av de relevante arealopplysninger for de enkelte boligene. I praksis må derfor boligselskapet basere seg på en rapportering fra den enkelte andelseier, på samme måte som ligningsmyndighetene må basere seg på individuell rapportering fra den enkelte boligeier ellers, når den nye ligningsverdien skal fastsettes. Det er etter vårt skjønn meningsløst at borettslag skal påføres en ekstrakostnad ved å legge inn boligselskapet som et mellomledd, når den enkelte andelseier like gjerne selv kan innrapportere på samme måte som for eierseksjonsboliger. Ekstrakostnader for borettslaget vil igjen måtte utlignes på den enkelte andelseier, og systemet vil derfor påføre den enkelte andelseier helt unødvendige og urimelige ekstrakostnader.

Et ytterligere forhold som taler mot det system som er foreslått, er at verken borettslaget eller forretningsførere er i besittelse av noen sanksjonsmuligheter dersom den enkelte andelseier ikke etterkommer en anmodning om å oppgi areal m.v. Eventuelle sanksjoner må nødvendigvis rette seg direkte mot den enkelte andelseier som eventuelt unnlater å innrapportere de relevante opplysninger, og slike sanksjoner er det bare myndighetene som kan pålegge enkeltpersoner.”

For å imøtekomme ønsket om en enklere metode for innrapportering fra boligselskapene utvikler Skatteetaten et borettsregister allerede for inntektsåret 2010. Dette muliggjør en direkte innrapportering fra den enkelte andelshaver, slik at boligselskapene slipper å innrapportere areal og beregne ligningsverdien for den enkelte boenhet.

For å etablere et slikt borettsregister var det den våren nødvendig å pålegge boligselskapene å foreta en ekstraordinær innrapportering av opplysninger for identifisering av den enkelte andel i boligselskapet. Det er ikke riktig at dette er opplysninger som allerede framgår av borettslagenes ordinære innrapportering til Skatteetaten i RF-1139, og således er tilgjengelige for Skattedirektoratet.

Innrapportering av opplysninger om boliger fra alle boligeiere skal skje høsten 2010. Dersom det skal være mulig å få til en individuell innrapportering også for andelseiere, i tråd med det flere boligbyggelag har bedt om, må boligselskapene innrapportere de nødvendige opplysningene nå. Det er for sent at opplysningene blir rapportert i 2011 i ligningsoppgavene fra boligselskapene. Senere vil imidlertid opplysningene inngå i den årlige innberetningen av ligningsoppgaver.

Ulike medier ble vurdert benyttet ved denne ekstra innrapporteringen. Altinn var vanskelig å få tilrettelagt innen frist for innrapportering, da det i år er stor aktivitet knyttet til etablering av Altinn2. Dette er fortsatt etatens prefererte kanal for innrapportering, og vil bli tilpasset de nye feltene ved framtidig inneberetning av ligningsoppgaver fra boligselskapene. I forbindelse med denne ekstraordinære innrapporteringen utarbeidet Skatteetaten en excel-mal som et alternativ til innrapportering på maskinlesbart medium, da dette ble foretrukket som et bedre alternativ enn eksempelvis rapportering på papirblankett.

SPØRSMÅL NR. 1403

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 21. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at et vellykket prosjekt for unge enslige asylsøkere på Hvalstrand i Asker får forsette, eller er det i tråd med regjeringens politikk at denne typen prosjekter legges ned?»

BEGRUNNELSE:

I november 2008 startet Asker Fotball herrer et samarbeid med Hvalstad mottakssenter rettet mot de yngre, enslige asylsøkerne. Klubben fikk en buss av Gjensidigestiftelsen, og med denne kjører de unge

spillelystne asylsøker fire dager i uken til fotballbanen på Føyka. Her får de en times trening med blant andre klubbens A-lagsspillere, en god lunsj og skyss tilbake til mottaket. –Vi ønsker å etterleve vårt motto om å være «mer enn en fotballklubb», og dette har vært et veldig lærerikt og spennende prosjekt. Ungdommene lyser opp på banen, og de skaffer seg erfaringer som de kan ta med seg videre, sier Arne Knoph som er daglig leder i Asker Fotball Herrer. Utlendingsdirektoratet (UDI) likte ideen og støttet oppstarten av prosjektet. Nasjonale politikere bruker det som eksempel på et positivt aktivitets- og integreringstiltak. Tiltross for utelukkende positive erfaringer, risikerer nå prosjektet å legges ned. –Vi har havnet mellom to stoler, fordi dette er nytt og annerledes. Det var ikke vanskelig å skaffe midler til oppstarten, men når det er blitt en suksess, finnes det ikke mer penger. Vi har klart å holde i gang aktiviteten dette året på grunn av gode samarbeidspartnere og ulike legater og

stipendier, men dette er alt for tidkrevende for klubben å holde på med. Nå har vi ikke midler til å fortsette etter august i år, sier Knoph.

Svar:

Regjeringen ønsker å gi enslige mindreårige asylsøkere et tilbud i mottak som ivaretar deres særskilte behov. Tiltak som er med på å skape en god og meningsfylt hverdag er derfor svært velkomne. Ut fra min kunnskap om prosjektet til Asker Fotballklubb, er dette et slikt tiltak. UDI støtter aktiviteter for barn i mottak, og lag og organisasjoner kan søke om å få midler til konkrete prosjekter. Jeg er kjent med at Asker fotballklubb bl.a. via henvendelse fra Stortingsrepresentant Marianne Aasen nylig har levert inn en søknad om økonomisk støtte for å videreføre aktivitetstiltaket for beboerne på Hvalstad, og at UDI har innvilget søknaden.

SPØRSMÅL NR. 1404

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 23. juni 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Blant Statnetts nylig varslede tiltak for å hindre en kraftkrisesituasjon i Hordaland er flytting av eksisterende eller innkjøp av nye mobile gasskraft. I vinter var det betydelig debatt rundt de eksisterende mobile gasskraftverkene i Midt Norge. Flere i regjeringsapparatet uttrykte da ønske om å selge de.

I lys av Statnetts utspill - åpner statsråden for å vurdere innkjøp av flere mobile gasskraftverk, og vil statsråden orientere Stortinget om situasjonen i Hordaland som bekymrer Statnett?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig å unngå at landet får flere områder med anstrengt kraftsituasjon på linje med det vi har opplevd i Midt Norge. Da må myndighetene, inkl. storting og regjering være proaktive. Statnetts advarsler i forhold til Hordaland vitner om at situasjonen har kommet lengre i negativ retning enn man bør akseptere. Da er det viktig at regjeringen på et tidlig tidspunkt gjør nødvendige avklaringer rundt tiltak.

Svar:

Statnett har allerede en tiltaksportefølje med tolv tiltak for å håndtere energiknapphet, herunder

SAKS-tiltakene energiopsjoner og reservekraftverk. Med bakgrunn i vinterens situasjon presenterte Statnett i begynnelsen av juni 2010 en liste med mulige tiltak for å redusere sårbarheten i strømforsyningen til utsatte områder inntil nye ledninger er på plass.

Jeg har notert meg at Statnett ut fra hensynet til driftssikkerheten i kraftsystemet vil vurdere å etablere nye reservekraftverk på Vestlandet og i Troms og Finnmark. Slike anlegg kan i følge Statnett tidligst være på plass i løpet av 2011. Jeg har også registrert at Statnett vurderer å søke om permanent å kunne benytte reservekraftverkene ved omfattende feil og vanskelige driftssituasjoner, i tråd med dispensasjoner som ble gitt i vinter. Jeg vil vurdere dette når eventuelle søknader fra Statnett måtte foreligge.

I tillegg til reservekraftverkene har Statnett presentert ytterligere mulige kortsiktige tiltak for å sikre strømforsyningen i utsatte områder før nye ledninger er på plass: økt bruk av energiopsjoner i forbruk, innsigelser mot tilknytning av nytt forbruk i utsatte områder, bruke gasskraftverkene på Mongstad og Kollsnes som reservekraftverk, og økt beredskap for å utbedre feil i overføringsnettet.

Tidligere denne måneden mottok jeg også en rapport fra NVE som viser at det er behov for å forbedre

utnyttelsen av dagens kraftsystem slik at pressede situasjoner, som de i vinter, blir håndtert med minst mulig uheldige virkninger. Derfor har jeg nedsatt et uavhengig ekspertutvalg som skal følge opp NVEs konklusjoner og komme med forslag til videre tiltak. Ekspertutvalget skal se på driftskoordineringen i

kraftsystemet, budgivningen på kraftbørsen og i regulerkraftmarkedet, og økt forbrukerfleksibilitet.

Jeg skal selvfølgelig orientere om alle spørsmål knyttet til kraftforsyningen i Norge når Stortinget ber om det.

SPØRSMÅL NR. 1405

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 16. juni 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Det vises til svar på spørsmål 1285 (2009-2010) om opprinnelsesgaranti for strøm innkjøpt i offentlig sektor. Det respekteres at statsråden ikke har oversikt over alle innkjøpsavtaler for strøm i offentlig sektor.

Dog, hvor stor andel av strøminnkjøpet til bygningsmassen til departementene har opprinnelsesgaranti, for å sikre at strømmen kommer fra fornybar energi fremfor kull, gass og kjernekraft, som denne regjeringen uttrykker slik skepsis til?»

Svar:

Jeg viser til svar på spørsmål til skriftlige besvarelse av 8. juni d.å. og understreker at kjøp av elektrisk kraft i all hovedsak blir gjort av den enkelte virksomhet.

Statsbygg har gjennom flere år framforhandlet en sentral avtale for kjøp av elektrisk kraft. Leietagere hos Statsbygg som ønsker å knytte seg til denne avtalen, har mulighet til det. Ordningen er altså frivillig og basert på fastpris og et spotprisprodukt. Statsbyggs leietakere inngår normalt selv avtalen og står

som abonnenter hos det aktuelle kraft- og nettselskap. Den delen av bygningsmassen som i dag er med i Statsbyggs elkraftavtale, representerer ca 60 % av totalt energiforbruk i Statsbyggs bygninger. Innkjøpsavtalen er på ca 180 GWh/år.

Statsbygg har for tida avtale med kraftleverandøren LOS AS. Første periode var fra 15. september 2005 til 14. sept. 2008. Dagens avtale varer fram til 14.sept. 2011.

Agder Energi, som er morselskapet til LOS AS, har bare vannkraft. Agder Energi er Norges nest største operatør av vannkraftanlegg. All vannkraftproduksjon fra Agder Energi/LOS er fornybar og klimavennlig. Kraften er sertifisert i henhold til de fleste europeiske miljømerker og omsetningsstandarder, og den selges ifølge LOS med opprinnelsesgarantier i et titalls markeder i Europa.

Jeg kan for øvrig opplyse at all energi, som kjøpes inn til departementene i Regjerings-kvartalet, går over den nevnte avtalen. Denne energien omfattes således av en opprinnelsesgaranti.

SPØRSMÅL NR. 1406**Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 18. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Er det slik at det blir gjort forskjell i behandlingen av ulike sykdommer basert på alderen av pasienten, og er dette i så tilfelle noe statsråden vil se på om gir uønskede utslag?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er gjort kjent med at sykehusene av økonomiske årsaker, gir ulikt tilbud til pasientene basert på alder. Det er med andre ord ikke medisinske årsaker til at pasienter ikke får behandling, men et økonomisk spørsmål. Det er svært uheldig dersom praksisen er slik at personer som med nødvendig medisinsk behandling kan bli stående i arbeidslivet 5-10 år, isteden faller utenfor arbeidslivet fordi operasjonen ikke blir gjort tilgjengelig på grunn av alder.

Svar:

Lov om pasientrettigheter og prioriteringsforskriften inneholder ikke krav om vurdering av alder for nødvendig hjelp i spesialisthelsetjenesten, unntatt bestemmelser om egen ventetidsgaranti for barn og unge under 23 med psykiske lidelser eller rusmiddelavhengighet.

Tall fra Norsk Pasientregister har tidligere vist at prioriteringsforskriften i spesialisthelsetjenesteloven ble praktisert forskjellig i de ulike regionale helseforetakene. Dette medførte at pasienter kunne få ulik ventetid for behandling av samme sykdom avhengig av hvor i landet de bodde. Helse- og omsorgsdepartementet etablerte derfor i 2005 et samarbeidsprosjekt mellom Helsedirektoratet og de regionale helseforetakene for å utarbeide nasjonale veiledere for rettighetstildeling og siste medisinske forsvarlige frist for når helsehjelp skal igangsettes. 30 av i alt 32 prioriteringsveiledere er nå ferdigstilt. De to siste vil foreligge i løpet av 2010. Formålet er å bidra til større grad av likhet i tildeling av rett til nødvendig helsehjelp. Ingen av de 30 prioriteringsveilederne inneholder krav om vurdering av alder for rett til nødvendig helsehjelp.

I oppdragsdokument til regionale helseforetak for 2010 har jeg understreket at prioriteringsveilederne skal legges til grunn for å sikre enhetlig vurdering av rett til nødvendig helsehjelp.

Jeg er ikke kjent med opplysninger om at sykehus gir ulikt behandlingstilbud pga. alder. Dersom noen pasienter opplever dette, bør de benytte klageadgangen som er lovfestet i lov om pasientrettigheter.

SPØRSMÅL NR. 1407**Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 18. juni 2010 av statsminister Jens Stoltenberg****Spørsmål:**

«Den rødgrønne regjeringen har hatt som en ryggmargsrefleks å stemme mot alle forslag som fremmes av andre enn dem selv i Stortinget. En interessegruppe på Facebook sendte et spørsmål til stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen og fikk følgende svar: "Alt som kommer fra opposisjonen skal som regel stemmes ned. Slik er det under alle flertallsregjeringer".

Reflekterer dette statsministerens syn, og er dette en anmodning som er gått ut fra Statsministerens kontor til regjeringens partigrupper på Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

I inneværende periode har regjeringen gått mot forslagene som er fremmet av stortingsrepresentanter fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre. Dette er fulgt opp av de rødgrønne stortingsrepresentantene som lydig har fulgt instruksene fra statsministerens kontor.

En ting er at det selvsagt finnes politisk uenighet i saker, men ofte er det saker som fremmes hvor et enstemmig Storting kunne støttet flere av forslagene. I tillegg opplever Stortinget at nedstemte forslag av en eller annen grunn dukker opp som regjeringens

egne forslag, oftest i media, ettersom regjeringen har sendt svært få politiske saker til Stortinget.

At regjeringen ignorerer opposisjonen er en side av saken, men at den åpenbart mangler tillit til at egne stortingsrepresentanter kan få til gode løsninger i saker fremmet av opposisjonen sier noe om maktforholdene mellom Stortinget og regjeringen.

Utsagnet til Per Olaf Lundteigen kommer etter initiativ fra en stor gruppe på Facebook som jobber for bedre rettigheter og vilkår for selvstendig næringsdrivende. Gruppen heter "Selvstendige Arbeidere krever like rettigheter" og har lagt ut e-postvekslingen på siden sin.

Utsagnet:

"Alt som kommer fra opposisjonen skal som regel stemmes ned. Slik er det under alle flertallsregjeringer".

Etter mitt syn er dette en ærlig innrømmelse av tingenes tilstand og regjeringens holdning til Stortinget. Lundteigens svar er et nytt eksempel på regjeringens maktarroganse.

Svar:

Det er stortingsgruppene til Arbeiderpartiet, SV og Senterpartiet som tar stilling til de saker som ligger til behandling i Stortinget. Det har ikke gått ut noen slik anmodning som du spør om fra Statsministerens kontor. Jeg har merket med at stortingsgruppene har lagt vekt på sin mulighet til løpende dialog med regjeringen når det gjelder å fremme saker. De tre partiene som regjeringen utgår fra er enige om å gjennomføre felles politikk for stortingsperioden 2009-13 slik den er beskrevet i regjeringens politiske plattform.

SPØRSMÅL NR. 1408

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 18. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I lys av de nye forskriftene fra Kunnskapsdepartementet som er ute på høring nå angående nytt finansieringssystem for ikke-kommunale barnehager i en rammefinansiert sektor, stilles spørsmålet hva statsråden har gjort til nå i prosessen, og har tenkt å gjøre i det videre arbeidet, for å sikre stabile rammevilkår for kvinnelige gründere som ønsker å starte opp - eller opprettholde driften av - private barnehagebedrifter?»

BEGRUNNELSE:

Kunnskapsdepartementet har høringsfrist på høring om nytt finansieringssystem for ikke-kommunale barnehager i en rammefinansiert sektor satt til 31. juli i år. I papirene kommer det frem innhold som er høyst relevant i en næringspolitisk sammenheng. Innen barnehagesektoren er kvinner involvert i oppstartsfasen for 90 % av de private barnehagene, og er en sektor med en svært høy kvinneandel på eierskaps- og ledelsessiden. Disse bedriftene utgjør rundt regnet halvparten av alle norske barnehager, og er en nødvendighet for å oppnå regjeringens mål om full barnehagedekning. Gjennom de nye forskriftene, som det er grunn til å anta at blir som foreslått, vil rammevilkårene for barnehagegründere forverres vesentlig.

Bestemmelser om rammefinansiering, svært skjerpede regler for uttak av verdier i en allerede økonomisk hardt presset sektor og krav om offentlig ekspropriasjon av verdiene i bedriften ved salg eller opphør er næringsfiendtlige virkemidler, som ikke er i bruk overfor aktører i andre markeder.

I tillegg til å være et graverende inngrep i den private eiendomsretten, innebærer dette også et brutalt overgrep mot dyktige kvinnelige gründere. Sektoren frykter konsekvensene av regjeringens nye forslag, og flere aktører har allerede varslet at et vedtak i tråd med innholdet i forslaget vil innebære nedleggelse, salg eller stopp i planlagte utbygginger. Disse urimelige rammevilkårene ønsker nå regjeringen nå å presse på kvinnelige ledere, og bidrar i så måte til å både vanskeliggjøre målet om full barnehagedekning og til å gjøre arbeidsforholdene mye vanskeligere for kvinnelige enn for mannlige eiere og ledere. En slik de facto kvinnediskriminerende politikk er uventet fra den rødgrønne regjeringen, og en redegjørelse fra statsråden ang. Hva som er gjort næringspolitisk sett i denne saken er av stor interesse.

Svar:

Jeg er ikke enig i påstanden om at høringsforslaget til finansieringssystem for ikke-kommunale barnehager medfører at rammevilkårene for private barnehager forverres vesentlig.

Samtidig med overgang til rammefinansiering av barnehagesektoren legger regjeringen opp til å øke minimumsplikten for kommunenes tilskudd til ikke-kommunale barnehager. Det er allerede vedtatt å øke tilskuddet fra 85 pst. til 88 pst. av den finansiering kommunale barnehager får. Økningen får helårsvirkning i 2011. Opptrappingen medfører at ikke-kommunale barnehager, herunder de private, tilføres økte ressurser i 2010 og 2011. Private barnehager får derfor samlet sett forbedrede rammevilkår og bedre muligheter til å få dekning for sine kostnader. Videre tar Regjeringen sikte på å nå målet om likeverdig behandling av alle barnehager innen 5 år.

Hensikten med å trappe opp tilskuddene, er å sikre at alle barnehagene innenfor en kommune får like gode muligheter til å yte et godt tilbud. Barna i barnehagen er målgruppen for de offentlige tilskuddene. Når sektoren tilføres mer ressurser, er det behov for reguleringer som sikrer at disse ressursene kommer barna til gode. Samtidig bygger forslaget på at de private aktørene trengs i barnehagesektoren, og at det derfor er nødvendig å gi de private rimelige rammevilkår.

Jeg mener departementet har lagt frem et balansert forslag, som ivaretar både hensynet til å sikre at tilskuddet kommer barna til gode og hensynet til rimelige rammevilkår for de private barnehagene. Uttaksbegrensninger skal sikre at tilskuddene kommer barna til gode. Departementet har imidlertid ikke foreslått totalforbud mot uttak til eier. Vilkårene for private barnehager skal være slik at det skal være mulig å drive bedriftsøkonomisk forsvarlig. Det er urimelig avkastning som rammes. Forslaget innebærer ikke totalforbud mot godtgjøring til eier.

Påstanden om at forslaget innebærer ekspropriasjon, er misvisende. Forslaget om restriksjoner på uttak av verdier gjelder ”bruken av offentlige tilskudd og foreldrebetaling” jf. forslag til ny § 14a i barnehageloven. Det er ikke fremmet forslag om at kommunene kan kreve at de private barnehagene betaler tilbake andre midler. Den foreslåtte reguleringen er heller ikke til hinder for at en eier kan ta ut de verdier som var opparbeidet før forskriften trådte i kraft eller verdier som eier skyter inn i framtiden.

Jeg vil bemerke at det ikke er uvanlig å knytte vilkår til offentlige tilskudd. Videre vil jeg peke på at der private er inne i offentlig tjenesteproduksjon på andre områder, skjer dette gjerne etter anbud eller andre konkurranseformer. På barnehageområdet pålegger staten kommunene å gi tilskudd til bestemte private aktører, og gir bestemmelser om størrelsen på tilskuddet. Andre private aktører som leverer tjenester til kommunal sektor, har ikke tilsvarende privilegium. Det er rimelig at slike fordeler som de private barnehagene får, motsvares av vilkår om hva pengene skal brukes til. Hensynet til effektiv offentlig ressursbruk taler for at kommunene har hjemmel for å kreve tilbakebetalt tilskuddsmidler som ikke er brukt til riktig formål.

Høringsutkastet har forslag som gir både rettigheter og plikter til de ikke-kommunale barnehagene. Etter min mening er det god balanse mellom rettigheter og plikter, som ivaretar hensynet til stabile rammevilkår. Jeg vurderer likevel innspill i høringsrunden seriøst, og tar endelig standpunkt etter at høringen er fullført.

SPØRSMÅL NR. 1409

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 18. september 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Aktører i og utenfor Burma har i flere år jobbet for å ekskludere Aung San Suu Kyi fra politiske prosesser. Miljøer i Burma som har godtatt militærregimets spilleregler og vil delta i valget, sier nå at Suu Kyi kun skal ha en symbolsk politisk rolle etter valget. Dette har i lengre tid vært kjent for UD.

Hvordan forholder UD seg til Suu Kyis fremtidige rolle og har UD bidratt med økonomisk støtte til

miljøer i Burma som opptre splittende i demokrati-bevegelsen og bygger opposisjon mot Suu Kyi?»

Svar:

Aung San Suu Kyis (ASSK) parti National League for Democracy (NLD) besluttet i april å ikke registrere seg som politisk parti på nytt. Beslutningen kom etter at ASSK hadde gått klart ut mot valgprosessen. En fraksjon av det tidligere NLD har i etter-

kant besluttet å registrere seg som nytt politisk parti, National Democratic Force (NDF), for å kunne delta i valget. Også andre demokratiske krefter i Burma deltar i valget, og i flere av områdene dominert av etniske minoriteter ventes det at etniske partier vil registrere seg.

I Regjeringens kommentarer til den politiske situasjonen i Burma har vi uttrykt forståelse og at vi respekterer det valget NLD og ASSK har gjort. Samtidig mener jeg vi må respektere at andre demokratiske krefter ser annerledes på spørsmålet om de bør delta i valget eller ikke. Både NLD, ASSK og demokratiske partier som deltar i valget er for tiden sterkt eksponert for mulige tiltak fra regimets side. Fra det internasjonale samfunnet er det derfor nødvendig med oppmerksomhet mot alle parter på demokratisk side og fortsatt press mot regimet.

NLD og ASSK er selvsagt i en spesielt vanskelig situasjon. Derfor skal vi fortsette å holde kontakt med dem. Norsk politikk fremover vil være basert på et ønske om å sikre alle demokratiske krefter mulighet til en fri og åpen rolle i Burma, og vi har klare krav overfor regimet til den pågående valgprosessen. Jeg anser ikke at en slik tilnærming bidrar til å svekke verken NLD eller ASSK.

Norge har støttet demokratibevegelsen og eksilbevegelsen i en årrekke og dette er noe vi vil fortsette med. Samtidig har vi støttet sivilsamfunnet i Burma. De ulike miljøene og gruppene i og utenfor Burma gjør alle en innsats for å bedre hverdagen til det burmesiske folk. Vår støtte til både eksilbevegelse, sivilt samfunn og humanitært arbeid har et bredt anslag. Vårt mål med denne innsatsen er å bidra til en demokratisk utvikling i Burma.

SPØRSMÅL NR. 1410

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 18. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Mental Helse uttrykker bekymring for drift av hjelpetelefonen og for egen drift, etter at lønns- og prisstigning ikke blir kompensert for i tilskuddet for 2010. Helsedirektoratet sier de selv har fått innstramninger som tilsier at lønns- og priskompensasjon ikke kan gis. Dette vil utgjøre at hjelpetelefonen må redusere driften med 1 1/2 stilling. I tillegg får Mental Helse redusert tilskudd til drift.

Hva vil statsråden gjøre for at hjelpetelefonen kan opprettholde sitt tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Hjelpetelefonen mottok 155 000 henvendelser i 2009. Telefonen er døgnåpen. De ansatte driver støtte- og motivasjonssamtaler. Via telefonen møter de mennesker med ensomhet, angst og depresjoner, som er selvskadende mm. Hovedtyngden av dem som henvender seg er mellom 40 og 60 år. Imidlertid har de henvendelser fra et økende antall yngre personer. Dessverre klarer ikke hjelpetelefonen å besvare alle

henvendelser pga. manglende kapasitet. Det er derfor ekstra ille at de nå må redusere driften.

Svar:

Økt brukermedvirkning og styrking av brukernes egne ressurser er avgjørende for den ønskede utviklingen av tjenestetilbudet. Arbeidet for å styrke og ivareta brukere og pårørende er et kontinuerlig arbeid. Etablerte tiltak på brukerfeltet skal derfor videreføres, og et viktig tiltak er Mental Helse Hjelpetelefonen. Hjelpetelefonen er en lavterskel telefon- og nettjeneste for alle som trenger noen å snakke med eller skrive til.

Det er i årets statsbudsjett satt av totalt 52,6 mill. kroner til brukerstyrking og som skal dekke flere tiltak. Av dette mottar Mental Helse Hjelpetelefonen 13 mill. kroner, mot 12,9 mill. kroner i 2009. Jeg vil be Helsedirektoratet samarbeide med Mental Helse for å se på budsjettsituasjonen for 2010, slik at vi kan komme frem til en god løsning for den videre driften av Hjelpetelefonen.

SPØRSMÅL NR. 1411**Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 16. juni 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Den nye jordloven lovfester at jord som eier ikke driver selv skal leies ut på minst 10 års varighet, uten avbruddsmulighet for utleier. Dette har flere uheldige sider, bl.a. ved at planlegging av generasjonsskifter på gårdsbruk kompliseres ved at forrige generasjon må binde opp neste generasjon i uoppsigelige kontrakter i et tidsperspektiv man ikke ser konsekvensene av når det må gjøres.

Er slike resultater av jordloven tilsiktet fra departementets side eller vil statsråden ta skritt for å endre på bestemmelsene?»

Svar:

Endringene i jordloven §§ 8 og 8 a ble vedtatt av Stortinget i 2009 – jf. Ot.prp.nr. 44 (2008-2009) og Innst. O. nr. 90 (2008-2009) – bl.a. med tilslutning fra Høyre. Endringene innebar at tidligere regler om driveplikt som bl.a. fastsatte at driveplikten kunne oppfylles ved bortleie hvis eier forpliktet seg til at avtalen skulle være på minst 10 år, ble flyttet fra odelsloven og konsesjonsloven til jordloven. De nye reglene gjelder alle eiere, ikke bare eiere som nettopp (de

siste 5 år) har overtatt landbrukseiendom. Formålet med flyttingen var bl.a. å gjøre bestemmelsene tydeligere enn før, og slik sikre hensynet til matproduksjon og kulturlandskap på en bedre måte.

Ved lovendringene ble muligheten for å søke fritak fra driveplikt opprettholdt, noe som bl.a. innebærer at det kan søkes dispensasjon fra vilkåret om at avtalen skal være på 10 år dersom eier står overfor et nært forestående generasjonsskifte. Søknader avgjøres av kommunen, og jeg mener at det i slike tilfeller skal mye til for å avslå en søknad.

Det ble vedtatt omfattende endringer i lovgivningen i 2009, og jeg oppfatter det slik at innholdet i reglene om driveplikt har blitt underkommunisert noe i oppfølgingen av endringene. Statens landbruksforvaltning har riktignok arbeidet godt også med informasjon om driveplikten, men det er fortsatt en del usikkerhet mht. hvordan reglene er, og hvordan kommunene kan eller bør praktisere dem. Dette ønsker jeg å gjøre noe med, og departementet arbeider derfor med et nytt rundskriv om driveplikt som forhåpentligvis vil bidra til de nødvendige avklaringene.

SPØRSMÅL NR. 1412**Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 23. juni 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«I Dokument nr. 15:898 (2009-2010) skriver barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken 07.04.2010 at han vil avvente råd fra en interdepartemental arbeidsgruppe før han tar stilling til hvordan vi etter gjeldende rett skal håndtere de surrogatisakene som oppstår og hvilken type informasjon som skal gis.

Vil statsråden nå aktivt gå ut og advare mot at norske borgere benytter slike tilbud, samt spre målrettet informasjon for å forebygge at flere velger det?»

BEGRUNNELSE:

Den 7. april i år svarte statsråden på skriftlig spørsmål fra undertegnede om hvorvidt han ville fraråde norske borgere å benytte seg av tilbud om surrogati i andre land. Statsråden viste i sitt svar til at han har nedsatt en interdepartemental arbeidsgruppe. Gruppen skulle drøfte og komme med anbefalinger til prosedyrer og kjøreregler for hvordan norske myndigheter skal håndtere saker vedrørende barn født av surrogatmor i utlandet etter regelverket som gjelder i dag. I tillegg skulle arbeidsgruppen også komme med forslag til hvordan norske myndigheter kan informere om norsk lovgivning og praksis i forhold til saker

av denne karakter. Statsråden opplyste i det nevnte svaret at det var tatt sikte på at arbeidsgruppen ville komme med sine anbefalinger innen 1. juni i år.

Svar:

Den interdepartementale arbeidsgruppen som skal drøfte og komme med anbefalinger til prosedyrer og kjøregler for hvordan norske myndigheter skal håndtere saker vedrørende barn født av surrogatmor i utlandet etter gjeldende regelverk, skulle ha kommet med sine anbefalinger innen 1. juni i år.

På bakgrunn av disse sakenes komplekse karakter, har Helse- og omsorgsdepartementet bedt Justisdepartementets Lovavdeling om en tolkningsuttalelse vedrørende bioteknologilovens § 7-5 om straff. Arbeidsgruppen ønsker å avvente denne vurderingen før den vil komme med sine anbefalinger. Arbeidsgruppen tar sikte på å levere sin innstilling senest 1. juli i år.

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har i brev 3. juni 2010 til Utenriksdepartementet redegjort for erkjennelse av farskap på norsk utenriksstasjon til barn født av utenlandske mødre. I brevet redegjøres det for bioteknologilovens forbud mot eggdonasjon. Det påpekes at en surrogatavtale ikke kan legges til grunn for etablering av farskap etter norsk rett, og følgelig ikke vil bli anerkjent etter barneloven.

I brevet viser departementet til bioteknologiloven § 7-5 som setter straff for den som ”forsettlig overtrer loven”, at medvirkning straffes på samme måte og at dersom utenriksstasjoner blir kontaktet på forhånd av personer som vurderer bruk av surrogatmor i utlandet, må det gjøres oppmerksom på at dette ikke er lov etter norsk rett. Ambassadene bør derfor fraråde at personer gjennomfører slike avtaler.

Norsk rett inneholder ingen regler som direkte gjelder behandling av saker der barn er født av surrogatmor i utlandet, bortsett fra barneloven § 2 andre ledd som slår fast at en avtale om å føde et barn for en annen kvinne ikke er bindende. De alminnelige regler som gjelder morskap og fastsettelse og anerkjennelse av farskap vil derfor komme til anvendelse i saker hvor barn er født av surrogatmor i utlandet. Det har imidlertid vært usikkerhet om hvordan de generelle reglene skal tolkes i disse tilfellene.

Når det gjelder registreringen i folkeregisteret, vil Skattedirektoratet om kort tid sende ut rundskriv til skattekontorene om registrering i folkeregisteret av barn født av surrogatmor i utlandet. Dette vil legge til rette for ensrettet praksis i tråd med gjeldende rett.

For øvrig vil jeg avvente anbefalingene fra den interdepartementale arbeidsgruppen før jeg tar stilling til hvilke konkrete informasjonstiltak som vil være hensiktsmessig i denne typen saker.

SPØRSMÅL NR. 1413

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 18. juni 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Det mye omtalte Teknologibygget på Kalvskinnet er det eldste prosjektet Statsbygg har i sin portefølje som ikke er gjennomført eller lukket. Forprosjektet var ferdig i 2003. Det er ingen momenter i saken som skal tilsi en videre utsettelse.

Hva vil statsråden gjøre for at prosjektet nå kan bli realisert?»

BEGRUNNELSE:

Høgskolen i Sør-Trøndelag har en nasjonal og regional oppgave å tilby profesjonsutdanninger innenfor teknologi. Høgskolens 3-årige tilbud er et godt alternativ for mange ungdommer og en raskere vei til arbeidslivet enn en mer forskningsrettet lengre ut-

danning på NTNU. Og kandidatene er etterspurt i samfunnet. HiST ønsker å styrke den nasjonale realfagssatsninga gjennom bedre teknologiutdanninger. Satsninga på matteknologi er i tråd med regionens satsning på mat og mange nasjonale og internasjonale utfordringer mht matsikkerhet og matkvalitet.

Det er krevende å opprettholde god studie- og undervisningskvalitet i lokaler som ikke er tilpasset nye læringsformer slik situasjonen er for HiST i dag. Høgskolens leiekontrakter har hatt en nøktern utløpstid i forhold til offentlig behandling av byggeprosjektet. Nyinvestering og funksjonstilpasninger på gamle campuser på Tunga (matteknologi) og Rotvoll (lærerutdanninga) er ikke samfunnsmessige god økonomiforvaltning når Høgskolestyret har fattet vedtak

om flytting. Nybygget på Kalvskinnet betyr at disse campusene kan fraflyttes og matteknologi samlokaliseres i teknologibygget samt lærer/tolk som er planlagt lokalisert i Brygghuset/Scnitelrgården.

Økt antall studenter og nye studieplasser krever tilpasset romkapasitet og bedre læringsfasiliteter, samt et helhetlig omkringliggende tilbud. Student-samskipnaden i Trondheim (SiT) har allerede planlagt nye og framtidsrettede løsninger for kantine, kafé, bokhandel med mer, som vil være en del av det nye Teknologibygget.

En bedre ressursutnyttelse i nye arealer, samt minimalisering av avstanden mellom fagmiljøene innenfor en og samme avdeling, gir et godt grunnlag for tverrfaglig samarbeid. Teknologibygget på Kalvskinnet er også den utløsende faktor for å kunne flytte Avdeling for lærer og tolkeutdanning (ALT) til Kalvskinnet. Dette vil øke det tverrfaglige samarbeidet.

En oppgradert og større campus Kalvskinnet vil gi et bedre studentermiljø sentralt plassert der studentene ønsker det, og derved øke studenttilfredsheten totalt sett. For byen Trondheim, regionen og innbyggerne er en sterk byhøgskole viktig, ikke minst sett i et næringslivsperspektiv og et utviklingsperspektiv.

Det bør nå være regionen Midt-Norge sin tur til å få en tildeling i tråd med dokumenterte behov. De aller fleste høyskolene i Norge har fått realisert sine campusplaner for sammenslåing, ikke minst i storbyene hvor prosessene er godt i gang. Derfor må Teknologibygget snarest bli realisert.

Svar:

Statsbygg utarbeidet et forprosjekt i april 2004 som ble behandlet i kontaktgruppemøte 24. juni 2004. Imidlertid ble prosjektet stilt i bero fordi Høgskolen i Sør-Trøndelag og NTNU sammen ønsket å utvikle en plan for sin bygningsmasse, også kalt Campusprosjektet. Dette prosjektet ble imidlertid terminert i 2008. Det opprinnelige forprosjektet ble derfor tatt fram igjen, gjennomgått og revidert. Det reviderte forprosjektet er nå gjenstand for ekstern kvalitetssikring før det kan fastsettes en kostnadsramme.

Jeg kan forsikre om at dette prosjektet har høy prioritet i departementet. Når prosjektet kan startes, er et bevilgningsspørsmål.

SPØRSMÅL NR. 1414

Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 16. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Marka skytefelt på Lista er nedlagt. Avhendingen fra grunneierne til forsvaret skjedde via en voldgiftsdom som sier: "hvis øvelsesfeltet i framtiden nedlegges, skal de bruk som har avstått grunn ha forkjøpsrett til samme etter takst". Nå ryktes det at Skifte Eiendom ønsker å avhende området til Miljøvernmyndighetene.

Kan statsråden forsikre om at voldgiftsdommen beskrevet i Pantebok A XXII datert 14/4-54 885/57 blir effektivert ved avhendelsen av Marka skytefelt fra Skifte Eiendom?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 11. juni 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll om effektivisering av voldgiftsdom som gir grunneierne forkjøpsrett ved avhending av Marka skytefelt på Lista.

Marka skytefelt er blant de felt som Forsvaret ikke lenger har behov for i sin struktur, og feltet skal avhendes. Før avhending kan skje, må imidlertid skytefeltet ryddes for eventuelle blindgjengere og miljøaneres.

Forsvarsbygg er kjent med voldgiftsdommen fra 1954 som gir grunneierne forkjøpsrett etter takst, og vil ta hensyn til dommen når skytefeltet skal avhendes.

SPØRSMÅL NR. 1415**Innlevert 10. juni 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 16. juni 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Regjeringen har foreslått å redusere tillatt skjenketid med en time til kl. 02.00 og dermed avskaffe nattklubber i Norge. Hovedbegrunnelsen er at lengre skjenketid medfører økt vold. Haugesund bystyre vedtok i 2008 å redusere skjenketidene. Politiet sier til Haugesunds Avis 01.07. 2010 at det ikke er noen endring i sentrumsvolden fra 2008 og 2009, mens man i 2010 har fått en økning.

Ser statsråden at argumentene for redusert skjenketid ikke passer inn i virkeligheten og vil han la kommuner selv bestemme sine skjenketider?»

BEGRUNNELSE:

Kommuner kan i dag selv bestemme skjenketidene innenfor sine kommunegrenser. Mange kommuner har svært ulik praksis og særlig kommuner med et stort kulturliv og reiselivstilbud er avhengig av et bredest mulig servicetilbud.

Det kommunale selvstyret står sterkt i Norge og regjeringen bør tåle og akseptere at ikke alle kommuner er enig med den til enhver tid sittende regjering. Ulike regler kommer av ulike behov og ulike prioriteringer. dagens regelverk har bidratt til en rekke kommuner på selvstendig grunnlag har evaluert og redusert sine skjenketider, mens andre har konkludert at andre tiltak må settes inn for å redusere vold i forbindelse med skjenkesteder.

Slike tiltak kan være synlig politi, Ansvarlig vertskap, en effektiv skjenkekontroll, samarbeid mellom vakter og politi, kameraovervåking, bevisst bruk av lyskilder og utemøbler, natteravnsordninger, organisering og plassering av serveringssteder, taxiholdplasser og busstilbud. I tillegg vil differensierte åpningstider medføre at folk går hjem og står i kø til ulike tider i stedet for at alle står i samme og lengre køer. Regjeringen bør også ta innover seg at mye av volden skyldes folk som er påvirket av narkotika og slike tilfeller vil ikke skjenketider bidra til å hindre.

Dessuten er mange av bråkmakerne nektet inngang på utesteder fordi de er ankommet utestedet i for beruset tilstand gjerne fra et vorspiel. Når disse blir avvist i døren blir de gående rundt omkring og kan bidra til bråk. Det er heller ikke gode nok systemer for å ta seg av folk som blir "kastet ut" av utesteder for vold eller provokasjoner. Mange av disse går rundt og leter etter bråk i gatene etterpå, til tross for at utebransjen har gjort det som er forventet; nemlig å utvise dem. Her er det altså ikke skjenketidene som er problemet.

Jeg vil også understreke at offentlig debatt kan bidra til økt fokus på det personlige ansvar både for seg selv, men også ovenfor venner, for å unngå å bruke vold som løsning på et problem.

En maksimal åpningstid klokken 02.00 vil medføre at folk blir helt til slutt ettersom dette åpenbart er for tidlig for svært mange av de som bruker utesteder og nattklubber. Det vil også resultere i flere nachspiel i boligområder, mulige ulovlige festlokaler, oppblomstring av illegale utesteder og rusbruk uten kontroll.

Statsråden bør finne andre metoder enn å tvinge kommuner til å kreve at alle utesteder skal stenge klokken 02.00. Det er et for stort inngrep i kommunalt selvstyre, men et enda større inngrep i folks rett til å kunne gå ut og kose seg i helgene.

Regjeringen må ikke la et fåtall bråkmakere begrense friheten til 99 % av andre som går på utesteder.

Regjeringen bør også kjenne til at alkoholserving er en inntektskilde for svært mange som tilbyr kulturarrangementer. Uten disse ekstrainntektene vil svært mange arrangementer ikke lengre bli arrangert og vi får et fattigere kulturliv, færre tilbud for publikum og en mer ensartet og lik utelivsbransjen.

Svar:

Økningen i alkoholbruken i befolkningen de senere årene gir store utfordringer, særlig i de større byene. Det er en veldokumentert sammenheng mellom totalforbruket av alkohol og omfanget av alkoholrelaterte skader. De fleste akutte alkoholskadene rammer det store flertallet av befolkningen, ikke bare en mindre gruppe misbrukere. Likeledes er det en velkjent sammenheng mellom alkoholbruk og forekomst av visse typer kriminalitet. Ikke minst sammenhengen mellom alkoholbruk og vold er en av de best dokumenterte sammenhenger man har på dette området. Økt tilgjengelighet til alkohol gir også økt forbruk av alkohol. Også internasjonal forskning viser entydig at det er en klar sammenheng mellom alkoholkonsum og vold og at økt alkoholkonsum gir økt vold.

Dette blir også understreket i NOU 2010:13 Drap i Norge i perioden 2004 - 2009 som nylig er lagt fram. I utredningen refereres det til undersøkelser fra de nordiske land med mer beruselsesdrikking, herunder helgefyll, der andelen alkoholrelaterte voldstiltfeller utgjør 70 - 80 % av voldstiltfellene samlet, mens de i land som USA og Canada utgjør omkring 50 %.

I utredningen understreker utvalget med henvisning til forskningslitteratur at sannsynligheten for å utøve vold øker med økende alkoholinntak og med økende beruselsesfrekvens. Den samme tendens viser seg også når det gjelder risikoen for å bli utsatt for vold.

Drap er den alvorligste form for vold, men også andre former for vold henger hyppig sammen med alkoholkonsum. I nevnte utredning refereres det til undersøkelser som viser at selv om en relativt stor del av alkoholrelaterte slagsmål kan tilskrives en relativt liten gruppe i befolkningen som drikker mest, har man likevel sett at størstedelen av den alkoholrelaterte volden likevel må tilskrives alkoholbrukere som ikke er i en høyrisikogruppe. Dette er etter min oppfatning viktig kunnskap for hvordan vi utformer vår alkoholpolitikk, herunder skjenkepolitikken. Flere kommuner har erfart at lang skjenketid har uheldige konsekvenser, ikke minst når det gjelder forekomst av voldshandlinger nattetid. Lengst mulig skjenketid innen alkohollovens rammer medfører en stor belastning arbeids- og ressursmessig også for politiet.

Kommunene har i dag stor innflytelse på utformingen av den lokale alkoholpolitikken innen de bestemmelsene som ellers framgår av lovgivningen. Alkoholloven fastsetter også i dag maksimaltider for skjenking av alkoholholdig drikk. Det er derfor ikke slik at man fratar kommunene ansvaret for alkoholpolitiske tiltak og ordninger lokalt om maksimaltidene for skjenking av alkohol strammes inn med én time. Jeg har med tilfredshet notert meg at flere kommuner nå bruker alkoholloven til å forebygge vold ved at man bl.a. har kortet inn på skjenketiden om natten. Etter mitt syn er det nettopp det som flere kommuner nå har gjort etter at man har sett de negative konsekvensene, spesielt på sen nattetid, av skjenking helt fram til kl. 03.00.

I denne forbindelsen har jeg fått opplyst fra Politidirektoratet at Haugaland og Sunnhordland politidistrikt gjennom flere år har arbeidet tett med kommunene for å rette oppmerksomheten mot sammenhengen mellom kommunenes skjenkeløyver og de følger dette får for politiets oppgaver og prioriteringer. Politiet der har særskilt rettet oppmerksomheten mot antall skjenkesteder, skjenkekontroll, skjenketider m.v. i Haugesund sentrum. Antall voldssaker man der har registrert var i 2006 123 og i 2007 140, mens det var 109 i 2008 og 107 i 2009. Etter at man registrerte et så stort antall saker i 2007, ble arbeidet med den lokale, alkoholpolitiske handlingsplanen for 2008 -2012 intensivert. Haugesund kommune vedtok planen i mars 2008, der ett av tiltakene var å redusere skjenketiden med en halv time for de ordinære skjenkestedene. Etter det lokale politiets oppfatning er det for tidlig å si noe sikkert om skjenketidens innvirkning på anmeldte voldstilfeller. Det er likevel grunn til å notere seg at antallet registrerte voldssaker i

Haugesund sentrum ikke har gått opp de to siste hele årene man har oversikt over dette, Politiet legger imidlertid vekt på at det betydelige engasjementet i saken har medvirket positivt til at antallet voldsanmeldelser er redusert siden 2007.

For øvrig behøver det nødvendigvis ikke være slik at innskrenking av skjenketiden ikke betyr noe, om det enkelte steder ikke kan påvises noen nedgang i antall anmeldelser når skjenketiden har blitt innskrenket. Innstramming av skjenketiden er ett av flere tiltak man kan iverksette for å gjøre sentrumsstrøk i byene mer trygge. Det kreves et større forskningsarbeid over tid enn for å kunne beskrive utviklingen, når det gjelder forekomsten av vold i byenes sentrumsstrøk og i hvilken grad denne forekomsten eventuelt blir påvirket av en innskrenking i skjenketiden i de områdene, der dette er gjort. Imidlertid har politiet flere steder erfart at sentrumssteder i kommuner der man har innskrenket skjenketiden, har blitt roligere på nattetid og at volden og ordensforstyrrelsene har minket.

Jeg vil i den sammenheng vise til hva man har gjort i Trondheim og hvilke erfaringer man har hatt etter at skjenketiden ble innskrenket med én time fra kl. 03.00 til kl. 02.00 den 1. oktober 2008.¹ En rapport, utarbeidet av Sør-Trøndelag politidistrikt, har man påvist at antall anmeldelser for vold som er registrert i Trondheim sentrum (Midtbyen politisone) der hovedtyngden av skjenkesteder ligger, gikk ned med 22,4 % fra 2008 til 2009, Sammenlikner man to hele år med ulike skjenketider (kl. 03 i 2007 og kl. 02 i 2009), gikk andelen registrerte legemssaker ned med 33,7 % fra 2007 til 2009,¹ rapporten påpekes at nærmere 34 av de registrerte sakene i 2009 skjedde på fredag, lørdag og søndag. Dessuten er det verd å merke seg at antallet legemssaker som skjedde mellom kl. 03 og kl. 04 ble redusert med hele 68 % ett år etter innskjerpingen av skjenketiden. En slik reduksjon representerer en gledelig og vesentlig helsegevinst for potensielle ofre, samtidig som også politiet kan benytte ressursene til andre vesentlige oppgaver. På bakgrunn av ovenstående finner jeg det hensiktsmessig fortsatt å ha sentrale bestemmelser for maksimaltider for skjenking av alkoholholdig drikk som kommunene kan bestemme sine skjenketider innenfor.

Etter min oppfatning er de kommunene som strammer inn når det gjelder skjenkepolitikken, enten det gjelder antall skjenkesteder, kontroll med utskjenking av alkoholholdig drikk eller skjenketiden, på riktig vei for å forebygge kriminalitet som vold og hærverk, i tillegg til å minske risikoen for å bli utsatt for vold. Derfor skal kunnskap om konsekvensene av en liberal salgs- og skjenkepolitikk danne grunnlag for regjeringens forebyggende innsats for å redusere alkoholrelaterte skader og kriminalitet. Jeg vil legge

til rette for at det lokalt fortsatt gjennomføres tiltak for å begrense alkoholbruk og skader. Begrensning i tilgjengelighet og innstramming i salgs- og skjenketider, samt begrense overskjenking, særlig blant ungdom, er slike tiltak. I den forbindelse er videreutvikling og effektivisering av det tverretatlige arbeidet viktig, bl.a. ved å forsterke lokale organer som politiråd og Samordning av lokale tiltak (SUD).

På sikt mener jeg det vil være nødvendig å innhente en samlet oversikt over erfaringene som kommunene, helsevesenet og politiet gjør med tiltak innen alkoholpolitikken, bl.a. med innskrenking av skjenketidene, både når det gjelder kriminalitetsutviklingen og helseskader som følge av kriminalitet,

herunder voldsutøvelse. Endringen bør imidlertid få virke litt over tid før det er hensiktsmessig å iverksette en større evaluering.

Den positive utviklingen med henblikk på nedgangen i antallet voldssaker, kan imidlertid ikke leses uavhengig av den betydelige økningen av politikraften denne regjeringen har lagt til rette for. For 2010 er det bevilget 1.3 milliarder til politiet. I tillegg var det rekordopptak på politihøgskolen med 720 studenter samt at 460 sivile stillinger ble videreført fra kripesepakken. Regjeringen har dermed økt budsjettet for politi og påtalemyndighet med om lag 2,85 milliarder kroner nominelt i perioden 2006–2010.

SPØRSMÅL NR. 1416

Innlevert 11. juni 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 23. juni 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Det vises til svar på dok. 15:1322 (2009-2010), der statsråden ikke ønsker å gå inn i saken, da saken er innklaget for sivilombudsmannen. Sivilombudsmannens brev med avslag er datert 18.02.2010. Begrunnelsen for at statsråden ikke å ville se på saken er dermed basert på feil premisser.

Kan statsråden på nytt gjøre en vurdering av saken/spørsmålet beskrevet i dok. 15:1322 (2009-2010)?»

BEGRUNNELSE:

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=46909>

Svar:

Departementet mottok dessverre ikke kopi av Sivilombudsmannens brev av 18. februar 2010. Jeg var derfor ikke informert om Sivilombudsmannens uttalelse da jeg svarte på spørsmål 1322 til skriftlig besvarelse.

I vedtak av 5. januar 2010 stadfestet Olje- og

energidepartementet fylkesmannen i Østfolds vedtak av 16. september 2008 om samtykke til ekspropriasjon for utvidelse av ryddebeltet langs høyspentledning over nærmere spesifiserte eiendommer i Halden. Departementet bygget avgjørelsen på sakens dokumenter, herunder fylkesmannens vedtak av 16. september 2008 og fylkesmannens oversendelsesbrev av 13. februar 2009 til departementet. I oversendelsesbrevet har fylkesmannen redegjort for hvorfor det ikke er knyttet vilkår til ekspropriasjonsvedtaket i medhold av oreigningslova § 10. I brevet heter det blant annet:

”Av hensyn til anleggseiers behov for å sikre en rasjonell drift av anleggene, vil det etter Fylkesmannens vurdering kun være aktuelt å sette vilkår til det enkelte samtykke til ekspropriasjon når lokale spesielle forhold gjør dette nødvendig.”

Departementet kunne ut fra en skjønnsmessig vurdering den gang ikke se at det var forhold i denne saken som ga grunnlag for å fastsette vilkår etter oreigningslova § 10. Jeg kan ikke se at saken står i en annen stilling nå enn da departementet fattet sitt vedtak.

SPØRSMÅL NR. 1417**Innlevert 11. juni 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 23. juni 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Som eksempelet i begrunnelsen under viser, vektlegger NVE mulige, fremtidige, ikke dokumenterte negative effekter for å kreve konsesjonsbehandling av et minikraftverk.

I hvor stor grad skal slike "potensielle" fremtidige effekter ligge til grunn for NVEs saksbehandling og synes statsråden dette er et godt prinsipp?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med Holtan Kraftverk søknad om et minikraftverk i Fauske kommune. I sin begrunnelse for at dette kraftverket er konsesjonspliktig skriver NVE blant annet:

"- Ved befarung ble det ikke funnet rødlistearter. ... Det heter også at det kan finnes sjeldne og/eller rødlistede arter som ikke er påvist. NVE mener at området kan ha potensial for funn av rødlistearter.

- Selv om det er slik at området langs fallstreknningen i mindre grad blir benyttet i friluftssammenheng, mener NVE at øvre del av utbyggingstreknningen bør kunne inngå i turvandring med utgangspunkt fra Fauske tettsted. NVE må da legge til grunn at området kan ha potensial for turgåing og utøvelse av friluftsliv selv om bruken i dag er mer begrenset."

Disse punktene fører til konklusjonen:

"Allmenne interesser er således negativt berørt i en slik grad at tiltaket behøver konsesjon i medhold av vannressursloven".

Svar:

I vannressurslovens § 8 heter det at

"...ingen må iverksette vassdragstiltak som kan

være til nevneverdig skade eller ulempe for noen allmenne interesser (...), uten at det skjer (...) med konsesjon fra vassdragsmyndigheten."

Med "kan være" må forstås også mulige framtidige virkninger.

Det framgår av forarbeidene til bestemmelsen at:

"Jo mer hypotetiske og fjerne skadevirkningene er, desto lettere vil et tiltak falle utenfor konsesjonsplikten."

Det går altså en grense her for hva det skal tas hensyn til av fremtidige virkninger.

Der tiltakshaver er i tvil kan saken legges fram for NVE som avgjør om tiltaket trenger konsesjon. Tiltakshaver må da sende en melding til NVE med opplysninger om tiltaket og om tiltakets virkninger. På bakgrunn av de fremkomne opplysninger, samt en begrenset høring hos kommune og fylkesmann, fatter NVE vedtak om konsesjonsplikt. I disse sakene foreligger det normalt sparsomt med opplysninger om tiltakets virkninger, og det er ikke gjennomført noen kartlegging av biologisk mangfold slik som ved en full konsesjonsbehandling. Jo mindre dokumentasjon konsesjonsmyndigheten har, desto vanskeligere vil det være å fatte et vedtak om at tiltaket kan gjennomføres uten konsesjon.

Lovbestemmelsen bruker kriteriet "nevneverdig" skade. Det skal derfor ikke så store skader til før et tiltak må vurderes som konsesjonspliktig. I tråd med føre-var prinsippet vil det ofte være nødvendig med nærmere undersøkelser og utfyllende informasjon i saker som berører disse naturtypene. Slike opplysninger vil først kreves framlagt som grunnlag for et konsesjonsvedtak.

Det er uansett verdt å minne om at de aller fleste mini- og mikrokraftverk vurderes av NVE til ikke å ha nevneverdige skader og ulemper for allmenne interesser, og kan gjennomføres uten konsesjon.

Mitt hovedinntrykk er at NVE foretar et balansert skjønn i disse sakene i tråd med gjeldende lovgivning. Er tiltakshaver misfornøyd med et vedtak om konsesjonsplikt, kan det klages inn for departementet.

SPØRSMÅL NR. 1418**Innlevert 11. juni 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 23. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«En betydelig del av riksveinettet er fra 1.1.2010 overført til fylkeskommunene. Det vil dessverre medføre mer bompenger gjennom bompengefinansierte prosjekter, bomringer, veiprising og rushtidsavgift fordi det ikke følger nok statlige midler med vei-overføringen og fordi regjeringen øker sitt politiske press for at kommuner og fylker skal bruke slike virkemidler.

Hvordan vil statens regler om ekstern kvalitetssikring på prosjekter på over 500 mill.kr. bli brukt på fylkeskommunale og kommunale bompengeprojekter?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom regler fra Finansdepartementet sikres ekstern kvalitetssikring av alle store prosjekter over 500 mill. kr. der staten deltar i finansieringen. Når forvaltningsansvar for 17 000 km tidligere riksveier er overført til fylkeskommunene blir det fylkeskommunene som har forvaltningsansvar og finansieringsansvar. Dette vil åpenbart åpne for mer bruk av bompenger. I tillegg kan det dessverre forventes at bomringer til finansiering av såkalte "regionpakker" og "bypakker" blir brukt i økende grad; bl.a. gjennom ferdigstilling av forskrifter om veiprising. Det er viktig at det fortsatt settes krav til bruk av pengene i forhold til mål/ressursbruk gjennom ekstern kvalitetssikring også når staten ikke deltar direkte. Overføring av ansvar til fylkeskommunene bør på ingen måte "frita" prosjekter for krav om ekstern kvalitetssikring. Innenfor såkalte "miljøpakker" er behovet for ekstern kvalitetssikring faktisk enda større enn for enkeltprosjekter fordi det åpnes for en rekke små og mellomstore enkeltprosjekter som hver for seg er mindre enn beløpsgrensen på 500 mil.kr. Felles for alle typer bompengefinansierte prosjekter er at vei-brukerne betaler store summer og økende andeler. I tillegg belastes veibrukerne med store regninger for innkreving og byggelånsrenter. Når veibrukerne med denne regjeringens politikk også kan påregne utvidet bruk av veiprising som jo er permanent ekstra transportskatt er det etter min oppfatning ekstra grunner for at Staten sikrer bedre kvalitetssikring av prosjekter og bruk av innkrevde bompenger enn mindre kon-

troll slik det nå faktisk åpnes for. Jeg håper derfor samferdselsministeren vil følge opp dette for å gi vei-brukerne større trygghet for at innbetalte bompenger faktisk blir brukt på en effektiv måte og til de formål/prosjekter som er oppgitt. I sammenheng med dette ber jeg også statsråden se på en tydeligere og mer systematisk oppfølging underveis og i etterkant av bruken av bompenger med samlet rapportering til Stortinget.

Svar:

Forslag om bruk av bompengefinansiering på det kommunale og fylkeskommunale vegnettet skal fortsatt legges frem for behandling for Stortinget. Det ble ikke gjort endringer på dette punktet da store deler av det øvrige riksvegnettet ble overført til fylkeskommunale myndigheter fra 1. januar 2010.

Ordningen med ekstern kvalitetssikring er en statlig ordning, som primært er etablert for å styrke planleggingen av store statlige prosjekter. Utbyggingsprosjekter på fylkeskommunale eller kommunale veger har dermed i utgangspunktet ikke vært omfattet av kravet til ekstern kvalitetssikring, hva enten det gjelder KS1 eller KS2.

Statlige prosjekter med en forventet kostnad på over 500 mill. kr skal i henhold til dagens rammeavtale gjennom ekstern kvalitetssikring KS2 som grunnlag for Regjeringens fremlegg til Stortinget om bevilgningsvedtak. Det er etablert en praksis, der dette gjelder også for prosjekter på det kommunale og fylkeskommunale vegnettet som foreslås finansiert gjennom bompenger. KS2 har fokus på kostnadsforhold ved prosjektet.

Der det er snakk om en transportpakke i by, stilles det som en hovedregel krav om ekstern kvalitetssikring KS1. Slike transportpakker vil som regel omfatte tiltak innenfor både statlig og fylkeskommunalt/kommunalt ansvarsområde, og vil vanligvis omfatte bompengefinansiering. Det vil i tillegg være krav om KS2 for aktuelle enkeltprosjekter over gjeldende beløpsgrense.

For enkeltstående bompengeprojekter på fylkeskommunalt eller kommunalt vegnett og som ikke faller inn under større utbyggingsprogram/bypakker, vil det normalt være tilstrekkelig med KS2.

SPØRSMÅL NR. 1419**Innlevert 11. juni 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 18. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Betalingsbrikkene som brukes i norske bomstasjoner er knyttet til kjøretøyet, og ikke til brukeren av kjøretøyet. Dette skaper en rekke utfordringer for blant annet bruktbilhandlere som får én bompengefaktura for hver eneste bruktbil de kjører igjennom en bomstasjon. Problemet har økt betraktelig siden Arne Sortevik tok opp spørsmålet i Dokument nr. 15:1366 (2008-2009).

Vil statsråden ta initiativ for å sørge for at betalingskort/betalingsbrikke som nyttes i bomringer/bompengepakker følger bruker og ikke kjøretøy?»

Svar:

AutoPASS-brikken er knyttet til kjøretøyet av flere årsaker. Hovedårsaken er at det skal være mulig å belaste brukeren med rett sum, inkl. rabatt, dersom brikken ikke skulle bli lest ved passering. Registrert eier av kjøretøyet vil i disse tilfellene være den eneste måten å identifisere passeringen på. Å knytte brikken til kjøretøyet gjør det også mulig å skille mellom lette

og tunge kjøretøy. Tilknytning mellom betalingsbrikke og kjøretøy er dessuten hovedregelen for tilsvarende betalingssystemer i Europa. Dette er derfor en forutsetning for internasjonalt samarbeid, for eksempel EasyGo-samarbeidet med Sverige og Danmark.

Privatpersoner kan knytte to kjøretøy til samme AutoPASS-avtale, og næringsdrivende gis anledning til å knytte flere kjøretøy til samme avtale. De som benytter seg av denne muligheten, vil kun motta en faktura for sine registrerte kjøretøy. Statens vegvesen arbeider med å utvikle systemet, slik at det skal bli mulig å endre registreringsnummeret på kjøretøy fortløpende via Internett. Dette vil være en stor forbedring, spesielt for bruktbilhandlere og leiebilselskaper.

Selv om det kan være enkelte fordeler med å knytte brikken til brukeren, er jeg av den oppfatning at den beste løsningen, også for brukerne, er å knytte brikken til kjøretøy. Jeg vil derfor ikke ta initiativ til endringer av dagens ordning.

SPØRSMÅL NR. 1420**Innlevert 11. juni 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 23. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Fremskrittspartiet mener at veibevilgninger først og fremst skal brukes til å forbedre fremkommeligheten, kapasiteten og trafikksikkerheten på det norske veinettet. Ifølge en artikkel i Sarpsborg Arbeiderblad 8. juni 2010 skal busslommene på Nordbyveien FV 581 fylles igjen, slik at bussene skal stoppe i selve kjørebanelen. Resultatet blir redusert fremkommelighet for bilistene og sannsynligvis også flere farlige forbikjøringer.

Mener statsråden at det er riktig å fjerne busslommer på denne måten?»

BEGRUNNELSE:

Saken i Sarpsborg Arbeiderblad 8. juni 2010 om fjerning av busslommer på Nordbyveien Fv 581 føyer seg inn i rekken over avsløringer om veiprosjekter som gjør livet surt for bilistene. Nettavisen har blant annet hatt avsløringer om både den firkantede rundkjøringen i Carl Berner-krysset i Oslo til 286 mill. kroner, og om rundkjøringen i Tjensvollkrysset i Stavanger til 119 mill. kroner som heller ikke har ført til bedre kapasitet. Det går utover livskvaliteten når myndigheten skaper unøvendige køsituasjoner, og norsk næringsliv sliter allerede med svært høye transportkostnader. Selv Albania har nå ifølge OFV passert Norge når det gjelder gjennomsnittshastighet mellom de største byene.

Svar:

Statens vegvesen opplyser at det i forbindelse med asfaltering og etablering av ny kantstein langs fv 581 Nordbyveien i Sarpsborg er foretatt oppgradering av 16 eksisterende bussholdeplasser. Oppgraderingen er gjort som ledd i arbeidet med universell utforming av kollektivtilbudet, i tråd med ett av hovedmålene i Nasjonal transportplan 2010-2019. Østfold er for øvrig ett av de fylkene som er utpekt som pilotfylke når det gjelder universell utforming.

De gamle busslommene på strekningen innfridde ikke dagens krav til universell utforming av bussholdeplasser. Ved å etablere stoppesteder med opphøyd kantstein i flukt med eksisterende fortau, er holde-

plassene blitt mer brukervennlige for flere brukergrupper. Den valgte løsningen, der bussene stanser i kjørebanelen, har latt seg realisere uten å erverve grunn langs vegen. Etablering av større, universelt utformede bussholdeplasser utenfor kjørebanelen, ville medført vesentlig høyere kostnader.

Trafikken på strekningen varierer mellom 2 000 og 7 000 kjøretøy i døgnet (ÅDT), og fartsgrensen er 50 km/time. Det går i dag en buss i timen på strekningen, mens det i rushtiden går to busser. Ombyggingen av bussholdeplassene anses derfor ikke å ha skapt vesentlige framkommelighets- eller trafikksikkerhetsproblemer for andre trafikantgrupper.

SPØRSMÅL NR. 1421

Innlevert 11. juni 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 18. juni 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Som følge av EUs regelverk og prinsippet om "cross-border giving" knyttet til skattefradragsordningen for gaver til frivillige organisasjoner, endrer nå flere land sine nasjonale vilkår i ordningen.

Vil regjeringen i det videre arbeidet med saken se på ulike modeller andre land har valgt, og vurdere hvorvidt liknende modeller kan være aktuelle for den norske ordningen?»

BEGRUNNELSE:

EU-land som har skattefradragsordninger for gaver til frivillige organisasjoner, er nå på ulike stadier i prosesser med å introdusere "cross-border giving" i

sine nasjonale regelverk. Eksempelvis har Danmark, Storbritannia og Finland etablert modeller for å tilpasse seg prinsippet om "cross-border giving", samtidig som nasjonale hensyn søkes ivaretatt. Erfaringer herfra kan være nyttig i vurderingen av hvordan den norske ordningen kan videreføres på en slik måte at en sikrer at formålet med ordningen ivaretas.

Svar:

Finansdepartementet har allerede satt i gang et slikt arbeid. Eksempler fra andre land vil være en del av grunnlaget for den behandling departementet skal foreta.

SPØRSMÅL NR. 1422**Innlevert 11. juni 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 28. juni 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Undertegnede er kjent med at det er behov for ny politihøyskole i Oslo-regionen. Dette har i lengre tid vært planlagt og utredet.

Hva er status og fremdrift i denne saken; hvilke krav til fasiliteter settes, og hvilke geografiske krav har man til lokalisering, samt når blir det fremlagt en sak for Stortinget?»

Svar:

I Politisk plattform for flertallsregjeringen (2009-2013) står at Regjeringen vil igangsette arbeid med nye lokaler i Oslo for politihøgskolen, og etablere ny politiutdanning utenfor Oslo. Jeg har bedt Politidirektoratet om å starte utredning av disse spørsmålene og vil komme tilbake med orientering til Stortinget i de årlige budsjettproposisjonene.

SPØRSMÅL NR. 1423**Innlevert 14. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 18. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En rekke krav må være oppfylt for at arbeidstakere skal ha rett til AFP. Kravene gjelder bl.a. hvor lenge man har vært ansatt i bedriften, lønnsnivået og antall år man har fått godskrevet pensjonspoeng i folketrygden. Det er også et vilkår at man er yrkesaktiv på uttakstidspunktet og har arbeidet i den tariffbundne bedriften de siste tre årene. Informasjon jeg har mottatt tyder på at dersom man har vært syk i lengre perioder i løpet av de siste tre år mister man retten til AFP.

Er dette riktig forståelse av regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har mottatt informasjon om at arbeidstakere, med rett til AFP i utgangspunktet, etter en lengre sykeperiode eller flere korte sykeperioder i løpet av ett år, har fått beskjed fra NAV om at de ikke har rett til å ta ut AFP. Det at en arbeidstaker har vært syk innebærer ikke at han/hun ikke har "arbeidet" - vært tilknyttet bedriften - i sykdomsperioden. Det er også blitt opplyst at enkelte leger kvier seg for å sykemelde folk fordi legen vet at det kan gå ut over AFP rettighetene. Det virker som om dette, hvis det er riktig, er i strid med intensjonene bak AFP-ordningen, nemlig at det skulle være mulig å trekke seg tilbake fra arbeidslivet på en verdig måte uten å måtte bli uførepensjonert dersom man var utslitt. Dersom det er slik at sykdom i løpet av de tre siste årene av et ansettelse-

sesforhold kan føre til at AFP-rettighetene bortfaller bør det informeres om dette på et tidlig tidspunkt og NAV må ha plikt til å informere om forholdet når arbeidstakere i AFP-bedrifter blir sykemeldt.

Svar:

Jeg legger til grunn at spørsmålet gjelder avtalefestet pensjon (AFP) i privat sektor. AFP er, slik det framgår av navnet, en ordning som er nedfelt i tariffavtale mellom partene i arbeidslivet. Dette er altså partenes ordning, selv om staten gir tilskott til arbeidstakernes pensjon, og selv om det i en egen lov (AFP-tilskottsloven) er satt enkelte krav til ordningen for at det skal ytes slikt tilskott. Hovedvilkårene for å ha rett til AFP med statstilskott er fastsatt i AFP-tilskottsloven § 4, blant disse er at man på uttakstidspunktet må være reell arbeidstaker i en AFP-bedrift.

I egne vedtekter har partene bak ordningen, herunder LO og NHO, fastsatt nærmere vilkår for at en arbeidstaker har krav på AFP. Av vedtektene § 3-2 framgår det blant annet at man ikke kan ha vært reell arbeidstaker i AFP-bedrifter i mindre enn 20 pst. stilling i mer enn 26 uker de siste tre årene. Grensen på 26 uker utvides med en periode på ytterligere 26 uker når arbeidstaker i den utvidete perioden har mottatt sykepenger mv. fra folketrygden og samtidig har arbeidet i mindre enn 20 pst. stilling, jf. vedtektene § 3-3.

Slik representanten Reiertsen beskriver, innebærer vedtektsbestemmelsene at man ikke vil ha rett til

AFP dersom man har vært sykmeldt i mer enn 52 uker de siste tre årene før det tidspunktet man ønsker å ta ut AFP fra. Noe forenklet vil det være perioder med sykmeldingsgrad over 80 pst. som teller med i disse 52 ukene, fordi perioder med minst 20 pst. stilling regnes som yrkesaktivitet.

Vedtektene for AFP er fastsatt i fellesskap av partene i avtalene om avtalefestet pensjon. Arbeidsdepartementet kan nekte å godkjenne vedtekter som er i strid med loven, jf. AFP-tilskottsloven § 19, men har ellers begrenset innflytelse over innholdet. Vedtektene er altså i det alt vesentlige opp til partene i arbeidslivet.

Avslutningsvis i begrunnelsen for spørsmålet antydes det at Arbeids- og velferdsetaten (NAV) bør ha plikt til aktivt å informere om mulig bortfall av AFP-

rettigheter ved sykmelding. Jeg vil i den sammenheng vise til at AFP er en privat pensjonsordning, og at NAVs ansvar i hovedsak er begrenset til beregning og utbetaling av ytelsen, se AFP-tilskottsloven § 17. Det er Felleskontoret for LO/NHO-ordningene som vurderer om de vedtektsfestede vilkårene, herunder maksimal periode med mottak av sykepenger, er oppfylt. Det er trolig mest hensiktsmessig at den enkelte arbeidsgiver informerer om vilkårene for rett til pensjon fra bedriftens pensjonsordninger. NAV har heller ikke noe register over hvilke bedrifter som er tilknyttet AFP. Det er Felleskontoret som holder oversikt over hvilke arbeidsgivere som er tilknyttet AFP. Informasjon om vilkårene i ordningen er for øvrig tilgjengelig på Fellesordningen for AFPs nettsider på www.nyafp.no.

SPØRSMÅL NR. 1424

Innlevert 14. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 16. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«NRK Sogn og Fjordane meldte 10. juni at Senter for Livsmestring ikke fikk midler til å realisere sine planer for drift i 2010. Dette er ikke i tråd med en enstemmig helsekomitemerknad i budsjettinnstillingen for 2010. Komiteen ga der full støtte til senterets planer og sa klart at vi var positive til at senteret skulle få midler til å realisere sine planer. Vi overlot til helseministeren å vurdere beløp. Midler skulle tas fra Kap 764 Psykisk helse.

Vil statsråden revurdere departementets beslutning?»

BEGRUNNELSE:

Senteret kan nå ikke realisere de planer som Stortingets helsekomite klart ønsket skulle bli realisert.

Departementet har kun gitt samme beløp som i utviklingsfasen, nemlig 2,5 millioner. Dette betyr at senteret ikke kan gå over i sin planlagte driftsfase som forutsatt. I sin merknad påpekte komiteen også at SfLs videre drift er helt i tråd med den strategi som er lagt fram i samhandlingsreformen.

Svar:

Jeg kan opplyse at Helsedirektoratet har stilt 2,5 mill. kroner til rådighet for Senter for livsmestring for 2010, med forbehold om Stortingets vedtak tilsvarende beløp for 2011.

Tildelingen er forutsatt brukt til forebygging og behandling av lette og moderate psykiske lidelser.

SPØRSMÅL NR. 1425**Innlevert 14. juni 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 21. juni 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«I spørsmål 1299 svarer Statsråden: Mattilsynet vil utarbeide en retningslinje som skal benyttes ved behandling av dispensasjonssøknader for eksport av kongesnegl med for høyt innhold av kadmium.

Når vil disse retningslinjene være klar?»

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål 1299, og vil minne om at problemene knyttet til eksport av kongesnegl henger sammen med at sneglen har et innhold av kadmium som overstiger de gjeldende grenseverdiene for det som er trygg mat. Årsaken til de høye nivåene er ikke forurensing, men at kadmium finnes i sneglens fordøyelsesapparat. Ved å fjerne fordøyelsesapparatet vil kadmiumverdien i muskel være under grenseverdien.

Mattilsynet har utarbeidet en retningslinje til bruk for dispensasjonspraksis ved bruk av ulovlige tilsetningsstoffer og for høye nivåer av visse forurensende stoffer i produkter for eksport. Mattilsynet har nå opplyst at denne også kan anvendes for kongesnegl, men påpeker at det i tillegg er flere forhold som må avklares før det eventuelt kan eksporteres kongesnegl:

Mattilsynet må lage en erklæring (statement) på at det høye kadmiuminnholdet i kongesnegl skyldes sneglens biologi og ikke forurensing.

Denne erklæringen må brukes av næringen for å innhente en tillatelse fra importlandets kompetente myndighet om at de tar imot sneglen og er kjent med hvorfor kongesneglen ikke kan omsettes direkte.

Deretter må virksomheten søke om dispensasjon hos Mattilsynet for å kunne omsette/eksportere sneglen.

Produksjon av kongesnegl er underlagt det samme regelverket som skjell. Dette innebærer at det er strenge krav både til overvåking og åpning og lukking av produksjonsområder. Dette vil være ressurs- og kostnadskrevende for Mattilsynet hvis det blir kongesnegleksport av noe omfang. Blåskjellnæringen betaler i dag et gebyr til Mattilsynet, og det vil derfor være aktuelt å vurdere om overvåking og kontroll av kongesnegl skal gebyrlegges på lignende måte.

Mattilsynet har mange utfordringer som har høyere prioritet enn kongesnegl og har derfor bare i begrenset grad hatt mulighet til å prioritere arbeid knyttet til mulig eksport av kongesnegl.

SPØRSMÅL NR. 1426**Innlevert 14. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 22. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden denne situasjonen og vil statsråden gjøre noe med denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Hagahaugen på Voss som over lang tid har tilbudt rehabiliteringstjenester til Helse Vest får ikke forlenget avtalen. Dermed står et nesten nytt bygg med plass til 40 pasienter samt 42 ansatte med lang erfaring innen rehabilitering uten arbeid fra 1. August. Når en vet at rehabilitering er svært viktig ikke minst og med tanke på den kommende samarbeidsre-

formen virker det temmelig rart å ikke kunne gjøre seg nytte av disse plassene. Og ikke bare tenker jeg Hordaland men også landet ellers. Det må kunne være en mulighet for at det er et behov og ikke minst hjelpe til at tilbudet blir værende.

Svar:

Finansieringsansvar og bestilleransvar for de private opptrenings- og rehabiliterings-institusjonene ble overført til de regionale helseforetakene fra 2006. De regionale helseforetakene inngår avtaler med aktuelle institusjoner etter regelverket for offentlige an-

skaffelser. I oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2010 er det presisert at de skal kjøpe tjenester fra private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner i minst samme omfang som i 2009 for befolkningen.

Når det gjelder det konkrete spørsmålet om Voss Rehabiliteringssenter sin situasjon, har departementet innhentet opplysninger fra Helse Vest RHF, som er referert nedenfor.

Helse Vest RHF opplyser at habiliterings- og rehabiliteringstilbudet i spesialisthelsetjenesten er styrket i 2009 og 2010. Styrkingen har skjedd både i helseforetakene og gjennom kjøp av tjenester fra private tilbydere.

Helse Vest RHF har i vår gjennomført anskaffelse om kjøp av spesialiserte rehabiliteringstjenester. Anskaffelsen er gjennomført i samsvar med lov og forskrift om offentlige anskaffelser. Helse Vest RHF har opplyst at en har benyttet unntaket i forskriften § 2-1 tredje ledd for kontrakter om utførelse av rehabiliteringstjenester som ytes utenfor sykehus.

Av hensyn bl.a. krav til likebehandling av og forutsigbarhet overfor tilbyderne er det utarbeidet anskaffelsesdokumenter der det er stilt kvalifikasjonskrav og nærmere krav til innhold i tjenesten som skal leveres. Det ble oppgitt en økonomisk ramme for anskaffelsen.

I denne anskaffelsen har Helse Vest RHF lagt vekt på økt fagkompetanse og bemanning ved bl.a. å bedre legedekningen. Videre er det stilt krav til at grunnbemanningen skal bestå av flere faggrupper for å oppnå et aktivt og intensivt rehabiliteringstilbud. Det er lagt vekt på å utvikle et mer differensiert tilbud. De nye avtalene inkluderer tilbud til pasienter med større behov for assistanse og stell enn tidligere avtaler. Dette innebærer at pasienter kan starte rehabiliteringsoppholdet tidligere etter et sykehusopphold. Dagtilbud har også blitt inkludert i tilbudet.

Helse Vest RHF mottok til sammen åtte tilbud. To av tilbudene ble avvist. De resterende seks tilbudene ble vurdert opp mot bl.a. tildelingskriteriene kvalitet, pris og tilgjengelighet. Det ble lagt noe mer vekt på kvalitet enn pris og tilgjengelighet.

Helse Vest RHF har opplyst at institusjonenes fysiske utforming kun er ett moment av flere under tildelingskriteriet kvalitet. Under tildelingskriteriet kvalitet ble det særlig lagt vekt på følgende:

- at tjenesten utføres i tråd med beste faglige praksis
- at innholdet i tjenesten i størst mulig grad er aktiv og intensiv rehabilitering
- at fagkompetanse og bemanning er i tråd med tilbudet som ytes
- at tjenesten inngår som en del av en sammenhengende tiltakskjede for pasienten
- at institusjonen arbeider med utvikling av fagkompetansen og tjenesten
- institusjonens fysiske utforming.

I henhold til kravspesifikasjonen skulle tilbydere beskrive ulike sider av sitt behandlingstilbud som omfattet de ovennevnte punktene.

Voss Rehabiliteringssenter AS (tidligere Haga-haugen Rehabiliteringssenter), som eies av Voss kommune, er en av de institusjonene som kom relativt lavt ut på tildelingskriteriet kvalitet. Videre ga Voss Rehabiliteringssenter et pristilbud som lå høyest av alle tilbyderne. Voss Rehabiliteringssenter nådde derfor ikke fram blant tilbyderne som deltok i denne anskaffelsen.

Rammen for anskaffelsen var i utgangspunktet om lag 120 mill. kroner. Rammen ble underveis i anskaffelsesprosessen økt til vel 130 mill. kroner. En økning i denne størrelsesorden kunne gjøres innenfor anskaffelsesregelverkets rammer. Til sammenligning kan det opplyses at det i 2007 ble inngått avtaler med private rehabiliteringsinstitusjoner for om lag 95 mill. kroner. Den samlede kapasiteten i de private opptreningsinstitusjonene er opprettholdt på omlag 235 plasser. Fagkompetansen og bemanningen er styrket, slik at kvaliteten på tjenestene er blitt bedre. Tjenestetilbudet er mer differensiert og er utviklet i en mer spesialisert retning.

Helse Vest RHF meddelte resultatet av anskaffelsen 9. juni 2010, og hvilke tilbydere som en legger opp til å inngå avtale med. Klagefristen var 18. juni 2010. Helse Vest RHF har til hensikt å inngå avtaler i samsvar med meddelelsen, men opplyser at dette avhenger av eventuelle klager og utfallet av disse.

Helse Vest RHF opplyser at en planlegger å gjennomføre suppleringsanskaffelse av spesialiserte rehabiliteringstjenester høsten 2010. Denne vil lyses ut i hele landet. Avtaler som inngås på grunnlag av denne konkurransen vil være basert på betaling etter bruk, og vil redusere bruken av gjestepasientplasser.

SPØRSMÅL NR. 1427**Innlevert 14. juni 2010 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 23. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for status når det gjelder å utbedre parkeringsforholdene ved Råde jernbanestasjon, og vil statsråden ta initiativ til at man kan få på plass tilfredsstillende løsninger?»

BEGRUNNELSE:

Parkeringsforholdene ved Råde jernbanestasjon er av en slik karakter at det er lite tilfredsstillende. Daglig må mange pendlere parkere ulovlig. Kapasiteten er sprenget. Det har vært jobbet med denne saken i flere år, men det er tydelig at man ikke får på plass en løsning. Det er derfor viktig at statsråden engasjerer seg i saken, slik at vi kan få en løsning på parkeringsforholdene.

Svar:

Råde stasjon har i dag ca. 180 parkeringsplasser. En telling fra 2008 viste at det var om lag 300 reisende til/fra stasjonen på hverdager. Jernbaneverket har informert meg om at det arbeides med planer for å forlenge dagens kryssingsspor og plattformer, samt en utvidelse av kapasiteten på parkeringsområdet til minimum 250 parkeringsplasser. Det vil foreligge en hovedplan for disse tiltakene i løpet av høsten 2010, og reguleringsplan, detaljplan/byggeplan og grunn-erverv er tenkt gjennomført innen begynnelsen av 2011. Jernbaneverket anslår en byggetid på om lag 18 måneder, og anlegget skal etter planen ferdigstilles i løpet av 2012.

SPØRSMÅL NR. 1428**Innlevert 14. juni 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 23. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til spørsmål 1567 2008-2009 om konsekvensutredning av ferjefri E39 (Kyststamvei) mellom Stord og Bergen gjennom indre trase via Fusa. Daværende statsråd sa i sitt svar datert 17.9.2009: "Jeg mener det er naturlig at ferjefri løsning innenfor rammen av dagens vedtatte trase for E39 mellom Stord og Bergen er et aktuelt konsept." Arbeidet med KS1 for ferjefri kyststamvei mellom Haugesund og Bergen pågår.

Kan statsråden enten bekrefte at dagens trase er med som aktuelt konsept eller blir inkludert i arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg hitsetter hele svaret fra skr. spm. 1567:

"Svar.

Liv Signe Navarsete: Det er riktig at jeg har lovet at det skal startes utredning for en ferjefri kyststamveg mellom Haugesund og Bergen. KS1 skal stå ferdig som grunnlag for neste Nasjonal transportplan. Dette innebærer utarbeidelse av en konseptvalgutredning

med påfølgende ekstern kvalitetssikring (KS1), ikke konsekvensutredning etter plan- og bygningsloven. Hensikten med en konseptvalgutredning er å gjøre overordnede og prinsipielle vurderinger for utvikling av transportsystemet. Generelt sett vil slike utredninger omhandle prinsipielt forskjellige løsninger som for eksempel bruk av ulike teknologi (ferje, bru/tunnel med flere) eller forskjellige korridorer. En konseptvalgutredning består av fire hoveddeler; behovsanalyse, strategidokument, kravdokument og alternativsanalyse. Disse dokumentene bygger på hverandre. På bakgrunn av behovsanalyse formuleres mål og krav til utvikling av transportsystemet. Når dette er gjennomført vil en søke etter konsepter som oppfyller mål og krav. Aktuelle konsepter skal vurderes/utvikles i samarbeid med berørte myndigheter. Jeg mener at det er naturlig at ferjefri løsning innenfor rammen av dagens vedtatte trase for E39 mellom Stord og Bergen over Tysnes er et aktuelt konsept.

Jeg har grunn til å tro at det arbeidet som nå pågår for fullt med KS1 for ferjefri kyststamvei mellom Haugesund og Bergen ikke omfatter ferjefri løsning innenfor rammen av dagens vedtatte trase for E39 mellom Stord og Bergen. Jeg oppfordrer statsråden til snarest å ta nødvendige grep for å sikre at dette viktige konseptet blir inkludert i KS1-arbeidet. Jeg minner

om at denne traseen er basert på gjeldende politiske vedtak og som ligger i NTP 2010-2019."

Svar:

Når det gjelder prosess for konseptvalgutredninger (KVU) og ekstern kvalitetssikring av konseptvalg (KS1), viser jeg til svar på spørsmål 1567 (2008-2009) fra tidligere samferdselsminister Liv Signe Navarsete. Prosessen med KVU for E39 på strekningen Aksdal

(Haugesund) – Bergen er nå i gang. Arbeidet har ikke kommet så langt at det er tatt stilling til hvilke konsepter som skal vurderes. Det er imidlertid forutsatt at en ferjefri løsning innenfor rammen av dagens vedtatte trasé for E39 mellom Stord og Bergen over Tysnes, skal vurderes som ett konsept. Jeg har fått opplyst fra Statens vegvesen at denne forutsetningen er lagt til grunn i KVU-arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1429

Innlevert 14. juni 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 21. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvilke initiativ er tatt fra regjeringens side for å rekruttere flere lærebedrifter/læreplasser fra høsten 2010, og hva er status når det gjelder utviklingen i antall læreplasser i hhv. statlig, kommunal og privat sektor sammenlignet med behovet ved inngangen til sommeren?»

BEGRUNNELSE:

Om få dager avsluttes inneværende skoleår og mange elever i yrkesfaglige studieprogram opplever usikkerhet om hvorvidt de vil få læreplass slik de ble forespeilet ved opptak til videregående opplæring. Karlsen-utvalget har pekt på nødvendigheten av en samfunnskontrakt mellom myndighetene og arbeidslivet for å skaffe nok mange læreplasser uten at dette er blitt fulgt opp av regjeringen. Ved behandlingen av "Utdanningsmeldinga" var det en samlet komité som understreket viktigheten av læreplass etter vg2 for de yrkesfagelevene som ønsker det, fordi mangel på læreplasser for disse elevene ofte er ensbetydende med at de blir i å gjenfinne i frafallsstatistikken. Statsråden har forsikret Stortinget om at regjeringen vil ta initiativ for å rekruttere flere lærebedrifter, og er konkret blitt utfordret på at statlige virksomheter tar inn svært få læringer.

Svar:

Arbeidet for flere læreplasser og økt gjennomføring i videregående opplæring er høyt prioritert. Fullført videregående opplæring er den plattformen flest mulig bør ha for å være rustet for deltakelse i arbeidslivet.

Fag- og yrkesopplæringen er en svært viktig del

av det norske utdanningssystemet og en sentral leverandør av fremtidens arbeidskraft. Gode fagarbeidere er forutsetningen for et bærekraftig og velfungerende samfunns- og næringsliv i tiden fremover. En viktig jobb for regjeringen er derfor å sørge for både høy kvalitet på opplæringen og at mange nok velger en fagopplæring. Det vil være et stort behov for faglært arbeidskraft i tiden fremover.

For å øke gjennomføringsgraden i videregående opplæring har det vært et kontinuerlig fokus på behovet for flere læreplasser. Det er en stor utfordring at et betydelig antall ungdom ikke gjennomfører videregående opplæring blant annet fordi de ikke får læreplass. Mulighetene til å få læreplass og dermed å kunne fullføre videregående opplæring er av stor betydning for å sikre en stabil arbeidsmarkedstilknytning.

Selv om utviklingen i antall lærekontrakter og andelen formidlede til læreplass har vært positiv de senere årene, er det hvert år en andel av søkerne som ikke blir formidlet til læreplass. Søkertallene til læreplass høsten 2010 foreligger, mens formidlingstallene først vil være tilgjengelige per 1. august, 1. september og 1. oktober 2010. Anslagsvis 80 prosent av kontraktene inngås i privat sektor og 20 prosent i offentlig sektor.

I Politisk plattform for flertallsregjeringen 2009-2013 står det at regjeringen vil forsterke samarbeidet med partene i arbeidslivet for å få nok læreplasser og stille krav til offentlige virksomheter om å ta inn læringer. I St. meld. nr. 44 (2008-2009) Utdanningslinja står det at regjeringen vil ta initiativ overfor alle aktuelle parter for å fornye samfunnskontrakten om forpliktelsen til å opprette læreplasser og vil utarbeide en strategi for læreplasser i offentlige virksomheter. Vi vil ta et initiativ overfor aktuelle parter for å for-

nye samfunnskontrakten om forpliktelser til å opprette lære plasser. Med en ny samfunnskontrakt kan vi gi fag- og yrkesopplæringen økt politisk oppmerksomhet, understreke lærlingordningens betydning for norsk nærings- og samfunnsliv, revitalisere og forankre partenes ansvar i utdannings- og kompetansepolitikken og bidra til at flere fullfører videregående opplæring. Innholdet i samfunnskontrakten vil bli utformet i nært samarbeid med partene i arbeidslivet.

Jeg legger opp til å snarlig invitere alle hovedsammenslutningene i arbeidslivet til et samarbeid. Prosessen forankres med et første møte med alle par-

tene som Statsministeren og jeg sammen inviterer til. Det vil bli arbeidet med sikte på å ferdigstille en kontrakt innen 15. oktober.

Det er viktig at statsforvaltningen tar sin del av ansvaret for flere lære plasser. Staten som arbeidsgiver slik, på lik linje med arbeidsgiverorganisasjonene, ta sin del av ansvaret for å fremskaffe lære plasser for fremtidige fagarbeidere. Alle departementer og alle underliggende etater og virksomheter i statsforvaltningen skal kartlegge hvilke lærefag som er aktuelle for inntak av lærlinger og sette egne måltall for antall lærlinger i det enkelte lærefag.

SPØRSMÅL NR. 1430

Innlevert 14. juni 2010 av stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen

Besvart 18. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I forhold til utbedringene av E6 vest for Alta viser det seg at Regionvegsjef Torbjørn Naimak og Statsråd Kleppa ikke er omforent om hva som sto i gjeldende NTP, eller prosjektets finansiering og fremdrift. For lokalpolitikkerne i Alta og resten av Finnmark blir det vanskelig å saksorientere seg i forkant av vedtak.

Hva vil statsråden gjøre for å realitetsorientere vegsjef og lokalpolitikere i forhold til denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Etter orientering fra Regionvegsjef Torbjørn Naimak vedtok Alta kommunestyre å si nei til bompengefinansiering av E6 utbedringene. Dette på bakgrunn av informasjon fra nevnte vegsjef Naimak om at dette bare ville ha innvirkning på den siste parsellen, og at de andre ville få oppstart og progresjon som planlagt. Dette viser seg ikke å være korrekt.

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det lagt til grunn delvis bompengefinansiering av utbyggingen av E6 nærmest Alta, dvs. strekningen Møllnes – Kvenvik – Hjemmeluft. I Prop. 1 S (2009-2010) legges det opp til anleggsstart på denne strekningen høsten 2010, forutsatt tilslutning til et opplegg for delvis bompengefinansiering av utbyggingen. En avgrensing av utbyggingen til strekningen Møllnes – Kvenvik er omtalt som en aktuell løsning dersom endelig avklaring av et bompengepoeplegg skulle vise seg å ta lang tid. Det forutsettes

imidlertid at Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til dette når nærmere avklaringer foreligger.

I møte i kommunestyret 22. februar 2010 sluttet Alta kommune seg til videre utredning av delvis bompengefinansiering av en Altapakke, men forutsetter at utbyggingen av E6 vest for Alta skal fullfinansieres med statlige midler. Prosjektet er dermed ikke fullfinansiert. Dersom vi godtar delvis utbygging av et prosjekt som er forutsatt delvis bompengefinansiert, kan dette få konsekvenser for mange prosjekter som ligger inne i Nasjonal transportplan 2010-2019. Dessuten strider dette mot målet om mer sammenhengende utbygging av lengre strekninger. Målet om sammenhengende utbygging gjelder også for delstrekninger som ledd i større utbyggingsprosjekter. Dette er bakgrunnen for at utbyggingen av E6 på strekningen Møllnes – Kvenvik - Hjemmeluft utsettes inntil en plan for fullfinansiering av prosjektet foreligger. Jeg er i kontakt med både Alta kommune og Statens vegvesen om videre håndtering av saken.

Statens vegvesen opplyser at regionvegsjefen i Region nord anbefalte Alta kommune å gå inn for delvis bompengefinansiering av E6 på strekningen Møllnes – Kvenvik – Hjemmeluft gjennom en framtidig Altapakke, i tråd med det som er lagt til grunn i St.meld. nr. 16 (2008-2009). På grunnlag av formuleringene i Prop. 1 S (2009-2010) har imidlertid regionvegsjefen også vist til muligheten for å avgrense utbyggingen til strekningen Møllnes – Kvenvik, men han advarte samtidig om at et nei til delvis bompengefinansiering av E6-strekningen nærmest Alta kunne føre til utsettelse av prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1431**Innlevert 14. juni 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 24. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til at eldre, langtidssyke og uføre som innlegges i institusjon i langt større grad får mulighet til å motta delvis offentlig finansiert tannbehandling fra den tannlegen de har hatt gjennom et langt liv?»

BEGRUNNELSE:

I lov om tannhelsetjenester § 1-3 c slås det blant annet fast at grupper av personer som mottar institusjonstjenester f. eks gjennom langtidsopphold på sykehjem skal ha et offentlig tannhelsetilbud fra fylkeskommunen. Forebyggende arbeid prioriteres før behandling. Behandling ytes i prioritert rekkefølge til de gruppene loven nevner innenfor de økonomiske rammene som fylkeskommunen til en hver tid stiller tilgjengelig. Eldre får bedre og bedre tannhelse. Mange har gått fast hos sin tannlege opp til to ganger i året gjennom mange år. I det disse personene får vedtak om langtidsopphold tar det offentlige i dag over store deler av disse pasientenes selvbestemmelses muligheter. En vet at eldres tannhelse forfaller raskt etter institusjonsinnleggelse. Pasientene trekkes av kommunen for opptil 85 prosent av sine trygdeutbetalinger og har lite igjen til å kjøpe tannhelsetjenester privat. De blir prisgitt det offentlige tilbudet fra fylkeskommunen. Etter undertegnede oppfatning burde pasientene ha mulighet til å fortsatt få tannbehandling hos sin faste tannlege og at denne refunderes etter gitte satser. Dette ville gitt disse pasientene en større verdighet. De ville komme til en tannlege som var kjent med deres tannstatus og det ville lettet presset på offentlige tannklinikker.

Svar:

Siden tannhelsetjenesteloven trådte i kraft i 1984 har det vært opp til den enkelte fylkeskommune å inngå avtale med privatpraktiserende tannleger for å løse de lovpålagte oppgavene. Dette framgår av tannhelsetjenesteloven § 1-1 jf. § 4-1. I forbindelse med oppfølgingen av Stortingets bevilging av midler til

fylkeskommunene for å yte gratis tannhelsehjelp til rusmiddelavhengige, er jeg kjent med at mange fylkeskommuner har inngått avtaler med privatpraktiserende tannleger.

Helsedirektoratet har over 3-4 år gitt tilskudd til Buskerud fylkeskommune til et forsøk med systematisk samarbeid mellom den offentlige og private tannhelsetjeneste ved kjøp av tjenester fra privatpraktiserende tannleger i Hallingdal. Dette prosjektet hadde som mål å gi nødvendig tannhelsehjelp til alle eldre, langtidssyke, uføre i institusjon og hjemmesykepleie samt pasienter innenfor psykisk helsevern i området. Prosjektet bidro blant annet til at andelen som benyttet seg av retten til gratis tannhelsehjelp, ble fordoblet. Resultatene fra prosjektet har blitt formidlet videre til de andre fylkeskommunene. Både departementet og Helsedirektoratet har i flere sammenhenger oppfordret fylkeskommunene til å involvere de privatpraktiserende tannlegene i det offentlige tannhelsearbeid gjennom inngåelse av avtaler.

”St.meld. nr. 35 (2006-2007) Tilgjengelighet, kompetanse og sosial utjevning. Framtidas tannhelsetjenester”, kapittel 13, omhandler styrkede forbrukerrettigheter og god prispolitikk. Regjeringen tilrår at personer over 18 år med rettigheter etter tannhelsetjenesteloven skal ha rett til å velge mellom offentlige og private tjenesteytere, og at denne rettigheten blir nedfelt i lov. Det framkommer også at regjeringen vil komme tilbake til dette i forbindelse med senere lovarbeid.

Helse- og omsorgsdepartementet har igangsatt et arbeid med revisjon av lov om tannhelsetjenesten. I dette arbeidet inngår spørsmålet om lovfesting av pasientens rett til å kunne velge behandler. Erfaringene fra prosjektet i Hallingdal og erfaringene med fylkeskommunenes kjøp av tjenester knyttet til tannbehandling til rusavhengige vil i denne sammenhengen bli særlig vurdert. Jeg vil også se på hvordan ordningen med fritt valg av behandler har fungert i våre nærmeste naboland. Etter offentlig høring av forslag til revisjon av tannhelsetjenesteloven, vil lovproposisjon bli lagt fram for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1432**Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 28. juni 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Ifølge Smaalenenes Avis 15. juni 2010 avdekkes det at det ikke var mulig å komme gjennom på telefon til politiet ved en trafikkulykke i Askim dagen før. Etter ny organisering av politiet i Follo denne våren går nå alle henvendelser til Ski politistasjon.

Hva vil statsråden bidra med for at innbyggerne skal oppleve sikkerhet og trygghet i akutte situasjoner?»

BEGRUNNELSE:

Fra avisa siteres en som opplevde den konkrete situasjonen slik:

"Det var ikke mulig å komme gjennom til politiet. Vi prøvde 112, vi prøvde 02800 og vi prøvde å ringe politistasjonen direkte. Vi kom rett og slett ikke gjennom."

Leder for fellesoperativ enhet, politiinspektør Olav Unnestad sier til avisa at politiet har for lite folk til å svare på nødanropene.

Når folk ikke får kontakt med politiet ved å ringe nødtelefon, skaper dette utrygghet.

Svar:

Det er alvorlig når publikum ikke kommer igjenom på nødnummeret til politiet. Spørsmålet har vært forelagt Politidirektoratet, som igjen har forelagt det for Follo politidistrikt opplyser at de kl. 13.42 mottok en 02800-oppringing. Vedkommende fortalte politiets sentralbord at det dreide seg om en trafikkulykke uten personskaade, og ble deretter satt over til operasjonssentralen på vanlig måte. Det var på det tidspunkt kø på 02800-linjen på operasjonssentralen, og vedkommende la på etter to minutter. Vedkommende ringte deretter politiets nødnummer 112, men la på etter 42 sekunder. Vedkommende ringte kl 13.48 politiets nødnummer 112 på nytt, og da svarte operasjonssentralen etter fem sekunder. Samtalen varte i snau 3 minutter, og politiet rykket ut.

Politimesteren opplyser at politiet i Follo har, og skal ha, en fullt ut pålitelig nødtjeneste. Alle nødtelefoner blir besvart og mer enn 90 prosent av dem i løpet av 20 sekunder. Det faktum at den første 112-telefonen ikke ble besvart i løpet av 42 sekunder er et unntak fra distriktets interne mål og prioriteringer, og politimesteren har derfor undersøkt hvilke oppgaver de ansatte var opptatt med i det aktuelle tidsrom.

Unntaket har sin forklaring i en situasjon som i

korte trekk dreide seg om å løse oppgaver som politiet vurderte som viktige.

Politidistriktet presiserer at hendelsen ikke har sammenheng med den pågående omorganiseringen. Bemanningen på operasjonssentralen den aktuelle dag var en normalbemanning i politiet med en operasjonsleder og to sambandsoperatører, som alle besvarer henvendelser.

For å bedre tjenestetilbudet lokalt ønsket Regjeringen Stoltenberg en viss oppmyking i sentrale føringer for lokal organisering. Dette var et ønske Stortinget ga sin tilslutning til i forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 42 (2004-2005) Politiets rolle og oppgaver, jf Innst. S. nr. 145 (2005-2006) hvor det blant annet står at "Komiteen mener at det skal være en viss mulighet for oppmyking av rammene for å organisere polititjenesten lokalt for å sikre rekrutteringen av politiutdannet personell og bedre tjenestetilbudet lokalt. (...) Komiteen ønsker å åpne for justering i organiseringen lokalt med begrensede forsøk i utvalgte distrikter."

Departementet har senere fulgt opp Stortingets ønske, og etablert to prøveordninger, i henholdsvis Hordaland og Follo politidistrikt. Hordaland politidistrikt iverksatte sin prøveordning i 2008, mens prosessen i Follo har vært noe mer omfattende og tatt mer tid.

Den nye organisasjonsmodellen i Follo politidistrikt ble iverksatt fra årsskiftet 2009/2010, og innebærer en reduksjon i antallet geografiske enheter fra 13 til 2. Organisasjonsmodellen er av politimesteren beregnet å bety en styrking av polititjenesten med ca 18 årsverk. Dette er omdisponering fra administrasjon og ledelse til politioperativt og publikumsrettet arbeid. Det betyr at den operative tjenesten er styrket med minst en patrulje døgnet rundt. En styrking og rendyrking av årsverkene innen etterforskning vil gi bedre kvalitet, kontinuitet og effektivitet. Videre vil den nye modellen kunne gi en effektiviseringsgevinst på om lag 9 millioner kroner etter seks års drift. Samlet betyr det økt trygghet for innbyggerne i politidistriktet, og ikke mindre som representanten antyder.

Regjeringen har i perioden 2006-2010 prioritert en påkrevd styrking av politi og påtalemyndighet. Budsjettet er økt fra 8,7 milliarder kroner i 2006 til 11,6 milliarder kroner i 2010. Dette er en vekst på 2,9 milliarder kroner (32,8 prosent). I 2010 ble budsjettet økt med hele 1,3 milliarder kroner (trekker man fra pris- og lønnsjustering er veksten nærmere 1,2 milliarder kroner). Dette er tidenes største økning i politi-

budsjettet. Budsjettet til Follo politidistrikt er økt fra 192,8 millioner kroner i 2009 til 209,5 millioner kroner i 2010, en økning på 16,7 millioner kroner, eller 8,7 prosent.

Deler av den budsjettmessige styrkingen har gått til å øke bemanningen. Regjeringen har i perioden valgt å legge til rette for økt bemanning gjennom rekordhøye studentopptak til Politihøgskolen, ny særavtale om arbeidstidsbestemmelser inngått i 2009 som representerer en ressursøkning på anslagsvis 230 årsverk og 460 nye sivile årsverk i regjeringens tiltakspakke. Politidirektoratet melder at de 460 sivile årsverkene har frigjort 288 politiårsverk.

Nye tall fra Fornyings-, administrasjons- og kir-

kedepartementet viser at det nå er 1 637 flere årsverk i politi- og lensmannsetaten enn da regjeringen Stoltenberg tiltrådte høsten 2005. Det siste året er det, inkludert effekten av ny særavtale om arbeidstidsbestemmelser, blitt nær 1 000 flere årsverk i etaten. Til sammen gir dette et betydelig løft for politiet.

Avslutningsvis vil jeg vise til den resultatreform som er igangsatt. Reformen, som skal gjennomføres i perioden 2010-2013, skal bidra til en mer effektiv og målrettet utnyttelse av de til enhver tid tilgjengelige ressurser. Reformen er bredt anlagt, og omfatter tiltak på en rekke områder. Hovedmålet for reformen er redusert kriminalitet, økt oppklaring og et mer nært og sterkt politi.

SPØRSMÅL NR. 1433

Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 25. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Domstolsadministrasjonen har nå vedtatt at det ikke skal innføres et forbud mot hijab, kors eller andre religiøse og politiske symboler i norske domstoler. Dermed brytes en lang norsk tradisjon om at dommerne skal opptre nøytralt og være likt kledt. Det åpnes derfor for at norske domstoler kan få et religiøst preg og at tiltalte kan få inntrykk av å stå overfor for eksempel en muslimsk domstol.

Vil statsråden nå ta initiativ overfor Stortinget ved at bruk av slike symboler blir forbudt i norske domstoler?»

Svar:

Jeg vil først understreke betydningen av at domstolene og dets dommere til enhver tid har høy tillit i samfunnet. Dommere skal utøve sin dommergjerning på en måte som inngir tillit og respekt. Det følger videre av de etiske prinsippene for dommeratferd at en dommer skal opptre slik at det ikke med rimelighet kan stilles spørsmål ved dommerens nøytralitet. Domstolene skal i første rekke ivareta denne tilliten

gjennom å treffe korrekte, velbegrunnede og forståelige avgjørelser til riktig tid. Domstoler og dommere skal være objektive og nøytrale. Dette objektivitetsidealet er norske dommere seg svært bevisst. Måten retten og dommerne fremtrer på, kan ha betydning for tilliten. Dersom religiøse eller politiske symboler benyttes i retten, kan dette i noen saker skape mistanke om at religiøse eller politiske holdninger påvirker avgjørelsen, med den følge at tilliten til domstolen blir svekket.

Spørsmålet om adgang til å bruke religiøse og andre symboler i retten kan reguleres av Stortinget ved lov. Jeg mener det er et tungtveiende hensyn at mest mulig like retningslinjer legges til grunn når det gjelder bruk av religiøse hodeplagg og symboler i politi og domstol. Som kjent er det ikke åpnet for bruk av hijab i politiet.

Jeg vil sette meg nøye inn i Domstoladministrasjonens styrevedtak og den nærmere begrunnelsen for dette, for så å legge saken fram for Stortinget på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1434**Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 23. juni 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Pareto har for et år siden lagt frem en rapport om Store Norske bestilt av NHD. En rapport som iflg. TV2 konkluderer med at dårlige avtaler inngått av selskapet kan true selskapets fremtid.

Hvorfor er denne rapporten fortsatt hemmeligstempelt, og hvilke tiltak er satt i gang i løpet av det året statsråden har hatt kjennskap til rapporten?»

Svar:

Nærings- og handelsdepartementet mottok i mars 2009 en rapport fra Pareto Securities, "Rådgivning ifm. bedriftsøkonomisk gjennomgang av Store Norskes planer for videre kulldrift på Svalbard". Rapporten ble innhentet som et ledd i departementets ordinære eieroppfølging i tilknytning til spørsmålet om videre kulldrift på Svalbard etter at nåværende kullressurser i blant annet Svea Nord gruven er uthentet (også kalt "Lunckefjellprosjektet").

Bruk av ekstern rådgiver for å vurdere det såkalte Lunckefjellprosjektet er omtalt i blant annet St.meld. nr. 22 (2008-2009) - Svalbard, samt i Nærings- og

handelsdepartementets budsjettproposisjon for 2010 der også rapporten omtales.

Rapporten ble lagt på offentlig postjournal da den ble mottatt, og ble videresendt selskapet til orientering. Innsynsbegjæringer på rapporten er blitt behandlet på ordinær måte. Det ble ikke gitt innsyn i rapporten fram til mars 2010 ettersom den blant annet inneholder forretningssensitiv informasjon om Store Norskes kullvirksomhet samt råd og vurderinger fra Pareto Securities om avtaler som Store Norske har vært (og delvis fortsatt er) i reforhandlinger om. Etter en meroffentlighetsvurdering, hvor det ble vektlagt den tid som var gått og at opplysningene i rapporten ikke lenger ble vurdert like forretningssensitive, ble TV2 gitt innsyn i april 2010. Senere innsynsbegjæringer er innvilget på ordinær måte.

Departementet har i sin kontakt med selskapet understreket viktigheten av at styret og selskapets ledelse følger nøye opp den avtalegjennomgang som nå pågår fra selskapets side, herunder at styret foretar selvstendige vurderinger mht. nødvendige tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1435**Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 23. juni 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Har fiskeri- og kystministeren vurdert de utilsiktede virkninger en skjerpet losplikt kan få med eksempelvis å tvinge transport av farlig last fra skip over til biltransport, og hvilke eventuelle grep vil statsråden ta for å motvirke en slik utvikling?»

BEGRUNNELSE:

På mitt spørsmål dokument nr. 15:1325 om hypig losplikt og høye infrastrukturgebyr svarer statsråden at forslaget til endringer er vurdert å medføre en samlet reduksjon i den lospliktige trafikken med i overkant av 10 prosent, og en anslagsvis reduksjon i de årlige kostnadene med ca. 29 millioner kroner.

For skip som fører farlig last eller som har frem-

drift basert på gass kan det likevel se ut som om forslaget medfører en innskjerping av losplikten. Der- som jeg tolker forslaget riktig skal disse ha los ombord i alle lospliktige farleder og kan således ikke benytte seg av farledsbevisordningen. Dette til tross for at navigatøren i mange tilfeller er kjent med leden minst like godt som losen.

En slik innskjerping vil medføre kostnadsøknin- ger som igjen kan få følger for transport av eksempelvis oljeprodukter, kjemikalier og gass og negativt på- virke den miljøvennlige satsingen på skip med gass- drift.

Resultatet av dette kan i verste fall bli at transpor- ten av såkalt farlig last kan bli tvunget over fra kjø- l til transport med bil på land.

Svar:

Som jeg viste til i brev av 7. juni 2010 som svar på spørsmål nr. 1325 fra stortingsrepresentant Vaksdal om gebyrer og losplikt, følger Regjeringen opp målsetningen i regjeringserklæringen om å stimulere til vekst i sjøtransporten ved oppfølging av St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 og de årlige budsjettforslag. I Nasjonal transportplan er det blant annet lagt vekt på lettelse i gebyr- og avgiftsbelastningen og gjennomgang av lostjenesten.

Ny havne- og farvannslov trådte i kraft 1. januar 2010. Den nye loven vil bidra til bedre rammebetingelser for havnevirksomhet.

Videre er arbeidet med å følge opp målsetningen om et lavere gebyr- og avgiftsnivå for sjøtransport igangsatt med regjeringens budsjettforslag for 2010, jf. Prop. 1 S (2009-2010) for Fiskeri- og kystdepartementet. I Prop. 1 S (2009-2010) har regjeringen foreslått å fjerne årsavgiften for havnesikkerhet og redusere kystgebyrets dekningsgrad for utgifter til navigasjonsinfrastruktur. Stortinget sluttet seg til dette. En ytterligere reduksjon må følges opp i de kommende budsjettprosesser gjennom planperioden

Forslag til endringer som følge av gjennomgangen av lostjenesten er nå ute på høring med svarfrist 8. juli 2010. Høringsforslaget er blant annet basert på rapporten fra Det Norske Veritas om lospliktreglene. Fartøy med farlig eller forurensende last har strengere bestemmelser for losplikt enn øvrige fartøy. Dette gjelder både i eksisterende lospliktbestemmelser og i forslag til ny forskrift. Bestemmelsene er begrunnet med at miljøkonsekvensene ved en eventuell ulykke vil være større for disse fartøysgruppene.

For fartøy med farlig eller forurensende last er det i høringsforslaget innarbeidet endringer som im-

plementerer endringer i MARPOL (International Convention for the Prevention of Pollution From Ships) som trådte i kraft 1. juli 2007. MARPOL er en internasjonal konvensjon som Norge har forpliktet seg til å følge. Behandlingen av farlig eller forurensende last er i lospliktbestemmelsene basert på MARPOLs kategorisering av forurensningsstoffer. Når det foretas endringer i MARPOL medfører dette tilsvarende endringer i lospliktbestemmelsene. Blant annet er det foretatt endringer i hvilke forurensningskategorier som benyttes. Det har også kommet til nye stoffer som tidligere ikke har vært kategorisert som forurensende.

Det tillegges at enkelte fartøysgrupper med farlig eller forurensende last kan seile med farledsbevis i henhold til høringsforslaget, avhengig av lastetype og fartøysstørrelse. Videre presiseres at lospliktbestemmelsene er knyttet til fartøysstørrelse og lastetype, og ikke fremdriftssystem som eksempelvis gassdrevet maskineri.

Selv om høringsforslaget ut fra miljøhensyn viderefører strenge bestemmelser for fartøyer med farlig eller forurensende last, er det foreslått lettelse i losplikten for andre fartøysgrupper. Samlet er forslagene vurdert å medføre en netto reduksjon i den lospliktige trafikken med i overkant av 10 pst., og en anslagsvis reduksjon i de årlige kostnadene med ca. 29 mill. kroner. Lostjenesten er 100 pst. brukerfinansiert. Anslåtte kostnadsreduksjoner vil derfor komme skipsfarten til gode.

De igangsatte tiltakene, som nytt regelverk for havner og farvann, reduksjon i gebyr og avgiftsnivået for sjøtransport og ny forskrift for losplikt, vil bidra til bedre rammebetingelser for sjøtransporten. Dette er i tråd med målsetningen i regjeringserklæringen om å stimulere til vekst i sjøtransporten.

SPØRSMÅL NR. 1436

Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 22. juni 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil regjeringen innføre forskrift med hjemmel i plan- og bygningsloven § 31-4 om kommunenes adgang til å gi pålegg om sikring, istandsetting og vedlikehold av bevaringsverdige bygninger i forbindelse med at den nye plan og bygningsloven trer i kraft?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandling av Ot.prp. nr. 45 (2007-2008) Om lov om planlegging og byggesaksbehandling, fikk følgende forslag tilslutning av alle partiene i kommunal- og forvaltingskomiteen på Stortinget:

"Stortinget ber Regjeringen gi forskrift med hjemmel i plan- og bygningsloven § 31-4 om kommunenes adgang til å gi pålegg om sikring, istandsetting og vedlikehold av bevaringsverdige bygninger. Forskriften skal iverksettes samtidig med loven."

Loven skal etter planen tre i kraft 1.7.2010.

Svar:

I Stortingets anmodningsvedtak står det at forskriften fortrinnsvis skal tre i kraft samtidig med resten, jf. vedtak nr. 282, 24. mars 2009, der det heter:

«Stortinget ber Regjeringen gi forskrift med hjemmel i plan- og bygningsloven § 31-4 om kommunenes adgang til å gi pålegg om sikring, istandsetting og vedlikehold av bevaringsverdige bygninger. Forskriften skal fortrinnsvis iverksettes samtidig med loven (jf. Innst. 0. nr. 50).»

Kommunal- og regionaldepartementet uttalte i brev til Stortinget 19. august 2009:

«Kommunal- og regionaldepartementet har nå igangsatt arbeidet med den nevnte forskrift i samarbeid med Miljøverndepartementet. Det tas sikte på å sende utkast til forskrift på høring i løpet av høsten,

med sikte på iverksettelse samtidig med resten av byggesaksdelen av loven.»

Det har vært nedsatt en arbeidsgruppe med representanter fra Kommunal- og regionaldepartementet, Miljøverndepartementet, Riksantikvaren og Statens bygningstekniske etat, og det er utarbeidet utkast til forskrift. Når et utkast ikke er sendt på høring, har det for det første sammenheng med at ferdigstilling av resten av forskriftsverket og veiledninger til ny lov og forskrift, i tillegg til et omfattende informasjons- og implementeringsarbeid, har krevd det meste av ressursene på dette området i departementet. Som kjent skal ny bygningslovgivning tre i kraft 1. juli 2010. For det andre gjenstår det fortsatt uklarheter mht. hvilke bygninger som bør omfattes, og hvem det skal kunne rettes pålegg mot. En forskrift som skal gi kommunene anledning til å gi pålegg om sikring, istandsetting og vedlikehold av bevaringsverdige bygg må primært innrettes mot det spekulative forfallet, der det er snakk om stor økonomisk gevinst for eier av å la bygg forfalle. Jeg arbeider med å målrette forskriftsutkastet i den retning. Det tas sikte på å få klart et forskriftsutkast til høring i løpet av høsten. En ny forskrift vil da kunne tre i kraft samtidig med nye regler om kontroll som skal tre i kraft 1. juli 2011.

SPØRSMÅL NR. 1437

Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 23. juni 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hva vil kulturministeren gjøre for å følge opp Musikk & Miljø-initiativet i Arendal, og hvordan vil statsråden legge til rette for samarbeid mellom kultur- og næringsliv om bærekraftige kulturarrangementer?»

BEGRUNNELSE:

FNs miljøprogram (UNEP) i Arendal har tatt initiativ til et samarbeid mellom Canal Street, Hovefestivalen og næringslivet, med støtte fra kommune og fylkeskommune for å skape et nettverk for utvikling av klima- og miljøvennlige festivaler i Arendal under FN-byrapplyen.

Norge har i dag høy kompetanse innen miljøvennlige festivaler, med Øyafestivalen og Stiftelsen Miljøfyrtårns sertifiseringsordning for grønne arran-

gementer, i tillegg til Arendals initiativ som gode eksempler på arrangementer og tiltak for å fremme samspillet mellom kultur, miljø og næringsliv.

Venstre er kjent med at prosjektledelsen for "Music and Environment" kan bli lagt til London, dersom finansieringen av initiativet i Norge ikke kommer på plass. Dette kan føre til at Norge mister muligheten til å bli verdensledende på samspillet kultur - miljø - næring. I tillegg kan dette svekke Arendals posisjon som ledende FN-by på miljøområdet.

Det å legge til rette for samarbeid mellom næringsliv og kulturliv om bærekraftige arrangementer og økt fokus på miljøspørsmål vil ikke bare kunne føre til mer miljøvennlig festivaldrift og mer miljøbevisste festivalgjengere, men også til at næringslivet i større grad vil få en inteciv til å arbeide for bærekraftige løsninger.

Svar:

Det er viktig at det gjøres en innsats for å fremme klima- og miljøinitiativ, også i kultursektoren. Det er positivt at det gjennomføres tiltak for å medvirke til økt oppmerksomhet og bevissthet omkring bærekraftige kulturarrangementer.

Som det blir påpekt, er dette også noe sektoren selv er opptatt av. Foruten Øyafestivalen kan jeg vise til Norsk Rockforbund som formidler kompetansehevende tiltak til konsertarrangører om hvordan miljøarbeid kan organiseres og gjennomføres og gir forslag til konkrete tiltak på ulike miljøområder til arrangører av konserter og festivaler.

Jeg synes det er prisverdig at fylkeskommune og kommune, Hove-festivalen og Canal Street gjennom FN-by initiativet har startet et miljøprosjekt med fokus på bærekraftige festivaler. På den måten kan de bidra til mer miljøvennlige festivaler, til mer miljøbevisste festivalbesøkere og til mer miljøbevisste samarbeidspartnere i næringslivet. Også andre deler av kultursektoren kan lære av prosjektet som gjennomføres i Arendal.

Både Hovefestivalen og Canal street mottar støtte fra Norsk Kulturråds festivalstøtteordning. Miljøverndepartementet og Aust-Agder fylkeskommune har bidratt til forprosjektet Musikk & Miljø. Det er etter min vurdering naturlig at eventuell videre offentlig støtte til prosjektet vurderes av disse.

Kulturdepartementet er positiv til og arbeider for å fremme et godt samarbeid mellom kulturlivet og næringslivet. Departementet har i flere år gitt støtte til møteplasser og felles arenaer for kultur og næringsliv, hovedsakelig gjennom støtte til Forum for Kultur & Næringsliv. Forum for Kultur & Næringsliv er en sentral møteplass som bidrar til kompetanseutvikling og informasjonsspredning om kultur og næringslivssamarbeid.

Forum for Kultur & Næringslivs arbeid er ikke rettet mot særskilte samarbeidsformer eller temaområder. Sponsor- og samarbeidsavtalene er ulike i form og innhold. Kulturdepartementet anser det heller ikke naturlig å legge føringer for det konkrete samarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1438

Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 21. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Klare signaler fra regjeringen om at rusmisbrukere skal få raskere behandling burde føre til en opptrapping av behandlingsskapasiteten og opprettholdelse av verdifull kompetanse.

På hvilket grunnlag mener statsråden at ledelsen ved Langørjan Gård er ansvarlig for at ansatte i permisjon ikke får rett til dagpenger hos NAV?»

BEGRUNNELSE:

NRK Trøndelag 09.06.2010 omtaler en sak hvor en person som har jobbet hver annen uke ved Langørjan Gård, ikke får rett til dagpenger. Hvis dette er en tolking av lovverket håper jeg at statsråden vil se på om loven kan tolkes på et annet vis, eller eventuelt om loven bør endres. For mange arbeidsgivere/tjenesteytere er det fremtidige behovet for ansatte usikkert. Dette gjelder også behandlings- og rehabiliteringsinstitusjonene som forsøker å opprettholde kompetanse og tilbud selv om de ikke har nådd frem i en anbuds-konkurranse. Det virker motstridende når behand-

lingskapasitet må trappes ned når det udekkede behovet for behandling er stort. På det meste har 30 tidligere narkomane fått hjelp på Langørjan Gård. Nå er de bare 17. Klare signaler fra regjeringen om en opptrapping innefor rusbehandling burde også føre til flere behandlingssplasser og ikke bare avkorting av behandlingstilbudet for hver enkelt som får behandling. Flere private og ideelle institusjoner som Langørjan Gård har i mange år gitt behandlingstilbud som har hjulpet mange rusmisbrukere til et bedre liv. Det har ved ulike anledninger fra alle de politiske partiene, også fra regjeringspartienes side blitt uttalt at mangfoldet er viktig å bevare, og at tilbud om medikamentfri behandling skal ha plass også i fremtidens behandling.

Når Langørjan Gård forsøker å opprettholde kompetansen kan det være at de har tatt regjeringens opptrappingsplaner på alvor og foreventer å få utnyttet kapasiteten på 30 plasser. En øking av kapasiteten er slik jeg ser det i tråd med de politiske signalene om at flere rusmisbrukere skal få den typen behandling

som passer best for dem. Jeg viser også til mine 2 tidligere spørsmål: Dokument nr. 15:184 (2007-2008) og Dokument nr. 15:239 (2007-2008) om helseforetakenes anbudspraksis når det gjelder å stille krav om at behandlingsstedet også må ta i mot LAR brukere.

Svar:

Bakgrunnen for spørsmålet er et innslag fra NRK Sør-Trøndelag i Dagsrevyen 9. juni 2010, hvor det gikk fram at en ansatt som var permittert fra Langørjan Gård, ikke fikk dagpenger under permittering. I begrunnelsen for spørsmålet går det fram at saken også handler om hvordan virksomheter innenfor helsevesenet som mister oppdrag, skal tilpasse sitt bemanningsbehov. Spørsmålet som er stilt her, gjelder imidlertid retten til dagpenger.

I utgangspunktet skal dagpenger under arbeidsløshet gi inntektssikring for de som har mistet arbeid helt eller delvis, dersom de kan anses som reelle arbeidssøkere. Permitterte, som jo har et arbeidsforhold og bare midlertidig er helt eller delvis uten arbeid, kan likevel få dagpenger, selv om de i mindre grad enn andre dagpengemottakere kan sies å være reelle arbeidssøkere. At det gis dagpenger under permittering innebærer med andre ord et unntak fra hovedregelen, begrunnet ut ifra et ønske om å unngå

oppsigelser og dermed opprettholde nødvendig kompetanse i virksomhetene. Dagpenger under permittering er først og fremst ment som et sikkerhetsnett ved hendelser som for virksomheten og dermed arbeidsgiveren i liten grad er forutselige. For å ha rett til dagpenger under permittering stilles det derfor blant annet vilkår om at permitteringen skyldes mangel på arbeid eller andre forhold som arbeidsgiveren ikke kan øve innflytelse på, jf. folketrygdloven § 4-7. Spørsmålet er når arbeidsgiver selv må bære risikoen for at det ble behov for nedbemanning. Permitteringer som skyldes endringer i rammebetingelsene som arbeidsgiver måtte regne med og kunne planlegge bemanningen etter, vil kunne gi avslag på søknad om dagpenger.

I hvilken grad en arbeidsgiver kan forutse utfallet av en anbudskonkurranse vil avhenge av en konkret vurdering. Det er opp til Arbeids- og velferdsetaten å foreta en slik vurdering. Jeg er kjent med at den konkrete saken her er påklaget og dermed fortsatt under behandling. Altså kan jeg ikke gripe inn i saken og må avstå fra å kommentere den spesielt. Jeg har gitt til kjenne at jeg vil be Arbeids- og velferdsetaten om en gjennomgang av denne og lignende saker når denne konkrete saken er avgjort.

SPØRSMÅL NR. 1439

Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 23. juni 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I klimaforliket er det et prinsipp at det kun skal benyttes ett virkemiddel for fastlandsindustrien, nemlig enten kvoter, avtaler eller avgift. Kårstø skiller seg dermed ut i forhold til resten av fastlandsindustrien med både kvoter, el-avgift og nå CO₂-avgift i forbindelse med revidert statsbudsjett.

Vil regjeringen tilrettelegge for at Kårstø skal få like rammebetingelser som energiverk innenfor EU enten ved å øke andelen gratiskvoter, frita anlegget for CO₂-avgift eller opprette en refusjonsordning jf departementets unntak?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtar denne uken, i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett, et forslag om innføring av en ny CO₂-avgift på naturgass. Hensikten med avgif-

ten er i utgangspunktet å avgiftsbelegge den bruken av gass som ikke allerede er avgiftbelagt og som medfører økt utslipp av CO₂.

Det legges derimot nå opp til at avgiften også skal gjelde kvotepliktig virksomhet. Det vil si dobbel virkemiddelbruk, noe også finansdepartementet selv betrakter som uønsket. Kraften som produseres i gasskraftverk basert på norsk naturgass er for forbruker i tillegg belagt med el-avgift.

En ny CO₂-avgift kombinert med kvoteplikt, vil kunne føre til mindre innenlandsk produksjon av kraft, økt import og dermed økte CO₂-utslipp i Europa. I følge SINTEF vil utslipp fra marginalproduksjonen, dvs. gjennomsnittelig utslipp av den kraft som norsk krafteksport fortrenger eller norsk kraft import medfører ligge på 526 g/kWh. Kraft produsert i gasskraftverket til Naturkraft på Kårstø gir et ut-

slipp på 354 g/kWh. Redusert produksjon på Kårstø fører dermed til en økning i CO₂ utslippene på 172 g/kWh eller en økning på 48 %.

En ny CO₂-avgift på toppen av kvoteplikten gir redusert innenlands kraftproduksjon og en strammere kraftbalanse. Naturkraft har siden februar i fjor levert ca 5 TWh, eller forbruket til ca. 175 000 husstander inn på sentralnettet i Norge. Kraft som ellers ville blitt importert.

Kraftprodusenter i EU, for eksempel i Tyskland får fritak/refusjon av CO₂-avgift. Dels begrunnet med at de er kvotepliktige og at det ikke skal benyttes doble virkemidler og dels fordi kraften som produseres er avgiftsbelagt med basis i energiskattedirektivet og da avgiftsbelegges ikke innsatsfaktoren også etter samme direktiv.

Høyre er positiv til prising av CO₂-utslipp, men særnorske virkemidler for industri som er omfattet av et europeisk marked, og som adresserer et globalt problem har derimot ingen effekt på klima. Det vil bidra til svekket lønnsomhet og konkurranseevne for norsk industri og gi økt karbonlekkasje. Da har man mistet arbeidsplasser og bedrifter uten å redusere utslippet.

Departementet kan gi forskrift om hva som omfattes av avgiftsplikten og om grunnlaget for avgiften. Dermed kan gasskraftverk enten legges til listen nedenfor eller inkluderes i en refusjonsordning. Under er departementets eget forslag:

Det gis fritak, refusjon eller ytes tilskudd for CO₂-avgift på naturgass og LPG til a) kjemisk reduksjon eller elektrolyse, metallurgiske og mineralogiske prosesser, b) veksthusnæringen, c) motorvogner tilhørende diplomater mv., d) skip i utenriks fart, e) fly i utenriks fart, f) fiske og fangst i fjerne farvann, g) fiske og fangst i nære farvann, gods- og passasjertransport i innenriks sjøfart.

Det gis også fritak, refusjon eller ytes tilskudd for avgift for andel biogass i naturgass og LPG.

Svar:

I forbindelse med budsjettet for 2007 ble det vedtatt en avgift på gass til oppvarming av bygg fra 1. juli 2007. Avgiften ble vedtatt som en generell avgift på gass med fritak for gass brukt til andre formål. EFTAs overvåkningsorgan (ESA) konkluderte med at fritaket ikke var i tråd med regelverket dersom alle betaler en avgift som er over minstesatsene i EUs energiskattedirektiv.

Regjeringens forslag i Prop. 126 LS (2009-2010) Endringer i skatte- og avgiftsreglane mv. og vedtatt

av Stortinget 18. juni 2010, er vurdert i henhold til Norges forpliktelser etter EØS-avtalen og ansett å være i tråd med disse. Ifølge ESA kan ikke kvoteplikt danne grunnlag for fullt avgiftsfritak. Derfor foreslår Regjeringen redusert CO₂-avgift på gass til bruk som gir kvotepliktige utslipp etter klimakvoteloven. For industri og kvotepliktig utslipp, herunder gasskraftverk, ilegges en lav sats på 0,05 kroner per standard kubikkmeter gass, som tilsvarer 25 kroner per tonn CO₂.

Kårstø er omfattet av klimakvoteloven, og utslippet er ilagt kvoteplikt. Gasskraftverket på Kårstø har fått tildelt 323 468 gratiskvoter per år for perioden 2008 - 2012. Det vises til Innst. S. nr. 39 (2008-2009) og beslutning O. nr. 57 (2008-2009), der Stortinget vedtok Regjeringens forslag til endringer i klimakvoteloven for å imøtekomme ESAs innvendinger mot det norske kvotesystemet. Endringene berørte bare landbasert industri, og omhandler i hovedsak tildelingsregler for eksisterende virksomheter som ikke hadde utslipp i perioden 1998 - 2001, samt tildeling til virksomheter som har hatt vesentlige utvidelser etter denne basisperioden. Regjeringen legger ikke opp til å foreslå endringer i tildelingsreglene for denne perioden. Endringer i tildelingen måtte ev. godkjennes av EFTAs overvåkningsorgan (ESA).

EUs reviderte kvotedirektiv for perioden 2013 - 2020 legger opp til felles regler for tildeling av klimakvoter til virksomheter i alle EU-land. Store deler av kvotepliktig industri vil fortsatt få tildelt gratis kvoter. Norge er i forhandlinger med EU-kommisjonen om norsk tilpasning til direktivet.

Forbruksavgiften på elektrisk kraft omfatter kraft som forbrukes i Norge, enten den er produsert innenlands eller importert. Produksjonen av elektrisk kraft i Norge er i all hovedsak basert på vannkraft uten utslipp av CO₂. Avgift på elektrisk kraft er dermed ikke en avgift som priser de eksterne kostnadene forbundet med utslipp av CO₂. Produksjon av fossil energi gir derimot utslipp til luft, og virkemidlene bør rettes direkte mot utslippene. CO₂-avgiften og kvotesystemet er derfor mer treffsikre virkemidler for å prise miljøskadelig utslipp av klimagasser.

Etter Grunnloven § 75 bokstav a skal skatter og avgifter vedtas av Stortinget. Det samme gjelder fritak. Fullmakten til å gi forskrift omfatter kun myndighet til å gi nærmere regler om rekkevidden av avgiften og avgiftsfritak, dvs. at departementet ikke kan fravike Stortingets vedtak om at det skal betales uten uttrykkelig hjemmel. Departementet har dermed ikke myndighet til å innvilge gasskraftverk avgiftsfritak.

SPØRSMÅL NR. 1440**Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 23. juni 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«De siste dagene har Lotteri- og stiftelsestilsynet annonsert om fordeling av kr. 396 millioner i kompensasjon for merverdiavgift med søknadsfrist 1. august 2010. Ordningen er forventet å være så komplisert for de frivillige organisasjonene at det arrangeres statlige kurs om søknadsprosessen i de seks største byene. At en helt ny omfattende ordning med stort omfang av søkere blir iverksatt i fellesferien for foreninger basert på frivillighet og dugnad er oppsiktsvekkende.

Vil statsråden utsette fristen til f.eks. 1. september?»

BEGRUNNELSE:

Jeg vil anmerke overfor departementet at hastigheten i denne saken er en belastning for organisasjonene. Departementets pressemelding og regler ble offentliggjort 7. juni 2010. Søknadsfristen er satt til 1. august 2010.

At en helt ny ordning med et så stort omfang med så mange nye søkere blir iverksettes midt i fellesferien, skaper betydelig usikkerhet og merarbeid for svært mange organisasjoner. I tillegg øker faren for unøyaktigheter og feil i søknadene grunnet knapp tidsfrist som forverres av fellesferien.

Søknadsfristen er usedvanlig klønete satt. Med frivillige medarbeidere og små administrasjoner vil denne saken påvirke avvikling av sommerens ferie.

Departementet bør derfor utsette fristen til for eksempel minimum 1. september 2010.

Flere organisasjoner melder også om at oppsatte kurs er fullbooket. Det gjør en kort tidsfrist enda verre. Kapasiteten på informasjonskursene synes derfor å være feilberegnet.

Med tanke på når kunngjøringen skjedde burde kursdagene vært lagt til datoer lengre unna enn uken etter annonsering. Alle foreninger i Norge bør nemlig ikke i storbyene.

Dessuten har ikke de fleste organisasjonene så store organisasjoner at dette kan delegeres til fulltidsansatte.

Jeg vil anbefale at det blir satt opp ytterligere kursdager og at oppgitt telefonnummer er en tilstrekkelig supporttjeneste med god kapasitet som kan besvare praktiske spørsmål i hele perioden.

Det er trist hvis en slik ordning ikke når ut til alle deler av frivillighets-Norge grunnet knappe frister og fulle kurs.

Svar:

Kulturdepartementet har hatt løpende dialog med frivillig sektor om momskompensasjon for frivillige organisasjoner. I juni 2009 ble det nedsatt et utvalg med deltakelse fra Frivillighet Norge og Norges Idrettsforbund og olympiske og paralympiske komité. Dette utvalget har arbeidet med detaljene i den nye ordningen. Departementet har videreført samarbeidet med frivillig sektor i utarbeidelsen av forskriften for ordningen.

Kulturdepartementet sendte ut et høringsnotat 19. februar i år. Forskriften er utarbeidet på bakgrunn av høringsnotatet og innspill fra frivillig sektor. Det legges til grunn at ordningen skal være administrativt håndterbar for frivillig sektor og staten. Det er derfor utarbeidet en forenklet ordning hvor lokallag som er tilknyttet et sentralledd kun rapporterer inn ett tall i 2010 - totale driftskostnader. Dette tallet hentes fra regnskapet. Etter ønske fra deler av frivillig sektor kan det også søkes om kompensasjon basert på dokumenterte momskostnader.

Forskriften trådte i kraft 7. juni 2010. Bakgrunnen for at søknadsfristen er satt til 1. august 2010 er organisasjonenes ønske om å bruke foregående års regnskap som grunnlag til søknaden. Søknadsfristen 1. august sikrer at alle organisasjonene som får kompensasjon i 2010 får tildelt midler før utgangen av året. For å imøtekomme utfordringene med en søknadsfrist 1. august har departementet utsatt fristen for innsendelse av revisorrapport til 15. september.

I forbindelse med etableringen av en ny ordning har Kulturdepartementet lagt til rette for kurs i søknadsprosessen i samarbeid med Lotteri- og stiftelsestilsynet og Frivillighet Norge. Så langt har det vært avholdt tre kurs i Oslo, og kurs i Trondheim og Tromsø. Kurs i Bergen, Stavanger og Kristiansand holdes denne uken. I tillegg er det satt opp et ekstra kurs i Oslo 25. juni grunnet stor pågang til kursene i Oslo. Det er ingen organisasjoner som har blitt avvist i byene utenfor Oslo. I Oslo har det vært svært stor pågang, og en del organisasjoner fikk ikke plass på de første kursene i Oslo. Disse organisasjonene er garantert plass på kurs i Oslo den 25. juni.

Målsettingen med kursene er at flest mulig organisasjoner skal bli kjent med ordningen, samt legge til rette for en enhetlig forståelse av denne. Tilbakemeldingene på kursene har utelukkende vært positive.

For de som ikke har anledning til å delta på kurs er det mulig å henvende seg til Lotteri- og stiftelses-

tilsynet per telefon eller e-post for hjelp. Lotteri- og stiftelsestilsynet vil ha bemanning på dette området hele sommeren.

Jeg er godt kjent med argumentene og utfordrin-

gene knyttet til valg av søknadsfrist og kan forsikre om at departementet har tatt forhåndsregler for å sikre at flest mulig organisasjoner skal kunne søke i 2010. Dette er også Frivillighet Norge kjent med.

SPØRSMÅL NR. 1441

Innlevert 15. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen

Besvart 28. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det vises til Sunnmørsposten 15. juni, hvor det kommer frem at styreleder i Helse Midt-Norge har sendt en e-post hvor han hevder å ha konferert statsråden med strategiplan 2020. Det kommer videre frem et inntrykk av at statsråden har godkjent planene, noe som betyr fjerning av fødeavdelinger og akutfunksjoner ved en rekke sykehus.

Kan statsråden redegjøre for hvilke signaler hun har gitt styrelederen i Helse Midt-Norge, samt videre, hvorvidt hun mener strategiplan 2020 bør gjennomføres uten endringer etter høringen?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til Sunnmørsposten 15. juni, hvor det kommer frem at styreleder i Helse Midt-Norge har sendt en e-post hvor han hevder å ha konferert statsråden med strategiplan 2020. Det kommer videre frem et inntrykk av at statsråden har godkjent planene, noe som betyr fjerning av fødeavdelinger og akutfunksjoner ved en rekke sykehus.

Undertegnede er av den oppfatning at det er lite hensiktsmessig dersom helseministeren allerede tidlig i en høringsfase har gitt uttrykk for at hun håper strategiplan 2020 blir vedtatt. Dette innebærer at viktige funksjoner som akutt og fødetilbud vil bli fjernet fra en rekke sykehus. Undertegnede mener dette stiller seg i kontrast til helseministerens tidligere påpekninger om at ingen lokalsykehus skal legges ned.

Det er viktig for den videre prosessen at helseministeren klargjør sitt syn. Det bes derfor om en redegjørelse knyttet til dette spørsmålet og hvor heldig

det eventuelt er at statsråden er inne i slike prosesser før styret behandler saken.

Svar:

Regjeringens politikk er klar. Ingen lokalsykehus skal legges ned. I noen tilfeller vil det bli bygd nye sykehus som erstatter flere gamle som ligger i nærheten, som for eksempel i Østfold. Vi må forsette arbeidet for en bedre oppgavefordeling mellom sykehuse- ne. Det betyr at enkelte sykehus i fremtiden skal gjøre andre oppgaver enn i dag.

Akutfunksjoner og fødetilbud skal være nær der folk bor, selv om slike tilbud ikke gis ved alle sykehusene.

Jeg gir mine styringsbudskap gjennom foretaks- møter og i de årlige oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene. Helse Midt-Norge skal i li- kehet med de andre regionale helseforetakene utar- beide regionale planer for svangerskaps-, fødsels- og barselomsorg innen 1. oktober 2010. Dette skjer i tett samarbeid med kommunene i regionen. Overfor Hel- se Midt-Norge RHF har jeg gitt tydelige signaler om at det ikke er aktuelt å endre eller flytte funksjoner før alle utredninger er ferdige.

Det er et viktig strategiarbeid Helse Midt-Norge RHF er inne i. Som eier forutsetter jeg at Helse Midt-Norge RHF legger en strategi som er i tråd med våre styringssignaler og i tråd med den nasjonale helsepo- litikken.

Jeg følger nøye med på strategiarbeidet i de ulike regionale helseforetakene og vurderer fortløpende om det er behov for å gripe inn.

SPØRSMÅL NR. 1442**Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 24. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for at Nav etterspør "Medarbeider med brukererfaring utdanninger" på fylkesnivå i samsvar med Strategiplan for arbeid og psykisk helse 2007-2012?»

BEGRUNNELSE:

Medarbeider med brukererfaring utdanninger (MB). Tiltak i Strategiplan for psykisk helse og arbeid 2007 - 2012.

Mette (36) tilbrakte 14 år på lukket avdeling. Diagnose: schizofreni. I en alder av 35 ble hun "tvangsutskrevet" fra sykehuset og begynte på MB-utdanningen. I dag er hun i lønnet arbeid som miljøarbeider i en bolig for mennesker med tunge, psykiske lidelser.

Katrine (29) våget ikke å bevege seg mer enn 100 meter fra hjemmet sitt. Hun turte ikke komme på informasjonsmøte om MB-utdanningen, men, søkte opptak. På inntaksintervjuet kom hun sammen med sin mor, og orket ikke å sette seg p.g.a. angstsymptomer.

I dag, 1 ½ år senere er hun i arbeid som rådgiver for andre med psykiske lidelser og bidrar i undervisningen.

70 % av de avsluttede 3 årskull med MB-utdanning på Mølla Kompetansesenter, var helt uten aktivitet ved oppstart. I dag er 79 % av disse i forpliktende aktivitet. Av alle studenter er 50 % i lønnet arbeid. MB utdanningen ved Mølla Kompetansesenter er grundig evaluert av Høyskolen i Buskerud, og det kan vises til meget gode resultater.

Målgruppen for utdanningen er personer hvor den psykiske lidelsen har satt seg "fast" og er utenfor arbeidslivet. For disse er det deltagelse helt uavhengig av om hvor alvorlig lidelsen er eller hvor lenge en har vært syk, alder, rusmisbruk eller andre forhold.

I Strategiplan for arbeid og psykisk helse 2007 - 2012 er MB-utdanning nevnt som tiltak 2a. Nav skal utarbeide en metodikk som gjør det mulig for fylkene å etterspørre MB-utdanninger på fylkesnivå.

Bærum Kommune drev sin egen MB-utdanning frem til det ble avklart at det var NAV som skulle ha ansvaret. Siden da har Mølla Kompetanse drevet utdanninger i Buskerud. Ved siden av denne utdanningen finnes det et tiltak til i Hordaland. Etter at NAV fikk ansvaret er det slik jeg kjenner dette ikke kommet flere utdanninger.

Ved henvendelse til NAV for å informere om Mølla Kompetansesenter sine tilnærmingsmetoder møtes institusjonen med taushet. Det er pt. uvisst om

MB-utdanningen i det hele tatt fortsetter etter årets kull. I lys av de resultater utdanningen oppnår, stiller jeg meg undrende til hvorfor MB utdanningen kan synes å ha en så usikker fremtid.

Svar:

Det vises til kongelig resolusjon 18. juni 2010 der undertegnede har blitt oppnevnt som settestatsråd for statsråd Hanne Inger Bjurstrøm til å behandle saker knyttet til Mølla Kompetansesenter. Bakgrunnen er statsråd Bjurstrøms ektefelle Kåre Hagen er styremedlem i Mølla kompetansesenter, og Mølla er en viktig del av representantens begrunnelse for spørsmålet.

Spørsmålet fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou besvares derfor av meg. (Statsråd Rigmor Aasrud).

Regjeringen er opptatt av å føre en aktiv arbeidsmarkedspolitikk, og legger til rette for at personer som faller ut av arbeid eller står utenfor arbeidslivet får bistand knyttet til overgang til arbeid. Videre er regjeringen opptatt av innsatsen rettet mot personer med redusert arbeidsevne med behov for arbeidsrettet bistand, herunder personer med psykiske lidelser eller problemer. Nasjonal strategiplan for arbeid og psykisk helse (2007-2012) er en viktig del av denne innsatsen.

Brukermedvirkning og selvhjelp er ett av fem hovedområder i Nasjonal strategiplan for arbeid og psykisk helse (2007-2012). "Opplæring i brukerkompetanse – kurs med sikte på ansettelse i jobb som medarbeider med brukererfaring" er et av tiltakene knyttet til dette området. Opplæringen skal kvalifisere tidligere brukere av psykisk helsevern, kommunale tjenester og NAV til arbeid i virksomheter eller organisasjoner som yter service til personer med psykiske lidelser. Hensikten er at tjenesteapparatet skal dra nytte av kompetansen og erfaringen hos personer som selv har opplevd psykisk sykdom. Denne kompetansen skal være et supplement til annen kompetanse som tjenesteapparatet eller den enkelte virksomhet har behov for.

I strategiplanen legges det opp til at metodikken i opplæringen spres som et tilbud til fylker som ønsker å prøve ut modellen. I gjennomføringen av tiltaket legges det opp til et tett samarbeid mellom arbeids- og velferdsforvaltningen, tiltaksarrangør, kommune, spesialisthelsetjeneste og interesserte arbeidsgivere som skal bidra til å sikre relevant opplæring og overgang til arbeid.

Arbeids- og velferdsdirektoratet rapporterer om at erfaringene med tiltaket så langt er tilfredsstillende. Erfaringskonsulentene jobber innenfor ulike felter der det er behov for deres kompetanse. Avhengig av virksomhetens behov, vil imidlertid erfaringskonsulentene i noen tilfeller også måtte ha annen formell kompetanse i tillegg til egen erfaring for å kunne gå inn i aktuelle stillinger.

Opplæring av medarbeidere med brukererfaring er et av mange virkemidler i NAVs regi rettet mot å kvalifisere personer med behov for arbeidsrettet bi-

stand slik at de lettere kan komme i arbeid. Det er imidlertid den enkelte virksomhet selv som har ansvar for å ansette personer ut fra behovet på den enkelte arbeidsplass.

Når det gjelder NAVs egne ansatte, så vil behov og oppgaver på det enkelte kontor ligge til grunn ved nyrekruttering og må vurderes i hvert enkelt tilfelle. Det er ikke aktuelt å gi etaten spesifikke instruksjoner knyttet til kompetanseutvikling eller rekruttering av ansatte.

SPØRSMÅL NR. 1443

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 24. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Når statsråden nå stopper planlegging og finansieringen av Mossetunnelen, er det da slik at denne ikke vil bli prioritert?»

BEGRUNNELSE:

Detaljplanleggingen i Moss er for lengst startet opp. Det er jevnlig møter i planleggingsgruppe hvor prosjektledelsen fra jernbaneverket har vært til stede. Det er også foretatt gunnboringer i traseen. På siste møte, den 1. juni 2010, ble gruppen opplyst pr. tlf. at arbeidet var stanset opp. Man avventet et klarsignal på bruken av de forskuttede midlene (25 mill. som fylkeskommunen og Moss kommune har vedtatt å forskuttede). En nærmere avklaring skulle jernbaneforum Øst få av jernbanedirektøren. Direktøren ville innkalle fylkesordfører og ordfører i Moss til et møte i uke 22. I skrivende stund har Jernbaneforum Øst ikke fått tilbakemelding på dette.

Østfold fylkeskommune v/ Jernbaneforum Øst mottok brev fra Samferdselsdepartementet datert 20.5.2010 vedrørende - fremdrift i vedtatte jernbaneinvesteringer. Her står det:

"Jeg viser til brev fra Østfold fylkeskommune/ Jernbaneforum Øst av 21. april 2010. I brevet tas det til orde for at det inngås en forskutteringsavtale om økonomisk bidrag fra Østfold fylkeskommune og Moss kommune på 25 mill. kroner til detaljplanlegging av jernbaneprojektet Sandbukta-Moss-Kleberget (Mossetunnelen).

Samferdselsdepartementet redegjorde for sitt syn på søknaden om 25 mill. kroner til forskuttering av detaljplanlegging av Mossetunnelen i brev til Moss kommune og Østfold fylkeskommune av 7. august

2009. I forbindelse med at driftssituasjonen for jernbanen de siste månedene har vist at tilstanden på eksisterende infrastruktur er dagligere enn tidligere antatt, har samferdselsministeren orientert Stortinget om at behovet for å satse tungt på vedlikehold og fornyelse av jernbanenettet er enda større enn forutsatt ved behandlingen av gjeldende Nasjonal transportplan. Dette er en erkennelse departementet må ta på alvor. Samferdselsdepartementet har derfor i samråd med Jernbaneverket besluttet å ta en ny gjennomgang av jernbaneprioriteringene, herunder oppstartstidspunkt for prioriterte jernbaneprojekter i Nasjonal Transportplan 2010-2019. Det anses ikke rasjonelt å starte detaljplanleggingen av bl.a. Mossetunnelen for dette er nærmere avklart. Departementet legger opp til å orientere Stortinget nærmere om eventuelle behov for justeringer i investeringsplanene i forhold til Nasjonal transportplan i forbindelse med framleggelsen av forslag til statsbudsjett for 2011."

Svar:

I 2008 ble det bevilget 5 mill. kr til oppstart av detaljplanarbeidet for prosjektet. Disse midlene er brukt til forberedende detaljplanlegging og grunnundersøkelser. Kostnads- overslag for detaljplanarbeidet ble i 2007 anslått å være ca. 30 mill. kr. Moss kommune og Østfold fylkeskommune har ønsket å forskuttede de resterende 25 mill. kr for å ha et byggeklart prosjekt. Jernbaneverket har senere signalisert at kostnadene til detaljplanlegging blir høyere enn tidligere anslått. En forutsetning for å sette i gang detaljplanen/ reguleringsplanen i Moss er at planprosessen fram til vedtatt reguleringsplan kan gjennomføres kontinuerlig. Generelt er det ønskelig at detaljplan/ reguleringsplan gjennomføres tett opp til selve gjennomføringen av prosjektet.

Samferdselsdepartementet har redegjort for sitt

syn på søknaden om 25 mill. kr til forskuttering av detaljplanlegging av Mossetunnelen i brev til Moss kommune og Østfold fylkeskommune av 7. august 2009. For et så stort prosjekt som Mossetunnelen (kostnadsoverslag over 3 mrd. kr) er det ikke prioriteringen av budsjettmidler til detaljplanleggingen som er kritisk faktor, men å finne rett tidspunkt for rasjonell bygging og gjennomføring av totalprosjektet, prioritert opp mot øvrige jernbane- prosjekter i Nasjonal transportplan 2010-2019.

I forbindelse med driftssituasjonen for jernbanen i vinter har det vist seg at tilstanden på eksisterende infrastruktur er dårligere enn tidligere antatt og at behovet for å satse på tungt vedlikehold og fornyelse av

jernbanenettet er enda større enn forutsatt ved behandlingen av Nasjonal transportplan 2010-2019. Med bakgrunn i dette har Samferdselsdepartementet i samråd med Jernbaneverket besluttet å ta en ny gjennomgang av jernbaneprioriteringene, herunder oppstarttidspunkt for prioriterte jernbaneprosjekter i Nasjonal transportplan 2010-2019. Det anses ikke rasjonelt å starte planleggingen av bl.a. Mossetunnelen før dette er nærmere avklart.

Samferdselsdepartementet legger opp til å orientere Stortinget om eventuelle behov for justeringer i investeringsplanene i forhold til Nasjonal transportplan 2010-2019 senest i forbindelse med framleggelsen av forslag til statsbudsjett for 2011.

SPØRSMÅL NR. 1444

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 22. juni 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Mener finansministeren det er riktig at driftsmidler med forventet levetid 20 år skal avskrives med 4 % saldoavskrivning?»

BEGRUNNELSE:

Bokført verdi vil dersom 4 % saldoavskrivning fremdeles være 44 % av historisk kost etter 20 år.

Finansministeren har i sin uttalelse til Dokument 8:126 S (2009–2010) skrevet at han er enig i Borgarting lagmannsretts dom i Hydro Aluminium-saken fra 2008. I brev til Stortinget 26. mai skriver finansministeren at driftsmidlenes antatte levetid var ca. 20 år.

I brev til finanskomiteen og i debatten i Stortinget 14. juni 2010 synes finansministeren å sette likhetstegn mellom 20 års levetid og 4 % saldoavskrivning. Etter 20 år med 4 % avskrivning er bokført verdi fremdeles 44 % av historisk kost.

Det synes som at finansministeren i sitt svar ikke har tatt inn over seg hvordan driftsmidler blir skattemessig avskrevet. Heller ikke på utfordring fra representant Svein Flåtten i Stortinget svarte finansministeren på spørsmålet.

I Finansavisen 16. juni 2010 uttaler statssekretær Roger Schjerva at:

"Vi har hele tiden vært klar på at disse driftsmidlene har en levetid på 20-50 år."

Jeg er kjent med at strømskinnene i elektrolysehuset vurderes av lagmannsretten til å ha en levetid på 50 år, ettersom de er integrert del av bygget.

Men dette er en den eneste delen av anleggets mange bestanddeler som har en levetid på 50 år, og statssekretærens uttalelse fremstår som søkt all den tid statsråden aldri har skrevet noe annet enn 20 år i sin korrespondanse med Stortinget og har avvist enhver klarlegging i Stortingets debatt.

Svar:

Jeg er enig i den vurdering som ble gjort av Borgarting lagmannsrett knyttet til det standpunktet som skattemyndighetene har tatt til klassifisering av driftsmidler i saldogrupper. Henføring av de aktuelle driftsmidlene til anleggsgruppen (saldogruppe h) må anses riktig etter gjeldende rett.

Spørsmålet om fastsettelsen av det enkelte driftsmidlets levetid er korrekt sett i forhold til avskrivningssatsen på 4 pst., er fra mitt ståsted en separat problemstilling. Det er ganske åpenbart at dersom en ser på det enkelte driftsmiddel, vil en alltid finne levetider som avviker noe fra det den skattemessige avskrivningssatsen tilsier. Det er et resultat av at en ut fra behovet for enkle og operasjonelle regler har valgt å gruppere driftsmidlene i relativt få saldogrupper som i gjennomsnitt prøver å treffe faktisk verdifall. Selv om en i enkelte tilfeller kan argumentere for at noen driftsmidler har høyere eller lavere økonomisk

verdifall enn avskrivningssatsen, er ikke nødvendigvis konsekvensen at det bør opprettes nye saldogrupper. Dette vil i så fall resultere i et stadig mer komplisert og uoversiktlig system, som verken selskapene eller myndighetene er tjent med. I vårt avskrivningssystem er det lagt betydelig vekt på å ha få saldogrupper. Departementet har for øvrig ikke mottatt informasjon som tyder på at avskrivningssatsen i saldo-gruppe h er for lav samlet sett.

Når det er sagt, bør man være åpen for å vurdere om det er hensiktsmessig å gjøre endringer i gjeldende rett dersom det fremkommer dokumentasjon på at avskrivningssatsene treffer dårlig for store grupper driftsmidler. I denne saken er det en del som taler for at flere av de aktuelle driftsmidlene kan ha en levetid som medfører at gjeldende rett gir en lavere avskrivningssats enn faktisk økonomisk verdifall tilsier. Hvis levetiden er 20 år, vil en avskrivningssats på 4 pst. være for lav. I dette tilfellet vil i underkant av 10 pst. treffe bedre. Dette er ikke i seg selv tilstrekkelig til å endre (de skattemessige) avskrivningsreglene.

Om dette gir grunnlag for å endre reglene må veies opp mot ulemper med et mer komplisert skattesystem. Som eksempel på at avskrivningsreglene ble endret etter en grundig vurdering, viser jeg til tekniske installasjoner i bygg, hvor Regjeringen foreslo å opprette en ny saldogruppe j for disse driftsmidlene fra 2009 med en avskrivningssats på 10 pst. Bakgrunnen var dokumentasjon på at slike driftsmidler hadde høyere økonomisk verdifall enn selve byggene, og at omfanget av driftsmidlene var såpass stort at dette forsvarte en ytterligere oppsplitting av saldosystemet.

Finansdepartementet vil vurdere nærmere om det er tilsvarende tungtveiende hensyn som taler for å opprette en eller flere saldogrupper for de aktuelle driftsmidlene som denne saken gjelder, alternativt om det finnes andre saldogrupper som passer bedre for disse driftsmidlene. Jeg tar sikte på å legge fram saken for Stortinget etter at vurderingen er gjennomført, senest i forbindelse med statsbudsjettet for 2012.

SPØRSMÅL NR. 1445

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 25. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil justisministeren nå konkret gjøre for å hindre at uskyldige barn blir tatt med til foreldrenes hjemland og blir utsatt for bestialske overgrep som omskjæring?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er kontaktet av ansatte i helsevesenet som uttrykker frustrasjon over at de oppdager og rapporterer omskjæring av barn uten at dette får konsekvenser for barnas foreldre eller foresatte.

Et eksempel er et foreldrepar som hadde tatt med seg sitt barn til hjemlandet der bestemoren ifølge foreldrene hadde fått barnet omskjært. Foreldrene kunne ikke tiltales eller straffes da det var bestemoren og ikke foreldrene som hadde fått utført denne grufulle handlingen. Dette er, ifølge innspill jeg har fått, en vanlig forklaring som blir benyttet og foreldrene og andre medansvarlige går fri.

Stortingets nylige innskjærping av avvergingsplikten i lovverket (Prop. 116 L (2009-2010)) vil nå gjøre det enklere både for helsepersonell og andre å

melde fra når de har mistanke om slike forhold i og med at denne skal gjelde uten hensyn til taushetsplikten. Stortingets nylige vedtak i sak om skjærping av straffen for drap, annen grov vold og seksuallovbrudd (Prop. 97 L (2009-2010)) under forbud mot kjønnslemlestelse, går det nå tydelig frem at medvirkning til slike forferdelige handlinger skal straffes på samme måte som utførelse av handlingen.

Lovhjemler både for å avverge slike bestialske overgrep samt straffe både de som utfører handlingen og som medvirker til denne skulle derfor være på plass.

Det må nå tydeliggjøres at både foreldre og foresatte har ansvar for at deres barn ikke blir utsatt for slike overgrep både hjemme og ved reiser til utlandet. Det må også foretas helsesjekk av barn der det er mistanke om overgrep. Dette vil også ha en preventiv virkning da foreldre og foresatte i større grad blir ansvarliggjort, og vet hvilke konsekvenser eventuelle overgrep vil få for dem.

Vi går nå igjen mot sommerferie og bekymringen er stor hos mange for hva som kan skje når enkelte foreldre tar med barn på "ferie" til hjemlandet.

Det kreves nå derfor handling fra myndighetene for å stoppe dette.

Svar:

1. Gjeldende straffebestemmelser som rammer kjønnslemlestelser

I begrunnelsen for spørsmålet, nevner stortingsrepresentanten et eksempel der foreldre tar med sitt barn til opprinnelseslandet, der bestemoren får barnet omskjært. Som stortingsrepresentanten riktig påpeker, vil foreldrene kunne komme i straffansvar ved slike handlinger. Etter kjønnslemlestelsesloven § 1 første ledd tredje punktum er medvirkning straffbart. Foreldre som bidrar til at kjønnslemlestelse skjer, kan således straffes for medvirkning. Det kan etter omstendighetene også tenkes at foreldrenes unnlattelse av å beskytte barnet mot å bli omskåret av beste-foreldrene må anses som straffbar medvirkning.

For ordens skyld nevnes også at norske statsborgere eller andre som hører hjemme her, også kan straffes for kjønnslemlestelse eller medvirkning til dette, dersom kjønnslemlestelsen eller medvirkningshandlingen er foretatt i utlandet, jf. straffeloven 1902 § 12 nr. 3 bokstav h. Siden kjønnslemlestelser oftest også vil rammes av straffelovens alminnelige bestemmelser om legemskrenkelser, vil også slike handlinger begått av utlendinger i utlandet i utgangspunktet kunne straffes etter kjønnslemlestelsesloven, jf. straffeloven § 12 nr. 4 bokstav a.

De alminnelige reglene om plikt til å avverge alvorlige straffbare handlinger vil også kunne komme til anvendelse. Kjønnslemlestelsesloven § 2 har en egen bestemmelse om avvergingsplikt som rammer yrkesutøvere og ansatte i barnehager, barnevernet, helse- og sosialtjenesten, skoler, skolefritidsordninger og trossamfunn, samt forstandere og religiøse ledere i trossamfunn. Andre, som for eksempel foreldre, er ikke omfattet av denne bestemmelsen, men har en plikt til å avverge nærmere oppregnede alvorlige straffbare handlinger etter straffeloven 1902 § 139. Som stortingsrepresentanten er kjent med, er denne plikten nylig skjerpet og klargjort, jf. Prop. 116 L (2009–2010) og Innst. 312 L (2009–2010) og lovvedtak 14. juni 2010. Lovendringene vil bli sanksjonert 25. juni 2010 og trer i kraft straks.

I dag er det et vilkår for avvergingsplikt at man har pålitelig (sikker) kunnskap om at handlingen er begått eller er i gjære. Plikten skjerpes nå slik at den inntreffer allerede hvor det fremstår som mest sannsynlig at handlingen vil bli begått. I tillegg lovfestes det at medvirkning rammes. Dette kan for eksempel være å overtale noen til å ikke melde fra om den straffbare handlingen. Videre tas det nå inn i lovteksten at taushetsplikt, uansett rettslig grunnlag, må vike for avvergingsplikten. Dette er kun en presisering av hva som allerede følger av gjeldende rett. Pa-

ragraf 139 utvides dessuten til å oppstille avvergingsplikt for flere alvorlige straffbare handlinger. Blant annet utvides plikten til å gjelde flere typer legemskrenkelser, da en nå vil ha plikt til å avverge legemsbeskadigelser som faller inn under straffeloven § 229 annet og tredje straffalternativ. Dette omfatter blant annet legemsbeskadigelser som har til følge en uhelbredelig ”Lyde, Feil eller Skade”. Dette må antas å medføre at en ofte vil ha en plikt til å avverge kjønnslemlestelser, siden det regelmessig må antas å være en overveiende sannsynlighet for at kjønnslemlestelsen har slike følger som nevnt ovenfor.

Videre kan jeg nevne at spesiallovgivningen har tilsvarende plikt, som lov om helsepersonell § 31. Det er sikker rett at kjønnslemlestelse omfattes av denne bestemmelsen.

Både strafferammene og normalstraffene for kjønnslemlestelser og legemsbeskadigelser etter straffeloven 1902 § 229 annet og tredje straffalternativ nå heves, jf. Prop. 97 L (2009–2010) og Innst. 314 L (2009–2010) og Stortingets vedtak 14. juni 2010. Også disse lovendringene sanksjoneres 25. juni 2010 og trer i kraft straks.

2. Arbeid for hindre kjønnslemlestelser

Politiets forebygging av kjønnslemlestelse skjer i første rekke ved å sørge for informasjons- og holdningsspredende tiltak innad i politiet og utad mot aktuelle miljøer. Videre har politiet samarbeid med etater og organisasjoner som kan tenkes å få informasjon om saker med mistanke om planlagt eller utført kjønnslemlestelse.

Når det gjelder informasjonsformidling internt i politiet har det blant annet vært avholdt et nasjonalt seminar for politiet i 2009 under tittelen ”Vold i nære relasjoner/æresrelatert vold” som særlig la vekt på tvangsekteskap og kjønnslemlestelse. Temaet har også vært inkludert i kurs som avholdes for politiets familievoldskoordinatorer. Disse har ansvar for å videreformidle informasjon omkring temaet innad i sine respektive politidistrikt. Videre er temaet inntatt som eget kapittel i politiets veileder innen vold i nære relasjoner. Veilederen inneholder blant annet informasjon om fenomenet, aktuelle forebyggende tiltak samt utreisekontroll i forbindelse med mistanke. Politidirektoratet har, som ledd i oppfølgingen av tiltak 3 i Regjeringens handlingsplan mot kjønnslemlestelse, utarbeidet retningslinjer for å nekte utstedelse eller inndra pass og reisebevis ved mistanke om utreise for å utføre kjønnslemlestelse. Videre informerer Politiets utlendingsenhet (PU) alle asylsøkere fra bestemte områder om norsk lov og forbudet mot kjønnslemlestelse. Som ledd i dette arbeidet må søkerne signere på at de har forstått informasjonen de er gitt.

Politiet er i stor utstrekning avhengig av tips fra

utenforstående aktører for å avdekke kjønnslemlestelse. Som nevnt ovenfor under punkt 1 er det en rekke etater og organisasjoner som har en straffesanksjonert anmeldelses- og avvergeplikt overfor kjønnslemlestelse, jf. lov om forbud mot kjønnslemlestelse § 2. I tillegg vil en rekke aktører som helsevesen, skole, barnehage og politi ha meldeplikt til barnevernet ved mistanke om overgrep mot barn. Samarbeid mellom politiet og disse aktørene er derfor sentralt for både å forebygge og avdekke kjønnslemlestelse.

Helsemyndighetene står i en særstilling når det gjelder å oppdage kjønnslemlestelse og evt. melde bekymring til barnevernet dersom de frykter at slikt

har skjedd. Politiet har et godt samarbeid med både helsemyndigheter og barnevern i slike saker. Hvilket samarbeid og omfanget av samarbeidet, for eksempel rundt en medisinsk undersøkelse, vil avhenge blant annet av hvilken aktør som først mottar melding og hva som er foretatt av undersøkelser før politiet får melding.

Politiets rolle i forhold til skoler og barnehager vil i første rekke være å sørge for at det blir gitt informasjon omkring fenomenet, anmeldelses- og avvergeplikten samt utstrekningen av meldeplikten til barnevernet.

SPØRSMÅL NR. 1446

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 23. juni 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I dag er det et tvilsomt ettårsjubileum for nyheten om et lovutvalg som skulle forenkle hverdagen for SMB. Tiltaket ble lansert som ”det største forenklingstiltaket som retter seg mot næringslivet”, (ved siden av Altinn) av daværende næringsminister. Etter tolv måneder venter næringslivet fortsatt på at utvalget skal bli nedsatt.

Står dette løftet ved lag, og når kan tusenvis av små og mellomstore bedrifter regne med at arbeidet settes i gang?»

BEGRUNNELSE:

I juni 2009 pekte daværende næringsminister på at

”...myndighetene i dag stiller samme krav til bedrifter om aksjekapital, regnskap og revisjon uavhengig av tallet på ansatte.”

Hun lovet også at Regjeringen ville sette ned et lovutvalg som skal se nærmere på hvordan forenklinger i lovverket kan gjennomføres. Innspill fra Revisorforeningen, arbeidet i EU og andre land skulle danne bakgrunnen for dette lovutvalget.

Og mindre enn fire måneder senere skriver de rødgrønne i Soria Moria II at man vil gjennomføre forenklinger for næringslivet, spesielt rettet mot små og mellomstore bedrifter, herunder se på endringer i blant annet regnskapsloven og aksjeloven.

Fortsatt bruker norske bedrifter hvert år 54 mrd kroner på rapportering pålagt av det offentlige. Regjeringen har ikke greid å redusere forpliktelsene med mer enn 0,5 prosent de siste tre årene, og initiativ til regelendringer er helt sentralt for å kunne oppnå resultater. Regjeringspartiene stemte også imot et forslag fra Venstre om å etablere et Regelråd i Norge.

Et slikt råd ville ha bidratt til å redusere de kostnadene som blir påført av nye regler som vedtas. Regjeringen har heller ikke benyttet seg av det virkemiddelet som består i å sette et konkret mål for arbeidet med regelforenkling.

På denne bakgrunn ønsker jeg å få vite om Regjeringen i det minste har tenkt å følge opp det ett år gamle løftet.

Svar:

I tråd med Soria Moria II-erklæringen har regjeringen den siste tiden arbeidet med spørsmålet om hvordan man mest mulig effektivt skal gjennomgå aksje- og regnskapslovgivningen for å få til forenklinger for SMB. Formålet med et slikt arbeid er å få konkrete forslag til hvordan rammevilkårene kan forenkles og bedres, samtidig som viktige samfunnshensyn ivaretas.

Når det gjelder aksjeloven er de nødvendige avklaringer for dette arbeidet nå gjort, og det konkrete arbeidet settes nå i gang. For at denne gjennomgangen skal være mest mulig effektiv, skal det gjøres en

såkalt enpersonsutredning. Det har vært vurdert om arbeidet heller burde legges til et utvalg. En enpersonsutredning med et avgrenset mandat gjør det imidlertid mulig å få lovendringer på plass raskere enn hvis man satser på et utvalg med et omfattende

mandat. Det er lagt opp til at utrederen får frist til 31. desember 2010.

Endringer som følge av utredningen og de påfølgende politiske vurderinger vil bli gjennomført så raskt det praktisk lar seg gjøre.

SPØRSMÅL NR. 1447

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 24. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Pasienter har i dag mulighet til å få fornyet vurdering, og noen innhenter dette også på egen hånd. I enkelte tilfeller kan slik vurdering komme til motsatt konklusjon av den opprinnelige eller den kan være i motstrid til tidligere uttalelser.

Hvilke muligheter har pasienter og pårørende i dag til å få slettet journalnotat og spesialistuttalelser som står i direkte motstrid til uttalelser fra andre spesialister og vil statsråden eventuelt sikre at slik mulighet finnes i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter har i dag mulighet til å få fornyet vurdering, og noen innhenter dette på egen hånd. I enkelte tilfeller kan slik vurdering komme til motsatt konklusjon av den opprinnelige eller den kan være i motstrid til tidligere uttalelser. Flere pasienter opplever imidlertid at det kan være vilkårlig hvilken konklusjon som legges til grunn av det øvrige hjelpeapparat og at dette kan være av vesentlig betydning for hvilken hjelp og bistand pasienten får.

Jeg viser til debatten om "Bedre rettsikkerhet for pasienter" i Stortinget 15 dm. hvor jeg i mitt innlegg trakk frem en gutt som angivelig ble hjerneskadet under en operasjon. Foreldrene i denne saken sliter med en spesialist uttalelse som går på at barnet hadde skaden før operasjonen. Denne uttalelsen brukes i mot dem i forbindelse med guttens bistandsbehov, til tross for at foreldrene har flere andre sakkyndige uttalelser om guttens tilstand både før og etter operasjonen som peker i motsatt retning. Foreldrene ønsker at denne aktuelle spesialist uttalelsen kan kjennes død og maktesløs og spørsmålet er om det finnes muligheter til det eller om statsråden vil sikre at slike muligheter kan finnes i fremtiden.

Svar:

Helselovgivningen inneholder bestemmelser om retting og sletting av pasientjournal. Dette er viktige regler både med tanke på at pasientene skal sikres forsvarlig helsehjelp og ut fra personvern hensyn.

Etter pasientrettighetsloven § 5-2 kan pasienten eller den som opplysningene gjelder, kreve at opplysningene i journalen rettes eller slettes etter reglene i helsepersonelloven § 42 til § 44.

Helsepersonelloven § 42 gjelder retting av journal, § 43 gjelder sletting av journalopplysninger, mens § 44 gjelder journal på feil person.

Helsepersonelloven § 42 første ledd lyder:

”Helsepersonell som nevnt i § 39 skal etter krav fra den opplysningen gjelder, eller av eget tiltak, rette feilaktige, mangelfulle eller utilbørlige opplysninger eller utsagn i en journal. Retting skal skje ved at journalen føres på nytt, eller ved at en datert rettelse tilføyes i journalen. Retting skal ikke skje ved at opplysninger eller utsagn slettes.”

Helsepersonelloven § 43 første ledd lyder:

”Etter krav fra den journalopplysningene gjelder, eller av eget tiltak, skal helsepersonell som nevnt i § 39 slette opplysninger eller utsagn i journalen, dersom dette er ubetenkelig ut fra allmenne hensyn, ikke strider mot bestemmelsene i eller i medhold av arkivloven §§ 9 eller 18 og:

1. opplysningene er feilaktige eller misvisende og føles belastende for den de gjelder eller
2. opplysningene åpenbart ikke er nødvendige for å gi pasienten helsehjelp.”

Både § 42 og § 43 inneholder dessuten prosessuelle regler. Dersom krav om retting/sletting avslås, skal kravet om retting/sletting og begrunnelse for avslaget nedtegnes i journalen. Avslag på krav om retting/sletting kan påklages til Helsetilsynet i fylket. Det skal innhentes uttalelse fra Datatilsynet. Dersom

Helsetilsynet i fylket mener at sletting kan være i strid med arkivloven §§ 9 eller 18, skal det også innhentes uttalelse fra Riksarkivaren. Etter arkivloven § 9 kan ikke arkivmateriale ”rettast på ein slik måte at tidlegare urette eller ufullstendige opplysningar vert sletta, dersom desse har hatt noko å seia for saksførebuinga, vedtak eller anna som etter føremålet med denne lova bør kunna dokumenterast”. Arkivloven § 18 gjelder særskilt verneverdige arkiv.

Ved avslag på krav om retting/sletting skal pasienten orienteres om klageadgangen, jf. pasientjournalforskriften § 13.

Etter pasientjournalforskriften § 13 er det den journalansvarlige som skal fatte beslutning om retting og sletting av journalopplysninger i helseinstitusjoner. Avgjørelsen skal, der det er praktisk mulig, tas i samråd med det helsepersonell som har gjort nedtegnelsen i journalen.

Helseregisterloven har regler om retting og sletting av helseopplysninger i helseregistre. For behandlingsrettede helseregistre, slik som pasientjournaler, gjelder helsepersonellovens regler om retting og sletting, men enkelte av bestemmelsene i helseregisterloven § 26 kommer til anvendelse i tillegg. Dette gjelder en bestemmelse om at den databehandlingsansvarlige om mulig skal sørge for at feilen ikke får betydning for den registrerte dersom det er behandlet helseopplysninger som er uriktige, ufullstendige eller som det ikke er adgang til å behandle. Videre skal den databehandlingsansvarlige varsle mottakere av utleverte opplysninger dersom de uriktige eller ufullstendige helseopplysningene er blitt utlevert.

Det eksisterende regelverket åpner altså for ret-

ting og sletting av journalopplysninger. Det må i det enkelte tilfelle vurderes om vilkårene er til stede. I tilfeller hvor helsepersonell vurderer diagnose, årsakssammenheng eller andre forhold annerledes enn annet helsepersonell tidligere har gjort, vil det ikke alltid være åpenbart at den ene vurderingen er uriktig og den andre riktig. Det må foretas en konkret vurdering av om vilkårene for retting eller sletting er oppfylt. Ved retting må det også vurderes hvordan rettingen mest hensiktsmessig kan skje. I noen tilfeller vil det for eksempel kunne være mest informativt med en tilføyelse om den nye vurderingen, slik at den tidligere vurderingen også fremgår. Dette vil også kunne være av betydning som dokumentasjon i forbindelse med den helsehjelp som er gitt på grunnlag av den opprinnelige vurderingen. Pasientjournalen skal først og fremst være et redskap for å sikre at pasienten får forsvarlig helsehjelp, men har også andre funksjoner. Journalen vil blant annet være av stor bevismessig betydning i forbindelse med eventuelle tilsynssaker eller saker om erstatning for feilbehandling eller lignende.

Det er av vesentlig betydning for å gi pasienten forsvarlig hjelp at pasientjournalen gir helsepersonell som skal yte helsehjelp, og andre som får tilgang til journalen, et mest mulig korrekt bilde av pasientens tilstand, hvilken helsehjelp som er gitt m.m. Som det fremgår ovenfor, er det mulig å få rettet eller slettet feilaktige eller misvisende journalopplysninger, og mulighet til å påklage avslag inn for Helsetilsynet i fylket. Det nevnes også at pasient- og brukerombudet i fylket vil kunne bistå pasienter og pårørende, også i spørsmål som gjelder retting eller sletting av journalopplysninger.

SPØRSMÅL NR. 1448

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 5. juli 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Statsråden har gitt signaler om at han vil ha kunnskap om årsaken og omfanget av ulykken i Mexico-gulften før det skjer tildeling i 21. konsesjonsrunde. Ulykken er utvilsomt svært alvorlig. Det er en enorm arbeidsoppgave finne årsakene til ulykken og hvordan man kunne hindret omfanget av ulykken og miljøødeleggelserne.

Innebærer statsrådets utsagn at hele 21.runde blir utsatt inntil amerikanerne har konklusjonene kla-

re, og hvilken fremdrift legger statsråden til grunn inntil videre?»

Svar:

Petroleumstilsynet har uttalt at sikkerhetssituasjonen på norsk sokkel er god og risikoutviklingen de senere år har vært positiv. Petroleumstilsynet har myndighetsansvaret for teknisk og operasjonell sikkerhet – herunder beredskap – og arbeidsmiljø.

Ulykken i Mexico-gulften er tragisk. Elleve per-

soner omkom og den påfølgende utblåsningen er ennå ikke stanset. Norge har som politikk å lære fra andre land, og ulykken i Mexico-gulften er intet unntak. Det er en stor og viktig oppgave å finne frem til årsaks- og hendelsesforløpet i denne ulykken. Det er all grunn til å tro at jo mer tid som går, jo mer informasjon og kunnskap kommer ut om ulykken. 21. konsesjonsrunde vil bli gjennomført i lys av det vi nå opplever i Mexico-gulften. Tildelinger i 21. konsesjonsrunde vil ikke skje før vi har økt kunnskap om ulykken. Det er ikke aktuelt å tillate boring på eventuelle nye tillatelser på dypt vann før vi har god kjennskap til hva som har skjedd på og med Deepwater Horizon.

Petroleumsvirksomheten har skapt store verdier

for det norske samfunnet. God og regelmessig tilgang på leteareal er nødvendig for å sikre videre aktivitet på norsk sokkel og for å påvise de uoppdagede ressursene.

Regjeringen fører en forutsigbar tildelingspolitikk for å opprettholde et jevnt aktivitetsnivå. En faktabasert, forutsigbar konsesjonspolitik er et hovedelement i vår petroleumpolitikk. Dette har jeg lagt til grunn når jeg startet opp 21. konsesjonsrunde høsten 2009. Allerede i oppstartfasen signaliserte jeg at en tidsplan som la opp til utlysning før sommeren 2010, og tildeling av nye utvinningstillatelser våren 2011.

Som kjent ble 21. konsesjonsrunde utlyst 23. juni 2010. Søknadsfristen er satt til 3. november 2010.

SPØRSMÅL NR. 1449

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 25. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til å sikre Det nasjonale aldershjem for sjømenn tilgang til midler via Husbanken til tross for at Vestfolds kvote er fylt opp?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt spørsmål 842 om hvordan enkelte fylker nå står i en situasjon hvor husbankens kvote for bygging av omsorgsplasser er brukt opp. Statsråden meddelte at en skulle vurdere endringer i det enkelte statsbudsjett. Fra før er det kjent at flere fylker ikke har brukt opp sine kvoter og at det har ført til endring gjennom revidert nasjonalbudsjett.

Det nasjonale aldershjem for sjømenn i Stavern har i mange år arbeidet for å sikre finansiering av utbygging fordi dagens lokaliteter ikke samsvarer med de krav Arbeidstilsynet setter i forhold til ansatte, ei heller det en kan forvente som beboere av slike tilbud.

Det har tidligere vært dialog med departementet som resulterte i at DNAS skulle samarbeide med kommunen for å søke om tildeling av midler til prosjektet via ordningen med Husbanken, fordi det ikke fantes særlige midler til å sikre dette nasjonale tilbudet.

Når så dette blir gjort, er også denne muligheten sperret for den ideelle stiftelsen, fordi Vestfolds kvote er oppbrukt.

Dette skaper en vanskelig situasjon for DNAS,

Larvik kommune og ikke minst beboere og ansatte ved DNAS.

Det er nå kun en avklaring vedr. Husbank/investeringstilskuddet som mangler for fullfinansiering av ombyggingsprosjektet ved sykehjemmet.

Prosjektering er utført, anbud er innhentet og plan for midlertidig drift av sykehjemmet i byggeperioden er utarbeidet.

Det som nå gjør situasjonen vanskelig er at byggestartsdato ikke kan fastsettes pga. den manglende avklaring vedrørende Husbank/investeringstilskuddet (ca. 10mill Kr.)

Avklaring på byggestartsdato er viktig med hensyn til en ryddig prosess for:

- Oppsigelser/omplussing av personell ifb. med midlertidig/reduert driftsform i byggeperiode og etter ombygging
- Imøtekommelse av pålegg fra Arbeidstilsynet (det er nå gitt en utsettelse på dette, basert på utsettelsessøknad fra DNAS med antatt ombyggingsoppstart 1. Aug. 2010.)
- Varsel og omplussingsorganisering av beboere i omsorgsleiligheter. (Noen av omsorgsleilighetene vil bli benyttet til sykehjemsrom i ombyggingsperioden).

Det særskilte ved DNAS er at rekrutteringen til botilbudet skjer fra hele landet. Nesten 70 prosent av

de som bor på DNAS er fra andre kommuner enn vertskommunen. Det kan være et argument for å gjøre det mulig for denne aktøren å få tilgang til midler gjennom Husbankens ordning.

Jeg håper statsråden vil medvirke til at DNAS slipper å stenge ned og at en gjennom å finne en god og praktisk løsning, bidrar til å opprettholde dette viktige nasjonale tilbudet. Av hensyn til de offentlige påleggene mot DNAS er tidsperspektivet helt avgjørende.

Svar:

Regjeringen har opprettet en egen tilskuddsordning for å stimulere kommunene til å fornye og øke tilbudet av plasser i sykehjem og omsorgsboliger for mennesker med behov for heldøgns helse- og sosialtjenester uavhengig av beboerens alder, diagnose eller funksjonshemming.

Investeringsstilskuddet til omsorgsboliger og sykehjemsplasser skal gi tilsagn til 12 000 nye heldøgns omsorgsplasser i perioden 2008 – 2015. De 12 000 enhetene er fordelt på hvert fylke etter en egen fordelingsnøkkel. Tilskuddsordningen forvaltes av Husbanken i samarbeid med fylkesmennene. Husbanken behandler søknader og fatter de endelige vedtak om tilsagn innenfor de rammer som Storting og regjering har lagt for ordningen.

Innenfor de 12 000 enhetene skal det foretas en prioritering av hvilke kommuner som kan motta tilskudd, slik at de med størst behov får anledning til å bedre sitt tilbud. Kommunene må da også prioritere hvilke prosjekter de ønsker å søke om tilskudd til, før fylkesmennene gjør sin vurdering av søknadene etter

en totalvurdering av behov i hvert sitt fylke. Det er altså nødvendig med en prioritering hos både kommunene og fylkesmennene innenfor de rammer som er lagt til grunn for ordningen, før endelig behandling i Husbanken.

Etter det jeg har forstått, har Larvik kommune fått innvilget tilsagn knyttet til to søknader på henholdsvis 7 enheter i 2008 og 6 enheter i 2009. Larvik kommune har for tiden også ytterligere en søknad til behandling. Ingen av disse tilsagnene eller søknadene er imidlertid knyttet til Det nasjonale aldershjem for sjømenn (DNAS).

I tillegg til dette har Larvik kommune i januar 2009 søkt Helse- og omsorgsdepartementet om særlige midler fra staten til både rehabilitering og drift av DNAS.

I departementets svar til Larvik kommune fremgår det at Helse- og omsorgsdepartementet ikke har egne midler som kan nyttes til investeringer og drift når det gjelder sykehjem og omsorgsboliger. I brevet ble det samtidig henvist til tilskuddsordningen for heldøgns omsorgsplasser og kommunens mulighet til å søke om midler fra denne.

Det nasjonale aldershjem for sjømenn er omtalt i Budsjettinnst. 11 S (2009- 2010), der komiteen viser til det unike tilbudet som eksisterer ved Sjømannshjemmet i Larvik. Stortinget har imidlertid ikke bevilget særskilte midler til investeringer eller drift av hjemmet.

Regjeringen følger søknadsinngangen til tilskuddet nøye, og gjør en løpende vurdering av rammen som er gitt for ordningen og innfasingen av denne.

SPØRSMÅL NR. 1450

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Åshild Karoline Haugland

Besvart 23. juni 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Fylkestinget i Aust-Agder har vedtatt å avholde folkeavstemning i 2011 om fylkessammenslutning med Vest-Agder. Flere kommuner i Aust-Agder, deriblant Iveland, Evje og Hornnes og Lillesand har vedtatt i sine respektive kommunestyre at de vil søke overgang til Vest-Agder dersom det ikke blir fylkessammenslutning.

Vil regjeringa innvilge en slik søknad?»

BEGRUNNELSE:

I debatten om en eventuell fylkessammenslutning av Aust-Agder og Vest-Agder er det mange uavklarte spørsmål. Deriblant er det noe usikkerhet knyttet til hva som skjer hvis fylkene ikke velger å slå seg sammen. Flere kommuner har vedtatt å søke overgang til Vest-Agder dersom fylkessammenslutning ikke blir vedtatt. Det er ønskelig med en avklaring på om Statsråden vil innvilge slike søknader. Konsekvensen av å innvilge søknader om overgang til

Vest-Agder er store for Aust-Agder, som i utgangspunktet er et lite fylke. Dette spørsmålet er viktig å få avklart før folkeavstemmingen. Fremskrittspartiet ønsker å redusere omfanget av offentlig sektor, og mener at det i et lite land med 4,9 mill. innbyggere er nok med to forvaltningsnivåer – kommune og stat. FrP ønsker derfor primært å nedlegge fylkene, og derved fjerne en byrde fra skattebetalernes skuldre. Da hadde heller ikke fylkessammenslutning mellom Aust-Agder og Vest-Agder vært noen problemstilling.

Svar:

Jeg ønsker ikke å forskutere behandlingen av eventuelle søknader fra flere kommuner i Aust-Agder om overgang til Vest-Agder dersom det ikke blir fylkessammenslutning nå. Eventuelle søknader vil bli grundig vurdert, med øye for hva som gagner både kommunene og fylkene best.

Selve prosessen knyttet til å vurdere eventuelle søknader fra flere kommuner i Aust-Agder om overgang til Vest-Agder dersom det ikke blir fylkessammenslutning, må ses i sammenheng med hvor stor innvirkning en endring kan ha på mandatfordelingen til Stortinget mellom fylkene.

Inndelingsloven setter rammer for hvordan saker om sammenslåing, deling og grensejustering av fylker skal behandles. I følge inndelingsloven er det Stortinget som skal avgjøre saker om deling av fylker og saker om endring av fylkesgrense når mandatfordelingen til Stortinget kan bli endret. Dersom det samlede innbyggertallet i kommunene som eventuelt søker overgang er så høyt at det vil kunne medføre endring av mandatfordelingen, vil jeg derfor legge saken fram for Stortinget til beslutning.

SPØRSMÅL NR. 1451

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 24. juni 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Mener statsråden at dagens regler, herunder definisjonen av sommerby, er tilfredsstillende, eller vil statsråden vurdere andre måter å regulere søndagshandelen på, for eksempel gjennom å la kommunene selv få gi dispensasjoner?»

BEGRUNNELSE:

I følge Helligdagslovens paragraf fem, syvende ledd, kan Fylkesmannen etter søknad gi dispensasjon til å holde søndagsåpent der det foreligger særlige grunner. I Porsgrunns Dagblad 10.06.10 kan vi lese at "for å få lov til å ha søndagsåpne butikker om sommeren må byen være definert som en sommerby". Kriteriet for å få en slik status er at handelsstanden kan dokumentere at hoveddelen av omsetningen foregår i sommermånedene. Langesund i Bamble og Brevik i Porsgrunn er begge attraktive destinasjoner på sommeren, og har stor lokal aktivitet. Allikevel defineres de ikke som sommerbyer, og mange i handelsstanden er frustrert over at de ikke får lov til å holde søndagsåpent i sommermånedene.

Svar:

Spørsmålet om regulering av åpningstider berører både familier og forbrukere, ansatte i varehandelen og næringsdrivende. Som hovedregel skal faste utsalgssteder som selger varer til forbrukere, holde stengt på helligdager. For å sikre forbrukerne tilgang til varer det er særlige grunner for å tillate, er det en rekke unntak fra hovedregelen, jf. lov 24. februar 1995 nr. 12 om helligdager og helligdagsfred m.v. (helligdagsloven) § 5 annet ledd og tredje ledd.

Utsalgssteder på områder som etter vedtak av Fylkesmannen regnes som typisk turiststed, er unntatt fra påbudet om å holde stengt på helligdager, jf. helligdagsloven § 5 annet ledd nr. 4. Representanten Røe Isaksen viser i sin begrunnelse til en artikkel i Porsgrunn Dagblad 10. juni 2010. For byene som nevnes i artikkelen, er det fastsatt forskrift, se for eksempel forskrift 9. juni 1999 nr. 615 om Ula, Kjerrevik, Nevlunghavn, Helgeroa og Stavern som typisk turiststed og forskrift 26. mai 2000 nr. 525 om typisk turiststed, Kragerø kommune. Fylkesmannen kan avgrense unntaket til bestemte perioder av året, og det er gjort her.

Etter helligdagsloven § 5 sjette ledd kan Fylkesmannen etter søknad fra kommunen ved forskrift bestemme at et område skal regnes som typisk turiststed. Som typisk turiststed kan bare regnes område der salget i de aktuelle periodene hovedsakelig skjer til turister. Ut over dette beror det på Fylkesmannens frie skjønn om kommunens ønske om fastsettelse av forskrift skal imøtekommes. Fylkesmannens vedtak kan ikke påklages til departementet. Hvorvidt salget i Langesund og Brevik i hovedsak skjer til turister om sommeren, vil det være opp til Fylkesmannen å vurdere etter søknad fra kommunen. Jeg ser ikke noe grunnlag for å endre på dagens regler med bakgrunn i den aktuelle saken.

Jeg finner også grunn til å nevne at åpningstidsbestemmelsene i helligdagsloven har vært oppe til

debatt i Stortinget både i 2008 og i 2009. I et representantforslag (Dokument nr. 8:43 fra 2006–2007) fra tre stortingsrepresentanter fra KrF ble det foreslått at Stortinget skulle be regjeringen gjennom forskrift hindre omgåelse av åpningstidsbestemmelsene i lov om helligdager og helligdagsfred. I et representantforslag (Dokument 8:125 fra 2007–2008) fra tre stortingsrepresentanter fra FrP ble det foreslått å avvikle åpningstidsbestemmelsene. LO ved Handel og kontor (HK) har dessuten vært opptatt av å beholde søndagen som en annerledes dag, hvor butikkene som hovedregel holder stengt. Slik jeg ser det, er det ikke aktuelt å lempe på åpningstidsbestemmelsene, for eksempel gjennom å la kommunene selv få gi dispensasjoner.

SPØRSMÅL NR. 1452

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Åshild Karoline Haugland

Besvart 23. juni 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Aust-Agder har i dag 4 stortingsrepresentanter, mens Vest-Agder har 6. Fylkestinget i Aust-Agder har vedtatt å avholde folkeavstemning i 2011 om fylkessammenslutning med Vest-Agder, og flere kommuner i fylket har vedtatt å søke overgang til Vest-Agder dersom det ikke blir fylkessammenslutning.

Hvor mange stortingsrepresentanter vil Aust-Agder og Vest-Agder få som felles valgkrets dersom det blir sammenslutning, og hvor mange representanter vil hvert fylke få dersom kommunene som har signalisert dette melder overgang?»

BEGRUNNELSE:

Flere kommuner i Aust-Agder, deriblant Iveland, Evje og Hornnes og Lillesand, har vedtatt i sine respektive kommunestyre at de vil søke overgang til Vest-Agder dersom det ikke blir fylkessammenslutning. Disse tre kommunene har til sammen 14 116 innbyggere, av totalt 109 000 i fylket. Aust-Agder hadde 19 872 stemmeberettigede per stortingsrepresentant ved valget i 2009.

Noen fylker har langt færre stemmeberettigede per stortingsrepresentant enn Aust-Agder, blant annet Finnmark som bare hadde 10 537 stemmeberettigede per stortingsrepresentant ved forrige valg. Dette er urettferdig, og har fått konsekvenser ved flere stor-

tingsvalg, blant annet i 2005 da Fremskrittspartiet, H, KrF og V fikk 22 000 flere stemmer enn de rødgrønne. De ikke-sosialistiske partiene fikk også flere stemmer ved valget i 2009. Fremskrittspartiet vil at alle stemmer skal telle likt ved stortingsvalg, enten man bor Oslo, Arendal, Kristiansand eller Alta.

Svar:

Mandatfordelingen ved valg til Stortinget reguleres av Grunnloven og valgloven.

Etter Grunnloven § 57 skal landet ved valg til Stortinget deles inn i 19 valgkretser. Valgkretsene tilsvarende dagens fylker. Dette fremgår imidlertid ikke av Grunnloven direkte. Grunnloven bestemmer i § 57 siste ledd at inndelingen i valgdistrikter og fordelingen av antall stortingsrepresentanter i hvert valgdistrikt fastsettes i lov. Det fremgår av valgloven § 11-1 at fylkene skal utgjøre hvert sitt valgdistrikt.

Gjeldende fylkesinndeling har ved valg til Stortinget betydning på følgende måte:

- 1) Den er sammenfallende med dagens valgkretsinnndeling til stortingsvalg.
- 2) Det skal velges 150 representanter til Stortinget som distriktsrepresentanter. Bestemmelser om dette finnes i Grunnloven.

- 3) Antallet som velges fra hver valgkrets beregnes av departementet hvert åttende år ut fra en poengberegning der det tas hensyn til innbyggertallet i den enkelte valgkrets og valgkretsens geografiske størrelse. Beregningsmetoden er regulert i Grunnloven. Gjeldende mandatfordeling ble fastsatt av departementet 25.5.2004 med virkning for valgene i 2005 og 2009.
- 4) Det skal velges en representant som utjevningsmandat i hver av de 19 valgkretsene. Bestemmelse om dette finnes i Grunnloven § 57.

Valgkretsinndelingens betydning for stortingsvalget i 2013

En eventuell endring i Grunnloven kan tidligst skje etter valget i 2013, med virkning fra stortingsvalget i 2017. Det er imidlertid ikke fastsatt bestemmelser i Grunnloven om hvilke grenser eller størrelse den enkelte valgkrets skal ha. Valgdistriktets grense er regulert i valgloven § 11-1 som sier at hvert fylke utgjør et valgdistrikt.

I tillegg til at det ved stortingsvalget i 2013 må holdes fast ved 19 valgkretser, kan det med virkning for valget i 2013 heller ikke gjøres endringer i at det fra hver valgkrets velges ett utjevningsmandat og at det skal velges 150 distriktsmandater totalt fra valgkretsene.

Departementet skal etter Grunnloven foreta nye beregninger av mandatfordelingen på hver enkelt krets hvert åttende år. Våren 2012 vil det bli foretatt en ny beregning som vil gjelde fra stortingsvalget i 2013. Det er ikke mulig å si noe om resultatet av denne beregningen nå, siden det er folketallet pr. 1.1.2012 som skal legges til grunn. Beregningsmetoden kan ikke endres med virkning for stortingsvalget i 2013.

Vurderinger som ligger til grunn for dagens valgordning

Valgordningen ved stortingsvalg ble gjennomgått av Valglovutvalget i NOU 2001: 3. Utvalgets forslag ble fulgt opp av departementet i Ot.prp. nr. 45 (2001-2002) og fikk tilslutning i Stortinget, jf. Innst. O. nr. 102 (2002-2003) og Innst. S. nr. 209 (2002-2003).

Valglovutvalget valgte å legge gjeldende 19 fylker til grunn ved inndelingen. Det samme gjorde man i Stortinget ved behandlingen av den nye valgloven. Kretsinnstillingen har lange historiske tradisjoner. Jeg mener det nå ikke er grunnlag for å gjøre endringer i dagens ordning.

Valgordningen ved eventuell sammenslåing av Agder-fylkene

Som nevnt ovenfor må en ved valget i 2013 opprettholde landets 19 valgkretser, siden endring krever grunnlovsendring. Tilsvarende gjelder regelen om at hvert fylke skal ha ett utjevningsmandat. Beregningsmetode for mandatfordeling på fylkene kan heller ikke endres med virkning for stortingsvalget i 2013.

Dette betyr at Agder-fylkene ved stortingsvalget i 2013, uavhengig av en sammenslåing, vil utgjøre to valgkretser. En eventuell endring i Grunnloven kan tidligst skje etter valget i 2013, med virkning fra stortingsvalget i 2017.

Etter min vurdering bør de prinsippene som ligger i gjeldende valgordning opprettholdes også etter stortingsvalget i 2013. Det kan slik jeg ser det være uheldig å legge opp til en særordning hvor et nytt Agder spesialbehandles i Grunnloven og valgloven. Det kan være vanskelig å argumentere for hvorfor Agder skal behandles særskilt i forhold til valgordningen. Valgordningen består av ulike elementer, som sammen utgjør et finmasket system basert på god politisk og geografisk representativitet. En særordning vil etter min vurdering være uheldig i forhold til resten av landet.

Regjeringen mente i St.meld. nr. 12 (2006-2007) Regionale fortrinn – regional framtid at valgkretsinnstillingen til lokale og nasjonale valg prinsipielt burde være sammenfallende. Dette er en fordel for velgerne, som dermed forholder seg til samme kretsinnstilling ved begge valgene. Sammenhengen mellom valgkretsene ved de to valgene er viktige for politisk samhandling. Dersom det ikke ble vesentlig reduksjon i antall fylker, mente regjeringen at det mest hensiktsmessige var at hver region består av én valgkrets.

Etter min vurdering er det ikke grunnlag for å foreta en ny vurdering av forholdet mellom fylke og valgkrets. Det vil kunne skape uoversiktighet dersom det er avvik mellom valgkretsene ved stortingsvalget og fylkesvalget. Det mest riktige i forhold til resten av landet vil altså etter min oppfatning være å ha et forutsigbart og likt system for alle landets fylker. Det vil si en modell hvor dagens valgordning videreføres, og et eventuelt Agder behandles på like linje med resten av landets fylker etter stortingsvalget i 2013.

Dersom en mener det bør etableres en særordning for Agder, vil dette kreve en mer omfattende utredning. En særordning vil innebære en prinsipiell endring i dagens valgordning og vil kunne få konsekvenser for flere fylker.

Grensejusteringer

Det som er sagt over når det gjelder stortingsvalget i 2013 gjelder tilsvarende ved grensejusteringer.

Det kan med virkning for dette valget ikke gjøres noen endringer i valgordningen som er nedfelt i Grunnloven.

Når det gjelder forholdet etter 2013-valget, er det slik jeg ser det naturlig at prinsippene i dagens ordning legges til grunn. Ved en eventuell grensejuste-

ring vil Agder-fylkene bestå som hver sin valgkrets. Dersom en slik endring fører til store endringer i folketallet i fylkene, bør det vurderes om det skal foretas en ny beregning av mandatfordelingen foran valget i 2017. Dette krever imidlertid endring i Grunnloven.

SPØRSMÅL NR. 1453

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 30. juni 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hvor mange forespørsler om tilføring av egenkapital til selskap som er hel- eller deleid av staten har statsråden avslått eller unnlatt å ta stilling til og hvilke beløp er det snakk om, og tilsvarende, hvor mange forespørsler har fått grønt lys og hvor store beløp er det snakk om?»

BEGRUNNELSE:

Under Stortingets forhandlinger torsdag 3.juni sak nr 1 uttalte Nærings- og handelsministeren følgende:

"Uansett mål med eierskapet i de ulike kommersielle selskapene er regjeringen en profesjonell eier, som har et bevist forhold til utfordringer og problemstillinger som selskapene står overfor. Det betyr bl.a. at vi kontinuerlig ser på egenkapitalsituasjonen i selskapene for å vurdere denne opp mot målene med statens eierskap, og at regjeringen og de ansvarlige departementene årlig vurderer og formidler sine utbytteforventninger til styrene i selskapene."

Det ble videre uttalt av statsråden:

"Jeg mener det er fornuftig at vi bruker den tiden vi trenger for å treffe en beslutning med så vidtrekkende konsekvenser som i tilfellet Statkraft. Dette dreier seg om store milliardverdier, og det er ikke slik at staten, eller fellesskapet, tar penger fra Statkraft når vi tar utbytte og bruker dette til skoler, eldreomsorg, veier, politi, jernbane, helsevesen og alle de gode tingene som overskuddet fra Statkraft, som går inn i statskassen, brukes til. Dette er jo fellesskapets penger. Dette er jo våre penger som vi skal bruke, ikke selskapets penger. Så får vi vurdere om disse pengene som vi skal spare - vi skal spare mye penger, ofte mer enn det Fremskrittspartiet ønsker at vi skal spare - er bedre plassert i Statkraft eller bedre plasser andre steder.

Poengteringen av den rødgrønne regjeringens politikk på området ble uttalt med følgende:

"Jeg ble av en av Fremskrittspartiets talsmenn her karakterisert som å stå for en beinhard kapitalistpolitikk. Jeg vet ikke om det var et kompliment, eller om det var kritikk. Men jeg kommer i hvert fall til å være like beinhard på lønnsomhetsvurderinger og ansvarlighet i plasseringen av pengene som om det var egne private penger vi investerte. For det er våre penger. Dette er fellesskapets penger. Hver krone vi eventuelt tuller bort på feilinvesteringer, er en krone mindre brukt på helse, omsorg, skole, veier, politi og alle de andre tingene som Fremskrittspartiet er svært ivrig på å bruke penger til."

Avslutningsvis viser statsråden til Trondheim Energiverk AS hvor Høyre og Frp besluttet at Trondheim kommune skulle selge seg ut av. Ifølge statsråden har Trondheim bys befolkning tapt i størrelsesorden 5-6 mrd kroner på salget bare på den markedsverdiøkningen selskapet har hatt siden salget av aksjeposten i selskapet.

Spørsmålet er hvordan ville Trondheim kommune nytt godt av denne verdiøkningen dersom statsråden mener man uansett ikke skal selge kraftaksjer.

Svar:

Av hensynet til selskapene og statens verdier kan jeg ikke kommentere nærmere de diskusjoner om egenkapitaltilførsel og andre transaksjoner som Nærings- og handelsdepartementet i min tid som statsråd har vært oppe i. Vurdering av kapitalbehov vil ofte være knyttet til planer om strategiske oppkjøp eller andre strukturelle transaksjoner. Dette vil være forretningsmessig følsom informasjon som ikke kan gjøres offentlig tilgjengelig. Alle saker av denne karakter som blir realisert, fremmes for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1454**Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy****Besvart 25. juni 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Førdes Ungdomsavdeling for Psykisk Helse (UPH) er foreslått nedlagt, i en bestilt rapport. Begrunnelsen er at revisorfirmaet som har utarbeidet rapporten mener Helse Førde ikke kan klare å rekruttere spesialistkompetanse.

Hvor mange utlysninger og ev. andre anstrengelser er gjort fra Helse Førde for å rekruttere nødvendig spesialist?»

Svar:

Jeg har i sakens anledning bedt om en redegjørelse fra Helse Vest RHF. Helse Vest opplyser at rapporten vedrørende Førdes ungdomsavdeling for psykisk helse var meldt som sak til behandling i styremøtet i Helse Førde 18. juni. I redegjørelsen fremgår det videre at:

”Styret valgte å utsette saken og la samtidig følgende føringer for det videre arbeidet med døgntilbudet til barn og unge:

- det skal være et døgntilbud til barn og unge i Helse Førde HF
- plasstallet må imidlertid reduseres

- tilbudet skal ligge ved Førde sentralsjukehus
- tilbudet skal utvikles i samarbeid med Helse Bergen

Her står saken nå.

Helse Vest følger saken opp overfor Helsetilsynet i Sogn og Fjordane samtidig som det i samarbeid med Helse Førde blir gjort en fornyet vurdering med bakgrunn i styrets føringer.

Det vil i denne sammenheng også bli tatt stilling til ny utlysning og tiltak for å sikre rekruttering av barne- og ungdomspsykiater. Det er ellers arbeidet med rekruttering og tilsetting av psykologspesialist og det pågår tilsetting.”

Helse Vest opplyser forøvrig at det fra oppstart av UPH i Førde har vært en utfordring å sikre stabil tilsetting i overlegestilling som barne- og ungdomspsykiater. Driften har vært preget av vikarer og midlertidige ordninger. Statens helsetilsyn fastslo i brev av 3. februar i år at driften som følge av dette, ikke er forsvarlig. Det opplyses at det har vært forsøkt å legge til rette for at lege som har vært konstituert som overlege, kunne bli godkjent som ferdig spesialist. Vedkommende har nå sluttet. Driften er imidlertid ifølge Helse Vest sikret ut inneværende år, ved ny midlertidig tilsetting av barne- og ungdomspsykiater.

SPØRSMÅL NR. 1455**Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 25. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Internasjonal virksomhet i Bergensregionen blir ofte akterutseilt av en lang saksgang for de som søker og ønsker et arbeidsforhold i Bergensregionen. En venter både hos politi, skatteetat og UDI. Noe som kunne vært unngått eller i alle fall forkortet ventetiden noe med et SUA kontor også her. Slike sentre finnes allerede og det har hjulpet på betraktelig i søkerprosessen.

Vil statsråden opprette et slikt kontor i Bergen?»

BEGRUNNELSE:

Bergen næringsråd har sendt brev til Utlendingsdirektoratet om opprettelsen av et servicesenter for utenlandske arbeidstakere (SUA) i Bergen. Disse kontorene er lokalisert flere steder i landet. Og det har hjulpet betraktelig på mottakssituasjonen for utenlandske arbeidstakere. Bergen og Hordaland har en stor befolkning. Og man vet at disse som har behov for slike tjenester er mange. Derfor hadde det hjulpet på søkerprosessen slik at denne hadde gått fortere med et SUA kontor. Politi- og skattemyndigheter er også opptatt av dette. Og mener at et slikt kontor bør komme raskest mulig. Noe som igjen hadde ført til at Bergen og Hordaland hadde blitt også et mer attraktivt næringsområde.

Svar:

Det finnes i dag servicesentra for utenlandske arbeidstakere i Oslo og Stavanger, samt en egen lokal løsning i Kirkenes. En eventuell videre utbygging av slike sentra bør nå ses i sammenheng med forslag knyttet til endringer i utlendingsforvaltningens førstelinjetjeneste. Et eget prosjekt har levert en rapport om oppgave- og ansvarsdelingen i utlendingsforvaltningen, som regjeringen har til vurdering. Forslagene i rapporten dreier seg blant annet om oppgavefordelingen mellom UDI og politiet. Forslagene berører saker om oppholdstillatelser for arbeidssøkere, samt

den registreringsordning som er etablert overfor arbeidssøkere fra medlemsland i EU.

Jeg vil også understreke at det nettopp er foretatt omfattende regelendringer i utlendingsregelverket. De nye reglene trådte i kraft 1. januar i år. Gjennom blant annet enklere regler er målsettingen å bringe saksbehandlingstiden av oppholdssaker ned. Dette påvirker grunnlaget for servicesenterkonseptet, slik vi kjenner det fra blant annet Oslo.

På bakgrunn av dette vil jeg ikke på det nåværende tidspunkt ta initiativ til å opprette et servicesenter for utenlandske arbeidstakere i Bergen.

SPØRSMÅL NR. 1456

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 24. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Etter det ein kjenner til er det planer for å starte utviding av eksisterande tunnelar på Strynefjellet. Ein er også kjend med at det er utarbeidd planer for lang tunnel mellom Skåre og Grotli. Etter mi meining må dette vere eit langt betre og framtidsretta alternativ, og arbeidet på ny tunnel kan gå uhemma av eksisterande trafikk.

Vil statsråden vurdere bygging av ny tunnel opp mot utviding av eksisterande tunnelar før endeleg avgjer vert teken?»

GRUNNGJEVING:

Etter det ein er kjend med er det no snakk om å utbetre eksisterande tunnelar på Strynefjellet ved at ein auka høgda på tunnelane utan utvide breidda.

Denne løysinga vil etter mitt syn ikkje vere tilfredsstillande, då tunnelane også har for lita breidde, noko som etter det eg kjenner til ikkje skal gjerast noko med.

Å utbetre eksisterande tunnelar må etter mitt syn også verte ei frykteleg dyr løysing, og vil hemme trafikken.

Når Kvivsvegen vert opna i 2012 vil mykje av tungetrafikken frå Sunnmøre gå over Strynefjellet, noko som vil medføre stor auka trafikk på Strynefjellet.

Før ein starta utbetring av eksisterande tunnelar burde statsråden gjennomføre ei høyring blant dei største brukarane av denne fjellovergangen, og det burde føretakast ei kostnadsberekning for å få fram

skilnaden mellom utbetring av eksisterande tunnelar og bygging av ny lang tunnel.

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det prioritert midlar til utstrossing av dei tre tunnelane på rv 15 over Strynefjellet, slik at frihøgda blir auka til 4,2 meter. I tillegg er det lagt til grunn bygging av om lag 1,1 km samanhengande rassoverbygg mellom to av tunnelane; Grasdaltunnelen og Oppljostunnelen. Det er føresett til saman 450 mill. 2009-kr til desse tiltaka i perioden 2010-2019. I St.meld. nr. 16 (2008-2009) blir det vidare opplyst at det ikkje ligg føre formelle planar for prosjektet, men at arbeidet med kommunedelplan er starta opp.

Det er utarbeidd eit planprogram for kommunedelplanarbeidet. Her er det lagt opp til å vurdere 7 alternative løysingar, der eitt av alternativa er i tråd med den løysinga som er føresett i St.meld. nr. 16 (2008-2009). Fleire av dei andre alternativa inneber bygging av nye tunnelar i ny trase. Kostnadene ved dei alternativa som inneber bygging av nye tunnelar ligg langt over 500 mill. kr, noko som inneber at prosjektet kjem inn under ordninga med ekstern kvalitetssikring av konseptval – KS1. Samferdselsdepartementet har derfor vedteke at Statens vegvesen skal gjennomføre ei konseptvalutgreiing for rv 15 over Strynefjellet. Konseptval- utgreiinga og den eksterne kvalitetssikringa av denne skal vera grunnlaget for prinsippvedtak i regjeringa om val av konsept for vidare planlegging. Det er ein føresetnad for innføring

av KS1-systemet at lokale styresmakter avventar konklusjonane frå dette arbeidet før det blir planlagt vidare etter plan- og bygningslova. Det er følgeleg lagt opp til ein prosess der bygging av nye tunnelar blir vurdert opp mot den opphavlege planen om å utbetra dei eksisterande tunnelane.

Uavhengig av val av framtidig løysing er det behov for å gjennomføra strakstiltak i dei eksisterande

tunnelane. Platekvelva losnar og har i tillegg omfattande korrosjonsskadar. Vidare er det behov for å gjennomføra reinsk og sikringstiltak bak platekvelva. Strakstiltaka er planlagt gjennomførde i 2010-2011, parallelt med arbeidet med konseptvalutgreiing og KS1. Eg vil komma tilbake til omfanget på desse arbeida i samband med statsbudsjett for 2011.

SPØRSMÅL NR. 1457

Innlevert 16. juni 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 25. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Mener samferdselsministeren det er riktig at trafikksikkerhetstiltak, som i Langerudbakken på rv 35, gjennomføres på tross av store protester lokalt fra berørte omkringliggende kommuner og Norges lastebileier forbund (NLF)?»

BEGRUNNELSE:

Ulykkesstatistikken viser at strekningen Hokksund - Åmot på rv 35 er meget trafikksikker med 187 ulykker med personskader, inkludert 9 dødsulykker, siden 1990.

Alle er enige om at målet er å redusere antall drepte og hardt skadde i trafikken. Høyre har blant annet lansert en egen nullvisjon om at ingen skal miste livet på norske veier, som følge av veiens beskaffenhet.

Midtdelele er det mest effektive tiltaket mot møteulykker, samtidig som at dette er relativt kostbart å bygge ut. Derfor er det viktig å prioritere både penger og kapasitet på de strekningene der dette samlet vil gi størst trafikksikkerhetseffekt. Høyre bevilget derfor 600 mill. kroner mer enn regjeringen til trafikksikkerhetstiltak i Høyres alternative budsjett for 2010.

Statens Vegvesen har orientert Øvre Eiker kommune om at de har besluttet å "utbedre" Langerudbakken på rv 35 blant annet med fjerning av forbikjøringsfelt. Ordførerne i berørte kommuner: Øvre Eiker, Modum og Sigdal reagerer på beslutningen og har sendt brev til Statens Vegvesen Region Sør med en kraftig protest. Ordførerne viser til høringsuttalelsene fra kommunene og at forbikjøringsfeltet er det eneste sikre stedet å kjøre forbi mellom Mjøndalen og Åmot. Dette har også skapt sterke reaksjoner i lokalmedia og Norges lastebileier forbund (NLF). Yr-

kessjåførene uttaler at de frykter konsekvensene av vedtaket som vil bety at forbikjøringsfeltene vil forflyttes til mer trafikksikre deler av vegstrekningen.

Statens Vegvesen opplyser i sitt brev av 29. januar 2010 om at de tar sikte på oppstart allerede i løpet av sommeren/høsten. Protestbrevet fra berørte ordførere reiser tre viktige spørsmål som det er viktig at blir behandlet og besvart før Statens Vegvesen eventuelt kan gå videre med prosjektet.

Svar:

Regjering og Storting har som mål å redusere antall drepte og hardt skadde i vegtrafikken i tråd med nullvisjonen. Vi vet at de mest alvorlige ulykkene på vegenettet er møteulykker og utforkjøringsulykker.

Statens vegvesen velger tiltak på bakgrunn av risikovurderinger. Med hensyn til møteulykker er fysisk midtrekkverk det beste tiltaket. Rv 35 er imidlertid relativt smal, noe som gjør det vanskelig å sikre denne vegen mot møteulykker med midtrekkverk. Dette vil kreve store kostnader i form av breddeutvidelser av vegen. Alternativet er etablering av sperrefelt/midtmarkering som har vist meget gode resultater i forhold til møteulykker. Det er beregnet at slike midtmarkeringer har en ulykkesreduksjon i størrelsesorden 30-40 %, erfaringsmessig enda mer.

Risikoen for ulykker på vegstrekninger med forbikjøringsfelt er stor. I Langerudbakken på Rv 35 er det tre felt, med et forbikjøringsfelt i motbakken. Midt i bakken er det kryss, avkjørsler og bussholdeplasser. Årsdøgntrafikken på stedet er over 10 000 og fartsgrensen er 70 km/t. Statens vegvesen har vurdert ulike trafikksikkerhetstiltak på stedet.

Det er viktig at forholdene for reisende med kollektive transportmidler ivaretas og forbedres. Statens

vegvesen vurderer at bussholdeplassene ikke bør flyttes, samtidig som det anses som uakseptabelt at gående til bussen må krysse tre kjørefelt for å komme til holdeplassen. Det har også vært vurdert å etablere sperrefelt/midtmarkering samtidig som forbikjøringsfeltet opprettholdes på en kortere strekning. Dette er av Statens vegvesen forkastet fordi forbikjøringsfeltet blir kort og sammenspleisingen fra to til ett felt blir på et punkt i bakken der det ennå er stigning.

Statens vegvesen har etter en samlet vurdering,

konkludert med å ta bort forbikjøringsfeltet. Det etableres svingefelt til venstre for trafikk i retning sør-øst, samt et tilrettelagt kryssingspunkt for fotgjengere som må krysse Rv 35 for å komme til bussholdeplassen retning sør-øst. Med denne løsningen ivaretas trafikksikkerheten og lokale forhold. Løsningen vil gå noe på bekostning av friheten til den enkelte bilist ved at det ikke er muligheter for å kjøre forbi. Ulempene for den enkelte bilist vurderes imidlertid å være små i forhold til trafikksikkerhetsgevinsten og hensynene til lokale forhold.

SPØRSMÅL NR. 1458

Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 24. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I statsbudsjett for 2009 ble det på kap. 1351 Persontransport med tog gitt en spesifikasjon på toggruppene av statlig kjøp av persontransporttjenester med tog fra NSB.

Kan statsråden legge frem en ajourført oversikt for 2009 med faktiske tall for kjøp av persontransporttjenester med tog fra NSB også med spesifikasjon av geografiske områder pr. toggruppe og med oppgitt setekm (kapasitet) og passasjerkm (faktisk transporterte passasjerer) pr. geografisk toggruppe?»

Svar:

Kravene til rapportering er nedfelt i trafikkavtalen mellom NSB og staten ved Samferdselsdepartementet. Jeg er opptatt av at departementet følger tett opp på NSB leverer i henhold til det avtalte. Det gjennomføres oppfølgingsmøter hvert tertial der levert produksjon er et viktig tema. Vedlagt er NSBs rapporterte sete- og personkilometer for de enkelte togproduktene.

Når det gjelder vederlaget til NSB, så er det basert på årlige kjøpsavtaler for hvert enkelt år under trafikkavtalen. Vedlagt følger også avtalt kjøpsbeløp for hvert enkelt togprodukt. NSBs kostnader og inntekter har imidlertid utviklet seg på en slik måte at det reelle kjøpsbehovet til NSB er større enn det avtalte kjøpsbeløpet som utbetales. Når det gjelder det ytel-savhengige vederlaget til NSB for 2009 så er dette ikke endelig beregnet eller utbetalt enda.

Vedlegg til svar:

Avtalt årlig kjøpsbeløp (2009-2010) i 2009-priser indeksjustert i hht. Kjøpsavtale 2009

	2009
Oslo-Bergen	31,3
Oslo - Stavanger	25,0
Oslo - Trondheim	29,7
Trondheim - Bodø	75,1
Dagtog Tr.heim - Bodø	73,3
Dombås - Åndalsnes	24,7
Nelau - Arendal	11,9
Kristiansand - Stavanger	50,5
Hamar-Røros	46,2
Røros - Trondheim	16,7
Trondheim - Storlien	11,0
Flåmsbana Vinter	8,5
Oslo - Halden	76,3
Oslo - Lillehammer	62,8
Oslo - Skien	88,9
Oslo (linje 400)	145,6
Oslo (linje 440)	66,5
Oslo (linje 450)	87,4
Oslo (linje 460)	60,0
Oslo (linje 500)	110,5
Oslo (linje 550)	63,7
Oslo (linje 560)	61,3
Stavanger - Egersund	83,3

Lerkendal - Stjørdal/ Steinkjer	67,4	Økt kapasitet Jærbanen ²⁾	0
Bergen - Arna	19,3	Justering inntektsprognoser kjøp av	
Bergen-Voss	51,0	merproduksjon ³⁾	0,0
Bodø - Rognan	14,4	Sum fast vederlag	1585,1
Oslo Kristiansand	48,3	Ytelsesavhengig vederlag ⁴⁾	38,6
Oslo - Stockholm ¹⁾	4,6	Avgiftskorrekasjoner	-3,6
Ofoibanen	0,0	Maksimalt totalt vederlag	1620,1
	1515,4		
Rapportering	2,1		
Økt kapasitet i rush Oslo	55,2		
Økt kapasitet utenfor rush IC og			
Oslo hele 2009	11,51		
Økt kapasitet fra i desember 2008	0,48		
Økt kapasitet utenfor rush IC og Oslo fra			
ruteterminskifte des 09 i des 09	0,35		

¹⁾ Prisjusteres ikke for det enkelte avtaleåret

²⁾ Påløpte kostnader før 2010 betales i 2010 ihht endelig resultat fra forhandlingene om Jærbanen

³⁾ Beløpene for økt kapasitet er inkludert inntektsvirkning. Dvs at posten Justering inntektsprognoser er satt i null.

⁴⁾ Trafikkavtalens pkt 17.3: Ytelsesavhengig vederlag beregnes etterskuddsvis for hele året og utbetales innen den første virkedagen i den tredje måneden i det påfølgende år. Ytelsesavhengig vederlag forfaller dog ikke før rimelig tid etter at Oppdragsgiver har mottatt tilstrekkelig grunnlag for å beregne vederlaget.

Prisjusteringsfaktor 2008 til 2009-kr

KPKJAEI 200S. jf. http://www.ssb.no/kt/		2,3 %
Årslønn, jf. tab. 2.1 St.meld. nr. 1		5,0 %
Gjennomsnitt prisjustering		3,7 %
<i>Nattog</i>		
Oslo - Bergen	86,40	63,0
Oslo - Stavanger	73,60	55,7
Oslo - Trondheim	97,70	60,5
Trondheim - Bodø	91,90	84,9
<i>Fjerntrafikk</i>		
Trondheim - Bodø	123,50	77,7
<i>Matetrafikk</i>		
Nelaug - Arendal	24,90	2,3
Dombås - Åndalsnes	42,00	7,8
<i>Regional trafikk</i>		
Oslo - Kristiansand	228,40	112,1
Stavanger - Kristiansand	218,20	70,1
Hamar - Røros	88,40	37,5
Trondheim - Røros	56,40	16,6
Trondheim - Storlien	22,90	4,1
Bodø - Rognan	13,70	4,8
<i>Intercitytrafikk</i>		
Oslo - Halden	520,20	171,2
Oslo - Lillehammer	624,30	168,8
Oslo - Skien	717,40	264,1
<i>Nærtrafikk</i>		
Lokaltog Oslo	3 142,80	792,1
Lokaltog Stavanger	434,60	52,2
Lerkendal - Steinkjer	206,90	70,3
Bergen - Ama	76,70	8,0
Bergen - Voss - Myrdal	197,80	22,6
	7 088,70	2 146,40

SPØRSMÅL NR. 1459**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 24. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Raste- og hvileplasser for yrkessjåfører er de første tingene som fjernes fra nye veiprosjekter når det er budsjettoverskridelser. Dette gjør det vanskelig å følge kjøre- og hviletidsbestemmelsene. Lastebilnæringen blir dessuten ufortjent stemoderlig behandlet, og ansatte i SVV jager sjåfører bort fra områder rundt kontrollstasjonene.

Mener statsråden at kleppjakten på yrkessjåfører er akseptabel, og vil statsråden gjøre noe med dette samt sørge for at man får en helhetlig plan for å sikre utbygging av raste/hvileplasser?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet vil gjøre det lettere for yrkessjåførene å overholde kjøre- og hviletidsbestemmelsene, og vil derfor at skal etableres tilstrekkelig med raste- og hvileplasser for yrkessjåførene særlig langs stamveinettet. Fremskrittspartiet ønsker å satse på riksveiene og bygge et nasjonalt motorveinett mellom de største byene, blant annet E18/E39 Oslo-Kristiansand-Stavanger og E6 Oslo-Trondheim-Steinker. Dette ville gjort det mulig med en mer helhetlig tilnærming og planlegging av rasteplasser for yrkessjåfører. Med regjeringens politikk der man kun bygger korte parseller av gangen, er det imidlertid behov for en helhetlig og overordnet plan for hvileplasser basert på konkrete behov.

Svar:

Det er viktig at yrkessjåfører som skal ta sine lov-pålagte pauser har et tilfredsstillende tilbud av raste- og hvileplasser. Regjeringen ønsker å forbedre yrkessjåførenes tilgang til raste- og hvileplasser. I Nasjonal transportplan 2010-2019 legges det opp til økt satsing på hvileplasser for tungtransporten, gjennom en systematisk utvikling av både offentlige og private døgnhvileplasser i årene framover. I den forbindelse har Samferdselsdepartementet bedt Vegdirektoratet vurdere mulighetene for å kunne gi støtte til private aktører, som etter utlysning vil ta på seg å bygge ut og drifte hvileplasser med et godt servicetilbud til

sjåførene. Som et ledd i utviklingen av dette tilbudet har Vegdirektoratet nylig utarbeidet en veiledning for døgnhvileplasser for tungtransporten – Håndbok 279 Døgnhvileplasser for tungtransporten, mai 2010. Norges Lastebileier-Forbund, Norsk Transportarbeiderforbund og Yrkestrafikkforbundet har deltatt i arbeidet med veilederen.

Statens vegvesen meddeler at i de tilfeller hvor rasteplasser har blitt fjernet fra prosjekter for å overholde budsjett, har det i hovedsak vært snakk om rasteplasser som har vært best tilpasset personbilsjåførers og turistenes behov. For døgnhvileplasser for yrkessjåfører er kravene til service større og det etterstrebes så langt som mulig et samarbeid med private aktører som for eksempel bensinstasjoner og vegkroer.

Der det i dag er mangel på hvileplasser, særlig rundt de store byene, er det vanlig at yrkessjåfører parkerer på kontrollplassene. Statens vegvesens kontrollører er i blant nødt til å be sjåfører flytte kjøretøy som er til hinder for kontrollvirksomheten. Staten tilstreber naturligvis å gjøre dette på en måte som innebærer at sjåførene blir møtt med respekt og saklighet og ikke oppfatter det som en "klappjakt på yrkessjåfører". Dette er noe som Statens vegvesen også fokuserer på i sin utdanning av kontrollører.

Muligheten til å bruke kontrollplasser for døgnhvile for sjåfører, har blitt vurdert i arbeidet med veilederen for døgnhvileplasser. Kontrollplassene har imidlertid en viktig funksjon i trafikksikkerhetsarbeidet og i å garantere likverdige konkurransevilkår i lastebilnæringen. En samlokalisering av kontrollplass og døgnhvileplass kan bli et hinder for en god og effektiv kontrollvirksomhet. Statens vegvesen har derfor ikke gått inn for en slik løsning.

Vegdirektoratet vil nå følge opp arbeidet med å få etablert nye raste- og hvileplasser for tungtransporten med utgangspunkt i Nasjonal transportplan 2010-2019 og den nye veilederen. Jeg er opptatt av å få et bedre hvileplasstilbud for yrkessjåførene og vil arbeide for at den varslede satsingen i Nasjonal transportplan kan bli gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 1460**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 25. juni 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Finansministeren skriver i sitt svar på skriftlige spørsmål Dokument nr. 15:1031 (2009-2010) at det nye regelverket for utenlandsregistrerte leiebiler er ”utarbeidet i samråd med ESA”.

Hvilke forhandlinger og korrespondanser har blitt ført med ESA i etterkant av ESAs begrunnede henvendelse til Norge 16. juli 2008, og er det mulig å få utlevert dokumentene i saken?»

BEGRUNNELSE:

Tjenestedirektivet skal sikre et felles marked for tjenester innenfor EU og EØS-området. Leasingbiler og annen langtidsleie av bil er unntatt fra direktivet, men dette unntaket gjelder ikke leiebiler.

I sitt begrunnede brev av 16.07.2008 fastslår ESA at norske regler var i strid med EØS-avtalen og påla Norge å måtte foreta nødvendige rettelser av gjeldende regler angående utleie av utenlandsregistrerte biler. Da Stortinget behandlet tjenesteloven i april 2009, ble det så vidt vi vet ikke opplyst at eller om det skulle være blitt fremforhandlet enighet med ESA som gikk ut over eller ville kunne komme i direkte konflikt med det som følger av innholdet i Ot.prp. nr. 70 (2008-2009).

Allikevel innebærer den nye forskriften at personer med fast opphold i Norge ikke kan bruke utenlandsregistrerte utleiekjøretøyer mer enn 42 dager i løpet av året, og at et utenlandsregistrert utleiekjøretøy ikke må benyttes i Norge av personer med fast opphold mer enn 182 dager i året. Innholdet i forskriftene av 15.03.2010 er imidlertid vanskelig forenlig med de rettigheter som er gitt i tjenesteloven; i særlig grad gjelder dette de rettigheter som er gitt tjenesteytere fra andre EØS-land ved deres tjenesteytelser overfor norske borgere (der avtaler allerede skal være inngått før de nye forskriftene trådte i kraft i mars d.å.).

Om det skulle forholde seg slik at forhandlinger mellom ESA og norske myndigheter har virket inn som en del av den interne legislative prosess i Norge, må all slik informasjon nå gjøres alminnelig tilgjengelig.

Det bes derfor lagt frem all korrespondanse i etterkant av ESAs brev, referat fra møter og all annen kommunikasjon mellom partene som vil være nødvendig for å kunne komme frem til en mest mulig riktig juridisk forståelse av de lovbestemmelser som ble vedtatt i Stortinget i fjor.

Svar:

Korrespondansen mellom ESA og Finansdepartementet vedrørende endring av forskrift 20. juni 1991 nr. 381 om avgiftsfri innførsel og bruk av utenlandsk registrert motorvogn i Norge, har i all hovedsak vært skriftlig. Dokumentene er offentlig tilgjengelige og følger vedlagt. Saken har også vært tema for diskusjon under de årlige pakkemøtene med ESA, samt i to uformelle møter. Referater fra de årlige pakkemøtene foreligger i form av oppfølgingsbrev fra ESA. Fra de uformelle møtene som har blitt avholdt i anledning saken foreligger det ingen referater.

Som jeg har påpekt tidligere, ble det nye regelverket for bruk av utenlandsregistrerte leiebiler utarbeidet i samråd med ESA. Endringene har medført en betydelig liberalisering i forhold til den tidligere rettstilstand. Forholdet til tjenestedirektivet har ikke vært et særskilt tema i diskusjonene med ESA. Tjenestedirektivet er imidlertid primært en kodifisering av de prinsipper som allerede følger EØS-avtalens regler om tjenester, og som har blitt utførlig behandlet. Det må også bemerkes at tjenestedirektivet ikke får anvendelse på skatte- og avgiftsområdet.

ESA har mottatt en henvendelse vedrørende forholdet mellom tjenestedirektivet og de nye reglene for bruk av utenlandsregistrerte leiebiler i Norge. På bakgrunn av henvendelsen, har ESA bedt Finansdepartementet om å kommentere problemstillingen. Svar fra Finansdepartementet vil foreligge innen utgangen av juli.

Vedlegg til svar:

<http://www.stortinget.no/vedlegg-dok15-200910-1460>

SPØRSMÅL NR. 1461**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 28. juni 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«NAVs rundskriv angående tilleggsytelsen Ung ufør ble oppdatert i november 2009 til også å omfatte "Nedsatt funksjon som følge av alvorlige sykdommer i nervesystem eller muskelsystem, for eksempel alvorlig epilepsi...". På tross av dette har Norsk Epilepsiforbund i 2010 fått flere henvendelser fra unge mennesker med epilepsi som får avslag på sine søknader om ung ufør.

Mener Statsråden at en som er syk nok til å bli ufør, også bør kvalifisere til Ung ufør, og hva vil Statsråden i så fall gjøre for at dette skjer?»

BEGRUNNELSE:

Siden det oppdaterte rundskrivet sier at mennesker med alvorlig epilepsi skal kunne få denne tilleggsytelsen, er undertegnede usikker på hva som er årsaken til at mange unge mennesker med epilepsi likevel får avslag. En mulighet er at informasjonen ikke har nådd ut til alle saksbehandlere. Hvis det er grunnen er det absolutt behov for å sende ut en ekstra påminnelse om at unge mennesker som er ufør på grunn av epilepsi også har rett på ytelsen ung ufør.

En annen forklaring ligger i begrepet alvorlig epilepsi. I følge Norsk Epilepsiforbund snakker de ofte om mennesker med alvorlig epilepsi i medisinsk forstand som de 30 % av epilepsipasientene som har det som kalles vanskelig behandlingsbar epilepsi. Dette er en gruppe epilepsipasienter som ikke blir anfallsfri ved hjelp av medisiner. Det er i hovedsak denne gruppen epilepsipasienter som blir ufør.

Mennesker med epilepsi som er "syke nok" til å bli varig ufør i ung alder bør vel også kvalifisere som "syke nok" til å få ung ufør.

Det er et svært viktig prinsipp at ung ufør er ment som en kompensasjon for tapt framtidig inntekt for unge mennesker som aldri har fått eller vil få muligheten til å ta del i lønnsvekst og opparbeide seg en anstendig lønn. Blir man da uføretrygdet på grunn av

epilepsi som ung, ja så er det jo per definisjon en alvorlig epilepsi som gjør at man mest sannsynligvis aldri vil komme ut i arbeid.

Svar:

Personer som blir uføre før fylte 26 år kan ha rett til en garantert minste tilleggspensjon og får da medregnet pensjonspoeng med minst 3,5. For å komme inn under disse beregningsreglene må en tilfredsstille et strengere medisinsk inngangsvilkår enn det som gjelder generelt for å bli berettiget til uførepensjon. Det kreves at uførheten skyldes alvorlig og varig sykdom, skade eller lyte som er klart dokumentert. Det generelle kravet er at uførheten klart skyldes varig sykdom, skade eller lyte. Det strenge sykdomskravet for å få ung ufør rettigheter innebærer at en person som vurderes som 100 prosent ufør før fylt 26 år og får innvilget uførepensjon, likevel kan anses for ikke å fylle alvorlighetskravet for rett til ung ufør fordelelen.

I Arbeids- og velferdsdirektoratets retningslinjer for praktiseringen av vilkåret er det gitt en positiv avgrensning av sykdommer som vanligvis kommer inn under ordningen. Listen er imidlertid ikke uttømmende, og det må foretas en konkret vurdering i det enkelte tilfelle. Det er ikke diagnosen alene, men alvorlighetsgraden av sykdomstilstanden og dens følgetilstander som er avgjørende.

Det strengere inngangsvilkåret kan være vanskelig å praktisere. Det skyldes blant annet at grensen mellom alvorlige og mindre alvorlige lidelser kan være uklar og at det i en del tilfeller ikke er åpenbart hvilken diagnose som er den rette. Flertallet i Uføretutvalget (NOU 2007:4) mente derfor at en burde vurdere å oppheve bestemmelsen om et strengere medisinsk vilkår for å komme inn under ordningen. Departementet arbeider nå med utforming av ny uførepensjon, og ung ufør-ordningen vil bli vurdert i denne forbindelse.

SPØRSMÅL NR. 1462**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 24. juni 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«I forbindelse med at rederiene knyttet til båtene M/S "Siljo" og M/S "Tempo" av ulike årsaker gikk konkurs har det blitt hevdet at disse eierne har blitt urettmessig behandlet i forhold til det som har vært praksis når det gjelder inndragning av konsesjoner. Det ene fartøyet ble solgt til utlandet, mens det andre fartøyet forliste. I disse sakene ble hverken konsesjonene verdifastsatt ei heller fikk disse eierne beholde sine konsesjoner.

Kan statsråden redegjøre for hvilke andre saker som er sammenliknbare med disse?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis påpeke at konsesjonene rettslig sett ikke ble inndratt, men falt bort da eierselskapene tapte eiendomsretten til fartøyene. Det fulgte av den dagjeldende lov av 16. juni 1972 om regulering av deltagelsen i fisket og følger av den någjeldende deltakerloven av 26. mars 1999 at en tillatelse er tildelt en bestemt eier for ett bestemt fartøy, og at tillatelsen faller bort når eieren taper eiendomsretten til fartøyet.

Dette verken var eller er til hinder for at en eier kan tildeles ny konsesjon for et erstatningsfartøy, dersom vedkommende vil skifte ut fartøyet og fortsatt fyller vilkårene for tildeling av tillatelse. Det er likeledes heller ikke til hinder for at en kjøper av fartøyet for fortsatt drift får tildelt tilsvarende tillatelse dersom kjøperen fyller vilkårene. Selgeren vil da tape muligheten til å få tildelt tilsvarende tillatelse for et erstatningsfartøy.

Dette innebærer at når et eierselskap for eksempel innstiller sin virksomhet på grunn av konkurs og fartøyet blir solgt, faller konsesjonen bort. Av hensyn til kreditorene er det likevel gitt anledning for konkursboet å selge fartøyet for fortsatt drift. Når et fartøy blir solgt på tvangsauksjon eller fra et konkursbo, blir det i praksis regelmessig gitt nye konsesjoner til den kjøper som tilfredsstiller kravene i deltagerloven, regelverket for øvrig og forvaltningspraksis vedrørende den enkelte konsesjonstype, samtidig som den tidligere eieren blir avskåret fra å skifte ut fartøyet eller selge dette for fortsatt drift. Dette er nå regulert i forskrift av 28. september 2007 om behandling av fisketillatelser ved konkurs, tvangssalg mv, hvor § 3 lyder:

”En søknad om utskifting eller salg for fortsatt drift av et fiskefartøy skal avslås, dersom søknaden

blir behandlet etter at en begjæring om tvangsdekning i fartøyet er forkynt for saksøkte i henhold til lov 26. juni 1992 nr. 86 om tvangsfullbyrdelse og midlertidig sikring (tvangsfullbyrdsloven) § 11-7 første ledd. Det samme gjelder når det er avsagt kjennelse om åpning av konkurs hos fartøyeier, eller om midlertidig forføyning med forbud mot utskifting eller salg av fartøyet for fortsatt drift.”

Forskriftsbestemmelsen bygger på tidligere forvaltningspraksis, utviklet i perioden etter deltakerloven av 1972, og har som formål å beskytte fiskerinæringens tilgang til kreditt gjennom å sikre forutberegnelighet og trygghet for kreditorene dersom et pantsatt fartøy må tvangsrealiseres.

Når det særlig gjelder Jostein Størksen og MS Siljo AS, så er det faktiske forhold at han etter at selskapet var tatt under konkursbehandling, søkte Fiskeridirektoratet om og fikk tilsagn om konsesjon ved kjøp av fartøyet for fortsatt drift. Det viste seg imidlertid at bostyret solgte fartøyet til Færøyene. Ved salget av ”Siljo” til Færøyene falt konsesjonene bort. Etter dette falt tilsagnet bort.

I det andre tilfellet som er omtalt i spørsmålet, kom den som fikk ervervstillatelse ikke i posisjon til å kjøpe fartøyet da dette allerede var solgt til et selskap som ikke fikk ervervstillatelse. Konsesjonen falt da bort.

Jeg vil for øvrig nevne at begge ovennevnte tilfeller har vært behandlet av domstolene, som frifant staten.

Det finnes for øvrig et internt notat av 12. mars 1985 utarbeidet i forbindelse med rettssaken mellom staten og Jostein Størksen, hvor det er nevnt tre saker knyttet til salg av fartøy hvorav den ene er saken vedrørende ”Tempo” – ”Ajax”. Jeg legger ved den delen av notatet som omhandler dette og som viser hvordan spørsmålet ble vurdert den gangen.

Jeg kan ikke se at de konkrete omstendighetene i de to sakene – at det ene fartøyet ble solgt til utlandet og det andre til en kjøper som ikke fikk tildelt konsesjon for videre drift – skulle tilsi at sakene skulle vært behandlet på en annen måte. Det er ikke grunn til at den som taper sitt fartøy ved tvangssalg til utlandet eller til en kjøper som ikke får konsesjon, skal komme annerledes ut enn den som taper det ved tvangssalg for fortsatt drift i kraft av en tilsvarende konsesjon til norsk kjøper. Det er dette som er det sentrale spørsmålet i forhold til likebehandling av disse to tidligere fartøyeierne, i forhold til andre som senere også har opplevd av virksomheten går tapt som følge av konkurs.

Så langt jeg kan se, er altså behandlingen av disse sakene i tråd med den reguleringen som gjaldt den gangen og som har vært fulgt opp i praksis og ny regulering siden. Fiskerimyndighetene har ikke behandlet salgene av fartøyene "Siljo" og "Tempo" på en annen måte enn salg av andre fiskefartøy.

Vedlegg til svar:

Enok Martinsen - "Veslemari" - "Lance"

29. mars 1974 fikk Enok Martinsen tillatelse til å drive ringnotfiske med et nybygg. M/S "Lance" ble satt i drift i 1977. Miljøverndepartementet kjøpte fartøyet på tvangsauksjon i mai 1980 for 24,4 mill. kr. Ved tvangssalget hadde fartøyet en gjeld på ca. 38 mill. kroner. Av midler stilt til disposisjon for strukturtiltak i fiskeflåten ble benyttet 6 mill. kroner til dekning av kjøpesummen. Det var således ikke noe kondemneringstilskott etter forskriften for kondemnering av ringnotfartøyer av 28. mai 1979. 22. mars 1982 fikk Enok Martinsen avslag på søknad om ringnotkonsesjon for M/S "Veslemari". I Fiskeri-departementets vedtak vises det til § 9 første og annet ledd i lov av 16. juni 1972 om regulering av deltagelsen i fisket og § 5 i ringnotforskriftene av 2. mars 1979. Vedtaket var ikke begrunnet med at fartøyet var kondemnert med kondemneringstilskott.

Vedtaket er i tråd med avslaget som er gitt Størkersen.

Grovfjord Fiskeindustri A/S - "Tempo" - "Ajax"

22. oktober 1975 fikk K/S Grovfjord Trading A/S & Co tillatelse til å drive fiske med ringnot med M/S "Ajax". 17. november 1976 ble ovennevnte selskap tatt under konkursbehandling.

Ved årsskiftet 1976/1977 ble M/S "Ajax" solgt til Hansen og Taknes, Kristiansund. Ved Kgl.res. av 17. mars 1978 ble det gitt avslag på søknad om ringnottillatelse for fartøyet.

Det er således ikke gitt noen ringnotkonsesjon til erstatning av M/S "Ajax".

En av medeierne av M/S "Ajax", Bjørn Hansen, har gått til søksmål med krav om å få konsesjon til annet fartøy til erstatning av nevnte fartøy. Saken prosederes av Regjeringsadvokaten.

A/S Polarfisk/"Vårberget"

4. juni 1980 fikk A/S Polarfisk forhåndstilsagn om tillatelse til å drive fiske med trål med M/S "Vårberget" som skulle selges på tvangsauksjon i Vardø. A/S Polarfisk var et nytt selskap som ble dannet for at tråleren "Vårberget" skulle beholdes i Vardø.

Vedtaket av 4. juni 1980 strider ikke mot avslaget til Størkersen.

SPØRSMÅL NR. 1463

Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 24. juni 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Næringshagene rundt i landet gjør en kjempejobb og er med på å sikre, samt skape nye arbeidsplasser.

Hvordan ser statsråden på det nye forslaget om næringshagestrukturen?»

Svar:

Jeg er enig i at næringshagene gjør en god og viktig jobb. I St.meld. nr. 25 for 2008-2009 Lokal vekstkraft og framtidstru la departementet opp til å videreføre næringshagesatsingen gjennom igangsetting av et nytt næringshageprogram fra 2011. I meldingen ble det også gitt uttrykk for at departementet ønsket at fylkeskommunene på lengre sikt skulle få et større

ansvar for den videre utvikling av næringshagene. Departementet nedsatte på denne bakgrunn en arbeidsgruppe bestående av representanter fra fylkeskommunene, KS og SIVA for å utarbeide forslag til innhold i et nytt program der disse hensyn skulle ivaretas.

Arbeidsgruppens forslag er overlevert departementet og sendes i disse dager ut på høring til berørte parter. Av hensyn til de involverte i næringshageprogrammet, og for å gjøre det mulig å bearbeide innspill fra høringsrunden på en betryggende måte, går jeg inn for å forlenge det nåværende næringshageprogrammet med et halvt år, til 30.6.2011. Nytt næringshageprogram vil derfor bli igangsatt med virkning fra annen halvdel 2011. Programmet vil også bli omtalt i statsbudsjettet for neste år.

SPØRSMÅL NR. 1464**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 2. juli 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Det har gjennom årene vært mye frem og tilbake når det gjelder utbygging av rv 2.

Hvordan er tidsplanen for den videre utbygging av resten av strekningen mot Kongsvinger og videre til Sverige?»

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det lagt til grunn at utbyggingen av rv 2 på strekningen Kongsvinger – Slomarka skal starte i første fireårs- periode og ferdigstilles i siste

seksårsperiode. I St.meld. nr. 16 (2008-2009) er det dessuten vurdert som aktuelt å prioritere utbygging av rv 2 på den gjenstående strekningen mellom Kongsvinger og Kløfta, strekningen Slomarka – Nybakk, i perioden 2014-2019. Det er ikke forutsatt større investeringer på rv 2 fra riksgrensen til Kongsvinger i perioden 2010-2019. De endelige prioriteringene etter 2013 vil imidlertid skje gjennom arbeidet med Nasjonal transportplan for perioden 2014-2023.

Jeg viser ellers til svar på spørsmål nr. 498 og 1070 fra representanten Gunnar Gundersen i samme sak.

SPØRSMÅL NR. 1465**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Trond Helleland****Besvart 25. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Flere private barnehageaktører varsler at de vil avslutte driften hvis ny § 14 a i barnehageloven blir vedtatt.

Hva vil bli konsekvensene for kommuner som har mange private barnehager hvor driften kan komme til å opphøre, og forventer kommunalministeren at kommunene skal ta over driften og eventuelle gjeldsforpliktelser?»

BEGRUNNELSE:

Kunnskapsdepartementet skriver i sitt høringsnotat at restriksjoner på utbytte på lang sikt

"...kan redusere interessen for å etablere nye ikke-kommunale barnehager".

Flere aktører i barnehagesektoren har allerede varslet at det nye regelverket vil medføre at de avslutter driften.

Svar:

Departementet vurderte mulige konsekvenser av utbyttereguleringen i tilknytning til arbeidet med å utarbeide høringsforslaget. Fra høringsnotatet siteres følgende:

"Reguleringen innebærer at det fortsatt vil være mulig å drive barnehager med forsvarlig forrentning av innskutt kapital, men det settes begrensninger som hindrer særskilt høy avkastning. Forslaget kan gi strukturelle endringer på lang sikt, ved at bestemmelsene kan redusere interessen for å etablere nye ikke-kommunale barnehager og at kommunene eventuelt selv må etablere barnehageplasser. På kort sikt antar departementet at innstrammingen ikke vil ha effekter på barnehagestrukturen."

Jeg holder fast ved den vurderingen departementet gjorde i høringsnotatet, og legger til grunn at forslaget vil ha begrensede virkninger på det private barnehagetilbudet.

Kommunene har ansvaret for å oppfylle retten til barnehageplass, jf. barnehageloven § 12a. Dersom private barnehager avvikler driften, er det kommunens ansvar å sørge for at det blir etablert tilstrekkelig mange barnehageplasser til å erstatte de plassene som går tapt.

Der en privat barnehageeier ønsker å avvikle driften, antar jeg at det i mange tilfeller kan være fornuftig at kommunen overtar. Private barnehager som avvikler driften, har imidlertid ingen plikt til å overdra barnehagen til kommunen. Tilsvarende har kommunen heller ingen plikt til å overta en privat barnehage. Eventuell kommunal overtaking av driften må derfor komme i stand etter avtale mellom barnehagen og kommunen.

SPØRSMÅL NR. 1466**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 25. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Er det riktig oppfattet at Regjeringens forslag til ny § 14 a i barnehageloven, som for tiden er ute på høring, vil innebære at kommuner har rett til å kreve tilbakeført verdier som er oppbygd ved hjelp av kommunale tilskudd og foreldrebetaling, og innebærer det at kommuner i forbindelse med avvikling av privat barnehagedrift kan overta privateid eiendom og bygninger?»

Svar:

Det er riktig at regjeringen foreslår å lovfeste at barnehagetilskudd og foreldrebetaling skal komme barna i barnehagen til gode, og i forlengingen av det-

te at kommunene får hjemmel til å kreve tilbakeført midler som ikke er brukt til formålet. Hjemmelen omfatter også verdier som er bygget opp ved hjelp av offentlig tilskudd og foreldrebetaling, og som frigjøres når barnehagen selges eller driften opphører. Bestemmelsen får ikke betydning for verdier som er opparbeidet før forskriften trer i kraft.

Tilbakebetalingskravet omfatter tilskudd og foreldrebetaling som ikke er brukt til det formålet midlene var tiltenkt. Kommunen vil ha et pengekrav på tilskuddsmottakeren, og kan ikke uten videre kreve å overta bygninger eller andre eiendommer. Det vil være opp til skyldneren å avgjøre om vedkommende vil selge eiendom for å dekke tilbakebetalingskravet.

SPØRSMÅL NR. 1467**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 28. juni 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Regjeringen har en ambisiøs målsetning for kvinnelig gründerskap, 40 %. Det er fortsatt et godt stykke igjen til målet er oppnådd.

Hvordan skal Regjeringen kunne nå dette målet hvis de gjør alvor av sin planlagte lovendring som vil gjøre det vanskeligere og mindre attraktivt å etablere private barnehager, en av svært få sektorer som er dominert av kvinnelige gründere?»

BEGRUNNELSE:

I en høring foreslår Regjeringen nå en ny § 14 a i Barnehageloven som vil gjøre det mulig for kommunene å kreve verdier som er bygget opp ved offentlige tilskudd og foreldrebetaling tilbakeført til kommunen dersom barnehagedriften opphører. Blant private barnehageeiere er det bekymring for at dette vil føre til at det blir mindre attraktivt å eie og drive private barnehager.

Svar:

Regjeringen legger vekt på gode rammevilkår for private barnehager. Jeg er ikke enig i påstanden om at en ny § 14 a i Barnehageloven vil gjøre det vanskeligere å etablere private barnehager i Norge.

Regjeringen legger opp til å øke minimumsplikten for kommunenes tilskudd til ikke-kommunale barnehager. Det er allerede vedtatt å øke tilskuddet fra 85 pst. til 88 pst. av den finansiering kommunale barnehager får. Økningen får helårsvirkning i 2011. Opptrappingen medfører at ikke-kommunale barnehager, herunder de private, tilføres økte ressurser i 2010 og 2011. Private barnehager får derfor samlet sett forbedrede rammevilkår og bedre muligheter til å få dekning for sine kostnader. Videre tar Regjeringen sikte på å nå målet om likeverdig behandling av alle barnehager innen 5 år.

Barna i barnehagen er målgruppen for de offentlige tilskuddene. Når sektoren tilføres mer ressurser, er det behov for reguleringer som sikrer at disse ressursene kommer barna til gode. Samtidig bygger for-

slaget på at de private aktørene trengs i barnehage-sektoren, og at det derfor er nødvendig å gi de private rimelige rammevilkår.

Å fremme entreprenørskap blant kvinner er viktig for å øke mangfoldet i norsk næringsliv og for å fremme verdiskapingen. Dette handler om mer enn å øke antall nyetableringer i kvinnedominerte yrker. Regjeringen la i 2008 frem en Handlingsplan for mer entreprenørskap blant kvinner med en ambisiøs målsetting om at kvinner skal utgjøre minst 40 prosent av

nye entreprenører innen 2013. Sju departementer har samarbeidet om planen, og det viser at vi har en helhetlig og samordnet tilnærming.

Målsettingen har sin bakgrunn i at flere kvinnelige entreprenører vil øke mangfoldet og verdiskapingen i norsk næringsliv. Det langsiktige målet er at kvinner bør utgjøre en større andel av entreprenører med vekstambisjoner. Det er ikke et mål at antall kvinnelige nyetableringer nødvendigvis skal økes i kvinnedominerte yrker.

SPØRSMÅL NR. 1468

Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide

Besvart 24. juni 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Fiskeridepartementet og fiskeridirektøren vil la Rauma Group AS få legge oppdrettsanlegg utenfor Årset i Møre og Romsdal med mulighet for å ha mer en tre mill. kilo fisk i merdene. Folk er bekymret for stammen av villaks og sjøørret som danner grunnlag for fisketurisme og verdiskaping i området. Det er viktig at allmennhetens interesser og hensynet til bærekraftig forvaltning går foran oppdrettsaktørers ønsker. Regjeringen har satt på vent den vedtatte økningen av biomasse.

Mener statsråden at nye konsesjoner kan gis likevel?»

BEGRUNNELSE:

Soria Moria-erklæringen sier at:

”Det er gjennom folkelig engasjement og folkevalgt styring vi best kan løse miljøproblemene”.

Her er det en konflikt mellom oppdrettsnæring på den ene siden og gårdsturisme, bosetting og forvaltning av fjordnaturen på den andre siden.

Svar:

Etter det jeg har kunnet bringe på det rene gjelder saken klarering av lokaliteten Årset i Molde, knyttet til akvakulturtillatelser som tilhører datterselskap i Rauma Gruppen AS.

For å drive akvakulturvirksomhet trengs både en akvakulturtillatelse (også kalt konsesjon) og en eller flere lokaliteter. En lokalitet er et geografisk avgrenset område der det søkes om eller er gitt tillatelse til

akvakultur. Tillatelser til lakse- og regnbueørretoppdrett er antallsbegrenset, og tildeles når departementet bestemmer det. En slik tildelingsrunde ble gjennomført senest i 2009. Det ble, mot vederlag, tildelt til sammen 65 nye tillatelse fordelt på fylker – fra Finnmark til Hordaland.

En akvakulturtillatelse må være tilknyttet en eller flere lokaliteter. Før en lokalitet kan tas i bruk til akvakulturformål, må den klareres. Lokaliteten klareres for en bestemt maksimalt tillatt biomasse (et bestemt antall tonn fisk som kan stå i sjøen på lokaliteten til enhver tid). Den samlede faktiske biomassen i sjø kan heller ikke overstige det innehaveren har akvakulturtillatelse til. I dette tilfellet er lokaliteten Årset, etter det jeg har fått opplyst, foreslått klarert for 3120 tonn matfisk.

Søknad om lokalitetsklarering gjennomgår en omfattende behandling, hvor fylkeskommunen er koordinerende myndighet (inntil 1. januar 2010 var dette Fiskeridirektoratets regionkontorer). Fylkeskommunen sender søknaden videre til lokaliseringsskommunen, Fiskeridirektoratet, Mattilsynet, Kystverket, Fylkesmannen og i enkelte tilfeller til Norges vassdrags- og energidirektorat. Avhengig av hva sektormyndighetenes og kommunens respektive myndighetsområder og sektorlover forutsetter, gir de uttalelser/fatter vedtak. Fylkeskommunen avgjør til slutt søknaden både etter akvakulturlovgivningen og sett i lys av uttalelser og vedtak fra sektormyndighetene og kommunen. Denne prosessen bidrar til at en rekke hensyn veies opp mot hverandre, blant annet forholdet til andre brukerinteresser, miljøvern og hensynet til næringsutvikling.

På denne bakgrunn vil jeg påpeke at denne saken gjelder en eventuell lokalitetsklarering, og ikke tilde-
ling av nye akvakulturtillatelser. Saken er påklaget,

og er etter hva jeg forstår, for tiden til behandling i
Klima- og forurensningsdirektoratet (Klif) og Fiske-
ridirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 1469

Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Michael Tetzschner

Besvart 25. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I høringsnotatet om nytt finansieringssystem for barnehagene står det: "Departementet mener at barnehageloven også i tiden framover skal legge til rette for at ikke-kommunale aktører kan og vil etablere barnehager, uavhengig av organisasjonsform." Samtidig slår høringsnotatet fast at restriksjoner på utbytte på lang sikt "kan redusere interessen for å etablere nye ikke-kommunale barnehager".

Kan da forslaget Regjeringen har sendt på høring sies å ivareta intensjonene Regjeringen selv gir uttrykk for?»

Svar:

Forslaget til finansieringssystem for ikke-kommunale barnehager må balansere flere hensyn. Private aktører står for en stor del av barnehagetilbudet, og det er nødvendig å sikre at disse får rimelige vilkår, som gjør at de kan fortsette driften. Samtidig er det også nødvendig å sikre at de offentlige tilskuddene og foreldrebetalingen faktisk blir brukt til å gi et godt barnehagetilbud.

Jeg mener at departementet har lagt frem et balansert forslag, som ivaretar både hensynet til å sikre at tilskuddet kommer barna til gode og hensynet til rimelige rammevilkår for de private barnehagene. Forslaget legger til rette for at private aktører kan ha en rimelig kapitalavkastning, men setter begrensninger som hindrer at det gjøres urimelige store uttak.

Forslaget inngår i en sammenheng der det samtidig foreslås bestemmelser som sikrer de private bar-

nehagene samme offentlige finansiering som kommunale barnehager får. Regjeringen legger opp til å øke minimumsplikten for kommunenes tilskudd til ikke-kommunale barnehager. Det er allerede vedtatt å øke tilskuddet fra 85 pst. til 88 pst. av den finansiering kommunale barnehager får. Økningen får hel-
årsvirkning i 2011. Opptrappingen medfører at ikke-kommunale barnehager, herunder de private, tilføres økte ressurser i 2010 og 2011. Private barnehager får derfor samlet sett forbedrede rammevilkår og bedre muligheter til å få dekning for sine kostnader. Videre tar regjeringen sikte på å nå målet om likeverdig behandling av alle barnehager innen fem år.

Uttaksbegrensningen får virkning bare i de tilfeller der barnehagene har overskudd som er større enn den maksimalavkastningen som er foreslått. For mange barnehager vil derfor økningen av minimumsplikten for kommunalt tilskudd få større betydning enn begrensningen i mulighetene for uttak.

Ettersom regjeringens forslag samlet sett innebærer forbedrede rammebetingelser for veldig mange av de private barnehagene, mener jeg at det fortsatt vil være gode muligheter for å etablere nye private barnehager. Forslaget er etter min mening derfor godt i samsvar med de intensjonene regjeringen har gitt uttrykk for. Uttaksbegrensningene kan likevel føre til at de mest kommersielt orienterte aktørene vil vise mindre interesse for å etablere nye barnehager, og jeg ønsker å gjøre høringsinstansene oppmerksom på disse mulige konsekvensene av forslaget.

SPØRSMÅL NR. 1470**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 24. juni 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Erich Giese, som er et tysk krigsskip som er senket og ligger midt i innseilingen til Narvik Havn har 350-435 tonn olje om bord. Ved havariet av Full City som til nå er den største oljekatastrofen i Norge, var det ett utslipp på mellom 50- 200 tonn olje.

Når skal statsråden iverksette tømning av Erich Giese, slik man skriftlig har redegjort for, og vil det bli løpet av 2010?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Narvik Havn har den siste informasjonen de har fått skriftlig sagt at Erich Giese skal tømmes allerede i 2010. Rune Arnøy, havnesjef i Narvik utaler til dagsavisen Fremover 12. juni: Situasjonen er uholdbar. Denne oljen kommer ikke til å ligge til evig tid. Og da skjønner jeg rett og slett ikke hvorfor man bare kan fjerne den med en gang. All erfaring viser at det å rydde opp i ettertid er noe som kommer til å bli veldig mye dyrere enn det er å rydde opp før katastrofen er et faktum. Han mener at en katastrofe kan inntruffe når som helst. Blir Erich Giese, som ligger midt i innseilingen, truffet av et anker kan det få enorme konsekvenser.

Svar:

Stortinget er senest informert på generelt grunnlag om situasjonen for skipsvrak i Prop. 1 S (2009-2010) for Fiskeri- og kystdepartementet. Der fremkommer det at Kystverket i en rapport fra 2006 har

vurdert forurensningsfaren for olje fra skipsvrak. I denne rapporten prioriterte Kystverket fem vrak for mulige tiltak. Denne vurderingen var basert på en totalvurdering av vrakenes plassering, påvist og estimert oljemengde og potensiell fare for oljeforurensning av betydning for miljø og friluftsliv. Som en oppfølging av denne rapporten er vraket av "Nordvard" ved Moss tømt i 2007/2008 og vraket av "Welheim" utenfor Florø ble tømt høsten 2008.

Videre anbefaler rapporten en nærmere undersøkelse av "Erich Giese" og "Neuenfels" i Narvik og "Boardale" i Vesterålen i 2010. I henhold til tildelingsbrevet for 2010 skal Kystverket derfor følge utviklingen ved de tre gjenstående vrakene "Erich Giese", "Boardale" og "Neuenfels" innenfor rammen av den ordinære overvåkingen, og skal varsle departementet dersom tilstanden endrer seg.

I tillegg til dette arbeides det nå med fjerning av vraket etter krysseren "Murmansk" utenfor Sørvær i Hasvik kommune. Som varslet i Prop. 125 (2009-2010) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2010 forventes dette arbeidet ferdigstilt i 2012. Stortinget er senest informert om arbeidet med vraket etter ubåten U-864 i Prop. 81 S (2009-2010) Håndtering av ubåten U-864, og det vises til dette.

Som gjennomgangen viser arbeides det med en rekke tiltak innen håndteringen av vrak. Vi vil fortsatt ha fokus på dette, og som omtalt over følge utviklingen av tilstanden av bl.a. "Erich Giese".

SPØRSMÅL NR. 1471**Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 25. juni 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kunnskapsministeren har uttalt: "Ansatte, barnehagene, kommuner og stat har gjennomført tidenes dugnad for full barnehagedekning. Nå må vi bruke alle krefter på videreutvikling av kvalitet i barnehagen". Forslaget til ny § 14A i barnehageloven, som

departementet for tiden har på høring, kan på sikt redusere antall private barnehager.

Hvordan vil statsråden sikre at en overgang fra private til offentlige barnehager ikke går ut over mangfoldet i barnehagetilbudet, og dermed kvaliteten?»

Svar:

Formålet med forslaget til ny § 14a i barnehage-loven om krav til bruken av offentlige tilskudd og foreldrebetaling er å sikre at midlene brukes til å gi barnehagetilbud med god kvalitet. Forslaget må ses i sammenheng med det samlede opplegget for finansiering av ikke-kommunale barnehager. Regjeringen legger opp til å øke minimumsplikten for kommunenes tilskudd til ikke-kommunale barnehager, slik at de private barnehagene sikres samme offentlige finansiering som kommunale barnehager får. Det er allerede vedtatt å øke tilskuddet fra 85 pst. til 88 pst. av den finansiering kommunale barnehager får. Økningen får helårsvirkning i 2011. Opptrappingen medfører at ikke-kommunale barnehager, herunder de private, tilføres økte ressurser i 2010 og 2011. Private barnehager får derfor samlet sett forbedrede rammevilkår og bedre muligheter til å få dekning for sine kostnader.

Uttaksbegrensningen får virkning bare i de tilfeller der barnehagene har overskudd som er større enn den maksimalavkastningen som er foreslått. For mange barnehager vil derfor økningen av minimumsplikten for kommunalt tilskudd få større betydning enn begrensningen i mulighetene for uttak.

Regjeringens forslag innebærer samlet sett forbedrede rammevilkår for veldig mange av de private

barnehagene. Jeg legger derfor til grunn at det fortsatt vil være interesse for å drive private barnehager, og jeg er ikke enig i at den foreslåtte uttaksreguleringen vil medføre en stor overgang fra privat til offentlig barnehagedrift. Som signalisert i høringen, er jeg likevel oppmerksom på at enkelte av de mest kommersielt orienterte aktørene på sikt kan velge å redusere sitt tilbud av barnehageplasser.

Etter min mening er det nødvendig å arbeide langs flere linjer for å sikre mangfold og kvalitet i barnehagetilbudet. For det første er jeg enig i at ikke-kommunale barnehager, herunder private, er en viktig del av det helhetlige barnehagetilbudet. Finansieringsopplegget må derfor gi rimelige vilkår for barnehageeierne, slik at det fortsatt blir interessant å drive private barnehager. Samtidig er det nødvendig å sikre at de midlene som går til private barnehager, faktisk brukes til å gi god kvalitet i barnehagen. Forslaget om uttaksbegrensninger skal ivareta dette hensynet.

Jeg mener at departementet har lagt frem et balansert forslag, som ivaretar både hensynet til å sikre at tilskuddet kommer barna til gode og hensynet til rimelige rammevilkår for de private barnehagene. Finansieringssystemet som er foreslått legger derfor etter min mening godt til rette for det videre arbeidet for mangfold og kvalitet i barnehagetilbudet.

SPØRSMÅL NR. 1472

Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 25. juni 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å fjerne forskjellsbehandlingen vedrørende krav til størrelse på utsalgssteder og krav til varespekter for retten til å kunne holde åpent på søndag og helligdager?»

BEGRUNNELSE:

Nylig ble det avsagt dom hvor en butikkeier ble idømt bøter på kr 60.000.- og inndragning på kr 200.000.- fordi han hadde holdt åpent på søndag og helligdager siden 2006.

Det følger av lov om helligdagsfred at faste utsalgssteder som selger varer til forbrukerne, skal holde stengt på søndag og helligdager.

Imidlertid gjelder ikke bestemmelsen for utsalgssteder som selger kiosk- eller dagligvarer og ikke har

en samlet salgsflate som overstiger 100 kvadratmeter, eller bensinstasjoner med en samlet salgsflate på over 150 kvadratmeter.

Utsalgssteder som i det vesentlige selger blomster, planter og andre hageartikler faller utenfor forbudet. Dette innebærer at utsalgssteder som Oasen og Plantasjen kan holde åpent på alle årets dager uavhengig av størrelsen på salgsflate, mens Rema 1000, Kiwi eller Bunnpris ikke kan holde åpent på søndag og helligdager med mindre salgsflaten er mindre enn 100 kvadratmeter.

En vil bemerke at Oasen og Plantasjen i det vesentlige selger blomster og planter, men at de over tid har utvidet varespekteret sitt med å selge både møbler og vanlige kiosk- og dagligvarer på lik linje med enhver Narvesen-kiosk.

Dette er ikke i strid med bestemmelsen så lenge utsalgsstedet oppfyller hovedkravet loven setter.

En slik utvanning av regelforståelsen medfører, slik Fremskrittspartiet ser det, til et konkurransefortrinn for enkelte bransjer som den samlede dagligvarebransjen ikke kan ta del i.

Svar:

Hovedregelen er at faste utsalgssteder som selger varer til forbrukere, skal holde stengt på helligdager. For å sikre forbrukerne tilgang til varer det er særlige grunner for å tillate, er det en rekke unntak fra hovedregelen, jf. lov 24. februar 1995 nr. 12 om helligdager og helligdagsfred m.v. (helligdagsloven) § 5 annet ledd og tredje ledd. Utfordringen er å finne en rimelig og hensiktsmessig balanse mellom ulike hensyn. Hvor grensene bør gå, vil det kunne være ulike oppfatninger om, og det vil alltid være en mulighet for at unntaksbestemmelsene gir rom for en viss konkurransevridning. Endringer i reglene vil kunne by på nye og vanskelige avgrensingsproblemer. Min vurdering er at konkurransefortrinn som unntaksbestemmelsene i dag måtte gi for enkelte typer utsalgssteder, er begrenset, og at dette ikke bør være avgjørende vurdert opp mot andre hensyn reglene skal ivareta.

Unntaket for utsalgssteder som i det vesentlige selger kiosk- eller dagligvarer, og som har en samlet salgsflate som ikke overstiger 100 kvadratmeter, skal ivareta hensynet til arbeidstakerne i varehandelen og skjerme søndagen som handledag, samtidig som forbrukernes behov for tilgang til varer ivaretas. Dette innebærer at det må foretas en form for avgrensning, og bestemmelsen har, slik jeg ser det, gode grunner for seg.

Unntaket for utsalgssteder som i det vesentlige selger blomster, planter og andre hageartikler, er begrunnet i at salg av artikler til hagebruk m.m. ofte foregår i helgene når folk gjør hagearbeid. Uttrykket i det vesentlige gjør det klart at et utsalgssted kan selge et avgrenset antall produkter i tillegg til blomster, planter og andre hageartikler. I 2007 gjennomførte Kultur- og kirkedepartementet en undersøkelse blant en del utvalgte aktører innen hagesenterbransjen. Butikkene opplyste da at årlig omsetningstall viste at salg av blomster og planter utgjorde mellom 52 og 70 % av omsetningen. Dette gir en pekepinn om at hagesentre fortsatt har overvekt av blomster og planter i sin omsetning.

Det vil etter mitt syn først og fremst være opp til bransjen selv å sørge for at reglene ikke uthules. Når det nå er avsagt dom overfor en butikkeier for å ha overtrådt åpningstidsbestemmelsene, vil dette – dersom dommen blir stående – kunne være et sterkt signal til bransjen selv om ikke å tøye grensene.

Jeg vil også nevne at åpningstidsbestemmelsene i helligdagsloven har vært oppe til debatt i Stortinget både i 2008 og i 2009. I et representantforslag (Dokument nr. 8:43 fra 2006–2007) fra tre stortingsrepresentanter fra KrF ble det foreslått at Stortinget skulle be regjeringen gjennom forskrift hindre omgåelse av åpningstidsbestemmelsene i lov om helligdager og helligdagsfred. I et representantforslag (Dokument 8:125 fra 2007–2008) fra tre stortingsrepresentanter fra FrP ble det foreslått å avvike åpningstidsbestemmelsene. LO med Handel og kontor (HK) i spissen har dessuten vært opptatt av å beholde søndagen som en annerledes dag hvor butikkene som hovedregel holder stengt. Slik jeg ser det, er det ikke aktuelt å lempe på åpningstidsbestemmelsene.

SPØRSMÅL NR. 1473

Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 24. juni 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Når en person vil melde seg inn i kirke-, tros- eller livssynssamfunn så kan en person sende et skjema sammen med den dokumentasjonen som kreves. Når det gjelder Den norske kirke så er det krav om personlig fremmøte på menighetskontoret for å skrive seg inn i kirkeboken.

Vil ministeren sørge for å endre loven slik at de

som ønsker å bli medlem av Den norske kirke kan melde seg inn på like vilkår som i andre trossamfunn?»

BEGRUNNELSE:

I likhet med mange kommuner har Haugesund kommune i samarbeid med Den norske kirke av økonomiske hensyn sett seg nødt til å effektivisere drif-

ten av kirken. En endring er at praksisen med at kirkebøker føres i hver kirke er rasjonalisert. Praksisen som er innført er at kirkebøkene er samlokalisert i og blir ført på menighetskontoret. Personer som ønsker å bli innmeldt i Dnk og som møter opp i kirken eller på kirkekontoret må henvises til menighetskontoret.

Prestene får også spørsmål om innmelding når de sitter i samtale med personer, men da disse samtalene ofte skjer der kirkebøkene ikke er så må presten hen- vise dem til menighetskontoret i åpningstiden. Også direkte i kirken ved kirkelige handlinger blir det tatt kontakt for innmelding. Da har faktisk personen møtt personlig men får ikke gjennomført innmeldingen.

Et paradoks er at en kan melde seg ut skriftlig av Den norske kirke uten å møte opp personlig.

Svar:

Det framgår av lov 7. juni 1996 nr. 31 om Den norske kirke (kirkeloven) § 3 nr. 8 at innmelding i el- ler utmelding av Den norske kirke skjer ved person- lig henvendelse til kirkebokføreren på bostedet, og at [u]tmelding kan også skje skriftlig. Bestemmelsen i kirkeloven svarer til den tidligere kirkeordningsloven § 2. Forskrift 4. januar 2006 nr. 6 om innmelding i og utmelding av Den norske kirke § 1 inneholder også krav om personlig henvendelse til kirkebokføreren på bostedet ved innmelding.

Kravet om personlig henvendelse ved innmel- ding er begrunnet i at kirkebokføreren (soknepresten) skal bringe på det rene at betingelsene for innmelding er tilstede, og det må særlig sees i sammenheng med at dåp er vilkår for medlemskap i Den norske kirke, jf. kirkeloven § 3 nr. 7. Den som tidligere ikke er døpt, må la seg døpe etter Den norske kirkes ritual for å kunne bli medlem. Gjennom samtale med den som ønsker å bli medlem, skal soknepresten avklare om vedkommende er døpt, om dåpen i tilfellet kan gi

grunnlag for medlemskap i Den norske kirke, og sør- ge for dåp dersom det er aktuelt. Kirkebokføreren skal også kontrollere at personen er bosatt i riket (el- ler norsk statsborger bosatt i utlandet), forespørre om eventuelt medlemskap i annet tros- eller livssyns- samfunn i Norge er brakt til opphør og sørge for å innhente visse andre opplysninger, jf. forskriften om innmelding i og utmelding av Den norske kirke § 1.

Lov 13. juni 1969 nr. 25 om trdomssamfunn og ymist anna (trossamfunnsloven) stiller ikke krav om personlig frammøte for innmelding i tros- eller livs- synssamfunn. I trossamfunnsloven § 8 heter det at trossamfunn selv fastsetter hvordan innmelding skal skje. Jeg kjenner ikke til hvilke nærmere regler som gjelder for innmelding i andre trossamfunn, eller hvordan innmelding skjer i praksis, men jeg antar at også enkelte andre trossamfunn stiller krav om per- sonlig oppmøte for innmelding, i form av dåp og–el- ler samtale med en prest eller lignende. Noen stiller antakelig også ytterligere krav.

Jeg har ikke registrert noe ønske fra Den norske kirke om å endre på kravet om personlig oppmøte ved innmelding. Det gir grunn til å tro at regelen, i alle fall i hovedsak, oppleves som godt begrunnet og praktisk håndterbar. Jeg kan imidlertid ikke utelukke at den i noen tilfeller også kan oppleves som uhen- siktsmessig. En kunne tenke seg en regel som også åpnet for skriftlig innmelding når det foreligger do- kumentasjon for at vilkårene er oppfylt, men jeg vil ikke ta initiativ til å endre regelen før det eventuelt kommer et slikt ønske fra Den norske kirke. Som det har gått fram, går kirkeloven lengre i å regulere inn- melding i Den norske kirke enn det trossamfunnslo- ven gjør for andre tros- og livssynssamfunn. På sikt antar jeg at det kan være aktuelt at regelverket om inn- og utmelding blir felles for Den norske kirke og andre tros- og livssynssamfunn.

SPØRSMÅL NR. 1474

Innlevert 17. juni 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 29. juni 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Lofoten har i dag to strømforsyningslinjer inn til regionen. Den ene er nå ute av drift. Regionen har sist vinter vært utsatt for flere alvorlige strømbrydd. Be- tydelige investeringer behøves snarest til utbedringer og utvikling av nett og kabel, utgifter som kraft og nettselskaper ikke makter alene.

Vil statsråden ta initiativ til at Lofotrinen nå til- knyttes sentralnettet, og vil statsråden bidra til at Statnett nå påtar seg et større ansvar for strømforsy- ningssikkerheten i Lofoten og Vesterålen?»

BEGRUNNELSE:

Lofoten har i dag to forsyningslinjer inn til regionen. Hovedforsyningslinjen går fra Kvitfossen til Kanstadbotten hvor Lofotkraft tilknyttes sentralnettet. Den andre går fra Kvitfossen via Vesterålen (linje Kvitfossen – Fiskebøl, sjøkabel over til Melbu, tilkobles linenettet til Trollfjordkraft, som har linje helt til Sortland trafo og tilknyttet sentralnettet). Begge linjene til Lofotkraft samt Trollfjordkrafts er en del av den såkalte Lofotringen.

- Lofotringen brukes i dag av Statnett i forbindelse med transport av kraft i regionene. Statnetts driftsentral har pr. dags dato koblingsmyndighet i ringen og opererer ringen operativt. Men det er eierne (Lofotkraft og Trollfjordkraft) som sitter med drift og vedlikeholdsansvaret. I praksis betyr dette at kraftlagene sitter med det økonomiske ansvaret, mens Statnett kan koble og kjøre kraft frem og tilbake uten noen form for økonomisk risiko. Men Statnett er helt avhengig av Lofotringen for optimal drift av sentralnettet. Lofotringen er således en reserve for sentralnettet, ikke bare for Lofoten og Vesterålen, men også for Ofoten.
- Linjenettet som inngår i Lofotringen sørger for tilførsel av kraft til Lofoten og Vesterålen. Området har underskudd på kraft og er helt avhengig av tilførsel av kraft utenfra. Forsynings sikkerheten for befolkningen og næringslivet i regionene er derfor helt avhengig av at det ikke oppstår feil i linjenettet i ringen. Sist vinter har vist hvor sårbar dette er, da det har vært 3 alvorlige feil som har ført til at hele Lofoten og Vesterålen har vært uten strøm over lengre tid. Pr. i dag tilføres det kraft kun via linjen over Vesterålen, da hovedlinjen er tatt av ras i Sløverfjorden. Den forsyningsmessige utfordringen med dette, og den økonomiske risiko som dette medfører, er for stor til at to så relativt små selskaper som Trollfjordkraft og Lofotkraft skal bære dem.

Hadde Lofotringen vært en del av Sentralnettet, ville de forsyningsmessige utfordringene som i dag er til stede i regionen vært løst tidligere, og Statnett kunne gjennom sin størrelse og økonomiske ryggrad opprettet en stabil strømforsyning til regionen.

Svar:

Formålet med sentralnettet er å binde sammen produksjon og forbruk i ulike landsdeler, gi aktørene i alle landsdeler adgang til en markeds plass og sørge for sentrale utvekslingspunkt i alle regioner.

Dagens sentralnett består i hovedsak av linjer og anlegg med spenning på 420 kV og 300 kV, og i tillegg 132 kV linjer og anlegg i de deler av landet der dette er høyeste spenning. Videre inngår all nedtransformering til regionalnettet i sentralnettet.

Spenningsnivå alene er ikke et avgjørende kriterium for om et anlegg inngår i sentralnettet. Dagens sentralnett er i tillegg fastsatt på grunnlag av funksjonelle kriterier.

Sentralnettets utstrekning ble opprinnelig fastsatt av Statnett i 1997. Statnetts avgjørelse ble klaget inn til NVE, og deler av NVEs avgjørelse ble igjen påklaget til departementet. Departementet fattet endelig vedtak om sentralnettets utstrekning i 1998. Av vedtaket fremgår det at Lofotringen ikke skal være en del av sentralnettet ut i fra gjeldende kriterier.

Deltakelse i sentralnettet berører ikke eierskapet til anleggene. Det påvirker heller ikke det enkelte nettselskaps plikter i henhold til vilkår i konsesjoner, krav i forskrifter mv. For anleggene som danner Lofotringen er det Lofotkraft og Trollfjordkraft som har ansvar for å oppfylle vilkår og krav som gjelder drift og vedlikehold av anleggene. Dette ansvaret gjelder uavhengig av om Lofotringen hadde inngått i sentralnettet.

Den økonomiske reguleringen følger også anleggseier uavhengig av anleggets nettmessige klassifisering, eller om disse inngår i tariffordninger eller ikke. Alle nettselskap får over tid dekket sine kostnader og avskrivninger og får en rimelig avkastning på investert kapital gitt effektiv drift, utnyttelse og utvikling av nettet.

Økte kostnader vil imidlertid måtte betales av nettkundene i området. Regjeringen har i 2010 bevilget 60 millioner kroner til utjevningsordningen. Ordningen bidrar direkte til å redusere nettleien i områdene med de høyeste gjennomsnittskostnadene.

I Soria Moria 2 står det:

”At nettleien for strøm skal utjevnes over hele landet. Dette kan enten skje ved en ordning med felles nettariiff eller ved at de statlige tilskuddene som i dag finnes trappes opp.”

Det arbeides videre med hvordan dette skal følges opp nå.

SPØRSMÅL NR. 1475**Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 25. juni 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Kan statsråden bekrefte a) at det kommer et lovendringsforslag fra Regjeringen som følger opp Høyesteretts dom og som fjerner den grunnlovsstridige bestemmelsen i loven, og b) at det skal ytes full erstatning til OVF for det tap de har lidt?»

BEGRUNNELSE:

Under debatten i Stortinget om dok 8:164 (2009-2010), som omhandlet konsekvenser av Høyesteretts dom i sak reist av Kirkelig Arbeidsgiverorganisasjon mot staten, unnlot statsråden å svare på mine spørsmål.

Staten led et knusende nederlag i Høyesterett, men statsråden nektet å oppfordre regjeringens partier i Stortinget til å støtte de selvfølgelige forslagene i dokumentet fremmet av en samlet opposisjon.

I debatten utfordret jeg statsråden konkret i mitt siste innlegg. Statsråden nektet imidlertid å ta ordet for å oppklare mine to avsluttende utfordringer. Derfor finner jeg grunn til å be om statsrådens avklaring på disse to forholdene, helt konkret, i et skriftlig spørsmål.

Svar:

Til pkt a)

Høyesteretts dom innebærer at tomtefesteinstruksen er kjent ugyldig for Opplysningsvesenets

fond. Lov om Opplysningsvesenets fond § 5, 2. ledd er en hjemmel til å gi en instruks med særskilte bestemmelser om innløsning og festeavgift for festetomter til boligformål. Fordi ugyldighetsvirkningen følger direkte av Høyesteretts dom, er det ikke umiddelbart nødvendig å oppheve verken tomtefesteinstruksen eller § 5, 2. ledd i loven. I og med Høyesteretts dom vil forskriftshjemmelen ikke bli brukt. Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget med en samlet lovteknisk oppfølging av Høyesteretts dom.

Til pkt b)

Omfanget av innløsningene av festetomter som følge av tomtefesteinstruksen er langt på vei klarlagt. OVF har også for enkelte festere, i henhold til tomtefesteinstruksen, innkrevet lavere festeavgifter i 2009 og 2010 enn den avgift som er avtalt i festeavtalen. Spørsmålet om fremtidig avgiftsregulering for festere som har fått regulert ned festeavgiften etter 1.1.2009 i henhold til instruksens regler, reiser kompliserte juridiske spørsmål. Eventuell oppregulering av de nedregulerte festeavgiftene vil også ha betydning for framtidige innløsningssummer som i henhold til tomtefesteloven fastsettes ut fra festeavgiften.

Departementet går nå gjennom disse problemstillingene, og vurderer i denne forbindelse også spørsmålet om kompensasjon for den mindreinntekt OVF har hatt som følge av tomtefesteinstruksen.

SPØRSMÅL NR. 1476**Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Eivind Nævdal-Bolstad****Besvart 25. juni 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Dersom det foreligger nye rapporter/utredninger vedrørende kostnader ved flytting, nedleggelse og investeringsbehov, samt den fagmilitære kvaliteten ved å gjennomføre vedtaket i St. prp 48 (2007-2008) om å legge ned rekruttskolen for Sjøforsvaret på Madla og flytte denne til Bergen.

Hva viser eventuelt slike utredninger, og hvordan

vil statsråden arbeide med saken videre?»

BEGRUNNELSE:

Viser til beslutning i Stortinget gjennom St.prp. nr 48 (2007-200) hvor det ble vedtatt å flytte rekruttskolen for Sjøforsvaret fra Madla til Bergen.

I St.prp. 48 vises bakgrunnen for å flytte dagens rekruttskole fra Madla:

"Som et ledd i å konsentrere, styrke og geografisk samle kompetanse, anbefaler regjeringen at Sjøforsvarets rekruttutdanning lokaliseres og organiseres sammen med grunnleggende befalsutdanning ved å flytte rekruttskolevirksomheten fra Madla til Bergen. Gjennom dette tiltaket og forslaget om å flytte befals-skolen for Sjøforsvaret fra Horten til Bergen, samlokaliseres det alt vesentlige av skolevirksomheten. Tiltaket vil bidra til robuste og bærekraftige utdanningsmiljøer og gi langsiktige faglige og ressursmessige effekter og synergi mot relevante kompetansemiljøer".

Det er per i dag ikke foretatt en avgjørelse hvor og når man skal bygge nye rekruttskolefasiliteter, og representanten ønsker derfor status på arbeidet.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 18. juni 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Eivind Nævdal-Bolstad om kostnader mv. knyttet til flytting av Sjøforsvarets rekruttskole til Bergen.

I forbindelse med Stortingets behandling av langtidsplanen for forsvaret ble det vedtatt å flytte Sjø- og Luftforsvarets rekruttskolevirksomhet fra Madla til henholdsvis Bergen (Sjøforsvaret) og Kjevik (Luftforsvaret) samt legge ned Forsvarets virksomhet i Madla leir. Flyttingen er planlagt gjennomført innen utgangen av 2013.

Som for øvrige tiltak i langtidsplanen for Forsvaret som skal iverksettes og implementeres, gjennomgår og kvalitetssikrer Forsvarsdepartementet forutsetningene for tiltakene knyttet til nedleggelsen av rekruttutdanningen på Madla. Det utarbeides bl.a. nye oversikter og beregninger knyttet til forutsatte investeringer i eiendom, bygg og anleggsdelen (EBA) av tiltakene i Bergen. Denne gjennomgangen forventes ferdigstilt høsten 2010.

Forsvarsdepartementet vil deretter på vanlig måte foreta en fornyet og helhetlig vurdering av tiltaket og eventuelt komme tilbake til Stortinget i sakens anledning.

SPØRSMÅL NR. 1477

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 25. juni 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Forstod statsråden mitt spørsmål/replikk stilt i Stortinget i går, torsdag 17. juni, vedr. shorting i saken om forvaltningen av Statens pensjonsfond?»

BEGRUNNELSE:

Jfr. referatet ble dette sagt:

Undertegnede:

"Synes finansministeren at det er greit at Norge shorter svenske, islandske og greske statsobligasjoner? Noen mener - berettiget eller ei - at shorting fører til økt finansiell ustabilitet og øker sjansen for at land og selskaper tipper over og går konkurs. Burde i tilfellet utenriksministeren vært involvert i en beslutning om at Norge skal shorte f.eks. svenske statsobligasjoner? Kan finansministeren være enig i at det kan være uheldig om andre land beskylder Norge, altså Statens pensjonsfond, for å være medvirkende til andre stater får en forverret økonomisk situasjon?"

Statsråd Sigbjørn Johansen:

"Dette er en veldig interessant diskusjon. Det er jo slik at med den fordeling en har på investering i dag mellom henholdsvis aksjer og obligasjoner, fordeles

disse investeringene etter en relativ indeks. Det betyr jo at land som har store underskudd, må låne mye. Og det betyr at de også får et relativt sett større innslag i referanseporteføljen i NBIM.

Det interessante er jo at Fremskrittspartiet ønsker å gå lenger i retning av en indeksbasert investering. Jeg tror at det er litt motstrid mellom det som nå var replikantens spørsmål, og det som Fremskrittspartiet fremhever.

Jeg mener det er riktig at en har et innslag av en viss aktiv forvaltning også i forbindelse med håndteringen av obligasjonsporteføljen."

Svar:

I mine svar på spørsmål nr. 908 i brev 26. mars 2010 og spørsmål nr. 1001 i brev 16. april 2010 har jeg svart utførlig på representant Rytmans spørsmål om "shorting".

I brevene forklarte jeg at SPU er en langsiktig investor med investeringer som er spredd over hele verden. Dette gjentok jeg i mitt svar i Stortinget 17. juni ved å vise til at utgangspunktet for fondets investeringer en bredt sammensatt referanseindeks. Avkastningen av referanseindeksen representerer utviklingen i verdens aksje- og obligasjonsmarked. Utgangs-

punktet er derfor at SPU er et stort statlig investeringsfond som bidrar til at utenlandske obligasjonsutstedere – både statlige og private – får tilgang på langsiktig finansiering. Med investeringer som er spredt på en rekke ulike land og utstedere – og med en lang investeringshorisont – er fondet generelt tjent med en stabil vekst i de markedene det investeres i.

I mitt svar i Stortinget viste jeg videre til at de som utsteder mye gjeld også får en høyere vekt i referanseindeksen og at det er riktig at en med dette som utgangspunkt har et innslag av en viss aktiv forvaltning. Her vil jeg også vise til mitt brev av 16. april der det blant annet står:

”Det må være både ønskelig og legitimt at Norges Bank gjennom den aktive forvaltningen søker å ivareta fondets økonomiske interesser dersom det skulle oppstå en statsfinansiell krise i et av landene som referanseporteføljen har eksponering mot. I noen tilfeller vil dette kunne medføre at Norges Bank selger SPUs beholdning av utvalgte statsobligasjoner eller

benytter ulike finansielle instrumenter for å redusere fondets samlede økonomiske eksponering.”

I mitt svar på spørsmål nr. 1001 fremgår det at beholdningsoversikten for SPU pr. 31. desember 2009 viser at banken ikke lenger har shortposisjoner i statsobligasjoner.

Rytman fremstiller det som et problem at noen vil kunne stille spørsmål ved fondets investeringer. I Stortinget mente jeg å vise til at det kan være en motsetning mellom Fremskrittspartiets kritikk mot at fondet i 2008 hadde investert i verdipapirer som falt i verdi og dagens bekymring for at fondet kan ha solgt verdipapirer som har falt i verdi. Med den åpenheten som preger forvaltningen av fondet er vi selv sagt forberedt på begge typer spørsmål, og vi kan ikke velge investeringsstrategi ut fra hva som genererer færrest spørsmål på kort sikt. På lang sikt vil fondet bli målt ut fra hva som var formålet med investeringene. Det er det bred enighet om.

SPØRSMÅL NR. 1478

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Frank Bakke Jensen

Besvart 25. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil det på bakgrunn av vedlagte informasjon, regjeringens nordområdesatsing, og de lange tradisjonene med folk til folk engasjement mellom Finnmark og Russland, være mulig å dispensere fra reglene om studieopphold innen Schengen slik at studenten kan fullføre studiene i Italia, uten å miste opparbeidet rett til å søke permanent oppholdstillatelse i 2011?»

BEGRUNNELSE:

Gjeldene student er 23 år og etterkommer av Kola-nordmenn. Kola-nordmenn ble etter at deres skjebne ble kjent, invitert av daværende statsminister Torbjørn Jagland til å søke opphold i Norge.

Hennes bestemor kom slik til Norge i 2003, og er nå norsk statsborger.

Studenten kom med sin mor Olga og sin bror til Norge gjennom familiegjengenforening.

Mor og bror har fått permanent oppholdstillatelse.

Studenten er utdannet operasanger fra Russland. Da hun kom til Norge i 2006 hadde hun ennå 4 se-

mestre igjen før eksamen. Hun har etter avtale med UDI fått pendle mellom Vadsø og Russland for å avslutte studiene. Eksamen ble tatt i juni 2008.

Hun er en meget dyktig kunstner og ble derfor av sin russiske professor oppfordret til å studere videre i Milano. Hun prøvesang og ble opptatt der høsten 2008.

På grunn av reglene for arbeids og oppholdstillatelse har hun problemer med å gjennomføre disse studiene. For å få fornyet tillatelsen eller få permanent oppholdstillatelse kan hun ikke være ute av Norge mer enn 210 dager siste tre år.

Dette gjelder også studieopphold. Hennes utdanning består av studier i Milano og konsertering i Europa. Det blir for henne umulig å gjennomføre studiene og samtidig oppfylle kravene om maks 210 dager ute av Norge. Saken har vagt sterkt engasjement i Finnmark. Man har samlet inn penger til studiene. Hun er en prissatt kunstner landsdelen er stolt av.

Historien om Kola-nordmennene, og de sterke båndene som har eksistert i århundrer over grensene i nord er en viktig del av suksessen med Nordområdesatsingen til Norge.

Innbyggernes engasjement ved innsamling av kapital til studiene viser også dette.

Det aktuelle studiet strekker seg over to år.

Hun er og vil utvilsomt i fremtiden være en viktig kulturpersonlighet for Finnmark og Nord Norge. Dette er bakgrunnen for mitt spørsmål.

Svar:

For ordens skyld vil jeg først minne om at det er Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som behandler enkeltsaker etter utlendingsloven. Jeg har ikke myndighet til å påvirke UDI og UNEs behandling av enkeltsaker og utfallet av disse med mindre saken gjelder grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn.

Permanent oppholdstillatelse gir rett til å oppholde seg og arbeide i Norge på ubestemt tid. Utlending med permanent oppholdstillatelse trenger ikke søke om fornyelse av oppholdstillatelsen. Permanent oppholdstillatelsen gir også et sterkere vern mot utvisning. En permanent oppholdstillatelse har dermed praktiske fordeler for utlendingen, og gir trygghet rundt den fremtidige oppholdsstatusen. Det er derfor rimelig at det stilles krav til oppholdets varighet og utlendingens tilknytning før utlendingen oppnår disse fordelene. I forbindelse med utarbeiding av ny utlendingslov ble spørsmålet om botidskravet vurdert. Tidligere regel om krav til tre års botid ble videreført. Videre ble bestemmelsen om at en utlending som ho-

vedregel ikke kan ha oppholdt seg utenfor Norge i mer enn til sammen syv måneder i løpet av disse tre årene, videreført. Regelverket åpner for øvrig ikke for at man på forhånd kan søke om å bli unntatt fra kravet om tre års botid ved en fremtidig behandling av søknad om permanent oppholdstillatelse.

En utlending med oppholdstillatelse som faglært eller som spesialist kan oppholde seg utenfor Norge inntil 15 måneder til sammen uten å miste retten til permanent oppholdstillatelse, dersom minst 8 måneder av oppholdet skyldes oppdrag for arbeidsgiver. Det er ikke gjort tilsvarende unntak for personer som studerer i utlandet. Det kan også gjøres unntak fra kravet om tre års sammenhengende botid dersom det "foreligger særlig sterke rimelighetsgrunner". UDI og UNE foretar en konkret og skjønnsmessig vurdering i hver enkelt sak om det foreligger slike særlig sterke rimelighetsgrunner. Generelt skal det imidlertid mye til for at denne bestemmelsen kommer til anvendelse. Investert i verdipapirer som falt i verdi og dagens bekymring for at fondet kan ha solgt verdipapirer som har falt i verdi. Med den åpenheten som preger forvaltningen av fondet er vi selvsagt forbedret på begge typer spørsmål, og vi kan ikke velge investeringsstrategi ut fra hva som genererer færrest spørsmål på kort sikt. På lang sikt vil fondet bli målt ut fra hva som var formålet med investeringene. Det er det bred enighet om.

SPØRSMÅL NR. 1479

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 1. juli 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Hvilke statlige etater og virksomheter har trainee-program for personer med ikke-vestlig minoritetsbakgrunn, eller andre spesielle rekrutteringsprogram for denne gruppen, hvor mange personer oppfatter programmene?»

BEGRUNNELSE:

I mars kunne man se at Buf-etat søke etter traineer med ikke-vestlig minoritetsbakgrunn. I utlysningen fremgikk det at etaten ønsker å ansette flere personer med ikke-vestlig minoritetsbakgrunn.

Tidligere er lignende program omtalt for rekruttering til NRK, i flere kommuner og i andre statlige

virksomheter. Det er også fremkommet påstander om egne kvoter og opptaksregler for personer med slik bakgrunn, blant annet til politihøgskolen.

Svar:

Overordnede prinsipp for rekruttering til offentlige stillinger er offentlig utlysning og at den best kvalifiserte skal tilsettes. Et bredest mulig rekrutteringsgrunnlag er nødvendig for å sikre den beste kompetanse. I statlige fellesannonser er det derfor en erklæring som skal bidra til dette. Statlige stillingsutlysninger skal m.a.o. legge til rette for en mangfoldig rekruttering, og kvalifikasjonskravene skal ikke utformes slik at bestemte grupper ekskluderes fra å søke.

Når det gjelder rekruttering av søkere med innvandrerbakgrunn, har Regjeringen pålagt alle statlige etater å innkalle minst en person med innvandrerbakgrunn til intervju for kunngjorte stillinger. Det er en forutsetning at søkeren er kvalifisert for stillingen.

For ytterligere å bidra til å rekruttere søkere med ikke-vestlig innvandrerbakgrunn, ble et forsøk med moderat kvotering av kvalifiserte søkere med denne bakgrunn gjennomført i 12 statlige virksomheter fra januar 2008, med en tidsramme på to år. Prosjektet er nå avsluttet.

Enkelte virksomheter gjennomfører egne tiltak. Barne-, ungdoms- og familieetaten ønsker å ansette

flere personer med ikke-vestlig minoritetsbakgrunn, som har sosialfaglig utdanning. Dette er målgruppen for traineeprogrammet som har oppstart august 2010. Det lyses ut 8 traineestillinger i hele landet og varigheten er 17 måneder.

Politihøgskolen har særskilt opptak av studenter ut fra geografi (i Norge), kjønn og etnisk minoritetsbakgrunn. Alle studenter må tilfredsstillе kvalifikasjonskravene.

For øvrig har FAD ikke oversikt over eventuelle andre særskilte rekrutteringstiltak for personer med ikke-vestlig bakgrunn.

SPØRSMÅL NR. 1480

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 24. juni 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kollektivtrafikken i Oslo-området bør baseres på et hovedprinsipp om at lik avstand gir like takster, uavhengig av administrative grenser og behov for å bytte transportmiddel.

Vil statsråden medvirke til at lik reiselengde gir lik pris?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til brev fra ordføreren i Drammen til statsråden hvor det bl.a. heter:

"Drammensregionen er en region som utvikles som en mer og mer integrert del av Oslo-områdets bolig- og arbeidsmarked. Ca. 1 av 4 arbeidstagere som bor i Drammen arbeidspendler til Oslo eller Akershus, gjennom en av Norges aller mest belastede trafikk-korridorer. En stor del av pendlingen skjer med bruk av kollektive transportmidler, men av ulike årsaker bruker også mange bil."

Ordføreren viser videre til at det er kortere avstand mellom Oslo sentrum og Drammen enn det er mellom Oslo sentrum og de ytterste delene av Akershus i nord, øst og syd. Det kan være på sin plass å nevne at fylkesgrensen, som er 250 år, er upåvirket av hovedstadsområdets utvikling. På grunn av organiseringen av kollektivtransporten i regionen, må likevel pendlere mellom Drammen og Oslo/Akershus forholde seg til et helt annet takstregime enn det sonesystemet som gjelder i Oslo og Akershus. Systemet virker økonomisk sett særlig ugunstig for de som

trenger å bytte til andre transportmidler i Akershus, da det ikke er noen ordning for overgang mellom de to takstsystemene. Det eksisterer i dag en takstordning for overgang mellom NSB og lokaltrafikken i Oslo for periodebilletter, men her er takstene høyere enn tilsvarende reise innenfor Oslo og Akershus-området.

Bilpendlerene fra Buskerud er med på å finansiere kollektivtransporten i Oslo og Akershus. Etter at det ble etablert en ekstra bom er pendlerne fra Buskerud blant de trafikantene som må betale de høyeste takstene for å passere i bomringen i Oslo. Dette representerer et betydelig bidrag til Oslopakke 3 og delfinansiering av kollektivtransporten i Oslo og Akershus. Bilpendlerne fra Buskerud, som måtte ønske å gå over til å bruke kollektivtransport, får derimot ikke de samme mulighetene for subsidiert kollektivtransport som Akershus-trafikantene.

Det er også kjent at det arbeides med å etablere et nytt og forenklet sone-/takstsystem i Oslo og Akershus. De nye takstene vil særlig tilgodese de som reiser lengre strekninger innen Akershus. Det er viktig å bryte ned "takstmuren" mellom Buskerud og Akershus, og at det etableres et prinsipp om at lik reiselengde betyr lik pris.

Svar:

Takstmyndigheten for lokal kollektivtransport er lagt til fylkeskommunene, i Oslo-området nærmere bestemt Oslo kommune og Akershus fylkeskommu-

ne. Takstene og takstsystemene for lokal kollektivtransport utformes ut fra lokale forhold, herunder trafikkgrunnlag, bosettings- og arbeidsplassmønster, kvaliteten på kollektivtilbudet og lokale målsettinger for kollektivtransporten. Jeg vil derfor ikke legge føringer for utformingen av takstsystemer for lokal kollektivtransport.

Når det gjelder NSB, er NSBs takstregulativ basert på nettopp det prinsippet representanten Knudsen etterlyser. I motsetning til takstsystemet i f.eks. Akershus og Oslo, er NSBs takstregulativ basert på reiseavstand. I utgangspunktet koster en reise av en gitt lengde med NSB det samme uavhengig hvor i landet den foregår. Lokale forskjeller i takster for reiser med jernbane er et utslag av takstsamarbeid mellom NSB og lokale myndigheter.

For å bidra til at kollektivtilbudet samlet skal være best mulig, har NSB i følge Trafikk- avtalen mellom Samferdselsdepartementet og NSB en gene-

rell plikt til å søke samarbeid med lokale myndigheter og NSB oppfordres i Trafikkavtalen til takstsamarbeid. For å sikre en best mulig arbeidsdeling mellom de ulike transportslagene (tog, buss, trikk, t-bane, båt) og mellom statlig kjøpt togtilbud og øvrig fylkes- kommunalt kollektivtilbud, er det lagt inn en forutsetning i Trafikkavtalen mellom departementet og NSB at avtaler om takstsamarbeid ikke skal medføre økt statlig kjøp. I den grad taksten på reiser med NSB innenfor Oslo og Akershus er lavere enn NSBs takstregulativ skyldes dette at Oslo kommune og Akershus fylkeskommune, gjennom Ruter AS, dekker takstforskjellen mellom Ruter-takst og NSB-takst. Tilsvarende takstsamarbeidsavtaler er det også mulig for andre fylkeskommuner å inngå med NSB. Det er også mulig for Buskerud fylkeskommune å inngå samarbeid med Oslo kommune og Akershus fylkeskommune.

SPØRSMÅL NR. 1481

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 25. juni 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«En viktig begrunnelse for utlendingslovens krav om underhold er å hindre proformaekteskap.

Er statsråden enig i at eksemplet som er beskrevet i begrunnelsen er av en slik karakter at man burde kunne gi unntak for underholdskravet, og vil han ta initiativ for å få på plass nødvendige forskriftsendringer som kan hindre at et etablert ekteskap og familieliv blir splittet på denne måten?»

BEGRUNNELSE:

De norske pinsemenigheter ytremisjon har om lag 100 misjonærer med familier som arbeider i ca 50 land i verden. En av familiene har i nærmere 15 år arbeidet i slummen i Manila. Ekteparet har vært gift i 15 år, hun er norsk statsborger, han er filippinsk, og de har tre barn. De har i Filippinene vært lønnet etter lokale forhold og når derfor ikke opp til utlendingslovens krav om underhold for familiegjengeforening. Dette har resultert i at familien nå har vært splittet siden mai i år. Mor og barn har måtte reise til Norge alene, mens far er igjen i Filippinene. Ekteparet har begge ansettelsesforhold som venter på dem, og bolig som står klar. Jeg mener det i dette tilfellet er helt

klart at loven rammer urimelig og at det må utarbeides retningslinjer som tar hensyn til denne type saker.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at det er Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda som avgjør saker og klager etter utlendingsloven. Jeg har ikke myndighet til å gripe inn i enkeltsaker som ikke gjelder grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn. Jeg kan derfor ikke kommentere den konkrete saken det refereres til. Spørsmålet fra representant Bekkevold oppfatter jeg som et spørsmål om det bør være unntaksbestemmelser som sørger for at familieforhold etablert i utlandet ikke blir splittet som følge av utlendingslovens krav om underhold.

Hensynet til familiens enhet og retten til respekt for familieliv står helt sentralt i bestemmelsene som omhandler familieinnvandring. Samtidig skal bestemmelsene ivareta innvandringsregulerende hensyn, hensynet til likebehandling og sikre en mest mulig effektiv saksbehandling. Regelverket skal også sikre at svake grupper ikke utnyttes.

Underholdskravet ble innskjerpet fra 1. januar

2010, da ny utlendingslov trådte i kraft. Formålet med innstrammingene var blant annet å motvirke tvangsekteskap og å gi reell sikkerhet for at den som får oppholdstillatelse faktisk blir forsørget og ikke trenger støtte fra det offentlige. Det er unntaksbestemmelser i underholdskravet for en rekke grupper, blant annet for de som er mottakere av varige trygdeytelser, referansepersoner som er flyktninger og for referansepersoner som er barn. I tillegg er det en generell unntaksbestemmelse, som fastsetter at det kan gjøres unntak dersom "særlige sterke menneskelige hensyn tilsier det". Dispensasjonsadgangen etter denne bestemmelsen praktiseres restriktivt.

Selv om det er utformet en del unntaksbestemmelser, vil det skjerpede underholdskravet også omfatte personer som ikke er i målgruppen, dvs. personer som blant annet ikke risikerer tvangsekteskap og som har gode utsikter til å forsørge seg og familien økonomisk i fremtiden. Hensynet til en effektiv saksbehandling gjennom et enkelt og praktikabelt regelverk, og hensynet til likebehandling tilsier imidlertid at UDI ikke skal fastsette underholdskrav etter en skjønnsmessig vurdering av underholdsevnen og faren for tvangsekteskap i hver enkelt sak.

Ved utformingen av generelle unntaksbestem-

melser er det viktig å sikre at underholdskravet ikke blir mindre effektivt mot tvangsekteskap. I noen tilfeller vil det virke urimelig å operere med en regel som innebærer at referansepersoner som har levd i et etablert familieliv i utlandet, må ta opphold i Norge alene i en periode før vedkommende kan dokumentere tilstrekkelig lønn. Dersom man åpner for et generelt unntak i disse tilfellene, vil dette imidlertid medføre en risiko for at tiltaket blir mindre effektivt mot tvangsekteskap. Et generelt unntak i tilfeller hvor partene har barn sammen, kunne føre til at en tvangsgiftet kvinne presses til et ufrivillig svangerskap for å omgå underholdskravet. Eventuelle unntaksbestemmelser må derfor vurderes nøye opp mot de ulike hensynene som gjør seg gjeldende.

Regelverket om det skjerpede underholdskravet er nylig innført, og jeg er opptatt av å følge praksis nøye, for å se om det er behov for endringer. UDI skal informere departementet dersom gjeldende regelverk får vesentlige utilsiktede konsekvenser. Departementet har også bedt UDI rapportere på effektene av ny lovgivning på særskilte områder, herunder effekten av underholdskravet. Jeg følger derfor nøye med på praktiseringen av det nye regelverket og vurderer fortløpende om det er behov for endringer.

SPØRSMÅL NR. 1482

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 25. juni 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Minst ett norsk selskap med teknologi for å ta opp olje fra sjø har ønsket å komme med på listen over tilbudt materiell til USA etter ulykken i Mexicogulften.

Ser statsråden at dette kunne vært en gylden anledning både til å fremme norskutviklede produkter, samt få testet ut teknologi i en slik ekstrem situasjon, og hvis så er tilfelle, hvorfor er ikke flere aktører/teknologier for reduksjon av oljesøl tilbudt amerikanske myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

I dok. nr. 15:1256 (2009-2010) ble det etterspurt en liste over utstyr tilbudt USA i forbindelse med oljeutslippene i Mexico. En slik liste sendt fra norske myndigheter ble ikke forelagt, men det kan fra stats-

rådens svar tyde på at det kun er oljelenser og dispergeringsmiddel som er tilbudt.

Selskapet Skimmer Technology har teknologi som kan pumpe olje direkte opp fra sjøen og under tegnede stiller seg undrende til at slik teknologi ikke er tilbudt amerikanske myndigheter på forespørsel om hva Norge eventuelt kan bidra med.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at det er god beredskap å hjelpe andre ved akutt forurensning. Derfor ga regjeringen tidlig uttrykk for vilje til å bistå med ressurser i oljevernaksjonen i Mexicogulften dersom amerikanske myndigheter så behov for assistanse. Mitt hovedansvar ved eventuell assistanse til andre land er å sikre at hensynet til vår nasjonale beredskap samtidig er tilfredsstillende ivaretatt.

I tilfeller der stater har behov for bistand ved akutt forurensing, er det praksis at slik bistand er basert på konkrete henvendelser fra myndighetene i den berørte stat. Dette har også vært tilfelle i forbindelse med ulykken i Mexicogulfen. Amerikanske myndigheter har konkret bedt om informasjon om hva Norge har tilgjengelig av lenser og dispergeringsmidler, og det er dette Fiskeri- og kystdepartementet/Kystverket har gitt tilbakemelding om. Som det går frem av mitt svar datert 1. juni 2010 til Stortingets presidentskap, har Kystverket også, etter samråd med departementet, svart positivt på en forespørsel fra leverandøren All Maritim om utsatt levering av utstyr som er bestilt av Kystverket, slik at dette kan sendes til USA.

Kystverket har også på direkte henvendelse fra den amerikanske kystvakten formidlet til norske leverandører forespørsel om spesielt utstyr.

Til orientering har departementet nylig også gitt positiv tilbakemelding på at Kystverket kan avgi 10 oljeopptakere til H. Henriksen Mekaniske, som vil tilby disse til BP, mot at Kystverket får tilsvarende

opptakere tilbake fra produsenten i løpet av 6 måneder.

Når det gjelder selskapet Skimmer Technology, som stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad nevner i sin begrunnelse, kan jeg opplyse om at departementet har vært i kontakt med selskapet og bidratt til at selskapet har tatt direkte kontakt med amerikanske myndigheter.

I tillegg til ovennevnte kontakt mellom norske og amerikanske myndigheter, har flere norske selskaper tatt kontakt, eller er blitt kontaktet av relevante aktører i USA.

Avslutningsvis vil jeg igjen presisere at det ikke ligger til mitt departements ansvar å drive aktiv markedsføring av norske produsenter av oljevern teknologi og -utstyr. Dersom den assistanse vi kan tilby fra norsk side også gir anledning for norske produsenter til å høste nyttig erfaring og bidrar til å fremme norske produsenters produkter, synes jeg selvfølgelig det er bra.

SPØRSMÅL NR. 1483

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 25. juni 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Neste år markeres det at det er 175 år siden Norges kanskje mest kjente salmedikter Elias Blix ble født. Blix' historie, og kunnskapen om dikterens liv oppfattes som mangelfull. Dette ønsker kommunen nå å gjøre noe med. Blix er blant nasjonens store diktere som har satt varige spor. Derfor fortjener dikterens 175 år en nasjonal markering.

Hva kan Regjeringen bidra med til at Blix-jubileet får nasjonal oppmerksomhet og vil statsråden støtte de initiativ som nå tas av Gildeskål kommune og lokal Blix-prosjektgruppe?»

Svar:

Elias Blix var en betydningsfull dikter, men også politiker og nynorskmann. Hans salmer blir fremdeles sunget over hele landet. Markeringen av 175-årsjubileet for Elias Blix' fødsel er et lokalt initiativ der de fleste arrangementer vil bli gjennomført i lokalsamfunnet. Det er Nasjonalbiblioteket som har ansvaret for nasjonale markeringer i forbindelse med forfatterjubileer. Når det gjelder Blix-jubileet i 2011 vil Nasjonalbiblioteket bidra med digitalisering av hans verk med basis i bibliotekets egne samlinger. Dette vil bli gjort tilgjengelig for publikum. Det er også aktuelt å arrangere utstillinger rundt Blix' liv og virke i Nasjonalbibliotekets lokaler basert på det Blix-materialet biblioteket forvalter.

SPØRSMÅL NR. 1484**Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 25. juni 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete tiltak vil utenriksministeren iverksette for å styrke og støtte det nordiske ambassadesamarbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Allerede i 2001 ble det framlagt et forslag i Nordisk råd om økt samarbeid mellom de nordiske lands utenriktstjenester. Samarbeid pågår også et antall steder, blant annet når det gjelder lokaler, personal og konsulatvirksomhet. Likevel finnes det gode grunner for å styrke og støtte denne utviklingen, ikke minst hensynet til kostnadseffektivitet.

I 2009 vedtok Nordisk råd en ny rekommandasjon om nordisk ambassadesamarbeid (nr. 6/2009) der det foreslås at de nordiske lands regjeringer

«...skal arbeide for å øke samarbeidet mellom de nordiske land, både i form av lokaler og ansvarsområder, når det gjelder konsulær og diplomatisk nærvær i andre stater og på andre kontinenter.»

I Stoltenberg-rapporten, som ble utarbeidet på oppdrag fra de nordiske utenriksministrene, fremmes også forslag om samarbeid om utenriktstjenesten.

Lisboa-traktaten innebærer at kommisjonens representasjon rundt om i verden vil skje gjennom EU-delegasjoner, såkalte EU-ambassader. Det står ikke i konflikt til at man oppretter nordiske ambassader eller generalkonsulat. Derimot er det i denne sammenheng foruroligende at i hvert fall Danmark, Finland og Sverige har en gjennomgang av sine ambassade-nettverk uten noen synlig koordinering.

Svar:

Det er lang tradisjon for tett samarbeid mellom de nordiske utenriktstjenester, både på hovedstadsnivå og lokalt mellom utenriksstasjonene. Formelt og uformelt samarbeid mellom nordiske utenriksstasjoner har lenge vært vel etablert, særlig innenfor de administrative, konsulære, utlendingsfaglige og beredskapsmessige områdene. At diplomatisk nære kolleger også samrår seg med hensyn til stedlige politiske forhold og annet av felles interesse, er selvsagt.

Det vises i begrunnelsen til ditt spørsmål til Stoltenberg-rapporten, som kom med forslag til styrking av det nordiske samarbeidet om utenriks- og sikkerhetspolitikk. Rapporten, som ble overlevert 9. februar 2009, tar i sitt forslag nr. 10 til orde for et styrket samarbeid mellom de nordiske utenriktstjenestene.

Det er i de nordiske land bred politisk støtte for å styrke samarbeidet i uteapparatet. På det nordiske utenriksministermøtet i juni 2009 ble det besluttet at forslag nr. 10 skulle gis umiddelbar oppfølging.

Vi har på regjeringssiden merket oss Nordisk Råds viktige støtte til utvidet ambassadesamarbeid. Det har derfor nylig blitt utarbeidet en fellesnordisk katalog over mulige lokale samarbeidstiltak - både på de tradisjonelle, administrative og konsulære samarbeidsområdene - og på felt som politiske og økonomiske forhold, bistandspolitiske saker, kultur, handel og næringsliv, m.v. Katalogen tjener som en idébank for utenriksstasjonene, som er oppfordret til å initiere nye nordiske samarbeidstiltak på de områder og i det omfang som fremstår som naturlig på det enkelte tjenestested. Tiltakene skal gi en merverdi for stasjonene, det gis rom for lokale løsninger og fleksible tilnærminger, og det er ingen forutsetning at samtlige nordiske stasjoner på stedet deltar.

Statusrapporter fra stasjonene viser at det nordiske samarbeidet ute er under stadig utvikling. Neste rapporteringsrunde finner sted høsten 2010.

Samtidig pågår det et arbeid på hovedstadsnivå for å utvikle ytterligere tiltak på flere områder, som f.eks. innen utvikling av ulike samlokaliseringsmodeller, standardavtaler og tidsplaner for gjennomføring av nye prosjekter, IKT-løsninger i forbindelse med innplassering av utsendt diplomatisk tjenestemann i et annet nordisk lands ambassade, samnordisk løsning for frivillig registrering av borgere på reise i utlandet, harmonisering av vilkår for lokalt ansatte, problemstillinger i forbindelse med biometriinnføring i pass og visum, samt håndtering av søknader om arbeids- og oppholdstillatelse på vegne av annet nordisk land. Det arbeides også med et opplegg for fellesnordisk rapportering fra stasjonene på ulike utenrikspolitiske områder.

Det vises i begrunnelsen til ditt spørsmål til hensynet til kostnadseffektivitet. Nettopp dette er en hovedårsak til de mange ulike tiltakene nevnt ovenfor. Av konkrete tiltak her kan nevnes at to eller flere nordiske land har samlokalisert sine representasjoner på en rekke steder:

Ett eksempel er Berlin, der alle fem lands ambassader befinner seg i samme ambassadeanlegg. Andre eksempler er Astana, Bratislava og Ljubljana, der Norge og Finland er samlokalisert, mens vi er samlokalisert med Sverige i Bagdad, Sarajevo og Skopje. I samlokaliseringsprosjektene søker vi å legge til rette for deling av infrastruktur og kontoradministrativ

støtte. Felles oppgaveløsning er også et mål, f.eks. på utlendingsfeltet.

Det arbeides for tiden med flere nye nordiske samlokaliseringsprosjekter, f.eks. i Islamabad og Kabul. Jeg vil også nevne at de nordiske ambassadene i Kabul er piloter for et styrket nordisk samarbeid om et vidt spekter av policyrelaterte oppgaver, som ar-

beid innenfor feltet kvinner og likestilling, støtte til afghanske sikkerhetsstyrker og politi, samt etablering av fond for støtte til sivilt samfunn.

Til slutt vil jeg legge til at jeg kan ellers ikke se at Lisboatraktaten skulle være til hinder for et videreført og stadig tettere nordisk samarbeid mellom våre utenriktjenester.

SPØRSMÅL NR. 1485

Innlevert 18. juni 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 25. juni 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«SAS og Norwegian blir forskjellsbehandlet i forhold til å få utstedt såkalte AOC-sertifikater av luftfartsmyndighetene. Samferdselsdepartementet erkjenner at konkurransevilkårene ikke er like men gjør ikke noe med saken. Konkurransetilsynet har hatt saken siden februar i år uten å svare.

Hva vil statsråden foreta seg for å sørge for at Norwegian ikke forskjellsbehandles i forhold til sine søknader om AOC-sertifikater?»

Svar:

Problemstillingen som det her vises til, er av en meget omfattende og involverer flere parter og komplekse juridiske problemstillinger. Etter kontakt med Samferdselsdepartementet er det min forståelse at både Luftfartstilsynet og Samferdselsdepartementet arbeider med å få på plass nye løsninger med sikte på å redusere særbehandlingen av SAS på dette området.

Ordningen som SAS i dag er underlagt, skjer gjennom Skandinavisk Tilsynskontor. Den reiser spørsmål om forståelsen av EU/EØS-reglene, og hvilke krav disse stiller til tilknytning mellom det/de land som fører tilsyn (som utsteder AOC), og det aktuelle flyselskapet. Dette er en vanskelig problemstilling og som ikke ligger under mitt fagområde, men som Samferdselsdepartementet arbeider med å avklare i samarbeid med Luftfartstilsynet.

Utover det vil jeg vise til at selve behandlingen av søknader om AOC-sertifikater er underlagt Luftfartstilsynet.

Konkurransetilsynet har ansvaret for å følge opp konkurranseforholdene i de ulike markedene, herunder konkurranseforholdene i luftfartsmarkedet. Konkurransetilsynets virkemidler framgår av konkurranseloven. I henhold til lovens § 9 e) skal tilsynet bl.a. påpeke konkurranseregulerende virkninger av offentlige tiltak og eventuelt fremme forslag med sikte på å styrke konkurransen og lette adgangen for nye konkurrenter.

Som stortingsrepresentant Svein Flåtten påpeker, har Konkurransetilsynet fått en henvendelse fra Norwegian om saken og varslet at det vil se nærmere på den.

Etter det departementet har fått opplyst fra Konkurransetilsynet, har Norwegian søkt om å få tilsvarende fellesskandinavisk AOC som SAS har, og SAS skal også ha søkt om fornyelse av det samme. Så langt tilsynet kjenner til skal disse søknadene behandles av Luftfartstilsynet i relativt nær fremtid. På denne bakgrunn vil Konkurransetilsynet avvente utfallet av søknadsprosessen før det vurderer en formell påpekning i medhold av konkurranselovens § 9 e). Konkurransetilsynet har en selvstendig rolle når det gjelder å foreta påpekninger etter konkurranseloven, og jeg har ikke merknader til tilsynets håndtering av saken.